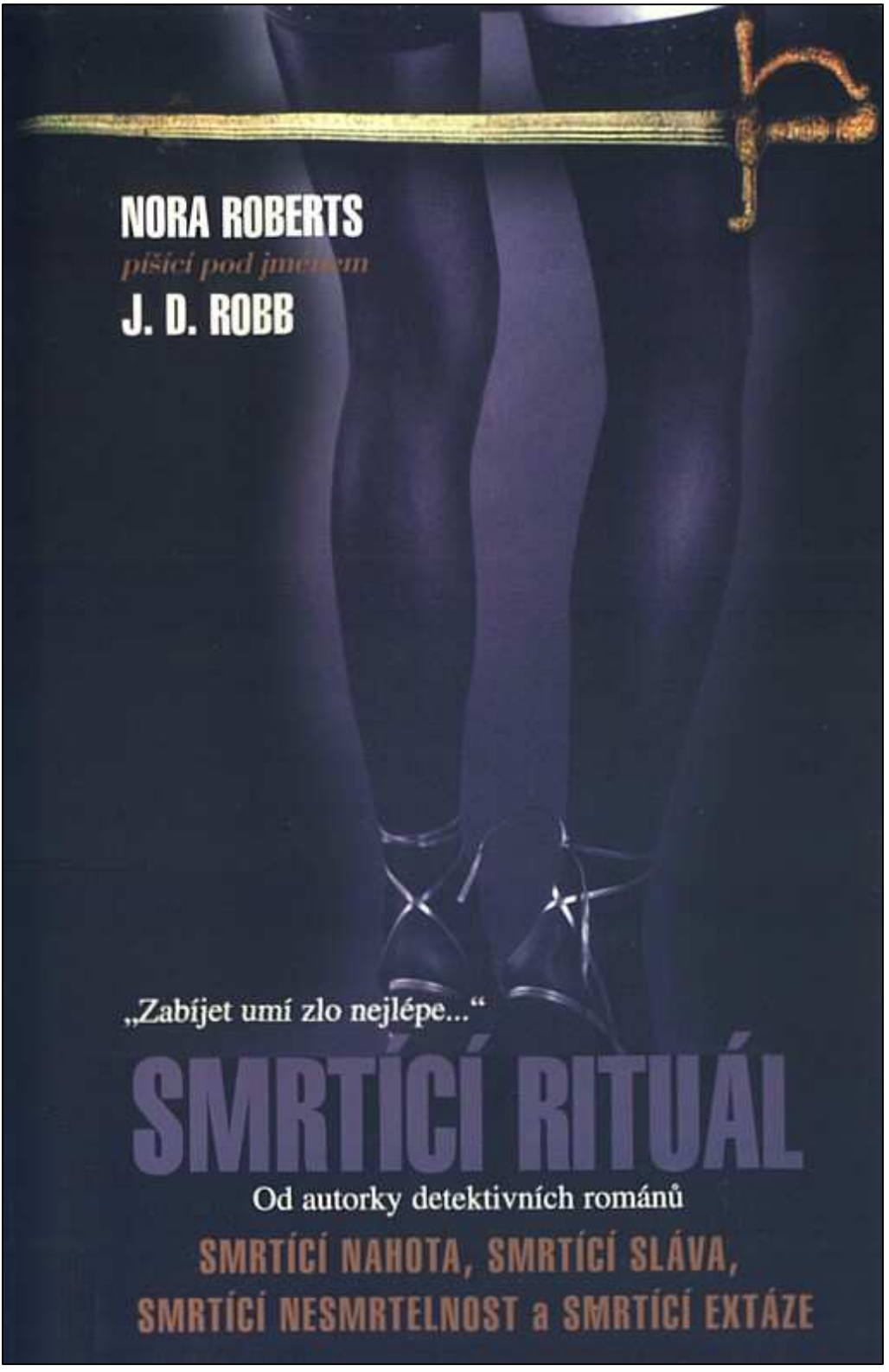

NORA ROBERTS
píšící pod jménem
J. D. ROBB
„Zabíjet umí zlo nejlépe...“
SMRTÍCÍ RITUÁL
Od autorky detektivních románů
SMRTÍCÍ NAHOTA, SMRTÍCÍ SLÁVA,
SMRTÍCÍ NESMRTELNOST a SMRTÍCÍ EXTÁZE

Je více věcí na zemi i v nebi,
o kterých se tvé vědě ani nesní!
Shakespeare

Naši poklonu si Satan nezaslouží, to by od nás nebylo moudré,
jeho inteligence si však vážit můžeme.
Mark Twain

PRVNÍ KAPITOLA

Smrt byla všude kolem ní. Ve dne s ní žila, v noci o ní snila. Neustále ji doprovázela. Věděla, jak zní, jak voní, znala její podstatu. Vydržela se dívat do jejích temných, mazaných očí. Věděla, jakým vychytralým nepřítelem smrt dokáže být. Malé zaváhání – a ve vteřině je všechno jinak. Smrt totiž uměla i vyhrávat.

Za deset let u policie si na ni nezvykla. Za deset let služby ji nepřijala. Hleděla jí do očí s ocelovým chladem vojáka.

Eva Dallasová se zase dívala na smrt. Dívala se na jednoho ze svých.

Frank Wojinski byl dobrý, poctivý policista s pověstí dříče. Vzpomínala na jeho přátelskost. Nikdy si nestěžoval na blafy, které vydávali v policejní kantýně za jídlo, nebo na otupující, nekonečné papírování, jež k práci neodmyslitelně patřilo. A ani na to, pomyslela si Eva, že ve svých dvaašedesáti letech je jen detektivem seržantem.

Měl zavalitější postavu, řídnoucí vlasy si nechával přirozeně šedivé. Lidí, kteří se nestarají ani o svou postavu, ani o vzhled, bylo v roce 2058 poměrně málo. Se smuteční lilií v rakvi s průhlednými postranními stěnami připomínal pokojně spícího středověkého mnicha.

Narodil se v jiné době, pomyslela si Eva, ve světě konce jednoho tisíciletí, svůj život však prožil v tom druhém. I když zažil městské války, nepatřil k těm starším policistům, kteří o nich rádi mluvili. Frank si zkrátka v příbězích z války neliboval. Raději nechával kolovat poslední obrázky nebo hologramy svých dětí a vnuků.

S oblibou vyprávěl přitroublé vtípky, miloval sport a měl slabost pro sójové párky v pikantním nálevu.

Pomyslela si, že tenhle člověk, žijící pro svou rodinu, bude všem moc scházet. Opravdu si nemohla vzpomenout na nikoho, kdo by Franka neměl rád.

Zemřel, a přitom měl před sebou ještě polovinu života. Zemřel sám, když se jeho srdce, které všichni považovali za tak ohromné a silné, prostě zastavilo.

„Do háje."

Eva se otočila a položila ruku na paži člověka stojícího vedle ní. „Je mi to líto, Feeney."

Pokývl hlavou. Jeho skleslé velbloudí oči byly plné bolu. Jednou rukou si prohrábl své tuhé rudé vlasy. „V akci, to bych pochopil. Při výkonu služby, to bych taky unesl. Ale takhle… Sednout si do křesla k televizi, koukat na fotbal a natáhnout bačkory. To není fér, Dallasová. Chlap v tomhle věku…"

„Já vím." Nevěděla, co má dělat, vzala ho tedy kolem ramen a vedla pryč.

„Cvičil mě. Dával na mě bacha, když jsem byl ještě zelenáč. Vždycky mě podržel." Projela jím bolest, matně probleskla očima a zachvěla se v jeho hlase. „Frank nikdy nikoho nenechal na holičkách."

„Já vím," řekla znovu. Co jiného mohla říct? Feeney byl vždycky tvrdý a silný chlap. Hloubka jeho žalu jí dělala starosti.

Vedla ho davem truchlících. Smuteční síň byla plná policistů a rodinných příslušníků. A tam, kde byli policisté a smrt, tam byla i káva. Nebo alespoň to, co se za ni na takových místech vydávalo. Nalila šálek a podala mu ho.

„Pořád na to musím myslet. Já tomu nerozumím.“ Dlouze vydechl. Podsaditý, hřmotný Feeney se za svou bolest nestyděl, stejně jako se nestyděl za svůj pomačkaný kabát.

„Ještě jsem nemluvil se Sally. Je u ní moje žena. Já prostě nemůžu.“

„V pořádku. Taky jsem s ní ještě nemluvila.“ Protože nevěděla, co s rukama, nalila si Eva rovněž šálek kávy, i když na ni vlastně neměla chuť.

„Ani jsem nevěděla, že měl nemocné srdce.“

„To nevěděl nikdo,“ řekl Feeney tiše. „Vůbec nikdo.“

Nechala ruku na jeho rameni a očima projela smuteční síň, přeplněnou truchlícími. Když zemře kolega ve službě, poldové se naštvou, zbystří a začnou hledat terč. Ale když se smrt tiše vplíží a zvedne svůj vrtošivý prst, pak není koho obvinit. A není koho potrestat.

V místnosti i sama v sobě cítila bezmoc. Jak můžeš zvednout zbraň nebo pěst proti osudu?

Voskově bledý majitel pohřebního ústavu, který ve svém tradičním černém obleku vypadal jako jeho klienti, se procházel místností s profesionální lítostí v očích. Než poslouchat ty jeho otřepané fráze, to už bych radši dala přednost mrtvole, která by se najednou vztyčila a zašklebila se na mě, pomyslela si Eva.

„Pojď, promluvíme si s rodinou společně.“

Feeney přikývl a postavil hrnek s kávou, které se ani nedotkl.

„Měl tě rád, Dallasová. ‚Ta holka je z oceli, a navíc jí to pálí,‘ říkával mi. Vždycky říkal, že kdyby ho někde zmáčkli, chtěl by, abys mu kryla záda ty.“

Citovaná slova ji překvapila a potěšila, zároveň však znásobila její smutek.

„Nikdy by mě nenapadlo, že mě takhle bere.“

Feeney se na ni podíval. Její tvář byla zajímavá. Mužům se při pohledu na ni srdce sice nezastavilo, přitom ale na její ostře řezané rysy a mělký důlek na bradě zpravidla jeden pohled nestačil. Jako správná policistka se dokázala dívat tak pronikavě, že si často ani neuvědomil barvu jejích očí, tmavohnědou se zlatým nádechem. Krátce zastřižené vlasy měly stejný odstín a zoufale potřebovaly kadeřníka. Postavu měla vysokou, štíhlou a pevnou. Uvědomil si, že neuplynul ještě ani měsíc od chvíle, kdy ji viděl zbitou a zakrvácenou. Svou zbraň však svírala i tehdy pevně v rukou.

„Jo, přesně takhle tě bral. A já taky.“ Zatímco na něj mrkla, narovnal Feeney nahrbená ramena. „Pojď, promluvíme si se Sally a s dětmi.“

Společně proklouzli davem do místnosti, které dominovala tmavá napodobenina dřeva, temně rudé závěsy a pohřební pach z příliš mnoha květin nacpaných do příliš malého prostoru.

Eva přemýšlela, proč bývá loučení se zemřelými vždy spojeno s květinami a rudými nařasenými potahy, v jakém starodávném obřadu má své kořeny a proč v této podobě stále přetrvává?

Byla si jistá, že ona sama nebude chtít, aby ji, až přijde její čas, její milovaní a kolegové vystavili a okukovali v přetopené místnosti, ve které vším prostupující pach květin zavání hnilobou.

Když pak spatřila Sally uprostřed dětí a vnoučat, pochopila, že tyhle obřady se konají kvůli živým. Mrtvým je už stejně všechno jedno.

„Ryane.“ Sally natáhla ruce – byly malé, jako by patřily víle a pozvedla svou bledou a klidnou tvář k Feeneyho obličeji. Chvilku tak se zavřenýma očima setrvala.

Na Evu tato útlá, tiše mluvící žena vždy působila svou křehkostí. Přitom manželka policisty, která po jeho boku snáší po více než čtyřicet let stres jeho zaměstnání, musí být z oceli. Sally měla kolem krku manželův dvacet pět let starý služební odznak newyorské policie, zavěšený na řetízku.

Jiný obřad, pomyslela si Eva. *Jiný symbol*.

„Jsem tak ráda, že jsi tady,“ zašeptala Sally.

„Bude mi chybět. Všem nám bude chybět.“ Než se odtáhl, nemotorně ji poplácal po zádech. Žal měl až v krku, dusil se jím. Když polkl, studil ho a tlačil ve střevech. „Víš, že kdyby cokoli…“

„Já vím.“ Nepatrně pohnula rty a rychle a povzbudivě mu stiskla ruku. Pak se otočila k Evě. „Vážím si toho, že jste přišla, paní Dallasová.“

„Frank byl dobrý člověk. Poctivý policista.“

„Ano, to byl.“ Sally její slova brala jako velkou poklonu a pokusila se o úsměv. „Byl hrdý, že mohl sloužit a chránit. Je tu inspektor Whitney se ženou a taky policejní ředitel Tibble. A tolik dalších.“ Netečným pohledem přehlédla místnost. „Je tady tolik lidí. Něco dokázal, Frank něco dokázal.“

„To víš, že ano, Sally.“ Feeney se zhoupl z nohy na nohu. „Asi víš, že existuje Fond pro pozůstalé.“

Opět se usmála a dotkla se jeho ruky. „Všechno je v pořádku. Nedělej si starosti. Dallasová, myslím, že ještě neznáte mou rodinu. Poručík Dallasová, moje dcera Brenda.“

Malá, oblých tvarů, povšimla si Eva, když si podávaly ruce. *Tmavé vlasy a oči, trochu těžká brada. Po otci.*

„Můj syn Curtis.“

Byl hubený, měl útlé kosti a jemné ruce a jeho suché oči byly zakalené zármutkem.

„Moji vnuci.“

Bylo jich pět, nejmladší byl asi osmiletý chlapec s knoflíkovitým nosem posetým pihami. Zkoumavě si Evu prohlížel. „Ty máš u sebe bouchačku?“

Eva znervózněla a popotáhla si sako přes bok, kde nosila zbraň. „Přišla jsem rovnou z policejní centrály. Neměla jsem čas, abych se doma převlékla.“

„Pete.“ Curtis na Evu omluvně mrkl. „Nech poručíka na pokoji.“

„Kdyby si lidé víc hleděli svých osobních a spirituálních sil, zbraně by nebyly vůbec zapotřebí. Já jsem Alice.“

Štíhlá blondýnka v černém popošla kupředu. *Je půvabná, její prostý původ to ještě podtrhuje, i když – byla by okouzlující za všech okolností*, pomyslela si Eva. Alice měla jemné, snivě modré oči a její plné a svěží rty nebyly namalované. Rozpuštěné vlasy jí volně splývaly po hladkých černých šatech. Tenký stříbrný řetízek jí spadal až k pasu. Na jeho konci visel černý kamínek zasazený do stříbra.

„Alice, co to žvaníš?“

Šlehla ledovým pohledem po asi šestnáctiletém chlapci. Její ruce si nepřestávaly nervózně pohrávat s černým kamínkem, a připomínaly tak půvabné ptáčky, střežící své hnízdo.

„Můj bratr Jamie,“ řekla hedvábným hlasem. „Myslí si, že hrubostí na sebe upoutá pozornost. Můj dědeček o vás často mluvil, poručíku Dallasová.“

„Těší mě.“

„Váš manžel tu s vámi dnes večer není?“

Eva zvedla obočí. *Tohle není jenom zármutek*, usoudila, *té pracují nervy*. Nebylo možné si toho nevšimnout. *Jisté signály tu jsou, i když Zatím ne moc jasné. Té dívce o něco jde, uvažovala. Ale o co?*

„Ne, není tady.“ Podívala se znovu na Sally. „Mám vám od něj vyřídit upřímnou soustrast, paní Wojinská. Je zrovna mimo planetu.“

„Musíte se asi hodně soustředit a vydávat hodně energie,“ přerušila je Alice, „abyste mohla mít vztah s takovým mužem, jako je Roarke, a k tomu vykonávat náročnou, obtížnou a vlastně i nebezpečnou práci. Dědeček říkával, že když se zakousnete do vyšetřování, dotáhnete je vždycky do konce. Měl pravdu, poručíku?“

„Jakmile jednou povolíte, prohrajete. A já nerada prohrávám.“ Chvilku snášela Alicin zkoumavý pohled a pak se náhle přikrčila k Peteovi a pošeptala mu do ucha: „Když jsem začínala, viděla jsem, jak tvůj dědeček odprásknul chlápka z deseti metrů. Byl prostě nejlepší.“ Než se stačila narovnat, chlapec se uznale pousmál. „Nikdy na něj nezapomeneme, paní Wojinská,“ řekla a podala jí ruku. „Moc pro nás znamenal.“ Chtěla odejít, ale Alice se dotkla její paže a naklonila se k ní. Eva si všimla, že se jí nepatrně chvěje ruka. „Jsem ráda, že jsem vás poznala, poručíku. Díky, že jste přišla.“

Eva pokývla hlavou a vklouzla zpátky do davu. Nenápadně strčila ruku do kapsy saka a nahmatala tenký proužek papíru, který jí tam Alice vstrčila.

Trvalo jí další půlhodinu, než mohla odejít. Počkala, až bude venku, ve svém vozidle, a teprve pak vytáhla vzkaz a přečetla si jej.

Sejdeme se zítra o půlnoci. Klub Vodnářů.

NIKOMU ANI SLOVO. Váš život je v nebezpečí.

Místo podpisu symbol, jakési bludiště, tvořené černou čárou, klikatící se uvnitř rozevírajícího se kruhu. Nevěděla, jestli v ní převládá zvědavost nebo rozrušení. Nacpala si vzkaz zpátky do kapsy a vyrazila k domovu.

Jako policistka si povšimla postavy celé zahalené v černém, která splývala s nočními stíny. A protože byla dobrou policistkou, věděla, že ji ta postava sleduje.

Kdykoli byl Roarke pryč, chovala se Eva, jako by byl dům prázdný. Jak ona, tak i Summerset, který u Roarka sloužil jako komorník, se snažili, aby se nepotkali. V obrovském domě se spletí místností nešlo o velký problém.

Vešla do prostorné haly, a když přehazovala svou odřenou koženou kabelu přes dolní sloupek u zábradlí, živě si představovala, jak bude Summerset skřípat zuby. Nesnesl, aby cokoli narušovalo eleganci domu. Její osoby se to týkalo dvojnásobně.

Vyběhla po schodech a nezahnula k hlavní ložnici, ale ke své pracovně.

Jestli má být Roarke i dnes mimo planetu, jak předpokládala, stráví noc raději ve svém relaxačním křesle než ve společné posteli.

Když byla sama, mívala často zlé sny.

Mezi papírováním a posledním rozloučením se zemřelým neměla čas ani pomyšlení na jídlo. Teď si objednala sendvič – pravou virginskou šunku s černým chlebem – a kávu s pravým kofeinem. Když jí to AutoChef naservíroval, pomalu a lačně vdechovala všechny vůně. První sousto ukousla se zavřenýma očima, aby si ten zázrak lépe vychutnala.

Být provdána za muže, který si místo náhražek a vedlejších produktů může dovolit pravé maso, má své nesporné výhody.

Ze zvědavosti přešla ke stolu a zapnula počítač. Polkla šunku a zapila ji kávou. „Všechny dostupné údaje k subjektu Alice, příjmení neznámé. Matka Brenda, rozená Wojinská, prarodiče z matčiny strany Frank a Sally Wojinski."

Čekejte.

Eva poklepávala prsty, a zatímco dojídala sendvič, vytáhla z kapsy vzkaz, aby si jej znovu přečetla.

Subjekt Alice Lingstromová. Nar. 10. června 2040. První dítě a jediná dcera rozvedených Jana Lingstroma a Brendy Wojinské. Trvalé bydliště Osmá západní ulice, byt 4B, New York. Sourozenec James Lingstrom, nar. 22. března 2042. Ukončené střední vzdělání – přednesla pomaturitní projev absolventů. Dva semestry na Harvardu. Hlavní obor antropologie. Vedlejší obor mytologie. Třetí semestr přerušen. V současnosti zaměstnaná jako úřednice, Hledání Duše, Západní desátá ulice 228, New York. Rodinný stav: svobodná.

Eva si objela jazykem zuby. „Záznam v trestním rejstříku?"

Trestní rejstřík čistý.

„Přesně jak jsem čekala," mumlala si Eva. „Informace o Hledání Duše."

Hledání Duše. Obchod a konzultační centrum wiccanů, majitelé Isis Paigeová a Charles Forte. Tři roky v Desáté ulici. Roční hrubý příjem sto dvacet pět tisíc dolarů. Nabídka služeb zahrnuje koncesovanou kněžku, bylinkáře a diplomovaného hypnoterapeuta.

„Wicca?“ Eva se opřela a odfrkla si. „Čarodějnice? Ježíši. Co je to za podfuk?“

Wicca, uznávaná jako náboženství i jako sekta, je pradávná přírodní víra, která –

„Stop.“ Eva si odfrkla. Nehledala definici čarodějnictví, ale vysvětlení, proč policajt tvrdý jako skála má vnučku, která věří na kouzla a magické krystaly.

Proč se tahle jeho vnučka chce tajně scházet. Bude nejlepší, když se za čtyřiadvacet hodin objeví v Klubu Vodnářů a zjistí to. Nechala vzkaz na stole. Kdyby jej nepsala příbuzná muže, kterého si vážila, s radostí by všechno pustila z hlavy. Kdyby neviděla tu postavu ve stínech. Postavu, která určitě nechtěla být spatřena.

Vešla do koupelny a začala se svlékat. Škoda že nemůže vzít Mavis s sebou. Měla pocit, že Klub Vodnářů by se její kamarádce zamlouval. Odkopla džíny a předklonila se, aby ze sebe setřásla únavu z dlouhého dne: Přemýšlela, co bude dělat s dlouhou nocí, kterou má před sebou.

Na ničem žhavém teď zrovna nedělala. Její poslední případ vraždy byl tak jednoduchý, že jej se svou podřízenou vyřídila během osmi hodin. Mohla by se třeba pár hodin dívat na obrazovku. Nebo by si mohla dole vybrat nějakou zbraň v Roarkově zbrojnici, nastavit si hologramový program a spálit tak přebytečnou energii, než se jí bude chtít spát.

Nikdy neměla v ruce žádnou z jeho automatických pušek. Docela ráda by si vyzkoušela, jak asi kdysi dávno během městských válek policajt likvidoval nepřítele.

Vstoupila do sprchy a nastavila program. „Všechny trysky, impulsy, 37 stupňů.“

Kdyby tak měla nějakou vraždu, do které by se mohla zakousnout. Potřebovala by zaměstnat svou mysl a vyplavit všechnu svou energii. Uvědomila si, že je osamělá. Zoufale hledá rozptýlení, a přitom je Roarke pryč teprve tři dny.

Každý z nich má přece svůj vlastní život. Bylo tomu tak, než se potkali, a ani potom nic neměnili. Práce jim oběma zabírala hodně času i

pozornosti. Jejich vztah fungoval – čemuž se znovu a znovu podivovala –, protože byli oba nezávislí.

Kristepane, tak strašně jí chybí. To poznání ji otrávilo, strčila tedy hlavu pod proud vody, aby jí bušil do mozku.

Ani se nezachvěla, když se jí kolem pasu ovinuly ruce a pomalu klouzaly nahoru k jejím ňadrům. Srdce jí ale poskočilo. Znala doteky jeho dlouhých, štíhlých prstů, jeho široké dlaně. Pohodila hlavou dozadu a ústy se přiblížila ke křivce svého ramene.

„Hmhm. Summersete. Ty zvíře."

Zuby se jí zabořily do masa. Musela se pousmát. Palce jí hladily namydlené bradavky, až začala vzdychat.

„Nehodlám ho vyrazit." Roarkova ruka putovala dolů doprostřed jejího těla. „Za zkoušku to stálo. Vrátil ses." Jeho prsty do ní zkušeně pronikly, uvnitř byla hladká a kluzká. Vzepjala se a zasténala, protože vzápětí se dostavil vrchol. „Brzy," dokončila s mohutným výdechem. „Bože."

„Řekl bych, že už bylo načase." Otočil si ji k sobě, a zatímco si vytírala vodu z očí, zakryl jí ústa dlouhým a hladovým polibkem.

Myslel na ni během nekonečného letu domů. Jak se jí dotkne, jak ji ochutná a jak potom uslyší její rychlé lapání po dechu. A tady ji měl, nahou, mokrou, roztouženou.

Přimáčkl ji do rohu, sevřel v bocích a pomalu ji nadzvedl. „Stýskalo se ti?"

Srdce jí bušilo. Pár centimetrů a bude v ní, vyplní ji a úplně zničí. „Ani ne."

„No, v tom případě…" Lehce ji políbil na tvář. „…Tě nechám, aby ses mohla v klidu osprchovat."

Vmžiku mu ovinula nohy kolem pasu a popadla ho za mokrou hřívu. „To si zkus, kamaráde, a jsi mrtvý muž."

„Pak tedy, v zájmu vlastní záchrany…" Pronikal do ní pomalu, aby je oba potrápil, a sledoval, jak se jí kalí zrak. Znovu jí přikryl ústa svými, až jím její mělký dech otřásal.

Jízda byla pomalá a kluzká a ani jeden z nich netušil, že bude tak něžná. Při vyvrcholení dlouze a tiše zasténala. Přitiskla rty na jeho. „Vítej doma."

Teprve teď se na něj zadívala, na jeho zářivě modré oči, na tvář připomínající světce i hříšníka, na ústa zneuznaného básníka. Černé

mokré vlasy, ze kterých kapala voda, mu sahaly na široká ramena, zpevněná sotva patrnými, ale tvrdými svaly.

Vždy když jej po jeho krátké, pravidelné nepřítomnosti znovu spatřila, vzedmulo se v ní něco nečekaného. Pochybovala, že si vůbec někdy zvykne na skutečnost, že Roarke po ní nejen touží, ale že ji i miluje.

Stále se usmívala a vískala jeho husté, černé vlasy. „Na stanici Olympus je všechno v pořádku?“

„Malé úpravy, nějaké zpoždění. S tím se ale nedá nic dělat.“ Důmyslné zábavní a rekreační středisko ve vesmírné stanici bude otevřeno včas, protože jiný vývoj by prostě nepřipustil.

Vypnul trysky a vzal ručník, do kterého ji zabalí, až vyjde ze sušičky. „Začínám chápat, proč jsi tady, když nejsem doma. Já jsem v prezidentském apartmá taky nespal.“ Ovinul jí kolem hlavy další ručník. „Bez tebe tam bylo smutno.“

Na vteřinu se o něj opřela, jen aby si vychutnala dotek té důvěrně známé linie jeho těla. „Začínáme být zatraceně přitroublí.“

„To je mi fuk. My Irové jsme totiž pěkně sentimentální.“

Když se otočil pro župan, ušklíbla se. V jeho hlase snad zaznívala irská hudba, ale vážně pochybovala o tom, že by jej kdokoli z jeho obchodních přátel nebo nepřátel pokládal za sentimentálního.

„Žádné čerstvé modřiny,“ poznamenal a pomohl jí do županu dřív, než to stačila udělat sama. „Zdá se, že jsi strávila několik klidných dnů.“

„Víceméně. Jeden chlápek to trochu přepískl se šlapkou, co měla licenci. Udusil ji, když s ní souložil.“

Zavázala si pásek a prsty si prohrábla vlasy, aby je zbavila přebytečné vody. „Vyděsil se a utekl.“ Vešla do pracovny a pokrčila rameny. „Po několika hodinách se ale spojil s právníkem a přišel se udat. Prokurátor ho poslal k nám na oddělení vražd. Nechala jsem na Peabodyové výslech i sepsání protokolu.“

„Hm.“ Roarke šel ke skrytému baru a nalil jim oběma sklenku vína. „Potom tu byl opravdu klid.“

„Jo. Večer jsem byla na tom posledním rozloučení.“

Čelo se mu zachmuřilo a hned vyjasnilo. „Ano, říkalas mi o tom. Je mi líto, že jsem se nedostal domů dřív a nešel tam s tebou.“

„Feeney je opravdu zničený. Kdyby Frank zemřel ve službě, bylo by to jednodušší.“

Tentokrát Roarke zvedl obočí. „Ty bys vážně dala přednost tomu, aby vašeho kolegu zabili, než aby, řekněme, odešel sladce na věčnost?“

„Jenom bych to snáz pochopila, to je všechno.“ Mračila se do sklenky. Nepovažovala za nutné svěřovat se Roarkovi, že sama by dala přednost rychlé a násilné smrti. „Něco mi tu ale nehraje. Sešla jsem se s Frankovou rodinou. Jeho nejstarší vnučka je tak trochu divná.“

„Jak to myslíš?“

„No, mluvila tak divně, že když jsem se vrátila domů, našla jsem si o ní pár údajů.“

Překvapeně pozvedl víno, aby se napil. „Ty už sis o ní stáhla informace?“

„Jen tak narychlo. Dala mi totiž tohle.“

Roarke přejel vzkaz pohledem a zamyslel se. „Pozemní labyrint.“

„Cože?“

„Tenhle symbol. Je keltský.“

Eva potřásla hlavou a přistoupila blíž, aby se znovu podívala. „Zvláštní, co všechno ty nevíš.“

„Tak moc zvláštní ne. Jsem přece keltského původu. Tenhle starodávný symbol labyrintu je magický a posvátný.“

„Jo, to sedí. Ona je totiž posedlá čáry a kouzly. Začne studovat na elitní škole. Na Harvardu. Pak toho ale nechá a jde pracovat do nějakého obchodu ve West Víllage, kde prodávají krystaly a magické bylinky.“

Roarke pohladil symbol konečkem prstu. Stejný už viděl a viděl i jiné, které se mu podobaly. Z dětství si pamatoval, že v Dublinu byly různé kulty, některé neměly daleko ke zločineckým gangům, ale jiné byly zbožné a mírumilovné. Všechny byly ve jménu víry zneužity k vraždám a zabíjení.

„Netušíš, proč se s tebou chce sejít?“

„Ani náhodou. Řekla bych, že viděla mou auru nebo tak něco. Mavis s mystikou pěkně podváděla předtím, než jsem ji zašila za kapesní krádeže. Říkala mi, že když lidem řekneš, co chtějí slyšet, zaplatí za to cokoli. A zaplatí ještě víc, když jim řekneš, co slyšet nechtějí.“

„Právě proto si jsou legální a černé obchody tolik podobné. Usmál se na ni. „Je mi jasné, že tam půjdeš.“

„Jistě.“

Přece to nevzdá. Roarke se podíval znovu na vzkaz a pak jej odložil. „Půjdu s tebou.“

„Chce –“

„Je mi úplně jedno, co chce.“ Napil se vína. Dosáhl vždycky toho, co chtěl. Tak či onak. „Nebudu ti nijak překážet, ale půjdu s tebou. Klub Vodnářů je sice celkem neškodný, ale nechutné existence se tam vždycky nějak protlačí.“

„Nechutné existence jsou můj život,“ odpověděla suše a zvedla hlavu. „Klub Vodnářů ti, doufám, nepatří.“

„Ne.“ Zasmál se. „Snad bys nechtěla, aby mi patřil?“

Usmála se a vzala ho za ruku. „Pojď. Vypijeme si víno v posteli.“

Uvolněná sexem a vínem se obtočila kolem Roarka a pokojně usnula. Když se po dvou hodinách náhle zcela probudila, byla vyvedená z míry. Tentokrát nešlo o žádnou z jejích nočních můr. Žádná hrůza, žádná bolest ani studený a lepkavý pot.

Přesto byla úplně vzhůru a srdce jí bušilo. Ležela tiše, zírala do širokého stropního okna nad postelí a poslouchala, jak Roarke vedle ní tiše a pokojně oddechuje.

Posadila se a málem vyjekla, protože v nohách postele svítily do tmy dvě oči. Pak si uvědomila tíhu na kotnících. *Galahad*, pomyslela si a zakoulela očima. Kocour se vplížil dovnitř a vyskočil na postel. To on mě vzbudil, přesvědčovala samu sebe.

Znovu si lehla, otočila se na bok a ucítila, jak ji Roarkova ruka ve spánku objala. S výdechem zavřela oči a oddaně se k němu přitulila.

Jenom kočka, pomyslela si ospale.

Přísahala by však, že slyšela zařikávání.

DRUHÁ KAPITOLA

Druhý den ráno byla Eva tak zabraná do papírování, že si na podivné probuzení z minulé noci ani nevzpomněla. New York se spokojeně vyhříval v teplých dnech časného podzimu a choval se slušně. Ideální chvíle, aby si našla pár hodin a uklidila si v kanceláři.

Lépe řečeno, nechá Peabodyovou, aby na to dohlédla.

„Jak můžete mít ve složkách takový zmatek?“ ptala se Peabodyová. V její vážné hranaté tváři se zračily výčitky a hluboké zklamání.

„Já vím, kde co najít,“ řekla jí Eva. „Po vás jen chci, abyste všechno uspořádala tak, abych i potom věděla, kde co najít, a přitom aby nový pořádek nepostrádal logiku. Jde o příliš těžký úkol, strážníku?“

„Já to zvládnu.“ Peabodyová protočila za Evinými zády oči. „Madam.“

„Dobrá. A nekoulejte po mně očima. Jestli jsou ty věci trochu zpřeházené, jak říkáte, pak jen proto, že jsem měla poslední rok práce nad hlavu. A protože z letoška zbývá už jen čtvrtina a já vás zaškoluju, napadlo mě, že to nechám na vás.“ Eva se otočila a slabě se usmála. „Doufejte, Peabodyová, že jednou budete mít i vy podřízeného, na kterého hodíte tenhle sajrajt.“

„Vaše důvěra ve mě je dojemná, Dallasová. Úplně se zajíkám.“ Vypískla u počítače. „Možná ale, že právě tyhle pět let staré záznamy v policejním rejstříku mě tak dojaly. Ty přece měly být převedené z vašeho počítače na server do čtyřiadvaceti měsíců.“

„Tak je prostě převedte a vyčistěte mi počítač teď.“ Když se počítač zasekl a spustil varovný signál, Eva se uchichtla. „Hodně štěstí.“

„Technika může klidně být naším pritelem. Jen vyžaduje pravidelnou údržbu a pochopení, jako ostatně každé přátelství.“

„Já si s ní rozumím docela dobře.“ Eva přistoupila k počítači a dvakrát do něj bouchla pěstí. Počítač se znovu nastartoval. „Vidíte?“

„Máte opravdu vybrané způsoby, poručíku. Proto asi chlapi v údržbě házejí šipkami po vašem obrázku.“

„Ještě pořád? Kristepane, ti mě ale musejí nenávidět.“ Eva pokrčila rameny a sedla si na roh stolu. „Co víte o čarodějnictví?“

„Jestli chcete začarovat tady tuhle mašinu, Dallasová, tak v tom vám nepomůžu.“ Se stisknutými zuby třídila a přerovnávala složky.

„Jste v hnutí Volný věk.“

„Jsem odpadlík. No tak, to zvládneš,“ mumlala k počítači. „Kromě toho,“ dodala, „vyznavači Volného věku nejsou wiccani. Obě víry čerpají z pohanství, obě jsou založené na přírodních zákonech, ale… ty parchante, kam se poděly?“

„Co se ztratilo?“

„Ale nic.“ Peabodyová s nahrbenými rameny sledovala monitor. „Nic. Nebojte se, už je mám. Stejně jste ty složky asi ani nepotřebovala.“

„Vtipkujete, Peabodyová?“

„To si pište. Chacha.“ Po zádech jí stékal pramínek potu, tak zuřivě bušila do klávesnice. „Tady. Tady jsou. Už jsem je našla, žádný problém. A pošleme to na server. Ať tu máme hezky uklizeno.“ Hlasitě si odfrkla. „Mohla bych dostat kafe? Potřebuju vzpruhu.“

Eva se podívala na monitor, přišlo jí však, že je všechno v pořádku. Tiše vstala a u AutoChefa objednala kávu.

„Proč se zajímáte o wiccany? Chcete se k nim snad přidat?“ Když se na ni Eva tupě podívala, pokusila se o úsměv. „To byl jen další vtípek.“

„Máte jich dneska v záloze spousty. Zvláštní.“

„No, v základních principech se wiccani a volnověkáři celkem shodují. Hledání rovnováhy a harmonie, vítání ročních období, což má kořeny v pohanství, striktní zákaz násilí.“

„Zákaz násilí?“ Eva přimhouřila oči. „A co kletby, očarování a obětování? Nahé panny na oltáři a černí kohouti s useknutou hlavou?“

„Ale, takhle popisuje čarodějnice literatura. Znáte přece ‚Tuž se, tuž, a snaž se, snaž.‘ Shakespeare. Macbeth.“

Eva si odfrkla. „‚Já tě dostanu, zlatíčko, a tvého pejsánka taky.‘ Zlá čarodějka ze západu. Videokanál s klasikou.“

„Ten je dobrý,“ přitakala Peabodyová. „Jenže oba případy ukazují na hluboké nepochopení. Čarodějky nejsou ani ošklivé, ani zlé babice, které by míchaly v kotli své lektvary nebo lovily mladé holky, a taky se nekamarádí s žádnými strašidly. Wiccani se docela rádi svléknou, ale nikomu a ničemu by neublížili. Patří jednoznačně k bílé magii.“

„Jako protiklad k čemu?“

„K černé magii.“

Eva se zadívala na svou podřízenou. „Vy ale nevěříte na ty nesmysly, čáry a kouzla, že ne?“

„Jistěže ne.“ Peabodyová se posilnila kávou a otočila se zpátky k počítači. „Jen o nich něco vím, protože můj bratranec se k wiccanům přidal. Jede v tom naplno. Byl i na sabatu čarodějnic v Cincinnati.“

„To mě podržte, vy máte bratrance, který byl na sabatu čarodějnic v Cincinnati.“ Eva se rozesmála a odložila kávu. „Peabodyová, vy mě nepřestanete šokovat.“

„Jednou vám třeba budu vyprávět o své babičce a jejích pěti milencích.“

„Pět milenců za celý život není přece zase tak moc.“

„Ale kdeže za celý život, za minulý měsíc. A všechny najednou.“ Peabodyová vzhlédla a s kamennou tváří pokračovala. „Je jí devadesát osm. Doufám, že jednou budu stejná.“

Eva potlačila smích, protože jí zazvonil videofon.

„Dallasová.“ Pozorovala, jak na obrazovku vplouvá tvář inspektora Whitneyho. „Ano, inspektore.“

„Chci s vámi mluvit, poručíku, ve své kanceláři. Přijďte co nejdříve.“

„Ano, pane. Za pět minut jsem u vás.“ Eva zavěsila a s nadějí mrkla na Peabodyovou. „Možná že se pro nás něco chystá. Zatím dělejte na těch složkách. Jestli něco dostaneme, dám vám vědět.“

Chystala se odejít, ale ještě strčila hlavu zpátky do dveří. „Nesněžte mi moje bonbony.“

„Krucipísek,“ zašeptala Peabodyová. „Té taky nic neunikne.“

Whitney strávil většinu svého života s policejním odznakem a velitelem byl už také dlouho. Své policisty znal dobře, věděl o jejich silných i slabých stránkách a věděl taky, jak jich využít.

Byl to velký muž s rukama dělníka a tmavýma, pronikavýma očima, které se dokázaly dívat pěkně chladně. Jeho povaha působila navenek zdáním až zlověstného klidu. Pod hladkým povrchem se však skrývalo cosi hrozivě nebezpečného.

Eva si ho vážila, občas ho měla i ráda a vždy ho obdivovala.

Když vstoupila do jeho kanceláře, seděl za stolem. Čelo mu pokrývaly vrásky od soustředěného pročítání papírů. Ani nevzhlédl, jen nepatrně pokynul směrem k židli. Posadila se a pozorovala vzdušnou

tramvaj, která právě prohučela kolem jeho okna. Vždycky ji vyvedlo z konceptu, kolik pasažérů vlastní velké nebo kapesní dalekohledy.

Co asi tak čekají, že uvidí za okny kde pracují poldové? přemítala *Mučení podezřelých, střelbu ze zbraní, krvácející a skučící oběti? Jak je možné, že by je představa takové mizerie mohla pobavit?*

„Viděl jsem vás včera večer na posledním rozloučení."

Eva obrátila své myšlenky i pozornost opět ke svému nadřízenému. „Myslím, že tam byli skoro všichni policajti z centrály."

„Frank byl oblíbený."

„Ano, byl."

„Pracovala jste s ním někdy?"

„Dal mi pár tipů, když jsem začínala, a párkrát mi pomohl s nějakými detaily při vyšetřování, ale přímo s ním jsem nikdy nedělala."

Whitney přikývl a nespouštěl z ní oči. „Dělával s Feeneym před vámi. Když se pak Frank přestěhoval z ulice ke stolu, byla jste přidělena k Feeneymu vy."

Začala mít nepříjemný pocit v žaludku. Něco se děje, pomyslela si. Něco je ve vzduchu. „Ano, pane. Feeneyho jeho smrt hodně sebrala."

„Jsem si toho vědom, Dallasová. Proto tu taky kapitán Feeney dnes ráno není." Whitney se opřel lokty o stůl, narovnal prsty a zase je skrčil. „Jde o jistou záležitost, poručíku. Ta situace je delikátní."

„Týká se detektiva seržanta Wojinského?"

„Informace, které vám předám, jsou tajné. Podle vlastního uvážení můžete informovat svou podřízenou, ale už nikoho dalšího ve sboru. Nikoho z médií. Žádám vás, nařizuji vám," opravil se, „abyste na tomto případě pracovala výhradně sama."

Pomyslela na Feeneyho a k napětí v žaludku se přidal i slabý záchvěv strachu. „Rozkaz."

„Je tady určitá nejasnost týkající se okolností smrti detektiva seržanta Wojinského."

„Nejasnost, inspektore?"

„Budete potřebovat výchozí informace." Položil své ruce na okraj stolu. „Byl jsem zpraven o tom, že detektiv seržant Wojinski bud vedl po službě vlastní vyšetřování, nebo byl zapleten do něčeho nezákonného."

„Drogy? Frank? Nikdo přece nebyl čistší než Frank."

Whitney ani nemrkl. „Dvacátého druhého září tohoto roku byl detektiv seržant Wojinski spatřen tajným detektivem z protidrogového oddělení při údajném nelegálním obchodu v distribučním středisku s chemickými látkami, které má pochybnou pověst. Athame je soukromý klub, svou podstatou náboženský, svým členům nabízí skupinové nebo individuální rituální služby a má koncesi na privátní sexuální služby. Protidrogové ho prošetřuje už skoro dva roky. Frank byl spatřen při nákupu."

Když Eva nereagovala, Whitney se zhluboka nadechl. „O této situaci jsem byl následně zpraven. Když jsem se na všechno Franka zeptal, nechtěl o ničem mluvit." Whitney chvilku zaváhal, a pak pokračoval. „Abych řekl pravdu, Dallasová, nebylo normální, že ani nic nepotvrdil, ani nevyvrátil, že odmítl cokoli vysvětlit a nechtěl o ničem mluvit. Dělalo mi to starosti. Nařídil jsem mu, aby se podrobil lékařské prohlídce včetně testů na přítomnost drogy v těle, a doporučil jsem mu týden volna. S obojím souhlasil. Testy byly negativní. Ten incident jsem zapečetil a do jeho osobní složky jsem jej nezanesl jenom proto, že jeho rejstřík byl čistý, a taky proto, že jsem Franka osobně znal."

Vstal a otočil se k oknu. „Asi jsem udělal chybu. Kdybych tomu tehdy dál věnoval pozornost, byl by možná pořád mezi živými a my dva bychom teď spolu mohli mluvit o ničem jiném."

„Věřil jste svému úsudku a svému člověku."

Whitney se otočil. Jeho oči byly tmavé. Pronikavé, ale nikoli chladné, pomyslela si Eva. Vnímavé. „Ano, věřil. Teď tu ale mám další údaje. Při pitvě detektiva seržanta Wojinského byly zjištěny stopy digitalisu a Zeusu.

„Zeus." Eva se zvedla. „Frank nebral drogy, inspektore. Nechme teď stranou jeho osobu, ale věřte, že chemická látka tak silná jako Zeus se projeví. Poznáte to na očích, ve změně osobnosti. Kdyby bral Zeus, věděl by o tom každý policajt z jeho oddělení. Drogové vyšetření by to taky zachytilo. Tady musí jít o omyl."

Zabořila ruce do kapes a silou vůle se držela, aby nezačala pochodovat po místnosti. „Jo, jsou poldové, co berou drogy a myslí si, že je jejich odznak uchrání před zákonem. Ale Frank takový nebyl. Ten rozhodně nefetoval."

„Jenže v jeho těle se našly stopy, poručíku. Stopy i po dalších chemikáliích, které byly identifikovány jako klony originálů. Kombinace všech těch preparátů způsobila zástavu srdce a smrt.“

„Máte snad podezření, že by se předávkoval nebo že by si sám vzal život?“ Zavrtěla hlavou. „Tomu nevěřím.“

„Já jen opakuji, že našli stopy.“

„Pak tedy musel existovat nějaký důvod. Digitalis?“ Zamračila se. „To je snad lék na srdce, ne? Říkal jste, že byl před pár týdny na lékařské prohlídce. Jak je možné, že nezjistili, že má potíže se srdcem?“

Whitney neuhnul pohledem. „Frankův nejbližší přítel ve sboru je nejlepší detektiv přes počítače ve městě.“

„Feeney?“ Eva udělala dva velké kroky a pak se zastavila. „Vy si myslíte, že ho Feeney kryl a pak falšoval hlášení? Do háje, inspektore.“

„Jde o jednu z možností, nemůžu ji ignorovat,“ odpověděl klidně Whitney. „A vy taky ne. Oba víme, že přátelství může zkalit úsudek. Já ale pevně věřím, že vaše přátelství s Feeneym neovlivní vaši nezaujatost.“

Šel zpátky ke svému stolu, odkud šéfoval. „Tahle neopodstatněná fakta a podezření se musí prošetřit a vyjasnit.“

V žaludku jí přibyly žaludeční šťávy a pálily jako kyselina. „Chcete po mně, abych vyšetřovala své kolegy. Jeden z nich je mrtvý, zůstala po něm truchlící rodina. Druhý z nich mě školil a je to můj kamarád.“ Položila ruce na stůl. „Váš ostatně taky.“

Čekal, že bude rozzlobená, a chápal to. Zrovna tak ale čekal, že tu práci přijme. Jiné vyústění by ani nepřipustil. „Chtěla byste snad, abych tím pověřil někoho, komu na tom nezáleží?“ Tázavě zvedl obočí. „Chci, abyste pracovala v tichosti a všechny důkazy a hlášení o průběhu vyšetřování dávala pouze mně. V určité chvíli budete asi muset vyslechnout rodinu detektiva seržanta Wojinského. Byl bych vám vděčný, kdybyste si počínala nanejvýš diskrétně a ohleduplně. Nemáme důvod působit jim další bolest.“

„A co když narazím na něco, co by mohlo pošpinit dlouholetou dobrou pověst veřejně činné osoby?“

„To už nechte na mně.“

Narovnala se. „Chcete po mně tedy zatraceně ďábelskou práci.“

„Já vás tím pověřuji,“ opravil ji Whitney. „Bude to tak pro vás snazší, poručíku.“ Podal jí dva zapečetěné disky. „Podívejte se na ně doma. Jakékoli zprávy, které se budou týkat tohoto případu, mi posílejte z vašeho domácího počítače rovnou na můj. Zdůrazňuji, že nic z toho nesmí projít centrálním policejním serverem. Jste volná.“

Otočila se na podpatku a kráčela ke dveřím. Tam se zastavila, ale neohlédla se. „Já Feeneyho nepotopím. K čertu, jestli budu muset.“

Whithey pozoroval, jak vypochodovala ze dveří, a pak zavřel oči. Věděl, že udělá, co bude třeba. Doufal jenom, že toho nebude víc, než co by zvládla unést.

Cestou zpátky do kanceláře už bublala vzteky. Peabodyová seděla u monitoru a culila se.

„Už vím, jak na něj. Váš počítač tady pěkně pofňukává, Dallasová, ale já už ho postavím do latě.“

„Vypněte to.“ Eva popadla sako a kabelu. „Jde se na věc, Peabodyová.“

„Máme případ?“ Peabodyová ožila, vyskočila ze židle a hnala se za Evou. „Co je to za případ? Kam jdeme?“ Běžela poklusem, aby Evě stačila. „Dallasová? Poručíku?“

Eva plácla na knoflík u výtahu a zuřivě loupla po Peabodyové okem, čímž udusila jakékoli další otázky. S kamennou tváří vstoupila do výtahu a vsunula se mezi pár hlučných policistů.

„Hej, Dallasová, jak se má naše novopečená nevěstinka? Hele, nemohl by ten tvůj zazobanej manžílek koupit kantýnu a obstarat do skladu nějakej pořádnej žvanec?“

Vrhla přes rameno ledový pohled a zpražila jím rozesmátou tvář policisty. „Vlez mi někam, Cartere.“

„Hele, to jsem zkusil před třema rokama a tys mi málem vyrazila všechny zuby. Radši si počkám na nějakýho civila,“ dodal, když ostatní propukli v smích.

„Jestli bude stát o největšího pitomce z oddělení krádeží,“ přisadil si někdo.

„Furt lepší než o malýho, že jo, Forenski? Hej, Peabodyová, nedala by sis říct?“ pokračoval Carter.

„A máš už ty svoje zuby pojištěný?“

„Dám ti vědět.“ Carter se ušklíbl a spolu s ostatními se vyhrnul ven.

„Carter nenechá žádnou ženskou na pokoji,“ prohodila lehce Peabodyová, protože jí dělalo starosti, že Eva pořád jenom zírá před sebe. „Je to jen sráč.“ Žádná odpověď. „No, ale Forenski je docela milý,“ pokračovala Peabodyová. „Nevíte, jestli zrovna teď nežije s nějakou holkou?“

„V soukromí svých kolegů se nešťourám,“ odsekla Eva a vystoupila do garáže.

„Šťourat se v tom mém vám ale nevadí,“ šeptla Peabodyová. Počkala, až Eva odblokuje zámky u auta, a pak si vlezla na sedadlo spolujezdce. „Mám zapsat místo určení, madam, nebo je to překvapení?“ Když Evě sklouzla hlava na volant, přimhouřila oči. „Hele, jste v pořádku? Co se děje, Dallasová?“

„Zapište práci doma.“ Eva se nadechla a narovnala. „Po cestě vás budu informovat. Všechny informace, které dostanete, a všechny zprávy o následném vyšetřování budou zakódovány a zapečetěny.“ Eva vyjela z garáže na ulici. „Všechny ústní i písemné informace jsou tajné. Všechna hlášení budete podávat jenom mně nebo inspektorovi.“

„Rozkaz, madam.“ Peabodyová polkla knedlík, který se jí usadil v krku. „Jde o interní vyšetřování, že jo? Je to jeden z nás.“

„Jo. K sakru. Je to jeden z nás.“

Díky Roarkovi neměl její domácí počítač takové vrtochy jako ten v kanceláři. Data se objevila na obrazovce hladce a rychle.

„Detektiv Marion Burnsová. Agentka, která v Athamu pracovala osm měsíců jako barmanka.“ Eva sešpulila rty. „Burnsová. Tu neznám.“

„Já trochu ano.“ Peabodyová popojela se židlí blíž k Evině. „Potkala jsem se s ní, když jsem…, vždyť víte, během Castova případu. Pamatuju si, že byla dobrá, ten typ, co se plně zabere do práce. Jestli si dobře vzpomínám, je už ze třetí generace poldů. Její matka pořád slouží. Mám ten pocit, že je kapitánem v tajné organizaci Bunko. Její děda zemřel ve službě během městských válek. Nemám nejmenší tušení, proč by měla špiclovat detektiva seržanta Wojinského.“

„Třeba jen nahlásila, co viděla, anebo je v tom ještě něco jiného. Jenže to budeme muset zjistit. Zpráva, kterou poslala Whitneymu, je stručná a suchá. Dvaadvacátého září 2058 v jednu třicet zahlédla de-

tektiva seržanta Wojinského v odděleném boxu se známou dealerkou chemických látek Selinou Crossovou. Wojinski vyměnil kredity za malý balíček, patrně s nelegálním obsahem. Rozhovor a výměna trvaly patnáct minut. Crossová se pak přemístila do dalšího boxu. Wojinski zůstal v klubu ještě deset minut a pak odešel. Detektiv Burnsová ho sledovala dva bloky do chvíle, kdy nastoupil do veřejné dopravy.“

„Takže neviděla, že by něco bral.“

„Ne. A ani neviděla, že by se tu noc nebo kteroukoli další, když měla službu, vrátil zpátky do baru. Burnsová bude první, koho vyslechneme.“

„Ano, madam. Dallasová, když byli Wojinski s Feeneym takoví kamarádi, nevyplývá z toho, že mu Wojinski důvěřoval? Pokud ne, Feeney by si musel něčeho… všimnout.“

„Vím já?“ Eva si promnula oči. „Athame. Co k sakru to athame znamená?“

„To nevím.“ Peabodyová vytáhla svůj kapesní počítač a zadala vyhledání údaje. „Athame, obřadní nůž, rituální nástroj, běžně vyráběný z oceli. Athamem se tradičně nekrájí, u přírodních náboženství se používá k vykreslení nebo zahlazení magických kruhů.“

Peabodyová se podívala na Evu. „Čarodějnictví,“ pokračovala. „To je teda náhoda.“

„Já si to nemyslím.“ Ze zásuvky ve stole vytáhla vzkaz od Alice a podala ho Peabodyové. „Tohle mi podstrčí Frankova vnučka při posledním rozloučení. A pak se ukáže, že pracuje v nějakém krámu, který se jmenuje Hledání Duše. Neznáte ho?“

„Vím o něm.“ Peabodyová najednou znervózněla a odložila vzkaz. „Wiccani jsou neškodní, Dallasová. Používají bylinky, ale ne chemické látky. Žádný pravý wiccan by Zeus nikdy nekoupil, neprodal ani nevzal.“

„A co digitalis?“ Eva zvedla hlavu. „To je přece taky nějaká bylinka, ne?“

„To je výtažek z náprstníku. K léčení se používá celá staletí.“

„Jako stimulant, nebo k čemu?“

„Tolik toho o léčení zas nevím, ale myslím si, že ano.“

„Zeus ale taky. Zajímalo by mě, co by se stalo, kdyby se ty dvě látky zkombinovaly. Nesprávný poměr nebo špatné nadávkování. Asi by mě nepřekvapilo, kdyby z toho bylo srdeční selhání.“

„Myslíte si, že Wojinski spáchal sebevraždu?“

„Inspektor má podezření a já mám zase spoustu otázek, na které neznám odpovědi,“ odpověděla Eva netrpělivě. „Ale najdu je.“

Zvedla papírek se vzkazem. „Dneska v noci začneme s Alicí. Chci, abyste tam byla v jedenáct v civilu. Zkuste vypadat jako volnověkářka, Peabodyová, ne jako policajt.“

Peabodyová zamrkala. „Mám jedny šaty, které mi maminka dala k mým posledním narozeninám. Jenže mě nakrkne, jestli se mi budete smát.“

„Pokusím se ovládat. Teď ale zkusíme něco vydolovat na tu Selinu Crossovou a na klub Athame.“

Za pět minut se Eva šklebila na svůj počítač. „No, začíná to být zajímavé. Máme tady naši Selinu. Nějakou dobu strávila za mřížemi. Koukněte se, Peabodyová, na tyhle záznamy v policejním rejstříku. Rok 43, 44 – kuplířství. V roce 44 taky obvinění z přepadení, následně staženo. V roce 47 se dostala do křížku s organizací Bunko. Proč si vlastně lidi chtějí povídat s mrtvými? V roce 49 podezření z trýznění zvířat. Nedostatek důkazů pro zatčení. Výroba a distribuce nelegálních látek. Z toho byla obžalovaná a pak zašitá od 50. do 51. roku. Zatím všechno jen malé prdy. Ale tady, v 55., byla předvedena k výslechu v souvislostí s rituální vraždou nezletilého. Její alibi obstálo.“

„Protidrogové ji sledovalo hned od 51., co ji pustili z lochu,“ doplnila Peabodyová.

„Ale nezatkli ji.“

„Sama jste přece říkala, že je bezvýznamná. Musí jim tudíž jít o větší rybu.“

„Tu ulovím já. Uvidíme, co nám poví Marion. Koukněte, tady je, že Selina Crossová je majitelkou klubu Athame, nezatíženého dluhy.“ Eva sešpulila rty. „Kde asi taková bezvýznamná dealerka sežene prostředky, aby koupila a provozovala klub? Ta jenom někoho kryje. Jestli ale protidrogové tuší koho. Mrkneme se na ni. Zadáme do počítače vyhledání obrázku osoby. Jméno Crossová, Selina.“

„Páni.“ Peabodyová se lehce oklepala, když se obrázek objevil na obrazovce. „Děs a hrůza.“

„Na tuhle tvář se teda nezapomíná,“ zamumlala Eva.

Byla špičatá a úzká, s plnými a jasně rudými rty, s očima černýma jako onyx. Její krásu umocňovaly vyvážené rysy a bílá hladká pokož-

ka. Přesto šlo o krásu chladnou, a jak poznamenala Peabodyová, děsivou. Rozpuštěné vlasy, černé jako oči, uprostřed pečlivě rozdělené pěšinkou. Nad levým obočím malé tetování.

„Nějaký symbol?“ zeptala se Eva. „Přiblížit a zvětšit o třicet procent, segment-dvacet až dvacet dva.“

„Pentagram.“ Peabodyové se zachvěl hlas, což Evu přinutilo znovu se na obrázek podívat. „Je obrácený hlavní špicí dolů. Ta nepatří k wiccanům, Dallasová.“ Peabodyová si odkašlala. „Je to satanistka.“

Eva těmhle věcem – ať už měly bílou nebo černou tvář – nevěřila. Věděla však, že někdo jim věřit může. A stále víc byla přesvědčena o tom, že se této scestné víry dá zneužít.

„Dej si pozor, abys něco nepodcenila, Evo.“

Ta slova ji vyrušila z myšlenek – vzhlédla. Roarke chtěl vždycky řídit sám. Evě to vyhovovalo, protože jeho auta ji děsně štvala. „Co máš na mysli?“

„Když určité víry a tradice přežívají po celá staletí, musí k tomu být nějaký důvod.“

„Ano, lidé přece jsou a vždycky byli důvěřiví. Jenže zrovna tak jsou a vždycky byli jednotlivci, kteří přesně vědí, jak té důvěřivosti zneužít. Jestli někdo takhle napálil Franka, zjistím to.“

Řekla Roarkovi všechno, a nyní měla potřebu sama před sebou se nějak ospravedlnit. Feeney ji teď nedodá žádnou počítačovou expertizu, mohla by ji tudíž vytáhnout z Roarka.

„Jsi dobrá policajtka a citlivá žena. Často jsi moc dobrá policajtka a moc citlivá žena.“

Na světlech zastavil a otočil se k ní. „Prosím tě, buď hodně opatrná, protože se vydáváš na tenký led.“

Tvář měl skrytou ve stínu, ale jeho hlas zněl velmi vážně.

„Myslíš tím mezi čarodějnice a vyznavače ďábla? No tak, Roarku, vždyť nežijeme ve středověku. Satanisté, Kristepane!“ Odhrnula si vlasy z tváře.

„Co by s ním asi tak dělali, kdyby existoval a věnoval jim svou pozornost?“

„Právě v tom je ten problém.“ Roarke tiše odpověděl a zahnul na západ směrem ke Klubu Vodnářů.

„Ďáblové existují.“ Eva se zamračila, zatímco jejich auto stoupalo vzhůru k volnému místu v horní řadě. „Jsou z masa a kostí a mají dvě nohy. Ty i já jsme jich viděli už hodně.“

Vystoupila a po rampě sešla zpátky na úroveň ulice. Bylo větrno, svěží vítr odvál všechen pach i kouřovou clonu. Nad hlavou se jim klenula sytě černá obloha bez jediné hvězdy a bez měsíce. Probleskující paprsky světel vzdušné dopravy se všelijak křížily a za nimi doléhal tlumený bzukot motorů.

Tady dole byli v bohémské, bohatší části města, kde se i gril na kluzáku na rohu ulice blýskal čistotou a kde spíš než uzené sójové párky nabízeli čerstvé ovocné hybridy. Většina pouličních prodavačů teď už s blížící se nocí zavřela, přes den tu však rozloží své dvoukoláky a s citem je ověnčí ručně vyráběnou bižuterií, tkanými koberečky a tapiseriemi, bylinkovými pěnami do koupele a čaji.

I pouliční žebráci byli v této čtvrti slušní a svou licenci měli vždycky na viditelném místě. Za denní úlovek si kupovali raději jídlo než drogy.

Zločinnost tu byla nízká a nájemné závratné. Jak zdejší obyvatelé, tak i zdejší obchodníci patřili jednoznačně do mladší věkové kategorie.

Tady by žít nemohla.

„Jsme tu moc brzy,“ špitla a ze zvyku přejela ulici pohledem. Pak se ušklíbla. „Podívej se támhle. Věštírna s občerstvením. Už to vidím, vejdeš dovnitř, dáš si ten jejich zeleninový blaf a oni ti budou do očí tvrdit, že věděli, že si ho dáš. Salát s těstovinami a čtení z ruky. Hele, mají otevřeno.“

Náhle se otočila k Roarkovi. Chtěla se nějak zbavit své rozmrzelé nálady. „Co říkáš?“

„Chceš si snad nechat číst z ruky?“

„Bezva nápad.“ Chytila ho za ruku. „Poslyš, já teď trochu proklepnu satanistické dealery chemických látek, třeba se kvůli tomu dostanu do ráje. Možná že nám udělají cenu.“

„Ne.“

„Nemůžeš to přece vědět, dokud se nezeptáš.“

„Já si z ruky číst nenechám.“

„Zbabělče,“ vyhrkla a táhla ho ke dveřím.

„Dal bych radši přednost slůvku *opatrný.*“

Musela uznat, že to uvnitř vonělo báječně. Žádná cibule, žádné těžké, kořeněné aroma, jaké v takových místech obvykle bývá. Naopak, lehká vůně květin a bylinek se příjemně doplňovala s éterickou hudbou.

Malé bílé stolky a židle stály v dostatečné vzdálenosti od pultu, na němž byly pod nablýskaným sklem vystavené misky a talíře s barevným jídlem. Dva zákazníci seděli proti sobě nad miskami s čirou polévkou. Oba byli oblečeni do splývavých bílých rób, měli sandály zdobené bižuterií a vyholené hlavy.

Za pultem stál muž, jenž měl všechny prsty ozdobené stříbrnými prstýnky. Oblečen byl do bleděmodré košile se širokými rukávy. Do blonďatých vlasů si vpletl ozdobnou stříbrnou šňůrku. Usmál se, aby je přivítal.

„Buďte požehnáni. Přejete si potravu pro tělo, nebo pro duši?“

„Myslela jsem si, že to budete vědět.“ Eva se na něj usmála. „Nabídněte mi nějaký výklad.“

„Z dlaně, tarotů, run nebo z aury?“

„Z dlaně.“ Eva pobaveně natáhla ruku.

„Na věštění z ruky tu máme Cassandru. Ráda vám pomůže, zatím se u nás pohodlně posaďte. Sestro,“ dodal, než se stačila otočit, „vaše aury vibrují a jsou velmi silné. Dobře se k sobě hodíte.“ Vzal dřevěnou tyčku s kuličkou na konci a přejel s ní jemně po okraji matně bílé kovové misky.

Právě když se ozval vibrující zvuk, vynořila se ze zadní místnosti s korálkovým závěsem žena. Na sobě měla stříbrnou tuniku, paži nad loktem jí zdobil spirálovitý stříbrný náramek. Eva si povšimla, že je velmi mladá, mohlo jí být sotva dvacet. Plavé vlasy měla spletené do copu.

„Vítejte.“ Z jejího hlasu na ně lehounce dýchlo Irsko. „Udělejte si prosím pohodlí. Chcete, abych věštila vám oběma?“

„Ne, jenom mně.“ Eva se usadila u zadního stolu. „Za kolik to bude?“

„Věštba je zadarmo. Poprosila bych vás pouze o příspěvek.“

Ladně se usadila a usmála se na Roarka. „Velmi oceníme vaši štědrost. Madam, ruku, s kterou jste se narodila.“

„Přišla jsem na svět s oběma.“

„Levou, prosím.“ Svými prsty, sevřenými do tvaru misky pod Evinou nataženou rukou, se jí zprvu sotva dotýkala. „Síla a odvaha. Váš osud nebyl předem daný. Trauma, čára života je přerušená. Velmi mladá. Ještě jste byla dítě. Velká bolest a smutek.“ Zvedla své jasně šedé oči. „Nebyla a není to vaše vina.“

Když Eva rukou instinktivně ucukla, stiskla ji pevněji. „Dokud nebudete připravená, není nutné, abyste si vzpomněla na všechno. Smutek, pochyby o sobě samé, zablokované vášně. Osamělá žena, rozhodnutá soustředit se na jeden cíl. Velká potřeba spravedlnosti. Ukázněná, s vnitřní motivací… a starostmi. Vaše srdce bylo zlomené, ba ještě hůř. Zbité a zdeptané. Střežíte to, co vám zbylo. Vaše ruka je šikovná. Důvěryhodná.“

Vzala teď Evinu pravou ruku, ale podívala se na ni jen letmo. Jasné, šedé oči spočinuly na Evině tváři. „Nosíte si s sebou hodně z toho, co jste prožila. Nikdy to neutichne a nedá pokoj. Své místo jste si už ale našla. Vyhovuje vám autorita a s ní spojená zodpovědnost. Jste tvrdohlavá, často vidíte jen sebe, vaše srdce se ale zotavuje. Milujete.“

Znovu mrkla na Roarka a pak zpátky na Evu. „Hloubka citu vás překvapuje. Znervózňuje vás, i když jinak vás těžko něco vyvede z rovnováhy.“ Palcem lehounce přejela po Evině dlani. „Vaše srdce je hluboké. Je… vybíravé. Je opatrné, ale když je konečně dáte, tak jedině celé. Máte identifikaci. Odznak.“ Pomalu se usmála. „Ano, rozhodla jste se správně. Zřejmě šlo o ten jediný možný krok. Zabila jste. Víc než jednou. Neměla jste na vybranou, přesto vás to v mysli i v srdci tíží. Oddělit intelekt od emocí je pro vás těžké. Zabijete znovu.“

Šedé oči jí ztvrdly a náhle stiskla Evinu ruku pevněji. „Je tu tma. Jsou tu temné síly. Zlo. Ztracené životy, další budou následovat. Bolest a strach. Tělo a duše. Musíte chránit sebe i ty, které milujete.“

Otočila se k Roarkovi, chytla ho náhle za ruku a začala rychle něco drmolit v gaelštině. Tvář jí zbledla a začala se zajíkat.

„Už dost.“ Eva se zachvěla a vyškubla jí svou ruku.

„Kruci, to bylo ale divadlo.“ Popudilo ji, že ji pálí dlaň, začala si ji proto zběsile třít o kolena. „Máte dobrý odhad, Cassandro. A umíte to ze sebe působivě sypat.“

Sáhla do kapsy, vytáhla padesát kreditů a položila je na stůl.

„Počkejte.“ Cassandra rozepnula malou vyšívanou kapsičku u pasu a vyndala z ní hladký, bledě zelený kamínek. „Tady máte dárek. Suvenýr.“ Strčila jej Evě do ruky. „Vezměte si ho.“

„Ale proč?“

„A proč ne? Přijďte zase, prosím. Buďte požehnáni.“

Eva se ještě naposledy zadívala do jejího bledého obličeje, a pak už Cassandra odešla skrz cinkající korálky do zadní místnosti.

„Tak to bychom měli, ‚dlouhá byla cesta přes oceán‘,“ zamručela Eva a vykročila ke dveřím. „Co ti to povídala?“

„Mluvila s dost silným přízvukem. Řekl bych, že je odněkud ze západu.“ Vyšel ven a s velkou úlevou do sebe nasál noční vzduch. „Říkala něco v tom smyslu, že jestli tě miluju tak moc, jak ona doufá, mám ti zůstat nablízku. Jinak ztratíš život a možná i duši a že mě potřebuješ, abys všechno přežila, prý jsi ve velkém nebezpečí.“

„To jsou kecy.“ Podívala se na kamínek, který držela v ruce.

„Nech si ho.“ Roarke jí ho zavřel do ruky. „Neuškodí ti.“

Eva pokrčila rameny a dala si jej do kapsy. „Myslím, že okultismu se budu radši vyhýbat.“

„To není špatný nápad,“ odpověděl jí Roarke s citem, když přecházeli ulici ke Klubu Vodnářů.

TŘETÍ KAPITOLA

Zvláštní místo, přemítala Eva. Je tu rozhodně větší klid a ticho než v jiných klubech, které znala. Konverzace i hudba byly tlumené a v

rytmu i v kadenci se příjemně doplňovaly. Pohromadě stojící stolky, seskupené do kruhů, kopírovaly kruhové objezdy a Evě připomněly symbol na konci vzkazu, který dostala od Alice.

Na stěnách byla kolem dokola zrcadla ve tvaru hvězd a měsíců. Odrážela se v nich světla z plamenů bílých, štíhlých svíček, které na nich byly připevněné. Mezi zrcadly visely destičky se symboly a postavami, jež Eva neznala. Malý taneční parket měl rovněž tvar kruhu, stejně jako bar, kolem kterého seděli pravidelní štamgasti na stoličkách, znázorňujících znamení zvěrokruhu. Netrvalo dlouho a všimla si ženy usazené na dvou tvářích Blížence.

„Prokrista, to je Peabodyová."

Roarke zaměřil pohled na ženu v dlouhých splývavých šatech v různých odstínech modré a zelené. Tři dlouhé šňůry s lesklými korálky jí spadaly až k pasu a pod rovnými měděnými vlasy se pohupovaly pestrobarevné kovové náušnice.

„Podívejme se," řekl a pomalu se usmál, „jak se naše zdatná Peabodyová vyfikla."

„No, docela sem zapadne," zhodnotila její vzhled Eva. „S Alicí se chci sejít sama. Co kdyby sis šel popovídat s Peabodyovou?"

„S radostí. Poručíku…" Dlouze se zadíval na její seprané džíny, odřenou koženou bundu a uši bez náušnic.

„Zato ty se sem nehodíš."

„Chceš si mě dobírat?"

„Ne." Rychle přejel prstem po důlku na její bradě. „Jde jen o můj skromný postřeh." Otočil se a šel si sednout na stoličku vedle Peabodyové. „Co taková pěkná čarodějka jako vy dělá na tomhle místě?"

Peabodyová se k němu otočila a zašklebila se. „Připadám si v tomhle ohozu jako idiot."

„Vypadáte kouzelně."

Odfrkla si. „Není to zrovna můj styl."

„Víte, Peabodyová, čím mě vy ženy fascinujete?" Natáhl ruku a prstem jí cvrnkl do náušnice, až se rozhoupala. „Že máte tolik stylů. Co pijete?"

Jeho poznámka jí kupodivu zalichotila a musela se moc ovládat, aby se nezačala červenat. „Střelce. Moje znamení. Tenhle nápoj má metabolicky i spirituálně odpovídat mé osobnosti." Upila ze své sklenice. „Docela dobré. V jakém znamení jste se narodil vy?"

„Víte, že ani nevím? Myslím si, že šlo o první týden v říjnu.“

Myslí si, hloubala Peabodyová. *Divné, že to neví*. „No, pak jste ve Vahách.“

„Díky, budu tedy teď metabolicky i spirituálně přesný.“ Otočil se, aby si objednal pití, a přitom pohledem sklouzl k Evě, která seděla u stolku. „V jakém znamení si myslíte, že je náš poručík?“

„Tu zařadit… pěkně tvrdý oříšek.“

„Souhlasím s vámi,“ zašeptal Roarke.

Eva měla od svého stolku na vnějším obvodu kruhu o všem přehled. V místností nebyla ani kapela, ani její holografický obraz. A přesto hudba přicházela jakoby odevšad a odnikud. Duté flétny, odvážné smyčce a konejšivý ženský hlas, jenž s nebývalou něhou zpíval v jazyce, který Eva nepoznávala.

Některé dvojice byly zabrané do vážného rozhovoru, jiné se tiše smály. Nikdo ani okem nemrkl, když se žena v čistě bílých šatech zvedla a začala sama tančit. Eva si objednala vodu a docela ji pobavilo, když ji přinesli v rádobystříbrném poháru.

Zaposlouchala se do rozhovoru, který vedli u stolku za jejími zády. Zážitky z astrálního cestování, o nichž skupina věcně diskutovala, ji rovněž pobavily.

U stolku ve vedlejším kruhu si dvě ženy povídaly o svých minulých životech chrámových tanečnic v Atlantidě. Přemýšlela, proč minulý život budí větší dojem zvláštnosti než ten, který právě žijeme. Přitom je to podle ní ta jediná příležitost, jakou tady máme.

Neškodní cvoci, pomyslela si Eva a přistihla se, jak si dlaň, která ji pořád pálila, tře o džíny.

Alici zahlédla ve chvíli, kdy dívka vstoupila. *Je rozrušená*, pomyslela si Eva. *Nervózní ruce, strnulá ramena, roztěkané oči*. Počkala, než se Alice rozhlédne po místnosti a zaregistruje ji, a pak kývla hlavou na pozdrav. Než Alice vyrazila směrem k ní, spěšně se ještě ohlédla přes rameno ke dveřím.

„Jste tady. Bála jsem se, že nepřijdete.“ Sáhla rychle do kapsy a vytáhla hladký černý kamínek na stříbrném řetízku. „Zapněte si ho, prosím,“ naléhala na Evu, která si jej prohlížela. „To je obsidián. Je posvěcený. Chrání před zlem.“

„Dobrá.“ Eva si zapnula řetízek kolem krku. „Je to teď lepší?“

„Tohle je nejbezpečnější místo, jaké znám. Je taky nejčistší.“ Alice se posadila a přitom se stále rozhlížela po místnosti. „Chodívala jsem sem často.“ Oběma rukama sevřela amulet, který nosila. Číšník přistoupil tiše k jejich stolu. „Zlaté slunce, prosím.“ Zhluboka se nadechla a podívala se znovu na Evu. „Potřebuju si dodat odvahu. Celý den jsem se snažila meditovat, jsem ale asi zablokovaná. Mám strach.“

„Čeho se bojíte, Alice?“

„Bojím se, že ti, co zabili mého dědečka, zabijí i mě.“

„Kdo zabil vašeho dědečka?“

„Zabilo ho zlo. Zabíjet umí zlo moc dobře. Vy ale nebudete věřit tomu, co vám teď řeknu. Vy stojíte nohama pevně na zemi a věříte jen tomu, co vidíte na vlastní oči.“ Vzala si od číšníka svůj nápoj, na chvilku zavřela oči, jako by se modlila, a pak pomalu zvedla pohár k ústům. „Plavat to ale taky nenecháte. Jste přece policistka. Já nechci umřít,“ řekla Alice a postavila pohár.

První smysluplná věta, kterou od ní slyším, pomyslela si Eva. Alice se opravdu bála a svůj strach se teď ani nepokoušela zakrýt. Při posledním rozloučení si přece jen dávala velký pozor, aby vypadala klidně a vyrovnaně.

Kvůli rodině, uvědomila si Eva.

„Koho se bojíte a proč?“

„Musím vám to vysvětlit. Všechno. Musím se očistit, než dojde k vykoupení. Můj dědeček si vás vážil, proto jsem, při jeho památce, přišla za vámi. Nejsem čarodějnice od narození.“

„Ne?“ zeptala se Eva suše.

„Někdo jí je už od narození a někoho, třeba mě, společenství přitáhne postupně. O wiccu jsem se začala zajímat během studií. Čím víc jsem toho věděla, tím víc jsem cítila, že potřebuju někam patřit. Rituály, hledání rovnováhy a radosti, pozitivní etika, to všechno mě přitahovalo. Rodině jsem se se svými zájmy nesvěřovala. Oni by mi nerozuměli.“

Sklonila hlavu a vlasy jí spadly jako opona. „Líbilo se mi mít tajnosti, byla jsem hodně mladá. Přišlo mi, že trochu hřeším. Když jsem při obřadu pod širým nebem stála úplně nahá, měla jsem pocit, že jsem zhřešila. Moje rodina.“ Znovu zvedla hlavu. „Jsou zkrátka konzervativní a část mého já se chtěla trochu odvázat.“

„Malá vzpoura?“

„Ano, něco takového. Kdyby zůstalo jen při tom," zašeptala Alice, „kdybych své zasvěcení do společenství brala opravdu vážně, všechno by dnes bylo jinak. Byla jsem slabá a moc ctižádostivá." Zvedla znovu pohár a svlažila si vyschlé hrdlo. „Chtěla jsem pochopit podstatu. Chtěla jsem srovnávat a analyzovat rozdíly mezi Černou a bílou magií jako při diplomové práci. Jak bych mohla ocenit jednu magii, aniž bych dokonale chápala její protiklad? Takhle jsem si svou ctižádost zdůvodňovala."

„Zní to docela logicky."

„Jenže ta logika je špatná," trvala na svém Alice. „Klamala jsem samu sebe. Mé ego i intelekt se chovaly tak nadutě. Studovala jsem černé techniky, čistě akademicky. Hledala jsem lidi, kteří si vybrali tu druhou cestu, a chtěla jsem zjistit, proč se odvrátili od světla. Vzrušovalo mě to." Bázlivě se usmála. „Všechno mi připadalo tak úžasné. Jednu chvíli to takové i bylo."

Dítě, pomyslela si Eva, *i když má tělo okouzlující ženy. Je bystrá a zvědavá, ale pořád ještě dítě.* Nebylo nijak těžké vytáhnout z ní informace. „Takhle jste tedy narazila na Selinu Crossovou?"

Alice zbledla a rychlým pohybem spojila ukazováček s malíčkem. „Vy ji znáte?"

„Něco jsem už zjistila. Já nejsem slepá, Alice. A vy jako vnučka policisty něco takového asi ani nepředpokládáte."

„Bojím se jí." Alice stiskla rty. „Bojím se jí."

„Je to druhořadá podvodnice, která kšeftuje s chemickými látkami."

„Ne, je daleko horší." Alice stiskla znovu svůj amulet. „Věřte mi, poručíku. Viděla jsem ji. Vím to. Ta bude chtít i vás. Vy ji provokujete."

„Myslíte si, že by mohla mít něco společného s Frankovou smrtí?"

„Určitě. Vím, že ano." Do světle modrých očí jí vhrkly slzy. Jedna obrovská, krásně tvarovaná kapka se vykutálela a začala jí stékat po bílé tváři. „To kvůli mně."

Eva se přisunula blíž, chtěla jí dodat odvahy a také zakrýt její uplakanou tvář před případnými zvědavci. „Povězte mi o tom, povězte mi o ní."

„Potkala jsem ji skoro před rokem. O svátku Samhain. O Všech svatých. Dozvím se zase něco nového, říkala jsem si. Neuvědomovala jsem si, jak mě už lapili, jak děsivě mě obloudila moc a čistě sobecká

nenasytnost té druhé strany. Tehdy jsem se ještě neúčastnila žádných rituálů. Jen jsem se koukala. Pak jsem potkala ji a toho, co mu říkají Alban.“

„Alban?“

„Dělá jí poskoka.“ Alice zvedla ruku a položila si prst přes ústa.

„O té noci nemám doteď jasno. Vím jen, že mě očarovali. Nechala jsem se odvést doprostřed kruhu a svléknout. Slyšela jsem, jak zvoní zvony a jak vzývají vládce temnot. Dívala jsem se, jak obětují kozu. A já jim dala svou krev.“

Hlava jí znovu poklesla zahanbením. „Já jsem ji smíchala, pila jsem ji, a dokonce se mi to líbilo. Tu noc ze mě udělali oltář. Přivázali mě ke kameni. Nevím jak, nevím ani, kdo to udělal, vím jen, že jsem se nebála. Vzrušovalo mě to.“

Ztlumila hlas. Hrála teď jiná hudba, radostná a smyslná, smyčce vystřídaly bubny a zvonky. Alice ani nezvedla oči.

„Všichni na sabatu se mě dotýkali, pomazávali mě olejem a krví. Někde uvnitř ve mně zněl ten nápěv a oheň mě tolik pálil. Pak si na mě Selina lehla. Ona… dělala věci. Neměla jsem do té doby žádné sexuální zkušenosti. Potom… když se sunula nahoru po mém těle, rozkročil se nade mnou Alban. Ona se na mě dívala. On měl ruce na jejích ňadrech, a přitom byl ve mně. A ona se mi přitom pořád dívala do tváře. Chtěla jsem zavřít oči, ale nešlo to. Prostě to nešlo. Musela jsem se jí dívat do očí. Bylo to, jako kdyby to byla ona – kdo je ve mně.“

Teď už jí slzy tekly a kapaly na stůl. Přestože Alice mluvila šeptem a Eva se natočila tak, aby ji zastínila, několik hlav se po nich zvědavě otočilo.

„Omámili vás, Alice. Zneužili vás. Nemáte se za co stydět.“

Na vteřinku zvedla zrak a podívala se tak, že Evě málem puklo srdce. „Proč se tedy tak stydím? Byla jsem panna, bolelo mě to, a vzrušovalo zároveň. Hrozně moc. Rozkoš, kterou jsem zakusila, byla obrovská, nezměrná. Zneužili mě, a já je přesto prosila, aby to udělali znovu. Tak to udělali, všichni, tam na sabatu. Když pak vyšlo slunce, byla jsem ztracená, zotročená. Vzbudila jsem se v posteli, byla jsem mezi nimi. Mezi Albanem a Selinou. Byla jsem pro ně nová. Udělali si ze mě hračku.“

Když se znovu napila, po tvářích jí tekly slzy. „Sexuálně se nepřihodilo nic, co bych si nepřála nebo co bych nechtěla, aby se stalo. Já jsem ale přijala tmu. Byla jsem tak nafoukaná, že mi to bylo jedno. Někdo o tom řekl dědečkovi. Nikdy neměl ve zvyku někoho někam zařazovat, já ale vím, že tentokrát mě označil jako wiccanku. Mluvil se mnou, a já se mu vysmála. Řekla jsem mu, ať se neplete do mých záležitostí. Myslela jsem si, že mě poslechl.“

Eva nic neřekla a posunula svou sklenku s vodou přes stůl. Alice ji vděčně zvedla a vypila. „Před několika měsíci jsem zjistila, že Selina s Albanem provozují rituály i v soukromí. Vrátila jsem se z univerzity o den dřív. Šla jsem k nim domů a zaslechla obřadní zpěv. Otevřela jsem dveře obřadní místnosti. Byli uvnitř, spolu, právě obětovali.“ Ruce se jí třásly. „Tentokrát to nebyla koza, ale dítě. Malý chlapec.“

Eva sevřela pevně Alicino zápěstí. „Vy jste je viděla, jak vraždí dítě?“

„Vražda je slabé slovo pro věci, které dělali.“ Hrůzou jí vyschly slzy. „Nedokážu vám o tom povídat. Nechtějte to po mně.“

Eva věděla, že bude muset, ale teď ještě chvíli počká. „Povězte mi všechno, co můžete.“

„Viděla jsem… Selinu, rituální nůž. Taky krev a výkřiky. Přísahám, že ty výkřiky byly vidět, byly jako černé šmouhy ve vzduchu. Nemohla jsem je zastavit, bylo už pozdě.“

Podívala se znovu na Evu a oči plné slz žadonily, aby jí věřila. „Přišla jsem pozdě, nemohla jsem pro toho chlapce už nic udělat, i kdybych měla sílu nebo odvahu a pokusila se o to.“

„Sama jste byla v šoku,“ řekla Eva opatrně. „Ta žena byla ozbrojená a chlapec byl mrtvý. Nemohla jste mu už pomoci.“

Alice se na ni dlouze zadívala a pak si rukama zakryla tvář. „Snažím se tomu věřit. Moc se snažím. Ničí mě, že s tím musím žít. Já jsem utekla. Já jsem prostě utekla.“

„Nemůžete už nic změnit.“ Eva nechala svou ruku na Alicině zápěstí, ale povolila stisk. Jednou byla svědkem mrzačení dítěte, a taky už bylo pozdě. Neutekla, ale zabila. Dítě ale bylo již stejně mrtvé.

„Nemůžete nic vrátit zpátky, nic změnit. Musíte s tím žít.“

„Já vím, Isis mi to taky říká.“ Alice se přerývavě nadechla a dala ruce dolů. „Tak se soustředili na to, co dělali, že mě ani neviděli. Modlím se a doufám, že si mě nevšimli. Nešla jsem ani za dědečkem, ani

na policii. Byla jsem vyděšená, chtělo se mi zvracet. Ani nevím, kolik času uběhlo, ale šla jsem pak za Isis. To je velekněžka, která mě uváděla k wiccanům. Měla pro mě pochopení. Ani po tom všem, co jsem prováděla, mě nevyhnala.“

„Vy jste tedy Frankovi neřekla o tom, co jste viděla?“

Alice sebou po Evině kousavé otázce trhla. „Tenkrát ne. Potřebovala jsem čas, abych si to srovnala v hlavě a abych se očistila. Isis se mnou provedla pár očistných rituálů a taky léčila mou auru. Obě jsme měly pocit, že bude nejlepší, když strávím nějaký čas o samotě a soustředím se na hledání světla a usmíření.“

Eva se naklonila blíž, oči jí plály a ztvrdly. „Alice, vy jste viděla, jak vraždí dítě, a neřekla jste to nikomu kromě své známé čarodějnice?“

„Vím, jak to vypadá.“ Rty se jí třásly a musela je sevřít mezi zuby, aby se uklidnily. „Tělu toho chlapce se nedalo pomoci. Nemohla jsem pro něj udělat nic než se modlit, aby se jeho dušička bezpečně dostala do vyšších sfér. Bála jsem se říct o tom dědečkovi. Bála jsem se toho, co by udělal a co by Selina udělala jemu. Když jsem u něj byla minulý měsíc, všechno jsem mu řekla. Teď je mrtvý a já vím, že za jeho smrt může ona.“

„Jak to víte?“

„Viděla jsem ji.“

„Moment.“ Eva zvedla ruku, oči se jí zúžily. „Viděla jste, jak ho zabila?“

„Ne, viděla jsem ji pod oknem. Tu noc, kdy zemřel, jsem vykoukla ven z okna a ona tam dole stála a dívala se nahoru. Dívala se na mě. Maminka mi přišla říct, že dědeček je mrtvý. Selina se smála a kývala na mě.“

Alice znovu zabořila obličej do dlaní.

„Poslala proti němu své síly. Použila svou moc, aby mu zastavila srdce. Kvůli mně. Každou noc teď přiletí k mému oknu havran a dívá se na mě jejíma očima.“

Kriste, pomyslela si Eva, kam na to chodí? „Pták?“

Alice položila na stůl chvějící se ruce. „Umí měnit podobu. Vezme na sebe jakoukoli formu. Chráním se, jak můžu, ale má víra nebude možná dost silná. Chtějí mě dostat.“

„Alice.“ I když s ní Eva stále cítila, začala jí docházet trpělivost. „Možná, že Selina Crossová má něco společného se smrtí vašeho dědečka. Pokud zjistíme, že nezemřel přirozenou smrtí, pak se nejednalo o žádná kouzla, ale o úmyslnou a sprostou vraždu. A v tom případě existují důkazy a ona neunikne soudu.“

„Kouř ale nenajdete.“ Alice zavrtěla hlavou. „Kletba pro vás není důkaz.“

Teď už toho měla dost. „V téhle chvíli jste svědkem zločinu. Je možné, že jste jediným svědkem. Pokud máte strach, mohu vám zajistit bezpečný úkryt.“ Řízný a neosobní hlas nezapřel, že je policistka. „Potřebuji, abyste mi dala popis toho dítěte, abych mohla prověřit pohřešované osoby. Na základě vaší formální výpovědi můžu dostat povolení k domovní prohlídce a můžu prohledat tu místnost, ve které údajně došlo k vraždě. Potřebuji od vás všechny detaily. Časy, místa, jména. Můžu vám pomoci.“

„Vy tomu nerozumíte,“ řekla Alice a pomalu zavrtěla hlavou. „Vy mi nevěříte.“

„Věřím, že jste inteligentní a zvídavá žena, která se zapletla se zatraceně nebezpečnými lidmi. Věřím taky, že jste zmatená a rozrušená. Znám někoho, s kým si můžete popovídat, kdo vám pomůže všechno si ujasnit.“

„Někoho?“ Alici zchladl pohled a ztvrdl hlas. „Psychiatra? Myslíte si, že si všechno představuji a vymýšlím.“ Když se zvedala, celá se třásla. „Nebojím se o svůj rozum, ale o život. O život, poručíku Dallasová, a o svou duši. Jestli se někdy dostanete do křížku se Selinou, pak mi uvěříte. A pak vás Bůh ochraňuj.“

Otočila se a vyběhla ven. Eva zaklela.

„To se moc nepovedlo,“ poznamenal Roarke, který se objevil za ní.

„Ta holka je cvok a je pěkně vyděšená.“ Eva se zhluboka nadechla a vstala. „Pojď, vypadneme odtud.“ Kývla na Peabodyovou a zamířila ke dveřím.

Venku se při zemi jako klubko šedých hadů pokradmu plížila řídká mlha. Ledový deštík právě začal skrápět ulici v řídkých kapkách.

„Támhle je,“ šeptla Eva, když zahlédla Alici, jak mizí za rohem. Namířila si to k jihu. „Peabodyová, sledujte ji a dohlédněte, ať se v pořádku dostane domů.“

„Jdu za ní.“ Peabodyová za ní poklusem vyrazila.

„Ta holka je vážně v bryndě, Roarku. Všichni s ní ze všech stran šoustali.“ Zhnuseně zabořila ruce do kapes. „Asi bych to s ní uměla líp, ale nevím, jestli bych jí pomohla. Čáry, kletby a převtělování. Ježíši.“

„Evo, miláčku.“ Políbil ji na čelo. „Ty moje zkušená policistko. Má policistko.“

„Vždyť ona vlastně byla Satanovou nevěstou,“ bručela Eva a vydala se k autu. Pak se otočila na podpatku a rázovala zpátky. „Řeknu ti, jak se věci mají, Roarku. Chtěla se pobavit, vyzkoušet si něco okultního a narazila na špatnou a falešnou partu. Je to naivní, pěkná holka; nepotřebuješ křišťálovou kouli, abys to poznal. Tak šla na jednu z těch jejich schůzek, nebo jak tomu k čertu říkají, a oni ji tam zfetovali. Pak tam s ní všichni hromadně souložili. Parchanti. Je zfetovaná a v šoku a ke všemu svolná, a tak pro dva profesionální podvodníky není problém přesvědčit ji, že je jednou z nich. Vybalí na ni pár kouzelných triků a zblbnou ji. Šukají s ní, aby ji udrželi v lati.“

„Dostala se k tobě,“ zašeptal Roarke a odhrnul jí z čela mokré vlasy.

„No. Do háje, vždyť jsi ji viděl. To její jméno sedí. Vypadá jako ta holčička v pohádce. Asi věří i tomu, že králík může mluvit.“ Dlouze vzdychla a snažila se ovládnout své emoce. „Tady ale nejsme v pohádce. Tvrdí, že byla svědkem rituální vraždy. Povídala, že obětí byl malý kluk. Musím ji dostat k Mirové. Cvokař už pozná, co jsou fakta a co fikce. Já si ale myslím, že ta vražda se stala, a jestli zabili jedno dítě, zabili jich už víc. Lidi jako oni žijí z krve bezbranných.“

„Já vím.“ Natáhl se a masíroval jí ramena, aby ji zbavil napětí. „To jsme přece zažili.“

„Ne. Se mnou to bylo jinak. S tebou ostatně taky.“ Stále ji znepokojovaly všelijaké dávno zasuté vzpomínky. „Proto jsme ještě tady, víš?“ Stiskla mu ruku a zamračila se do tmy. „Proč Frank nezaznamenal to, co mu řekla? Proč jen se do toho pouštěl sám?“

„On ale třeba pořídil záznam. Soukromý.“

Přimhouřila oči a zadívala se na něj. „Bože, já mám ale dlouhé vedení.“ Pohladila ho po tváři a prudce ho políbila. „Ty jsi génius.“

„Já vím,“ poplácal ji po zádech. Ze tmy se náhle cosi vynořilo a běželo to přes rampu. „Černá kočka,“ řekl. Lehce znejistěl, ale zároveň ho jeho vlastní reakce pobavila. „Neštěstí.“

„No jasně.“ Vykročila na rampu, a když uviděla kočku, která se krčila po straně Roarkova auta a pozorovala ji jasnýma, zářivě zelenýma očima, kývla na ni hlavou. „Nevypadáš, že bys měla hlad, maličká. Na toulavou kočku jsi moc baculatá a hlaďoučká. Moc dokonalá,“ došlo jí. „To musí být android.“ Sklonila se, že ji pohladí. Kočka zasyčela, vypnula se do oblouku a sekla. S dlaní stále otevřenou uskočila Eva rychle stranou. „No, ty jsi kamarádka!“

„Neměla bys nabízet svou ruku cizím zvířatům – nebo androidům.“ Postavil se před Evu, aby odkódoval auto, a sledoval přitom svítivě zelené kočičí oči. Když už Eva seděla v autě, tiše něco řekl. Kočka naježila srst, mrskla ocasem a pak mrštně seskočila z rampy na ulici, kde ji spolkla mlha.

Roarke by neuměl vysvětlit, jak je možné, že ji zahnal pomocí gaelštiny. Najednou z něj ta věta vypadla. Když vklouzl vedle Evy, ještě pořád na to myslel.

„Poslyš, Roarku, Feeney mi z počítače k tomuhle případu nic nevytáhne. Aspoň ne do té doby, než inspektor případ uvolní. Mohla bych sice zajít za rodinou, abych se dostala k Frankovým osobním záznamům, ale musela bych jim něco říct.“

„Což bys nerada.“

„Ještě ne, v žádném případě. Takže co bys tomu řekl, kdybys použil svůj… talent a napíchl se na Frankův osobní počítač a jeho záznamy?“

Nálada se mu zvedla. Nastartoval auto a navedl ho na úroveň ulice. „Záleží na okolnostech, poručíku. Dáte mi odznak?“

Spokojeně se ušklíbla. „Ne. Ale dostane se ti sexu s policistkou.“

„A můžu si tu policistku vybrat?“ Když mu dala pěstí do paže, jen se pousmál.

„Pak si asi vyberu tebe. Možná. Předpokládám, že po mně budeš chtít první neoficiální konzultaci už dnes v noci.“

„Pochopitelně.“

„Platí, začneme ale sexem,“ usmíval se sám pro sebe. „Jak dlouho to asi bude Peabodyové trvat? Jen žertuju,“ poznamenal rychle, ale přepnul na autořidiče pro případ, že by se Eva rozvášnila. „Ostatně, dnes večer vypadala docela dobře.“

Zasmál se, jednou rukou ji chytil za zápěstí a druhou propašoval na její prsa. „Poslyš, kamaráde, ještě ses o nic ani nepokusil, a už tak v

tom dost lítáš. Zákony vnitřního města zakazují sexuální aktivity v pohybujících se vozidlech.“

„Tak mě zatkni,“ navrhl a štípl ji do spodního rtu.

„To bych mohla. Ale až s tebou budu hotová.“ Vytrhla se mu a ukázala mu záda. „A upozorňuju tě, že za tu vyzývavou narážku na mou podřízenou bude sex až po konzultaci.“

Vypnul autořidiče a pomalu a s úsměvem se na ni zadíval. „Chceš se vsadit?“

Zachytila ten drzý pohled přimhouřených očí. „Dobrá, o padesát kreditů.“

„Platí.“ Když projížděl železnou bránou domů, pískal si.

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Zaplať.“

Eva se překulila, pohladila si holý zadek a přemýšlela, jestli na něm najde popáleniny od koberce. Zavřela znovu oči. Poslední orgasmus v ní ještě tepal. „Co?“

„Padesát kreditů.“ Naklonil se nad ni a něžně ji políbil na bradavku. „Prohrála jste, poručíku.“

Otevřela oči a hleděla do jeho nádherné a velmi spokojené tváře. Leželi na koberci v jeho pokoji a jejich oblečení, jak se jí pomalu vybavilo, se povalovalo všude možně. I na schodišti, kde ji přitiskl ke zdi a začal… vyhrávat sázku.

„Jsem nahá,“ upozornila ho. „Obvykle nenosím kredity ve své –“

„S radostí od tebe přijmu i směnku.“ Vstal, svaly po celém těle se mu leskly, a ze stolku vzal memo-kartu.

„Tumáš.“ Podal ji Evě.

Podívala se na ni a věděla, že právě ztratila důstojnost i padesát kreditů. „Teď si to opravdu vychutnáváš.“

„Víc, než si jen umíš představit.“

Zamračila se na něj a zapnula memo. „Dlužím ti, Roarku, padesát kreditů. Poručík Eva Dallasová.“ Ukázala mu memo. „Spokojen?“

„Navýsost.“ Sentimentálně si pomyslel, že si memo schová jako knoflíček od šedého kostýmu, který opatroval od jejich prvního setkání. „Miluju tě, poručíku Evo Dallasová, jak je to jen možné.“

Nemohla si pomoci. Celá zjihla. Puls se jí pod rozcitlivělou pokožkou zrychlil z toho, jakým to řekl způsobem a jak se na ni přitom podíval. „Ale kdepak. To je jen tvůj způsob, jak mě pumpnout o pajsku.“ Rychle se postavila, než ji zase rozptýlí. „Kde mám kalhoty?“

„Nemám nejmenší tušení.“ Šel k jednomu dílci zdi a zmáčkl ovládání. Když se panel odsunul stranou, vytáhl dámské šaty. Byly z hedvábí, lehounké. Zase musela přimhouřit oči.

Často jí takhle kupoval věci, které jako by si pak našly cestu do různých částí domu.

Vždycky do té správné.

„Tohle ale není pracovní oděv.“

„Můžeme klidně zůstat nazí, ale to bys pak určitě přišla o další padesátku.“ Když si od něj vzala šaty, otočil se a vyndal oblečení pro sebe. „Asi nám to zabere trochu času. Dáme si kafe.“

Zatímco šla k AutoChefovi pro kávu, Roarke se přesunul k pracovnímu stolu. Měl tu špičkové neregistrované vybavení. Počítačová ochrana je ani nevystopuje, ani mu nezabrání nabourat se do libovolného systému. Hledání osobních záznamů, které možná existovaly, a možná také ne, bylo i s tímto vybavením jako oddělování zrna od plev.

„Připojit,“ dal příkaz. „Raději na jeho domácí počítač, co myslíš?“

„Všechna data z jeho počítače na policejní centrále už asi převedli a uložili v centrálním serveru. Jestli si chtěl něco nechat pro sebe, použil určitě svůj soukromý počítač.“

„Máš jeho domácí adresu? Nevadí,“ řekl, než Eva stačila odpovědět. „Najdu si ji. Údaj, Wojinski, Frank. Jakou měl hodnost?“

„Detektiv seržant, přidělený do archivu.“

„Údaje na obrazovku jedna, prosím.“

Jakmile se objevily, Roarke se natáhl pro kávu, kterou mu Eva podávala. Když zapípal jeho videofon, ukázal na něj prstem. „Vezmi to, prosím tě.“

Byl to nenucený povel muže zvyklého udílet povely. Automaticky se naježila, stejně tak rychle pak ale svou rozmrzelost potlačila. Usoudila, že situace si žádá, aby jednala jako sekretářka.

„Roarkova rezidence. Peabodyová?“

„Nebrala jste komunikátor.“

„Ne, já…“ Bůhví, kde byl, pomyslela si. „Co se děje?“

„Je to zlé. Dallasová, je to zlé.“ I když měla pevný hlas, její tvář byla smrtelně bledá a oči příliš tmavé. „Alice je mrtvá. Nemohla jsem tomu zabránit. Nedostala jsem se k ní. Ona, prostě –“

„Kde jste?“

„Na Desáté ulici, mezi Broadwayí a Sedmou. Volala jsem na pohotovost, ale nic už stejně…“

„Jste v nebezpečí?“

„Ne, ne. Jen jsem ji nedokázala zastavit. Dívala jsem se, když…“

„Zajistěte místo činu, strážníku. Nahlaste to na dispečink. Jedu tam. Vyžádejte si posily a zátarasy. Rozumíte?“

„Ano, madam. Ano.“

„Dallasová konec. Kristepane,“ šeptala, když zavěsila.

„Hodím tě tam.“ Stál už, ruku jí položil na rameno.

„Ne, tohle je moje práce.“ Zoufale si přála, aby tomu tak nebylo. „Moc bych ocenila, kdybys zůstal tady a pokusil se získat co nejvíc údajů.“

„Dobře, Evo.“ Než se stačila otočit, chytil ji pevně za obě ramena. „Podívej se na mě. Tohle nebyla tvoje chyba.“

Zadívala se na něj, v očích se jí zrcadlila bolest. „Probůh, věřím, že ne.“

Nebyly tam žádné davy, za což byla Eva vděčná. Bylo po druhé ráno, za zátarasy se tísnilo jenom několik čumilů. Vedle rychlotaxíku, přilepeného k obrubníku, seděl člověk, a jak mluvil s doktorem, držel si hlavu v dlaních.

Na ulici, lesknoucí se deštěm a matně ozářené bezpečnostním světlem, v mlze, která se všude vzdouvala jako mraky, byla Alice. Tváří

obrácenou nahoru tam leželo její tělo s rozhozenýma rukama i nohama, jako by chtělo někoho divoce přivítat. Krev se vsákla do tenounké látky jejích šatů a obarvila je na deprimující tmavorudou.

Peabodyová stála vedle ní a pomáhala uniformovanému policistovi vztyčit zástěnu.

„Strážníku Peabodyová.“ Eva mluvila tiše a počkala, až se Peabodyová otočí, narovná ramena a přejde k ní. „Vaše hlášení?“

„Na váš rozkaz, poručíku, jsem sledovala oběť k jejímu bydlišti. Viděla jsem, jak vchází do budovy. Hned potom se rozsvítilo světlo ve druhém poschodí, ve druhém okně od východu. Z vlastní iniciativy jsem se rozhodla, že vyčkám na stráži dalších patnáct minut, abych se ujistila, že dotyčná zůstane uvnitř. Jenže ona uvnitř nezůstala.“

Peabodyová se odmlčela a její pohled se zatoulal k tělu. Eva udělala krok stranou, aby jí zastínila výhled. „Dívejte se na mě, když podáváte hlášení, strážníku.“

„Ano, madam.“ Peabodyová sebou trhla. „Asi za deset minut vyšla dotyčná z budovy. Vypadala velmi rozrušeně, rychlým krokem mířila na západ a neustále se ohlížela přes rameno. Vypadalo to, že pláče. Udržovala jsem standardní vzdálenost. Proto jsem ji nemohla zastavit.“ Peabodyová se potřebovala nadechnout. „Udržovala jsem standardní vzdálenost.“

„Přestaňte.“ Eva vyštěkla a zatřásla Peabodyovou. „Dokončete hlášení.“

Když se pohled Peabodyové setkal s Eviným, byl plochý a chladný. „Ano, madam. Dotyčná se náhle zastavila a ustoupila zpátky o několik kroků. Promluvila. Byla jsem příliš daleko na to, abych rozeznala, co říkala, ale nabyla jsem dojmu, že s někým mluví.“

V hlavě si to celé přehrála, krok za krokem, přesně tak, jak si to pamatovala z výcviku. „O něco jsem zkrátila vzdálenost pro případ, že by se dotyčná ocitla v ohrožení života. Kromě ní jsem nikoho dalšího na ulici nezpozorovala. Jako zvláštní okolnost uvádím, že byla mlha, já jsem ale opravdu neviděla nikoho ani na chodníku, ani na ulici.“

„Stála tam a mluvila sama se sebou?“ zeptala se Eva.

„Tak to vypadalo, poručíku. Byla stále rozrušenější. Prosila, aby ji nechali o samotě. Říkala: ‚Copak toho už nebylo dost, copak jste si toho už dost nevzali? Proč mě nenecháte na pokoji?‘“

Peabodyová se podívala za sebe na chodník a celé se jí to znovu vybavilo. Slyšela Alicin zoufalstvím a beznadějí zadrhávající hlas. „Měla jsem pocit, že slyším odpověď, ale nejsem si tím jistá. Dotyčná mluvila moc nahlas a moc rychle na to, abych to mohla potvrdit. Rozhodla jsem se, že popojdu blíž, abych se přesvědčila."

Ve tváři jí zacukalo, jak stále zírala Evě přes rameno. „V tu chvíli se blížilo rychlotaxi, směřující k východu. Dotyčná se otočila a vběhla do silnice, přímo do cesty blížícímu se vozidlu. Řidič se pokusil zastavit a uhnout, ale nepodařilo se mu to a čelně do oběti narazil."

Odmlčela se, aby se znovu nadechla. „Vozovka je v poměrně špatném stavu, což mělo také vliv. Ale ani za optimálních podmínek by se, podle mého názoru, řidič srážce nevyhnul."

„Rozumím. Pokračujte."

„Byla jsem u těla během vteřiny, a i když jsem viděla, že je mrtvá, zavolala jsem lékařskou službu a pokusila jsem se s vámi spojit komunikátorem. Když jsem neuspěla, použila jsem mobilní videofon. Zastihla jsem vás doma a informovala vás o situaci. Na váš rozkaz jsem podala hlášení na dispečink, vyžádala si posily a pak zajistila prostor."

Je to peklo, když se člověk takhle opozdí. Eva věděla, že žádná dávka soucitu nezmírní ten hořký pocit viny. Žádný soucit proto nedala najevo.

„Dobře, poručíku. To je ten řidič?"

Peabodyová stále zírala před sebe a její hlas zněl dutě. „Ano, poručíku."

„Zařiďte, aby bylo vozidlo převezeno na expertizu, a pak se spojte s pohotovostí a zjistěte, jestli je schopen vypovídat."

„Ano, madam." Peabodyová sevřela ruku v pěst. Snažila se mluvit zhluboka, ale hlas jí vibroval emocemi. „Před necelou hodinou jste s ní popíjela. Copak to pro vás nic neznamená?"

Eva tu poznámku vyslechla, počkala, až se Peabodyová otočí, a pak šla zpátky k Alici. „Ale znamená," špitla. „Právě v tom je ten problém."

Otevřela svou přenosnou soupravu a v dřepu se dala do práce.

Vražda to nebyla. Správně by Eva měla předat případ na dopravní, alespoň podle hlášení Peabodyové a výpovědi plačícího taxikáře. Sle-

dovala, jak pohřební služba nakládá Alicino tělo do auta, a věděla, že tak to udělat nechce ani v nejmenším.

Naposledy se podívala na místo činu. Téměř přestalo pršet, takže déšť nestačil smýt krev. Skupinka čumilů se již rozcházela. Postavy, šourající se domů, protrhávaly poslední tenký závoj mlhy.

U protějšího obrubníku už městská odtahová služba nakládala poškozené taxi, aby je odvezla do policejní garáže.

Člověk by řekl, že neštěstí se dějí každou chvíli. Vraždy zrovna tak, pomyslela si Eva. Příliš často.

„Měla jste dlouhou noc, Peabodyová. Vaše služba skončila."

„Radši bych tu zůstala a dotáhla to až do konce, poručíku."

„Pokud nebudete objektivní, nepomůže to ani jí, ani mně."

„Zvládnu svou práci, madam. Moje pocity jsou moje soukromá záležitost."

Eva zvedla svou přenosnou soupravu a dlouze se zadívala na svou podřízenou. „To máte pravdu. Takže si je hlídejte, aby se mi nepřipletly do cesty." Ze soupravy vytáhla rekordér a podala ho Peabodyové.

„Zapněte ho, strážníku. Prohlédneme si byt oběti."

„Máte v úmyslu uvědomit nejbližší příbuzné, madam?"

„Až to tady skončíme."

Vydaly se zpátky k domu, kde Alice bydlela. Nedostala se daleko, pomyslela si Eva, sotva jeden blok. Co ji vyhnalo zpátky ven? A co ji zahnalo pod kola taxíku?

Dvoupatrová budova z hnědého pískovce byla nově opravená. Vstupní dveře se honosily zkoseným sklem, do kterého byl vyleptán motiv pávů. Bezpečnostní kamery byly v plném provozu a zámky byly naprogramovány na otisky dlaní. Eva je otevřela pomocí univerzálního kódu a vstoupila do malé, pečlivě vydrhnuté haly s podlahou z umělého mramoru. Výtah se zrcadlově bronzovým leskem tiše pracoval na plný výkon.

Pomyslela si, že Alice měla dobrý vkus a finanční prostředky na to, aby mu vyhověla. Ve druhém patře byly tři byty. Eva musela znovu použít univerzální kód, aby se dostaly dovnitř.

„Poručík Eva Dallasová a její podřízená, strážník D. Peabodywá, vstupují do bytu zemřelé, aby provedly běžnou prohlídku. Světla," dala pokyn a zamračila se, když místnost zůstala ve tmě.

Peabodyová zašátrala kolem dveří a cvakla do vypínače. „Měla radši manuální než aktivovaný hlasem.“

V místnosti převládala změť barev. Židle a stolky byly zakryté pěknými šátky a přehozy. Na stěnách visely tapiserie, zobrazující nahé postavy a mytologická zvířata. Svíčky a misky s barevnými kamínky, kořením nebo sušenými květinovými plátky se nalézali na stolcích, poličkách i na podlaze všude kolem. Pokud se někde našla rovná plocha, tísnily se na ní velké kusy křišťálu.

Plátno pro vylepšení nálady zrovna ukazovalo divoké pole s lipnicí a lučními květinami, zčeřené mírným vánkem. Audio k tomu přehrávalo zpěv ptáků a šumění větru.

„Líbily se jí pěkné věci,“ zkonstatovala Eva. „Hodně věcí.“ Popošla, podívala se na ovladač plátna, a když se potvrdily její domněnky, pokývala hlavou. „Zapnula to hned, jak vešla. Asi se potřebovala uklidnit.“

Přešla do druhé místností a Peabodyová šla za ní. Malá a útulná ložnice byla také plná věcí. Přes úzkou postel ležel vyšívaný přehoz s hvězdami a měsíci. Nad ní visela skleněná cingrlátka a i teď melodicky cinkala ve vánku, který dovnitř proudil otevřeným oknem.

„Tohle bude to okno, ve kterém jste zahlédla světlo.“

„Ano, madam.“

„Takže zapnula plátno a šla rovnou do ložnice. Chtěla se asi převléknout, sundat si ty provlhlé šaty. Ale neudělala to.“ Stoupla si na malou předložku s obličejem smějícího se slunce. „Je tady zmatek, ale svým způsobem je v něm pořádek. Žádné známky vyrušení nebo zápasu.“

„Zápasu?“

„Říkala jste, že byla rozrušená a že brečela, když vyšla znovu ven. Program s loukou ji neuklidnil, nebo na to nebylo dost času.“

„Ani to nevypnula.“

„Jo,“ souhlasila Eva. „Je ale taky možné, že tady někdo byl, když přišla domů. Někdo, kdo ji rozčilil nebo vylekal. Zkontrolujeme bezpečnostní záznamy.“ Otevřela dveře, o nichž se domnívala, že za nimi najde komoru. Zevnitř se vyvalil zápach.

„No, to se podívejme. Co to proboha z téhle místnosti udělala? Vlastně tu není ani velký zmatek. Natočte to tady.“

Peabodyová popošla blíž a rekordérem začala snímat malou místnost s bílými zdmi. Na dřevěné podlaze byl namalován bílý pentagram. Po jeho obvodu byly pečlivě a souměrně rozestavěny bílé svíčky. Na malém stolku stála průsvitná křišťálová koule, zrcadlo a nůž s tmavou rukojetí a krátkou, tupou čepelí.

Eva vdechla vzduch, ale nezaznamenala v něm ani stopy po kouři nebo po vosku ze svíčky. „Co tady asi tak dělala, co myslíte?“

„Řekla bych, že to byla nějaká obřadní místnost, na meditace nebo na kouzla a čáry.“

„Ježíši.“ Eva zavrtěla hlavou a vyšla ven. „To teď necháme a podíváme se na videofon. Jestli tu nebyl nikdo, kdo by jí mohl nahnat strach, třeba to někdo udělal přes videofon. Nejdřív šla do ložnice,“ mumlala si Eva a šla zpátky k malému videofonu u postele. „Možná že se chtěla převléknout, trochu se uklidnit a pak jít dovnitř a čarovat. Když šla potom znovu ven, nic u sebe neměla. To znamená, že si pro nic nešla. Byla rozrušená, a tak šla domů.“

Eva spustila videofon a dala pokyn k přehrávce posledního vyslaného nebo přijatého hovoru. Místnost se zaplnila hlubokým, monotónním hlasem.

„Co to k sakru je?“

„To nevím.“ Peabodyová popošla znepokojeně blíž.

„Přehrát,“ pokynula Eva.

„Vyslyš jména. Vyslyš jména a boj se jich. Lokl, Belzebub, Bafomet. Já jsem zkáza. Já jsem pomsta. In nomine Dei nostri Santanas Luciferi excelsi. Pomsta tobě, kdo ses odvrátil od zákona. Vyslyš jména a třes se.“

„Stop.“ Eva se nečekaně a nechtěně zachvěla. „Belzebub, to zavání ďáblem, ne? Ti hajzlové si s ní hráli jako kočka s myší, oni ji týrali. A ona už toho měla tak akorát dost. Nedivím se, že odsud utekla. Kde jsi byl, zmetku jeden, kdes byl? Lokalizovat místo posledního hovoru. Zobrazit.“ Zúžila ústa, když četla údaje. „Desátá a Sedmá, zatraceně, to je přímo tady dole na ulici. Asi veřejný videofon. Parchanti. Šla jim přímo do chřtánu.“

„Nikdo tam ale nebyl.“ Peabodyová teď sledovala Evin obličej a vztek, který jí sálal z očí. „Byla mlha a pršelo, ale přece bych je viděla, kdyby na ni číhali. Nikdo tam prostě nebyl, jen ta kočka.“

Evě zabušilo srdce. „Cože?“

„No, kočka. Zahlédla jsem kočku, ale na ulici nebyl nikdo.“

„Kočka.“ Eva přešla k oknu. Najednou se potřebovala pořádně nadechnout. Na parapetu leželo dlouhé černé péro. „A pták,“ mumlala si. Vytáhla pinzetu a podržela péro proti světlu. „Občas se v New Yorku objeví i vrány. A vrána, to je totéž co havran, ne?“

„Víceméně. Mám ten dojem.“

„Dejte to do sáčku,“ poručila Eva. „Chci to na analýzu.“ Prsty si promnula oči, jako by chtěla zahnat únavu. „Nejbližší příbuzná bude Brenda Wojinská, matka. Zjistěte adresu.“

„Ano, madam.“ Peabodyová vytáhla svůj kapesní počítač. Jak ho držela, zaplavila ji vlna hanby. „Poručíku, chtěla bych se omluvit za svou nedávnou poznámku a za své chování.“

Eva vyndala disk z videofonu a sama ho zapečetila. „Na žádnou poznámku si nevzpomínám, Peabodyová, ani na nevyhovující chování.“ Zpříma se na Peabodyovou podívala. „Dokud máte ještě zapnutý rekordér, pořiďte s ním další snímky bytu.“

Peabodyová kývla na souhlas. „Vím, že rekordér stále běží, poručíku. Chci to nahrát. Byla jsem neukázněná a profesionálně i osobně jsem byla úplně mimo.“

Zatracená tvrdohlavá koza, pomyslela si Eva a spolkla nadávku. „Z mého pohledu nedošlo k žádné neukázněnosti, alespoň si na nic nevzpomínám, strážníku.“

„Dallasová,“ vzdychla Peabodyová. „Nezvládla jsem to, k sakru. Byla jsem rozklepaná a dalo mi pořádně zabrat, abych se s tou situací vypořádala. Jedna věc je vidět tělo, když už je po všem. Něco jiného je ale vidět ženskou, kterou to vyhodí tři metry do vzduchu a která pak spadne na chodník. Já jsem se na ni dívala.“

„Byla jsem na vás tvrdá.“

„To ano, madam. Bylo to ale zapotřebí. Měla jsem pocit, že když vy to zvládáte a děláte svou práci, znamená to, že je vám to jedno. Mýlila jsem se a omlouvám se.“

„Přijímám. Tohle teď nahrajte, Peabodyová. Plnila jste rozkazy, pracovala podle obvyklého postupu. Na tom, co se dnes v noci stalo, nenesete žádnou vinu. Nemohla jste tomu zabránit. Teď už to nechte plavat, ať můžeme zjistit, proč zemřela.“

Dcera policisty ví, pomyslela si Eva, že když jiný policista zaklepe v pět ráno na dveře, tak přináší ty nejhorší zprávy. Ve chvíli, kdy ji Brenda poznala, viděla, že se opět nemýlila.

„Proboha. Proboha. Maminka?“

„Ne, není to vaše matka, paní Wojinská.“ Eva věděla, že to je možné říct jen jedním způsobem, rychle. „Je to Alice. Můžeme jít dál?“

„Alice?“ Přivřela lesknoucí se oči a rukou se opřela o dveře, aby nabyla rovnováhy. „Alice?“

„Myslím, že bychom měly jít dovnitř.“ Eva ji co nejšetrněji uchopila za paži a prošla dveřmi. „Půjdeme dovnitř a posadíme se.“

„Alice?“ řekla znovu. Bolest jí protrhla lesklý povlak na očích. Vytryskly jí slzy. „Bože, ne, moje Alice ne. Moje děťátko ne.“

Brenda zavrávorala, a kdyby ji Eva nesevřela pevněji a neodvedla rychle k nejbližší židli, sesunula by se na podlahu. „Je mi to líto. Moc je mi líto, že jste ji ztratila, paní Wojinská. Časně ráno došlo k nehodě a Alice je mrtvá.“

„Nehoda? Ne, to jste se spletli. To byl někdo jiný. To nebyla Alice.“ Křečovitě chňapla po Evě, oči plné slz ji úpěnlivě prosily. „Vy to určitě nevíte jistě, že to byla moje Alice.“

„Byla. Je mi to líto.“

Zhroutila se a zabořila obličej do dlaní, které si přitiskla ke kolenům, takže schoulené tělo vypadalo jako ochranný štít.

„Půjdu uvařit čaj,“ šeptla Peabodyová.

„Jo, jděte.“ I tyto situace, kdy si připadala bezradná a bezmocná, patřily k její práci. Na čerstvou bolest neexistoval žádný lék. „Mohu k vám někoho zavolat? Chcete, abych zavolala vaší matce? Bratrovi?“

„Maminka. Ó Bože, Alice. Jak to jenom zvládneme?“

Na to není žádná odpověď, pomyslela si Eva. Přesto to nějak zvládnou. Život si to žádá. „Mohu vám dát prášek na uklidnění, nebo jestli chcete, zavolám vašeho doktora.“

„Mami?“

Brenda se stále třásla, Eva se tedy otočila. Ve dveřích stál chlapec a ospale mžoural vyplašenýma očima. Vlasy měl od spánku rozcuchané a na sobě měl tepláky s dírami na kolenou.

Alicin bratr, vybavila si Eva. Zapomněla na něho.

Zadíval se na Evu, najednou bdělýma, až příliš dospělýma očima. „Co se děje?“ chtěl vědět. „Co se stalo?“

Jak se jmenuje? Eva se zoufale snažila vzpomenout si, ale pak usoudila, že to teď není důležité. Vstala. Je vysoký, pomyslela si, tváře má od spánku pomačkané a tělo už dost silné na to, aby unesl to nejhorší. „Došlo k nehodě. Je mi to líto, ale –“

„Je to Alice.“ Roztřásla se mu brada, ale oči z Evy nespustil. „Je mrtvá.“

„Ano. Je mi to líto.“

Pořád se na ni díval, i tehdy, když vešla Peabodyová s hrnkem čaje a neohrabaně ho postavila na stůl. „Co to bylo za nehodu?“

„Časně ráno ji srazilo auto.“

„Srazilo a ujelo?“

„Ne.“ Eva se na něj pozorně dívala a rychle přemýšlela. „Vběhla pod taxík. Řidič už nemohl zastavit. Právě ohledáváme jeho auto i místo činu, ale máme svědka, který potvrzuje řidičovu výpověď. Myslím si, že to nebyla jeho chyba. Nepokusil se ujet a jeho řidičský záznam je v pořádku.“

Chlapec se suchýma očima prostě přikývl, zatímco pláč jeho matky plnil celou místnost. „Já se o ni postarám. Bude nejlepší, když nás teď necháte o samotě.“

„Dobře. Když budeš mít nějaké otázky, zastihneš mě na policejní centrále. Jsem poručík Dallasová.``

„Já vím, kdo jste. Nechte nás teď o samotě,“ zopakoval a šel si sednout vedle matky.

„Ten kluk něco ví,“ utrousila Eva, když vyšly ven.

„Vezmu si ho na starost. Možná že pro Alici bylo jednodušší povídat si s ním než s ostatními členy rodiny. Věkově si byli docela blízko. Bratři a sestry se sice hádají, ale jeden druhému se rádi svěřují.“

„To jsem netušila.“ Nastartovala auto a najednou si uvědomila, jak zoufale potřebuje kávu. „Kde vy vlastně bydlíte, Peabodyová?“ „Proč?“

„Hodím vás domů. Trochu se vyspěte a v jedenáct se hlaste na centrále.“

„Vy to snad taky zalomíte do postele, ne?“

„Jo.“ Byla to sice lež, ale měla pro ni své důvody. „Kudy?“

„Bydlím v ulici Houston.“

Eva slabě zamrkala. „Omlouvám se, jestli pro vás nebude můj odvoz dost pohodlný.“ Zamířila k jihu. „Houston? Peabodyová, vy že byste byla bohém?“

„Bydlela tam moje sestřenice. Když se rozhodla, že se odstěhuje do Colorada a bude tam tkát koberce, přišla jsem na řadu já. Platím za ni nájemné.“

„Dejme tomu: To tedy asi ve volném čase vysedáváte po literárních barech a divadelních klubech.“

„No, to radši zajdu do seznamovacího podniku. Je tam lepší jídlo.“

„Asi byste si víc užila sexu, kdybyste o tom tak nepřemýšlela.“

„Víte, to už jsem taky vyzkoušela.“ Zprudka a dlouze zívla. „Omlouvám se.“

„Máte na to právo. Až ráno dorazíte, prověřte, jak jsou daleko s pitvou. Chci se ujistit, že ve zprávě z toxikologie nebude nic podezřelého. Jo, a rozhodně si převlékněte tyhle bláznivé šaty.“

Peabodyová se zavrtěla na sedadle. „Nejsou zas tak nemožné. Pár chlapům u Vodnářů se docela líbily. A Roarkovi taky.“

„Jo, říkal to.“

Peabodyové klesla čelist a otočila rychle hlavou. „Fakt? Opravdu?“

Hloupost, pomyslela si Eva *uklidni se*. „Říkal něco v tom smyslu, že vám to docela sekne. Tak jsem ho praštila. Pro jistotu.“

„Sekne. Ježíši.“ Peabodyová se chytla za srdce. „To se budu muset prohrabat i tím ostatním, co tam mám od maminky. Sekne.“ Vzdychla. „Nevíte, jestli Roarke nemá nějaké bratry, bratrance nebo strýčky?“

„Pokud já vím, Peabodyová, je jediný svého druhu.“

Našla ho, jak pospává. Ne v posteli, ale na pohovce v hlavní části domu. Když vešla do místnosti, otevřel oči.

„Bylo to dlouhé a nepříjemné, poručíku.“ Natáhl k ní ruku. „Pojď sem.“

„Zoufale potřebuju sprchu a kafe. Pak musím vyřídit pár telefonátů.“

Zatímco byla pryč, připojil se na policejní monitorovací systém, a měl tudíž přehled o tom, co dělala. „Pojď sem,“ řekl znovu, a když váhavě poslechla, sevřel její ruku do své. „Jaký v tom bude rozdíl, když ty hovory vyřídíš o hodinu později?“

„Žádný, ale –“

Znovu ji přitáhl, až se s ním svalila na pohovku. Bránila se jenom napůl, takže se mu celkem rychle podařilo přivinout ji k sobě. Ovinul kolem ní paži a políbil ji do vlasů. „Vyspi se trochu," šeptl. „Není důvod, aby ses úplně vyčerpala."

„Byla tak mladá, Roarku,"

„Já vím. Nech to teď plavat. Aspoň na chvilku."

„Co ty údaje? Frankovy záznamy. Našel jsi něco?"

„Promluvíme si o tom, až se vyspíš."

„Hodinu. Jen hodinu." S prsty propletenými s jeho se propadla do spánku.

PÁTÁ KAPITOLA

Spánek Evě pomohl. Rovněž horká sprcha a jídlo, které Roarke objednal. Házela do sebe vajíčka a současně na obrazovce pročítala údaje, které odněkud vydoloval.

„Spíš než protokol o vyšetřování mi to připomíná deník," konstatovala. „Je tady hodně osobních poznámek a je úplně jasné, že se bál o Alici. *‚Netuším, jak hluboce ovlivnili její myšlení, jak moc Zranili její srdce.'* Myslel jako děda, a ne jako policajt. Tohle jsi stáhl z jeho domácího počítače?"

„Ano. Měl to zakódované a na heslo. Nejspíš před svou ženou."

„Když zakódované, tak jak ses k tomu dostal?"

Roarke si vzal z vyřezávané kazety cigaretu a chvilku si ji prohlížel. „Přece po mně nechcete vysvětlení, poručíku?"

„Ne.“ Eva napíchla na vidličku další vajíčko. „Radši ne. Jeho myšlenky a starosti mi beztak moc nepomůžou. Potřebovala bych spíš vědět, co zjistil a kam až dospěl ve svém soukromém vyšetřování, než zemřel.“

„Mám toho víc.“ Roarke projížděl údaje. „Tady, podívej, mluví o sledování Seliny, a taky tu je seznam jejích… společníků.“

„Vždyť tam ale nic není. Podezřívá ji, že kšeftuje s nelegálními látkami. Tuší, že ve svém klubu a možná i doma pořádá nepřípustné obřady. Sleduje, jak přicházejí a odcházejí podezřelé osoby, ale všechno staví na svých pocitech. Nejsou tady žádná fakta. Frank byl už moc dlouho pryč z ulice.“ Eva odložila talíř a vstala. „Když už do toho nechtěl míchat poldy, proč si k sakru aspoň na to sledováni nenajal soukromé očko? Co je tohle?“

Zamračila se a popošla blíž k obrazovce.

Myslím, že na mě ušila boudu. Nevím to jistě, ale vypadá to, jako by mě teď vodila za nos. Budu muset už konečně něco udělat. Alice je vystrašená, prosí mě abych se držel pryč od Crossové i od ní. Ubohé dítě, tráví až moc času s tou Isis. Isis je možná neškodné stvoření, ale na Alici rozhodně nemá dobrý vliv. Sally jsem řekl, že dělám do noci. Dnes půjdu dovnitř. Crossová tráví čtvrteční noci v klubu. Byt by měl být prázdný. Jestli se tam dostanu a najdu něco, cokoli, co by mohlo dokázat, že Alice viděla vraždu dítěte, můžu to Whitneymu nahlásit anonymně. Zaplatí za to, co s tím svým odporným milencem provedla mé holčičce. Tak nebo onak, zaplatí Za to.

„Kriste, noční vloupání, nezákonná prohlídka a zabavení majetku.“ Eva si znechuceně prohrábla rukama vlasy. „Co si, do háje, myslel? Musel přece vědět, že i kdyby našel nevím co, u soudu by ho s tím vyhodili. Takhle by je přece nikdy nedostal.“

„Mám takový pocit, Evo, že o soud mu ani tak nešlo. Chtěl spravedlnost.“

„Jo, a teď je mrtvý. A Alice taky. Kde je ten zbytek?“

Roarke najel na poslední záznam.

Bezpečnostní systém v budově byl nad mé síly, nedostal jsem se dovnitř. Jsem pryč z ulice už Zatraceně dlouho. Možná že si nakonec někoho seženu, aby mi s tím pomohl. Postarám se, aby ta čarodějnice zaplatila, i kdyby to byla poslední věc, kterou udělám.

„Tady je všechno – ten poslední záznam napsal noc předtím, než zemřel. Možná že toho bude víc, ale pod jiným kódem.“

Už se nestihl postarat, aby zaplatila, pomyslela si Eva. *Neměl ani čas sehnat pomoc. Neměl dost času*, pomyslela si znovu, přičemž se v ní střídaly pocíty úlevy a smutku. Záznamy ještě dlouho pokračovaly, nakonec z nich ale bylo jasné, že Frank i Feeney jsou mimo podezření.

„Ty si ale nemyslíš, že by toho bylo víc.“

„Máš pravdu. Vezmi si, kdy to psal. A s elektronikou taky nebyl zrovna kamarád,“ vysvětloval Roarke. „Tohle najít byla hračka. Přesto budu hledat dál. Jestli ještě někde něco je, bude chvíli trvat, než se k tomu dostanu. Teď ale budeme muset počkat. Ráno mám několik schůzek.“

Obrátila se k němu. Uvědomila si, že na chvíli úplně zapomněla, že nepracují spolu. Sama se pohybovala v úplně jiném světě, než byla jeho práce.

„Hodně miliard a hodně rychle.“

„Souhlasím. Večer bych se v tom mohl znovu pohrabat.“

Došlo jí, že se nestihl ani podívat na burzovní zprávy, ani přijmout ranní hovory, které mu pravidelně chodily. „Věnuješ mi hromadu času.“

„Jistě.“ Obešel pracovní stůl a zezadu se o něj opřel. „Zaplatíte mi to svým časem, poručíku. Zítra nebo pozítří, až budeme mít oba volno.“ Jeho úsměv se vytratil. Vzal ji za ruku a palcem objel drážku na jejím snubním prstenu. „Evo, nechci se ti plést do tvé práce, ale moc tě prosím, abys u tohohle případu byla zvlášť opatrná.“

„Dobrý polda je vždycky opatrný.“

„Ne,“ odporoval Roarke a díval se jí přitom do očí. „Ne vždycky. Bývá odvážný, chytrý, zanícený, ale ne vždy opatrný.“

„Neměj starosti, poradila jsem si už s horšími, než je Selina Crossová.“ Lehce ho políbila. „Musím jít, potřebuju prověřit několik věcí. Dám ti vědět, pokud bych měla přijít pozdě.“

„Dej,“ hlesl a díval se, jak odchází.

Nemá pravdu, dumal. Pochyboval, že se kdy setkala s někým nebezpečnějším, než je Selina Crossová. Neměl ani v nejmenším úmyslu nechat ji v tom samotnou. Přešel k videofonu a zavolal své sekretářce, aby na příští měsíc zrušila veškeré jeho cesty mimo planetu i mimo město.

Chtěl zůstat co nejblíž domova a své ženě.

„Žádné drogy," konstatovala Eva, když prohlížela zprávu z toxikologie, týkající se Alice. „Žádný alkohol. Byla čistá. Vy jste ale slyšela, jak mluví s někým, kdo tam nebyl, a hned nato vběhla rovnou do cesty přijíždějícímu taxíku. Nechala se ovládnout vlastním pocitem děsu a strachu, a ono vzývání, které slyšela ve videofonu, v ní všechno nastartovalo. Věděli, jak ji dostat, jak ji zmanipulovat."

„Vzývání přes videofon není v rozporu se zákonem."

„Ne," uvažovala Eva. „Ale vyhrožovat ublížením z veřejné videofonní budky legální není."

„To je ovlivňování," odpověděla Peabodyová. „A tedy jenom přečin."

„Jsme teprve na začátku. Jestliže Selině Crossové přišijeme nelegální používání videofonní budky, pak si ji můžeme podat. Každopádně si myslím, že je nejvyšší čas, abychom se seznámily. Co takhle malý výlet do pekel, Peabodyová?"

„Umírám touhou vydat se tam."

„A kdo ne?" Než se ale stačila zvednout, vtrhl do kanceláře Feeney. Oči měl zakalené a tváře neoholené.

„Proč děláš přednostně na Alicině případu? Silniční neštěstí. Proč, krucinál, poručík z oddělení vražd dělá na dopravní nehodě?"

„Feeney –"

„Byla to moje kmotřenka. Tys mi ani nezavolala. Slyšel jsem o tom až v těch podělanejch zprávách."

„Omlouvám se. Nevěděla jsem to. Sedni si, Feeney."

Když se dotkla jeho paže, ucukl. „Nepotřebuju sedět. Chci znát odpovědi. Chci znát nějaký zatracený odpovědi."

„Peabodyová," hlesla Eva a počkala, až její podřízená vyjde a zavře za sebou dveře. „Je mi to líto, Feeney, já jsem opravdu nevěděla, že jsi její kmotr. Mluvila jsem s její matkou a s jejím bratrem a jednoduše jsem předpokládala, že zbytku rodiny to řeknou oni."

„Brenda je pod sedativy," vyhrkl rozzuřeně Feeney. „Co si, do hajzlu, myslíš? Během pár dnů ztratila tátu i dceru. Jamiemu je teprv šestnáct. Než stačil zavolat doktora, postarat se o svou mámu a schrastit Sally, už to na mě valila televize. Ježíši, vždyť byla ještě dítě."

Otočil se a prohrábl si vlasy. „Dělal jsem jí koníka, vozil ji na zádech a tajně jí strkal cukrátka."

Tak takhle to člověk prožívá, když Ztratí někoho, koho miluje, pomyslela si. Byla ráda, že miluje tak málo lidí. „Feeney, posad se, prosím tě. Dneska jsi sem neměl chodit."

„Už jsem ti řekl, že nepotřebuju sedět." Když se otočil, aby se na ni podíval, poklesl mu hlas. „Chci, abys mi odpověděla, Dallasová. Proč máš Alicin případ?"

Nemohla si dovolit otálet, nemohla si ale dovolit říct mu pravdu. „Peabodyová byla u toho," začala a byla vděčná, že mu může říct aspoň něco. „Měla zrovna volno a šla do klubu. Viděla tu nehodu. Byla zničená, Feeney, a tak mi zavolala. Myslím, že o tom nepřemýšlela, prostě jednala automaticky jako vždycky. Já jsem samozřejmě netušila, co se stalo, tak jsem jí řekla, ať vše nahlásí na dispečink a zajistí místo činu, že to převezmu. A protože jsem měla všechny údaje, informovala jsem nejbližší příbuzné. Myslela jsem si, že pro rodinu bude přijatelnější, když se toho ujmu já." Pokrčila rameny a strašně se zastyděla, že zneužívá starého kamarádství. „Měla jsem pocit, že aspoň něco můžu pro Franka udělat."

Nespustil oči z její tváře. „To je všechno?"

„Co bys ještě chtěl? Poslyš, zrovna mi přišla zpráva z toxikologie. Nic nebrala, Feeney. Opilá taky nebyla. Možná že se ještě nevzpamatovala z Franka nebo z něčeho jiného. Co já vím. Třeba ani neviděla ten pitomý taxík. Byla všivá noc, mlha a déšť."

„Ten hajzl to švihal, co?"

„Ne." Nemohla mu ani předhodit viníka, aby mu poskytla ošemetnou útěchu. „Jel povolenou rychlostí. Jeho záznam je čistý a zrovna tak i zkouška na alkohol a drogy, kterou mu udělali hned tam na ulici. Feeney, ona vlítla přímo před něj, nemohl vůbec nic dělat. Chci, abys to pochopil. Sama jsem mluvila s řidičem a ohledala místo činu. Nebyla to jeho vina. Nebyla to ničí vina."

Něčí vina to musí být, pomyslel si. Nemohl přece najednou bezdůvodně ztratit dvě blízké osoby. „Chci mluvit s Peabodyovou."

„Dej jí trochu času, prosím tě." K břemenu, které s sebou už beztak vláčela, se přidal pocit viny. „Sebralo ji to. Potřebuje se soustředit na něco jiného, dokud se s tímhle nevyrovná."

Zhluboka nabral dech do plic a oklepal se. Přes bolest, která ho sžírala, cítil vděk, že někdo, komu věří, se postará o jeho kmotřenku. „Ty osobně teda případ uzavřeš? Pak mi k němu dáš všechny údaje?"

„Ano, uzavřu to, Feeney. Slibuju.“

Přikývl a rukama si promnul obličej. „Dobře. Promiň, že jsem na tebe vylítnul.“

„Nevadí, v pořádku.“ Chvilku zaváhala, pak mu položila ruku na paži a lehce ji sevřela. „Jdi domů, Feeney. Dneska tady přece nechceš být.“

„Asi půjdu.“ Vzal za kliku. „Byla takovej drahoušek, Dallasová,“ řekl tiše. „Bože, nechci jít na další pohřeb.“

Když odešel, Eva se sesunula na židli. Pocity beznaděje, viny a vzteku jí svíraly hrdlo. Znovu vstala a popadla kabelu. Teď věděla, že má tu správnou náladu na setkání se Selinou Crossovou.

„Jak na to chcete jít?“ zeptala se Peabodyová, když zastavily v centru před elegantní starou budovou.

„Rovnou. Chci, aby věděla, že se mnou Alice mluvila a že ji podezírám z týrání, překupnictví a spoluúčasti na vraždě. Jestli jen trochu přemýšlí, určitě jí dojde, že nemám nic v ruce. Ale aspoň bude mít o čem uvažovat.“

Eva vystoupila z auta a pohledem přejela budovu se zdobenými skleněnými okny a šklebícími se chrliči. „Jestli bydlí tady, tak rozhodně nestrádá. Musíme zjistit, kde na to bere. Chci mít všechno nahrané, Peabodyová. Mějte oči otevřené, chci pak znát vaše dojmy.“

„Jeden vám povím hned teď.“ Peabodyová si připnula rekordér na uniformu, přitom ale nespustila oči z horního okna budovy, z jeho širokého, okrouhlého, spletitě zdobeného skla. „Támhle je další obrácený pentagram. Satanský symbol. Ty chrliče taky nevypadají zrovna přátelsky.“ Nuceně se pousmála. „Řekla bych, že vypadají hladově.“

„Chci vaše postřehy, Peabodyová. Svou fantazii zkuste držet na uzdě.“ Eva popošla k bezpečnostní kameře.

„Zadejte, prosím, své jméno a povolání.“

„Poručík Eva Dallasová s podřízenou, newyorská městská policie.“ Ukázala na kameru svůj odznak. „Na návštěvu k Selině Crossové.“

„Jste ohlášené?“

„Ne, ale myslím si, že ji nepřekvapíme.“

„Moment.“

Zatímco čekala, pozorovala Eva okolí. Bylo tu poměrně rušno, ulice byla plná chodců i osobní dopravy. Většina kolemjdoucích však šla po druhé straně ulice a nedůvěřivě pokukovala po Evě i po budově.

V dohledu nebyl kupodivu ani jeden gril na kluzáku a žádný pouliční prodavač.

„Prošla jste kontrolou, poručíku, můžete vejít. Přejděte, prosím, k výtahu číslo jedna. Je naprogramovaný."

„Díky." Eva vzhlédla. Za oknem úplně nahoře stačila zachytit stín a pohyb. „Tvařte se úředně, Peabodyová," špitla, když stály u solidně zamřížovaných vstupních dveří. „Jsme pod kontrolou."

Mříže se zasunuly a zámky se s cinkotem otevřely. Světlo v zapuštěném kontrolním panelu přeskočilo z červené na zelenou. „Na obytný dům je tu až moc elektroniky," utrousila Peabodyová, když vešla dovnitř za Evou, a snažila se ignorovat pocit nervozity v žaludku.

Vstupní hala byla laděná do tmavočervena stejně jako místnost pro poslední rozloučení se zemřelými. Dvouhlavý had se plazil po krvavě červeném koberci a sršícíma očima, vytkávanýma zlatou nití, pozoroval postavu v černém hávu, jak zahnutým nožem podřezává hrdlo bílé koze.

„To je ale nádhera." Eva zvedla obočí, když Peabodyová opatrně obcházela hada. „Vlna přece nekouše."

„Opatrnost není na škodu." Když nastupovaly do výtahu, ohlédla se. „Hady vážně nesnáším. Můj brácha je chytával venku v lesích a pak mě s nimi honil. Odmalička z nich mám fobii."

Jízda nahoru byla hladká a rychlá, Eva si ale přesto stačila všimnout další bezpečnostní kamery, skryté ve výtahové kabině mezi černými zrcadly.

Dveře výtahu se otevřely do prostorné haly s podlahou z černého mramoru. Dvě stejná křesílka, potažená rudým sametem a umístěná bokem ke klenutému průchodu, se honosila vyřezávanými opěradly s postavami propletených vlků. V květináči ve tvaru kančí hlavy rostly pěkně naaranžované květiny.

„Oměj vlčí mor," řekla Peabodyová tiše, „rulík zlomocný, náprstník červený, šišák, kaktus."

Eva se na Peabodyovou překvapeně podívala. Ta jen pokrčila rameny. „Moje maminka je amatérský botanik. Řeknu vám, že tohle není normální květinová výzdoba."

„Normální by ale byla fádní, nemyslíte?"

Selině Crossové stály poprvé tváří v tvář přesně tak, jak chtěla, aby ji spatřily. Měla bosé nohy s nehty namalovanými křiklavě rudou bar-

vou a černé přiléhavé šaty až na zem. Opírala se o klenbu – pózovala a usmívala se. V obličeji byla bledá jako upír a její plné rty, obtažené rudou rtěnkou, se leskly jako čerstvá krev. Svítivě zelené a lstivé kočičí oči vystupovaly z úzké, čarodějnické tváře, která sice nebyla krásná, zato ale tajuplně podmanivá. Černé vlasy, přísně rozdělené pěšinkou, jí po černých šatech splývaly až do pasu. Ruku, kterou jim pokynula, zdobily prsteny na všech prstech včetně palce. Ke všem prstenům byly připevněné stříbrné řetízky, které na hřbetu ruky vytvářely spletité síťoví.

„Poručík Dallasová a strážník Peabodyová, viďte? Venku je tak pochmurno, a já mám takové zajímavé hosty. Půjdete dál do… mého přijímacího pokoje?“

„Jste sama, paní Crossová? Bylo by pro nás jednodušší, kdybychom mohly mluvit i s panem Albanem.“

„To máte smůlu.“ Jak se otočila, aby prošla obloukem, hedvábí zašustilo. „Alban nemá dnes ráno čas. Posaďte se.“ Rukou pokynula přes celou obrovskou místnost, zastavěnou nábytkem. Všechna křesla v místnosti se pyšnila bud hlavou, paťáty nebo zobákem nějakého dravce. „Mohu vám něco nabídnout?“

„Občerstvení klidně vynecháme.“ Eva si docela příhodně vybrala židli s ohaři namísto opěrek.

„Nedáte si ani kávu? Tu určitě pijete.“ Pak pokrčila rameny a konečkem prstu si pohladila pentagram nad obočím. „Tak dobře, jak si přejete.“ Se strojenou dovedností se posadila na zakřivené sofa, které stálo na kopytech, a dlouhé ruce přehodila přes opěradlo. „Co pro vás tedy můžu udělat?“

„Dnes časně ráno byla zabita Alice Lingstromová.“

„Ano, vím.“ Stále se příjemně usmívala, jako kdyby právě mluvily o přílivu pěkného počasí. „Mohla bych vám teď říct, že jsem byla svědkem té… nehody díky svému jasnovidnému zrcadlu, pochybuji ale, že byste mi věřila. Já techniku nezavrhuji a docela často se dívám na obrazovku, na zprávy i na jiné pořady. Tu informaci vysílali už před několika hodinami.“

„Vy jste ji znala.“

„Jistě. Nějakou dobu byla mou žačkou. Byla neukázněná, jak se pak ukázalo. Stěžovala si vám na mé vedení.“ Nevyslovila to sice jako otázku, přesto však čekala na odpověď.

„Pokud narážíte na to, že mi oznámila, že jí byly podávány omamné látky, že byla sexuálně zneužívaná a že byla svědkem zvěrstev, ano, pak si opravdu stěžovala.“

„Drogy, sex a brutalita.“ Selina se hluboce a bzučivě zasmála. „Naše malá Alice měla obrovskou fantazii. Škoda že jí raději nevyužila k tomu, aby si rozšířila obzory. Jakou máte fantazii vy, poručíku Dallasová?“ Švihla rukou navlečenou do síťoviny. V malém mramorovém krbu vyšlehly plameny.

Peabodyová sebou trhla a slabě vykřikla, ale ani jedna z žen jí nevěnovala pozornost. Bez mrknutí oka pozorovaly jedna druhou.

„Mohu vám říkat Evo?“

„Ne. Můžete mě oslovovat poručíku Dallasová. Na oheň je trochu moc teplo, nemyslíte? A trochu brzy na salonní triky.“

„Já mám teplo ráda. Máte pevné nervy, poručíku.“

„To mám, a taky nehodlám tolerovat podvodníky, drogové dealery a vrahy dětí.“

„Tím vším že bych měla být?“ Selina poklepala svými ostrými, rudými nehty na opěradlo sofa; jediný projev toho, že ji Eviny reakce dráždí. „Dokažte to.“

„Dokážu. Kde jste byla minulou noc mezi jednou a třetí hodinou ráno?“

„Tady, v obřadní místnosti, s Albanem a s mladíkem, kterého přijímáme a kterému říkáme Lobar. Od půlnoci skoro až do svítání jsme provozovali soukromý sexuální obřad. Lobar je mladý a… nažhavený.“

„Chci s oběma mluvit.“

„Lobara najdete v našem klubu každý večer mezi osmou a jedenáctou. Albanův program neznám, ale většinu nocí tráví buď tady, nebo v klubu. Pokud ale nevěříte na zázraky, poručíku, zbytečně ztrácíte čas. Těžko bych tu přece mohla šoustat se dvěma příjemnými chlapíky a zároveň venku vábit naši ubohou Alici na smrt.“

„Snad si nemyslíte, že umíte kouzlit?“ Eva se podívala do ohně, který ještě hořel, a mírně se ušklíbla. „Tohle je laciný trik, způsob, jak odvrátit pozornost. Roční licence na pouliční kejkle stojí dva tisíce kreditů.“

Selina si poposedla. Chvěla se po celém těle. Oči jí plály stejně jako oheň v krbu.

„Já jsem velekněžka pána temnot. Jsou nás zástupy a já mám takovou moc, že vás přinutím brečet.“

„Já nebrečím pro nic za nic, paní Crossová.“ *To je vztek*, pomyslela si Eva s uspokojením. *A snadno zranitelná pýcha*. „Teď tady před vámi nesedí ani citlivé osmnáctileté děvče, ani její vystrašený děda. Kdo z vás včera v noci zavolal Alici a přehrál jí pásek s výhrůžkami?“

„Netuším, o čem mluvíte. Začínáte mě nudit.“

„Černé péro na okenním parapetu, to se vám docela povedlo. Mám na mysli umělé péro, abych byla přesná, jenže to ona nemohla poznat. Co vy na androidní zvířátka, máte je ráda, paní Crossová?“

Selina zvedla ledabyle ruku a prohrábla si vlasy po celé jejich délce. „Zvířata mi jsou… ukradená.“

„Opravdu? Kočky a havrani taky?“

„Samozřejmě.“

„Alice věřila, že umíte měnit podobu,“ řekla Eva a pozorovala, jak se Selina zasmála. „Nechtěla byste nám tu svoji malou dovednost předvést?“

Selina znovu začala poklepávat nehty. Jen pohlavek by ji urazil tak jako tón, který Eva zvolila. „Nežiju proto, abych vás bavila, nebo abych se nechala zesměšňovat vaší omezenou malostí.“

„Aha, takhle vy tomu říkáte? Vy jste těmi kočkami, ptáky a výhružným zaříkáváním po drátě chtěla Alici pobavit? Jak se pak asi měla cítit doma v bezpečí? Tolik vám překážela?“

„Vždyť ona byla jen ubohá hromádka neštěstí, nic víc.“

„Viděli vás, když jste Franku Wojinskému prodávala nelegální látky.“

Selina mrkla, tu náhlou změnu nečekala. Na rtech sice vyloudila úsměv, ale její oči se už nesmály. „Pokud by tomu tak opravdu bylo, pak bychom se nebavily tady, ale na policejní stanici. Dělám s bylinkami, mám povolení a prodávám jen legální látky.“

„Ty bylinky pěstujete tady?“

„Shodou okolností ano a jejich extrakty a léky dělám taky tady.“

„Chtěla bych to vidět. Co kdybyste mi ukázala, kde pracujete?“

„Musela byste mít povolení k prohlídce, a obě dobře víme, že k němu nemáte žádný důvod.“

„Máte pravdu. Proto se asi ani Frank o prohlídku nepokoušel.“ Eva pomaličku vstala a tiše pokračovala. „Věděla jste, že po vás jde, ale

asi jste netušila, že by se mohl dostat sem, dovnitř. To jste asi ve své křišťálové kouli neviděla.“ Když se Selině zkrátil a zrychlil dech, Eva pokračovala. „Co řeknete, když vám prozradím, že byl u vás doma a zaznamenal všechno, co tady viděl a našel?“

„Nemáte nic. Vůbec nic.“ Selina vyskočila. „Ten už byl odepsaný, měl dlouhé vedení a pomalé reakce. Poznala jsem, že je to polda, hned jak se na mě navěsil. Nikdy u mě doma nebyl. Nic vám neřekl, když byl ještě naživu, a teď už vám taky nic nepoví.“

„Že ne? Vy nevěříte na hovory s mrtvými, paní Crossová? Já se tím živím.“

„Vy si snad myslíte, že nepoznám, jak to na mě zkoušíte, poručíku?“ Zoufale se snažila ovládnout svůj dech. „Alice byla naivní, myslela si, že si trochu zaflirtuje s temnými silami a pak uteče zpátky k té své dojemné bílé magii a spořádané rodince. Zaplatila za svou nevědomost a zbabělost. Ovšem ne mou rukou. Víc vám k tomu nemám co říct.“

„Myslím, že pro dnešek skončíme. Peabodyová?“ Vykročila směrem ke klenbě. „Váš oheň dohořívá, paní Crossová,“ řekla mírně. „Brzy vám nezbude nic víc než hromada popela.“

Selina zůstala stát na místě a klepala se vzteky. Když se dveře zavřely a sepnul se bezpečnostní okruh, sevřela ruce v pěst a zuřivě zakřičela.

Panel ve zdi se odsunul a do místnosti vstoupil vysoký muž. Všechny svaly na lesklé hrudi mu hrály. Nad srdcem měl vytetovaného rohatého kozla. Volný černý háv měl v pase ledabyle převázaný stříbrnou šňůrkou.

„Albane.“ Selina se k němu vrhla a objala ho pažemi.

„Jsem tady, lásko.“ Hluboký hlas zněl konejšivě. Ruku, která ji hladila po vlasech, zdobil velký stříbrný prsten, na němž byl vyrytý obrácený pentagram. „Nesmíš se nechat vyvést z rovnováhy. Pamatuj na své čakry.“

„Kašlu na čakry.“ Prudce se rozvzlykala a bušila do něj pěstmi jako malé dítě, když dostane záchvat vzteku. „Nenávidím ji. Nenávidím. Musí být potrestaná.“

S povzdechem ji nechal běsnit, klít a třískat nádobím. Věděl, že když ji nechá být, vztek se rychleji odplaví.

„Chci, aby byla mrtvá, Albane. Mrtvá. Chci, aby v mukách trpěla, aby prosila o milost, aby krvácela, kroutila se a krvácela. Urazila mě. Vyprovokovala mě. Vysmála se mi do očí.“

„Ona ale nevěří, Selino. Nemá žádnou víru.“

Jako vždy po takovém prudkém záchvatu vzteku klesla vyčerpaně na pohovku. „Policajti. Celý život je nenávidím.“

„Já vím.“ Z vysoké, úzké láhve jí nalil nějaký hustý, kalný nápoj. „Musíme být opatrní. Je to opravdu dobrá policajtka.“ Podal jí pohár. „Něco už ale vymyslíme.“

„Doufám, že ano.“ Znovu se usmála a pomalu usrkla nápoje. „Něco zvlášť mimořádného. Mistr bude v jejím případě chtít něco… vynalézavého.“ S hlavou zvrácenou dozadu se teď zplna hrdla rozesmála. Policie byla zhouba jejího života – dokud neobjevila vyšší moc. „Uděláme z ní jednu z nás, co říkáš, Albane?“

„Bude věřit.“

Zhluboka se napila a pocítila, jak se rozbouřené emoce halí do příjemného oparu. Upustila pohár. „Pojď ke mně a vezmi si mě.“ Oči se jí leskly, jak klesala dolů. „Vezmi si mě, pořádně.“

Když si na ni lehl, otočila hlavu, vycenila zuby a zahryzla se mu do ramene, aby nasála krev.

„Udělej mi bolest,“ dožadovala se.

„Udělám, lásko,“ odpověděl.

Ukojili svou divokou vášeň a odpadli od sebe. Ležel pak klidně vedle ní. Věděl, že teď znovu ožije. Vychladne, uklidní se a začne přemýšlet.

„Dnes v noci uspořádáme obřad. Svoláme celý konvent na černou mši. Albane, potřebujeme sílu. Ona je silná a chce nás zničit.“

„Nezničí nás.“ Tentokrát ji pohladil po tváři láskyplně. „Nic takového nezvládne. Vždyť jde jen o policajtku, která nemá žádnou minulost, a její budoucnost je omezená. Uděláme to, jak říkáš. Svoláme konvent. Uspořádáme obřad. Mohli bychom našemu poručíkovi Dallasové připravit malé rozptýlení – možná i dvě. Pak nebude mít čas ani náladu dlouho truchlit nad malou Alicí.“

Nová temná vlna, která se v ní probudila, projela jejím tělem a zaplavila jí oči. „Kdo zemře?“

„Lásko moje.“ Zvedl ji, pronikl do ní a zasténal, když ho její svaly divoce sevřely. „Vybereš si sama.“

„Vy jste ji teda vážně nakrkla,“ ozvala se Peabodyová, když s Evou vycházely z budovy. Snažila se příliš nevnímat pot, který jí zaschl na kůži.

„Přesně to jsem taky chtěla. Teď vím, že ovládání nepatří zrovna k jejím silným stránkám. Dostanu ji znovu. Vytahuje se,“ zhodnotila ji Eva. „Myslela si, že nás doběhne s tím svým ubohým trikem s ohněm.“

„No,“ přitrouble se zakřenila Peabodyová. „To sí myslela.“

Eva potlačila úsměv a rozhodla se, že si z podřízené nebude utahovat. „Když máme na pořadu dne čarodějnice, co kdybychom se zajely podívat na tu Isis do Hledání Duše?“ Pokradmu se podívala napravo. Možná že si přece jenom trochu rýpne. „Třeba si tam vyberete nějaký talisman nebo bylinky,“ řekla vážně. „Pro případ, že byste potřebovala zažehnat zlo.“

Peabodyová se zavrtěla na sedadle. Ať radši vypadá přitrouble než mít strach z uhranutí. „Snad nebudou zapotřebí.“

„Hned jak to u Isis vyřídíme, zajedeme si pro česnekovou pizzu – se spoustou česneku.“

„Česnek je na upíry.“

„Jo. Třeba taky Roarka přinutíme, aby nám půjčil pár těch svých starožitných zbraní. Se stříbrnými náboji.“

„Na vlkodlaky, Dallasová.“ Peabodyová zakoulela očima, jak jí přišel k smíchu jejich rozhovor. „Jestli se máme těm čarodějnickým piklům ubránit, budete muset začít sekat dobrotu.“

„A co pak bude s čarodějnicemi?“

„Já nevím,“ připustila Peabodyová. „Ale buďte si jistá, že na to přijdu.“

ŠESTÁ KAPITOLA

Nákupy rozhodně nepatřily k drobným radostem Evina života. Zboží si neprohlížela ani v regálech obchodů, ani ve výkladních skříních, ani nelistovala katalogy s elektronikou. Vyhýbala se obchodům i butikům na Manhattanu i v celém jeho okolí, jak jen mohla. Při pouhé představě návštěvy některého mnohaposchoďového nákupního centra se ošívala.

Její zjevný odpor ke konzumaci zboží byl patrně tím hlavním důvodem, proč už ve chvíli, kdy vstoupila do Hledání Duše, Isis poznala, že je policistka.

Ve srovnání s ostatními obchody jí tenhle krámek připadal poměrně snesitelný. Přesto jí vkusně vystavené kameny, karty, sošky ani svíčky nezajímaly. Ostré hrany čistých křišťálů a vyleštěných kamenů lámaly světlo do sytých barev duhy a decentní hudební kulisa připomínala spíš než melodii nějaký bzukot.

Místnost byla provoněna příjemnou vůní lesa.

Protože se teď Eva pohybovala mezi čarodějnicemi, napadlo ji, že by mezi nimi těžko našla jiné dvě, které by se svým vzhledem od sebe odlišovaly víc než Isis a Selina. Selina byla bledá, hubená a úskočná. Isis naproti tomu byla kus ženské, exotická amazonka s ohnivě rudými cikánskými kudrnami, kulatýma černýma očima a s lícními kostmi, kterými by se dalo vyřezávat dřevo. Jemně nazlátlá barva její pokožky byla patrně dědictvím z dob, kdy se mezi sebou mísily rasy, a hrubé rysy napovídaly, že jde o ženu odvážnou. Eva ji odhadovala na metr osmdesát a na dobře vyplněných a zaoblených sedmdesát sedm kilo.

Na sobě měla splývavé, oslnivě bílé šaty s páskem, posetým hrubými kameny. Pravou paži měla od lokte až po rameno obtočenou zlatými spirálkami a na širokých rukou se blýskal a zářil alespoň tucet prstenů.

„Vítám vás.“ Hrdelní hlas s podivným přízvukem se k ní docela hodil. Ústa se jí roztáhla do úsměvu, namísto radosti však byl plný smutku. „Alicina policistka.“

Když vytahovala policejní odznak, povytáhla Eva obočí. Usoudila, že jako policistka opravdu vypadá. Navíc od chvíle, kdy poznala Ro-

arka, se její tvář vytrvale objevuje v médiích. „Dallasová. Vy jste Isis, viďte?“

„Ano. Chcete si asi promluvit. Omluvte mě.“ Šla ke dveřím se stejným švihem, jaký mívají atleti, povšimla si Eva. Otočila starodávnou, ručně psanou ceduli na Zavřeno, stáhla přes sklo dveří žaluzie a palcem zaklapla západku u dveří.

Otočila se, ústa měla hrozivě stažená a v očích se jí zračil hluboký cit. „Přinášíte do mého světla temné stíny. Drží se vás – to je ale zápach.“ Pohodila hlavou, když zachytila Evin zúžený pohled. „Selina. Vydržte.“

Popošla k široké polici a zapálila na ní svíčky a kužely kadidla. „Je třeba očistit se od nich, chránit se a bránit se jim. Máte své vlastní stíny, Dallasová.“ Krátce se usmála na Peabodyovou. „Mají jinou podobu, než jaké má vaše podřízená.“

„Přišla jsem, abych si promluvila o Alici.“

„Ano, já vím. Znervózňuje vás, co tady vidíte, například moje bláznivá výzdoba výkladu. Mně nevadí. Žádné náboženství by se nemělo uzavírat novým otázkám a změnám. Posadíte se?“

Pokynula do kouta, kde u kulatého stolku, do něhož byly vyryté symboly, stály dvě židle. Znovu se usmála na Peabodyovou. „Přinesu vám zezadu další židlí.“

„Ne, díky. Já postojím.“ Nemohla si pomoci. Pohled jí jezdil po místnosti a občas se toužebně zastavil u nějaké pěkné věcičky. „V klidu si tu všechno prohlédněte, prosím.“

„Nepřišly jsme sem na nákupy.“ Eva se posadila a loupla po Peabodyové přísným pohledem. „Kdy jste naposledy viděla Alici nebo s ní mluvila?“

„Tu noc, co zemřela.“

„V kolik hodin?“

„Tuším, že byly asi dvě ráno. Byla už mrtvá,“ dodala Isis a založila své dlouhé pěkné ruce.

„Viděla jste ji, když byla po smrti.“

„Navštívil mě její duch. Vám se to zdá pošetilé, a já tomu rozumím. Já vám ale můžu povědět jen to, co je a co bylo. Spala jsem, pak jsem se vzbudila. Byla tam, vedle postele. Věděla jsem, že jsme ji ztratili. Cítí, že zklamala. Sebe samu, svou rodinu, mě. Její duch je neklidný, je plný bolesti.“

„Mě zase zajímá její tělo, Isis, a to je mrtvé.“

„Ano.“ Isis sebrala ze stolu hladký narůžovělý kamínek a sevřela ho v ruce. „Mám svou víru, a i tak je pro mě těžké smířit se s její smrtí. Byla tak mladá a tak bystrá.“ Velké tmavé oči se zalily slzami. „Moc jsem ji milovala, jako by byla moje mladší sestra. Nebylo mi však dáno, abych ji v tomto životě zachránila. Její duše se znovu vrátí, znovu se vtělí. Vím, že se zase setkáme.“

„Výborně. Teď se ale zaměříme na tento život a na tuto smrt.“

Isis mrkla, aby potlačila slzy. Po tváři jí přeletěl rychlý a upřímný úsměv. „Vás tohle všechno musí obtěžovat. Vy máte logické myšlení. Chci vám pomoci, Dallasová, kvůli Alici, kvůli sobě, možná i kvůli vám. Poznávám vás.“

„Pochopila jsem.“

„Já ovšem myslím z jiné doby. Z jiného místa. Z jiné úrovně.“ Rozhodila rukama. „Naposledy jsem Alici viděla ten den, kdy se konalo shromáždění k uctění dědečkovy památky. Kladla si jeho smrt za vinu a byla rozhodnutá, že za ni bude pykat. Nějakou dobu bloudila, svedli ji na nepravou cestu, ale měla silné a upřímné srdce. Milovala svou rodinu. A bála se – hrozivě se bála toho, co jí Selina udělá – tělu i duši.“

„Vy znáte Selinu Crossovou?“

„Ano. Potkaly jsme se.“

„V tomhle životě?“ Eva se suše zeptala a Isis se znovu pousmála.

„V tomhle i v jiných. Mně neublíží, i když je nebezpečná. Svádí slabé, nerozhodné a ty, kteří dají přednost její cestě.“

„Její výroky, že je čarodějnice –“

„Ona žádná čarodějnice není.“ Isis narovnala ramena a zvedla hlavu. „Kdo je jako já obdařen těmito schopnostmi, používá jich ve světle a žije podle neměnných zákonů. *A nikomu tím neškodí*. Ona s tou ubohou troškou síly, kterou má, přivolala tmu, zlo a násilí a zneužívá toho. My víme, co je zlo, Dallasová. Obě jsme ho viděly. Ať na sebe vezme jakoukoli podobu, na jeho podstatě se nic nemění.“

„Proč ubližovala Alici?“

„Protože mohla. Protože jí to dělalo dobře. Za její smrt je zcela zodpovědná. Nebude pro vás jednoduché to dokázat. Vy se ale nevzdáte.“ Isis nespouštěla oči z Eviných, dívala se dlouze a do hloubky. „Vaše houževnatost a síla Selinu zaskočí a rozběsní. Smrt vás zraňuje. Když

zemře někdo mladý, jako by jeho smrt ukrajovala tenké plátky z vašeho srdce. Pamatujete si až moc dobře, ale ne všechno. Nenarodila jste se jako Eva Dallasová, ale stala jste se jí a ona vámi. Když bráníte mrtvé, trpíte pro ně a nic vás už pak neodradí. Musel zemřít, abyste vy mohla žít."

„Přestaňte," poručila Eva.

„Neměla byste se tím nechat pronásledovat." Isis dýchala pomalu a zhluboka, její oči byly tmavé a jasné. „Rozhodnutí bylo správné. Nevinnost zmizela, ale na její místo nastoupila síla. U někoho to tak musí být. Než ten cyklus přejde, budete potřebovat všechno. Vlka, kance a stříbrnou čepel. Oheň, kouř a smrt. Vlkovi věřte, kance zabijte a vy žijte."

Najednou zprudka zamrkala. Když zvedala ruku, aby přitiskla prsty na spánky, zamlžily se jí oči. „Je mi to líto. Neměla jsem v úmyslu –" Potichu vzdychla a pevně stiskla oči, až se zavřely. „Migréna. Příšerná. Omluvte mě na okamžik." Roztřeseně se postavila na nohy a rychle odešla dozadu.

„Ježíši, Dallasová, já z toho mám husí kůži. Víte, o čem mluvila?"

„*Musel zemřít, abyste vy mohla žít.*" Otec, pomyslela si Eva. Silou vůle se ovládla, aby se nerozklepala. Studená místnost, hluboká noc a krev na noži, který svírala ruka zoufalého dítěte.

„Nevím, myslím si, že jen plácala nesmysly." Rozzlobilo ji, že se jí zpotily dlaně. „Tihle lidé občas zkoušejí všelijaké triky, myslí si, že tím upoutají pozornost."

„Studovala jsem na Institutu Kijinského v Fraze," řekla Isis, když se vrátila. „Také jsem tam přednášela." Odložila hrneček, a protože bolest hlavy ustupovala, usmála se. „Mé psychické schopnosti jsou zdokumentované – pro ty, kdo nevěří. Chtěla jsem se vám omluvit, Dallasová. Neměla jsem v úmyslu nechat se takhle unést. Málokdy se mi stane, že bych se vědomě přestala kontrolovat."

Jak mluvila, znovu se posadila a graciézně si rozprostřela sukni. „Kdyby neexistovala síla, která kontroluje a blokuje přístup k myšlenkám a vzpomínkám, bylo by to hotové peklo. Já osobně nerada vstupuji do soukromých myšlenek. Mě to taky bolí," dodala a jemně si znovu přejela po spánku. „Chci vám pomoci kvůli Alici. Zaslouží si odpočívat v pokoji. Z čistě osobních a sobeckých důvodů bych ráda

viděla, jak Selina náležitě zaplatí za všechno, co způsobila. Pokud mi to dovolíte, udělám cokoli, abych vám pomohla.“

Eva neměla ve zvyku jen tak někomu uvěřit. Isisinu minulost si bude muset velmi pečlivě prověřit. Teď ale využila situace. „Povězte mi, co víte o Selině Crossové.“

„Znám ji, ta žena nemá ani svědomí, ani morálku. Vy byste asi použila termínu sociopatologická, ale podle mě je tato charakteristika moc zjednodušující, moc jednoznačná. Já bych asi spíš použila přímo výrazu *zlá*. Je to mazaná ženská a umí vyhmátnout kdejakou slabost. Co se její síly týká, nemám tušení, co všechno přečte nebo vidí.“

„Co Alban?“

„O něm nevím skoro nic. Drží si ho zkrátka. Řekla bych, že je jejím milencem a že ho nějak využívá, jinak by ho už – dávno sprovodila ze světa.“

„A ten její klub?“

Isis se slabě zasmála. „Do takových… zařízení nechodím.“

„Víte o něm něco?“

„Povídá se ledacos, kolují všelijaké fámy.“ Narovnala svá široká ramena. „Že tam pořádají tajné obřady, černé mše, že pijí krev a obětují lidské životy. Že znásilňují, vraždí, zabíjejí novorozeňata, vyvolávají démony.“ Pak si povzdechla. „A pak ti, co tomu nerozumí a co si myslí, že čarodějnice je ta babizna v černém hávu, s mločíma očima, takhle mluví i o wiccanech.“

„Alice prý viděla, jak zavraždili dítě.“

„Já vím, a věřím tomu. Takovou věc si nemohla vymyslet. Když přišla za mnou, byla v šoku a bylo jí zle.“ Isis stiskla rty a roztřeseně vydechla. „'Udělala jsem pro ni, co jsem mohla.“

„Poradila jste jí taky, aby tu událost nahlásila na policii?“

„To si musela rozhodnout sama.“ Isis znovu zvedla bradu a setkala se s mrazivým vztekem v Eviných očích. „Mně záleželo na tom, aby to Alice přežila emocionálně i spirituálně. To dítě už bylo ztracené. Doufala jsem, že Alici uchráním od stejného osudu.“ Přivřela zvlhlé oči. „Hořce lituji toho, že jsem se nezachovala jinak. Že jsem ji na samém konci opustila. Byla jsem pyšná.“ Podívala se znovu na Evu. „Vy víte, jakou má lidská pýcha moc a jak umí klamat. Myslela jsem si, že ji mám pod kontrolou, že jsem dost moudrá i silná. Zmýlila jsem

se. Abych to napravila, Dallasová, udělám cokoli, oč mě požádáte, využijte mých sil i znalostí, kterými mě Bohyně obdařila.“

„Mně budou stačit informace.“ Eva naklonila hlavu. „Selina nám už předvedla, jak ovládá to, čemu říká síla. Peabodyová byla uchvácená.“

„Nečekala jsem to,“ zamumlala Peabodyová a pozorně si Isis prohlížela, jako by chtěla odhadnout, jestli je nečeká další názorná ukázka. K jejímu i Evinu překvapení pohodila Isis svou nádhernou hlavou dozadu a rozesmála se. Znělo to jako cinkání stříbrných bójí v perleťové mlze.

„Mám přivolat vítr?“ S rukou přitisknutou na prsa se pochichtávala. „Přizvat mrtvé, rozdělat vyhaslý oheň? Vždyť vy ničemu z toho, Dallasová, nevěříte, takže nač bych plýtvala svým časem a energií? Možná by ale pro vás bylo zajímavé přijít se podívat na některé z našich shromáždění. Nejbližší se bude konat koncem příštího týdne.“

„Budu o tom přemýšlet.“

„Vy se smějete,“ řekla Isis zlehka, „a přitom na prstě nosíte důkaz lásky, na kterém je starodávný symbol ochrany.“

„Cože?“

„Váš snubní prsten, Dallasová.“ Isis zvedla Evinu levou ruku a stále se přitom tiše smála. „Je na něm vyrytý starý keltský vzor znázorňující ochranu.“

Evu to vyvedlo z rovnováhy. Dívala se na pěkný lept v tenkém zlatém prstýnku. „Je to jenom ozdoba.“

„Ano, je ale velmi zvláštní a mocná, protože toho, kdo ji nosí, chrání před zlem.“ Pobaveně zvedla obočí. „Vidím, že tohle jste nevěděla. Opravdu vás to tolik překvapilo? Váš manžel má krev Keltů a váš život je plný nebezpečí. Roarke vás velmi miluje a vy nosíte symbol jeho lásky.“

„Mám raději fakta než pověry,“ řekla Eva a vstala.

„Vaše volba,“ přitakala Isis. „Jestli se rozhodnete přijít na naše příští shromáždění, rádi vás uvidíme. Roarka taky.“ Usmála se na Peabodyovou. „I vaši kolegyni. Přijmete ode mě dárek?“

„Dárky jsou proti pravidlům.“

„A pravidla se musí dodržovat.“ Isis vstala, přešla za pult s vystaveným zbožím a vytáhla malou průhlednou misku se širokým okrajem. „Pak si tohle třeba koupíte. Koneckonců, já jsem kvůli vám zavřela a možná jsem přišla o obchody. Dvacet kreditů.“

„Souhlasím.“ Eva sáhla do kapsy pro kredity. „Co je to?“

„Říkáme tomu miska útrap. Dáte do ní všechnu bolest, smutek a starosti. Postavíte jí stranou, a pak spíte beze stínů.“

„Myslím, že jsme udělaly dobrý obchod.“ Eva vysázela kredity na pult a počkala, až Isis misku zabalí do papíru.

Eva dorazila domů výjimečně brzy. Přemýšlela, že si zaleze do své tiché domácí kanceláře a ponoří se do práce. Zastavila na konci příjezdové cesty a představila si, jak ledabyle projde kolem Summerseta. Komorník si tak jako tak odfrkne a dál už jí nebude věnovat pozornost. Bude mít několik hodin volna, najde si údaje o Isis, zavolá do psychiatrické ordinace doktorky Mirové a sjedná si s ní schůzku.

Rozhodla se, že jí neuškodí, když si poslechne názor Mirové na osobnostní profil Seliny Crossové a Isis.

Nedostala se ani ke vstupním dveřím, a její plány už vzaly zasvé.

Z předního salonu se jako tlaková vlna při jaderném výbuchu valila dunivá hudba. Zavrávorala, jak ji vlna málem porazila. Rukama si zacpala uši a zařvala.

Věděla naprosto jistě, že uvnitř je Mavis. Nikdo jiný z jejích známých by tu řinčící, disharmonickou hudbu tak hlasitě nepustil. Když došla ke dveřím, hudba stále řvala na plné pecky. Žádost, kterou musela zakřičet, k té osobě na druhém konci místnosti nedorazila.

Vyparáděná v kratičkých šatech spalující fialovo-červené barvy, jež ladila se stočenými spirálkami, které jí trčely z hlavy, hověla si Mavis Freestoneová na pohovce a dělala něco naprosto neuvěřitelného. Spala jako mimino.

„Ježíši Kriste.“ Protože na její křik nikdo nereagoval, Eva riskla, že přijde o sluch; spustila ruce z uší a sáhla na ovládací zařízení zastrčené ve výklenku.

„Vypnout, vypnout, vypnout!“ Křičela a mlátila do knoflíků. Hluk rázem zmizel a Eva vydechla úlevou.

Mavis otevřela oči dokořán. „Hej, jak jim to šlape?“

„Co?“ Eva zavrtěla hlavou, jako by ze sebe chtěla sklepat ten příšerný ryk. „Cože?“

„No, nová kapela, mám je od rána. Říkají si Chuligáni. Docela příjemně jim to šlape.“

„Co?“

Mavis se zachichotala, pomalu rozbalila své výstavní tělo a vyrazila k domácímu baru. „Dej si něco k pití, Dallasová, potřebuješ to. Asi jsem to zalomila. Pár nocí jsem teď flámovala. Chtěla jsem s tebou o něčem mluvit."

„Hýbeš pusou," všimla si Eva. „Ty mi něco říkáš?"

„Nebylo to zase tak nahlas. Dej si drink. Summerset říkal, že se sem můžu klidně na chvíli nakvartýrovat. Nevěděl, kdy přijdeš."

Z nějakého důvodu, který Evě unikal, byla zřejmě Mavis do škrobeného komorníka zamilovaná. „Ten je nejspíš ve své cele a skládá ódy na tvé nohy."

„Hele, sex sem netahej. Prostě se mu líbím, no." Mavis si skleničkou přiťukla s Evinou.

„Roarke tu teď není, co?"

„Když tu burácí tahle hudba?" Eva si odfrkla a napila se. „Jen si to zkus představit."

„Tak fajn, protože já jsem to chtěla vybalit na tebe." Dál však seděla bez hnutí, točila skleničkou v ruce a nic neříkala.

„V čem je problém? Pohádali jste se s Leonardem, nebo co?"

„Ne, ne. S Leonardem se snad ani rafnout nemůžeš. Na to je moc milý. Na pár dnů odjel do Milána. Kvůli nějakýmu kšeftu s módou."

„Proč jsi nejela s ním?" Eva se posadila, nohy v botách si dala na stolek a zkřížila je v kotnících.

„Dostala jsem to angažmá v Klubu vyděděnců. Přece se na Cracka nevykašlu, když mi tenkrát pomohl."

„Hm." Eva narovnala ramena a uvolnila se. Mavisina umělecká dráha – sotva šlo použít termínu zpěvačka, když byla řeč o jejím talentu – se rozhýbala. Občas se sice vyskytly nějaké zádrhele, Mavis je ale uměla zvládat. „Nevěděla jsem, že tam budeš ještě zpívat, když teď máš tu nahrávací smlouvu."

„No právě. Ta smlouva. Když jsem zjistila, že mě Jess využil i tebe a Roarka – pro ty svoje výmysly, netušila jsem, že ta ukázka, co jsem s ním natočila, někam půjde."

„Vždyť je dobrá, Mavis. Má jiskru, je prostě báječná. Proto si ji taky vybrali."

„Myslíš?" Znovu vstala. Byla to mrňavá ženská s obrovskou hrivou. „Jenže já jsem dneska zjistila, že tu nahrávací společnost, co mi nabídla smlouvu, vlastní Roarke." Hodila do sebe svůj drink a odkráčela.

„Já vím, Dallasová, jsme starý kámošky. Já si vážím tvý pomoci, žes do toho Roarkea navezla, ale podle mě to není správný. Chtěla jsem ti za to poděkovat.“ Když se otočila, měla ve svých stříbřitých očích smutek a tíseň. „Musím ti ale říct, že to odmítnu.“

Eva sešpulila rty. „Mavis, já vůbec nevím, o čem mluvíš. Chceš mi snad říct, že Roarke, ten chlápek, který tady bydlí, vydává tvůj disk?“

„Jo, ta jeho společnost. Eklektik. Vydává všechno, od klasiky až po věci, co ti vyhučí díru do hlavy. Ta společnost, to je něco. Absolutní špička, proto mě ten kšeft tak nabudil.“

Eklektik, přemítala Eva. *Společnost*. To je celý on. „Jenže já o tom vůbec nic nevím. Já jsem ho o nic neprosila, Mavis.“

Ta zamrkala a pomalu se svezla na opěrku křesla. „Neprosila? Nelžeš?“

„Ne, neprosila jsem ho,“ opakovala Eva, „a on mi taky nic neřekl. Jestliže ti jeho společnost nabízí smlouvu, pak asi proto, že ten, kdo má tyhle věci na starosti, ať už Roarke nebo někdo jiný, si myslí, že na to máš.“

Mavis se pomalu nadechla. Chvíli jí trvalo, než se smířila s tím, že se nabídky nesobecky vzdá a nebude zneužívat kamarádství. Teď zavrávorala. „Třeba mi chtěl udělat radost.“

Eva zvedla obočí. „Roarkův obchod je obchod. Nejspíš si spočítal, že na tobě vydělá. Pokud by ale šlo z jeho strany o laskavost, o čemž pochybuji, pak mu musíš dokázat, že jsi dobrá. A ty jsi, viď, Mavis?“

„Jo.“ Dlouze vydechla. „Budu třída, uvidíš.“ Usmála se a celá se rozzářila. „Stavte se dneska v Klubu vyděděnců. Mám nějaký nový šlágry a Roarke by se mohl s tím svým posledním kšeftem trochu líp seznámit.“

„Musím dneska v noci ještě někam zajet. Mám práci. Potřebuju si zaskočit do Athamu.“

Mavis se zašklebila. „Proč tam kruci chceš jít? Taková všivá díra.“

„Ty to tam znáš?“

„Jen jsem o Athamu slyšela. Pověst má teda prachmizernou.“

„S někým si tam musím promluvit. Je zapletený do případu, na kterém teď dělám.“ Chvilku přemýšlela. Kdo jiný než Mavis by mohl mít něco společného s něčím neobvyklým? „Neznáš nějaké čarodějnice, Mavis?“

„Jo, nějaký znám. Pár servírek od Modrý veverky se kolem nich motalo. Na pár jsem taky narazila tenkrát, když jsem… než jsi mě zašila.“

„Ty na ty věci věříš? Vyvolávání, kouzla a čtení z ruky.“

Mavis zvedla hlavu a zamyšleně se na Evu podívala. „Jsou to jen děsivý kecy.“

„Ty mě vždycky dokážeš něčím překvapit,“ utrousila Eva. „Myslela jsem si, že tě to bude zajímat.“

„Jednou jsem vedla seanci. Jako médium. Dělala jsem Ariel, reinkarnaci královny vil. Divila by ses, kolik zazobanců na to skočilo a solilo jen proto, abych se zkontaktovala s jejich mrtvýma příbuznýma nebo abych jim předpověděla budoucnost.“

Zaklonila mírně hlavu a začala předvádět. Víčka se jí chvěla, pusa ochabla. Dlaně obrátila nahoru a pomalu zvedala paže. „Cítím přítomnost, silnou, hledající, žalostnou.“ Hlas jí klesl a získal mdlý přízvuk. „Jsou tu temné síly, které pracují proti vám. Schovávají se před vámi a čekají, až budou moci udeřit. Mějte se na pozoru.“

Spustila ruce a uchichtla se. „No, a pak řekneš znamení, který potřebuješ, abys měla důvěru a mohla jim nabídnout ochranu před temnýma silama. A jediný, co oni musí udělat, je vložit, řekněme, tisíc v hotovosti – jedině hotovost totiž funguje – do obálky a zapečetit ji. Nezapomeneš jim říct, že mají použít speciální vosk a že jim ho můžeš prodat. Pak nad tou obálkou odříkáš pár mdlých větiček a zakopeš ji při novoluní na tajný místo. Když projde měsíc celým cyklem, vykopeš obálku a vrátíš jim ji. A temný síly jsou přemožený.“

„To je všechno? Lidi prostě jen odevzdají peníze?“

„No, musíš to trochu natáhnout, pozeptáš se kolem, a pak na ně ty jména a události a kecy vybalíš. Ale v podstatě jo. Lidi chtějí věřit.“

„Proč?“

„Protože život dokáže být pěkný pes.“

Ano, pomyslela si Eva, když byla zase sama, to život opravdu dokáže. V jejím případě byl pes hodně dlouho. Teď však žije v obrovském sídle s mužem, který ji z nějakého důvodu miluje. Nerozuměla vždy svému životu a muži, který k ní nyní patří, ale přizpůsobovala se. Kupříkladu nyní, místo aby se ponořila do práce, se rozhodla, že si vyjde ven do zlátnoucího podzimního večera a bude mít hodinku jen tak pro sebe.

Byla zvyklá na silnice a chodníky, na přeplněné nadzemní kluzáky a nacpané přemisťovače lidí. Maximální prostor, který si Roarke dopřával, ji stále ještě ohromoval. Jeho tiché a bujné pozemky, zapadané listovím z honosných stromů, připomínaly v oslnivé záři podzimu dobře pěstěný park. Vzduch byl provoněný aromatickými květinami a jemnou kouřovou vůní, charakteristickou pro období, kdy se v krajině usadí říjen.

Nad Roarkovou půdou nebyla ve vzduchu skoro žádná doprava, žádné rachotící vzdušné autobusy ani pomalé vyhlídkové balony. Všude kolem se rozprostíralo důstojné ticho.

Svět, který znala a který znal ji, zůstal v nehostinné tmě za branami a zdmi.

Tady na něj mohla na chvilku zapomenout. Zapomenout, že existuje New York a v něm smrt a zloba – a věčně přitažlivá arogance. Potřebovala ticho a vzduch. Jak šla po husté zelené trávě, prstem hladila prstýnek s těmi zvláštními symboly.

Na severní straně domu byla mříž z tenkého, ohebného železa. Psí víno, které se po ní plazilo, bylo propletené divoce rudými květy. Tady si ho vzala, tady si při starobylém, tradičním obřadu vyměnili přísahu a dali slib. Obřad, pomyslela si nyní. Ritus s hudbou, květinami, svědky a slovy, který se opakuje po celá staletí.

Zrovna tak se však udržují a opakují díky své magické moci i jiné obřady. Zamyslela se, a najednou byla zpět až u Kaina a Ábela. Jeden obdělával pole, druhý střežil stádo. Oba přinesli oběť. Jedna byla přijata, druhá zamítnuta. Tak se zrodilo dobro a zlo, představovala si. Protože jedno bez druhého nemůže existovat.

Vývoj šel dál. Věda s logikou mnohdy neobstály, ale obřady ano, s kadidlem a zpěvem, s dary a pitím vína, jež symbolizovalo krev. I s obětováním nevinných.

Rozmrzele si přejela rukama obličej. Filozofování je směšné, k ničemu nevede. Lidská síla vraždí. Lidská síla však rovněž vykonává spravedlnost. Základní rovnováha mezi dobrem a zlem musí být zachována.

Sedla si na zem, pod mříž s krvavě červenými květy a nasála palčivou vůni večera.

„Tohle neděláš často.“ Roarke se za ní nepozorovaně objevil tak tiše, že jí srdce poskočilo, když si sedal na trávu vedle ní. „Hledáš souznění s přírodou?“

„Dneska jsem byla moc dlouho uvnitř.“ Musela se usmát, když jí podával jednu rudou květinu. Vzala si ji, zatočila s ní v prstech a teprve pak se podívala na Roarka.

Uvolnil se. Natáhl nohy, překřížil je přes sebe a opřel se o lokty, takže mu tmavé vlasy sahaly na ramena. Představila si, jak se Summerset zhrozí, až uvidí na Roarkově drahém a elegantním obleku skvrny od trávy. Jeho vůně byla mužná a drahá. Smyslná touha se jí pohodlně usadila v žaludku.

„Jak šly dneska obchody?“ zeptala se.

„Den nebo dva nebudeme mít na stole nic víc než chleba.“

Letmo se prsty dotkla konečků jeho vlasů. „Nejde přece o peníze, že ne? Jde o to, vymyslet, jak je vydělat.“

„Ale jde o peníze.“ Jeho oči se na ni smály. „I o to, jak je vydělat.“ Stačila si ještě pomyslet, že už by měla umět předvídat, co přijde, když se natáhl, chytil ji vzadu za krkem a při vášnivém polibku ji převrátil na sebe.

„Počkej.“

Nestačila se mu vykroutit a skončila pod ním.

„Čekám.“

Jeho rty se jí lačně přisály ke krku. Horká vlna jí projela tělem až k prstům u nohou.

„Chci s tebou mluvit.“

„Dobře, tak mluv a já tě zatím vysvobodím z oblečení. Máš u sebe pořád zbraň,“ poznamenal, když zavadil o přezku pouzdra. „Číhala jsi tu na divokou zvěř?“

„To by bylo v rozporu s městskou vyhláškou, Roarku.“ Chytila za zápěstí plížící se ruku, která ji chtěla obejmout kolem hrudi. „Chci s tebou mluvit.“

„Chci se s tebou milovat. Uvidíme, kdo vyhraje.“

Mělo ji pobouřit, že už měla rozepnutou košili a prsa ji bolela touhou. Když jí přitiskl rty na rozpálenou pokožku, zašilhala rozkoší. Přesto ho nemohla nechat tak snadno vyhrát.

Uvolnila se po celém těle, zasténala, prsty mu pročesávala vlasy a hladila ho po ramenou. „Ta košile,“ špitla a zatahala za ni. Když se

nadzvedl, aby ji ze sebe stáhl, byl její. Hlavní zásada pro boj zblízka. Buď stále ve střehu a nepřipusť, aby cokoli odvedlo tvou pozornost. Stiskla ho mezi nohama, srazila a svým kolenem v jeho rozkroku a loktem na krku ho přitlačila k zemi.

„Ty podvodnice.“ Lokte by se snad dokázal zbavit, ale to koleno… V určité situaci muž raději neriskuje. Sledoval ji a pomalu, zlehounka jel konečky prstů nahoru po jejím nahém trupu, pak obkroužil ňadra. „Tohle na ženách obdivuji.“

„Jsi něžný.“ Palcem jí jemně hladil bradavku a Evě se zrychloval dech. „To na mužích obdivuji.“

„Tak dobře, prozatím jsi vyhrála.“ Rozepnul jí pásek u kalhot a hladil ji po břiše, až se celá chvěla. „Buď na mě hodná.“

Zašklebila se, odtáhla loket a oběma rukama sevřela jeho hlavu. „No, nevím.“ Sklonila hlavu a polibkem zakryla jeho ústa.

Slyšela, jak nasává vzduch a ucítila, jak kolem ní ovíjí paže a prsty se dere dovnitř. Celým tělem jí pulsovaly jeho hlasité steny. „To koleno,“ vydechl.

„Hm?“ Vzedmula se v ní vášnivá touha. Rty i zuby zabořila do jeho krku.

„Tvoje koleno, miláčku.“ Zakousla se mu do ucha, a jak se pohnula, málem ho připravila o mužství. „Je až příliš skutečné.“

„Promiň.“ Hlasitě vydechla, odtáhla koleno a dovolila mu, aby se na ni překulil. „Zapomněla jsem.“

„To ti mám věřit? Mohla jsi mě navždy poznamenat.“

„Vážně?“ Šibalsky se usmála a trhnutím mu rozepnula kalhoty. „Vsadím se, že to napravíme.“

Když ho hladila, potemněly mu oči a poté, co se jejich rty opět setkaly, stále na ni hleděly. Překvapivě něžný polibek spojil hluboký, silný cit s prostou vášní.

Nad obzorem se objevily červánky ve stejné barvě, jakou měly květiny pnoucí se nad nimi. Stíny se prodloužily a zeslábly. Tlející listí tlumilo zpěv ptáků a šepot vánku. Dotek jeho rukou na sobě pociťovala jako zázrak, který od ní odháněl všechnu bídu a bolest světa.

Netušila, Že i ona potřebuje konejšit, pomyslel si, zatímco ji hladil a laskal. Horký a vlhký vrchol přišel pomalu. Možná se jí ještě nikdy nedotýkal tak jako teď, možná si byli bližší než kdy předtím. Romance

dotvářená vzduchem, světlem a pozvolným odevzdáním se silné ženy ho neskonale vzrušovala.

Explodoval a na její tváři viděl, jak jí projela vlna prvního orgasmu. Pod sebou cítil, jak se její tělo vzepjalo a zachvělo a pak, když ji konečně vyplnil, pomalu zvláčnělo.

Nechala oči otevřené, tak ji uchvátila intenzita jeho pohledu i stříbřité vlny vzrušení, které jí pulsovaly tělem. Dýchala přerývaně, přesto se přizpůsobila jeho hladkému, hedvábnému tempu. A když pak viděla, jak se ty tmavé keltské oči halí do neprůhledného závoje, vzala jeho tváře do svých dlaní a přitiskla svá ústa na jeho, aby zachytila dlouhý, úlevný výdech.

Roarkovo mužné tělo s obličejem skrytým v jejích vlasech na ní potom odpočívalo. Ovinula kolem něho paže. „Nechala jsem se od tebe svést."

„Oho."

„Nechtěla jsem se tě nějak dotknout."

„Díky. Zachovala sis chladnou hlavu."

„To je jen otázka výcviku. Polda musí umět zachovat klid."

Natáhl se, rukou zašátral v trávě a vyškubl její odznak. „Váš odznak, poručíku."

Uchichtla se a plácla ho po zadnici. „Slez dolů. Vážíš aspoň tunu."

„Ještě chvilku mi mazej med kolem pusy a neručím za sebe." Když se líně odvalil stranou, všiml si, že obloha změnila barvu z temně modré na perlově šedou. „Umírám hlady. Zdrželas mě, čas večeře je už dávno pryč."

„Zdržím tě ještě chvilku." Posadila se a začala se soukat do oblečení. „Dostal jsi, cos chtěl, kamaráde. Teď jsem na řadě já. Musíme si promluvit."

„Mohli bychom to probrat při večeři." Povzdechl si, když k němu vyslala studený pohled. „Možná by to šlo i tady. Nějaký problém?" zeptal se a palcem přejel po důlku na její bradě.

„Řekněme, že mám pár otázek."

„Třeba budu znát odpovědi. Tak?"

„Pro začátek –" Zarazila se a vydechla. Seděl tam téměř nahý a podobal se hýčkanému, spokojenému kocourovi. „Vezmi si, prosím tě, něco na sebe. Nemůžu se soustředit." Hodila po něm košili a on se jen ušklíbl. „Když jsem dorazila domů, čekala na mě Mavis."

„Aha.“ Vytřepal košili. Přestože byla v žalostném stavu, oblékl si ji. „Proč tu nezůstala?“

„Dostala angažmá v Klubu vyděděnců. Roarku, proč jsi mi neřekl, že ti patří Eklektik?“

„To není žádné tajemství.“ Nasoukal se do kalhot a podal jí pouzdro na zbraň. „Vlastním toho hodně.“

„Ty víš, o čem mluvím.“ Teď musím být trpělivá, říkala si Eva pro sebe, pro všechny je to choulostivá záležitost. „Eklektik nabídl Mavis smlouvu.“

„Ano, vím.“

„Já vím, že víš,“ odsekla a odstrčila ruku, kterou se ji pokusil pohladit po vlasech. „Do háje, Roarku, mohls mi o tom přece říct. Aspoň bych byla připravená, když se mě teď ptala.“

„Na co se tě ptala? Ta smlouva je standardní. Určitě bude chtít, aby se na ni podíval agent nebo právník, ale –“

„Udělals to kvůli mně?“ přerušila ho a nespustila z očí jeho tvář.

„Co jsem měl udělat kvůli tobě?“

Teď už skřípala zuby. „Nabídnout Mavis tu nahrávací smlouvu.“

Zkřížil ruce a zvedl hlavu. „Nehodláš, doufám, skoncovat s vymáháním spravedlnosti a stát se divadelním agentem?“

„Jistěže ne. Já –“

„Pak tedy s tebou nemá ona smlouva vůbec nic společného.“

„Snad mi tady nechceš namluvit, že se ti líbí Mavisina hudba?“

„Nejsem si tak docela jistý, jestli hudba je zrovna správné označení pro Mavisin talent.“

„No právě.“ Zapíchla mu prst do hrudi.

„Její talent ale je – řekněme – komerční. Smyslem Eklektiku je vydávat a šířit nahrávky umělců a vydělávat na tom.“

Složila ruce do klína a prstem si poťukávala na koleno. „Takže jde o obchodní záležitost. Čistý obchod.“

„Pochopitelně. Já beru obchodování vážně.“

„Možná že mě lakuješ,“ řekla po chvilce. „V tom jsi docela machr.“

Dělalo mu radost, že ji může obelhávat a zároveň se na ni usmívat. „Každopádně, ta věc už je uzavřená. Je to všechno?“

„Ne.“ Se sykotem vydechla a předklonila se, aby ho políbila. „Každopádně díky.“

„Není zač.“

„Další bod. V noci musím zaskočit do Athamu, potřebuju si prověřit jednoho chlápka.“ Všimla si, že mu zajiskřilo v očích a ztuhla mu brada. „Byla bych ráda, kdybys šel se mnou.“ Když na ni pohlédl očima zúženýma do štěrbin, musela se kousnout do jazyku, aby se nerozchechtala.

„Jen tak? Jdeš tam služebně, a nehodláš z toho dělat vědu?“

„Ne, za prvé si myslím, že bych tě mohla potřebovat, a za druhé tím ušetříme čas. Chvíli bychom se totiž dohadovali, a ty bys pak stejně šel se mnou. Já tě teď ale o to prosím a ty se mnou půjdeš a budeš vědět, že velím já.“

„Chytře vymyšleno.“ Vzal ji za ruku a pomohl jí na nohy. „Platí. Ale až po večeři. Nestihl jsem se ani naobědvat.“

„Ještě jedna věc. Proč jsi nechal na můj snubní prstýnek vyrýt keltský symbol ochrany?“

Tu otázku nečekal a snažil se nenápadně zakrýt překvapení. „Co prosím?“

„Ne, tentokrát jsi nebyl dost pohotový.“ Potěšilo ji, že ho nachytala. „Víš přesně, o čem mluvím. Jedna z našich milých čarodějnic si dneska všimla mého prstýnku.“

„Aha.“ *Dostala mě*, uvědomil si. Zvedl její ruku a díval se na prstýnek, aby získal čas. „Ten dekor je půvabný.“

„Nevykládej blbiny, Roarku. Jsem profík.“ Popošla k němu, takže se jejich oči setkaly. „Ty to baštíš, viď? Ty hokus pokusy…“

„Tak to není.“ Šlápl vedle. Když svraštila čelo, došlo mu to.

„Ty se za to stydíš, jsi v rozpacích.“ Překvapením i pobavením se jí vyhladilo čelo. „Vždycky si víš rady. Se vším. Tohle je zvláštní. A zároveň i trochu rozkošné.“

„Nejsem na rozpacích.“ *Zahanbený, možná*, pomyslel si, *ale ne v rozpacích.* „Já prostě… neumím se dost dobře vyjádřit. Miluju tě,“ řekl a zarazil tím její potlačovaný smích. „Riskuješ život, který je pro mě tolik důležitý proto, že jsi taková, jaká jsi. Tohle…“ Přejel palcem po jejím snubním prstýnku. „Jde o takovou malou a velmi osobní ochranu.“

„To je milé, Roarku. Opravdu. Těm magickým nesmyslům snad ale nevěříš.“

Pozvedl zrak, a protože se soumrak už změnil v noc, jeho oči teď ve tmě svítily. Jako vlkovi, pomyslela si.

Vzpomněla si, že vlkovi má věřit.

„Tvůj svět je poměrně malý, Evo. Pohybuje se hodně na povrchu a je dost omezený. Nikdy jsi neviděla tanec obrů, nepocítila jsi moc a sílu starodávných kamenů. Nikdy jsi nepohladila kmen stromu, který věky zkameněl s vyrytým ogamským znakem, neslyšela jsi šepot prostupující mlhou, jež halí posvátnou zem.“

Eva zmateně pokývala hlavou. „To je… irská věc?“

„Jestli chceš, i když ji lze těžko zařadit k jednomu národu nebo k jedné kultuře. Ty stojíš nohama pevně na zemi.“ Rukama jí pohladil paže až k ramenům. „Se ctí jdeš tvrdošíjně za svým cílem. Můj život byl naproti tomu poměrně dobrodružný. Já tě potřebuju, a abych tě ochránil, použiju cokoli, co mi přijde do cesty.“ Pozvedl prstýnek ke rtům. „Řekněme, že chráníme podstatu.“

„Dobře.“ Bude jí chvíli trvat, než prozkoumá novou stránku jeho osobnosti, kterou před ní právě odhalil. „Doufám, že někde nemáš tajnou místnost, ve které křepčíš a zpíváš nahý.“

„Měl jsem, ale udělal jsem z ní pracovnu. Tam se toho dá dělat víc.“

„To není špatný nápad. Tak dobře, půjdeme se najíst.“

„Díky bohu.“ Vzal ji za ruku a vedl si ji k domu.

SEDMA KAPITOLA

V Athamu byla zkaženost zakryta pozlátkem, jako když se zkorumpovaný politik tváří jako andělské neviňátko. Stačil jeden pohled a Evě

bylo jasné, že by raději dala přednost večeru strávenému v zavšivené putyce, kde to smrdí vyčpělým chlastem a zatuchlým potem.

Putyky si totiž nepotrpí na převleky.

Kolem hlavní úrovně rotovaly ve dvou řadách nad sebou balkony z kouřového skla s chromovými hranami. Hosté, kteří dali přednost vzdušnějšímu pohledu, v nich pomalu kroužili a sledovali dění. Hlavní bar pronikal v pěti výběžcích do prostoru a každá jeho část byla obležena štamgasty na vysokých židlích, tvarem připomínajících značně zveličené části těla.

Dvě vyfiknuté holky v minisukních seděly s roztaženýma nohama na zduřelých penisech tělové barvy a bouřlivě se chichotaly. Holohlavý chlapík, který vypadal, že se jen toulá po barech, sunul ruku dolů po jejich přiléhavých blůzkách, jako by si je chtěl otestovat.

Na všech zdech byla zrcadla, v nichž pulsovala temně červená světla. Některé stolky podél tanečního parketu byly zakryté válci, jiné měly kouřovou barvu, takže siluety párů v různých milostných polohách se ve skle mihotaly a sloužily jako zábavná podívaná pro přítomné. Všechny stolky byly natřené lesklým černým lakem a vypadaly jako malé tmavé tůňky.

Kapela na zvýšeném pódiu valila drsný a inteligentní rock. Eva si vzpomněla na Mavis. Co by asi řekla jejich divoce pomalovaným tvářím, tetovaným hrudím a černým koženým poklopcům, pobitým stříbrnými cvočky? Její kamarádce by se asi zamlouvali.

„Sedneme si," zašeptal jí Roarke do ucha, „nebo si ten zapadák pořádně prohlédneme?"

„Jdeme nahoru," rozhodla. „Ať máme přehled. Co to tu smrdí?"

Stoupli si na automatické schody. „Konopí, kadidlo a pot."

Zavrtěla hlavou. V té směsici bylo ještě něco jiného, kovového. „To je přece krev. Čerstvá krev."

Také zachytil tu další vrstvu, která visela ve vzduchu. „V místech, jako je tohle, ji dávají do ventilace, aby navodili patřičnou náladu."

„Kriste Pane."

Vystoupili ve druhém podlaží. Místo stolků a židlí tu byly po zemi rozhozené polštáře a tlusté koberečky, na nichž mohli stálí zákazníci polehávat a popíjet své oblíbené nápoje. Pár lidí na číhané se opíralo o zdobené chromové zábradlí. Čekali, až natrefí na slibného partnera, jehož by odlákali do některé z privátních místností.

Na tomto podlaží bylo takových místností asi deset. Na černých dveřích visely mosazné destičky s názvy jako Zkáza nebo Leviatan. Byly tu, podle Evina názoru, i názvy výstižnější – Peklo a Zatracení.

Celkem snadno si dokázala představit typy lidí, které by takové pozvání lákalo.

Sledovala může s pohledem zakaleným alkoholem, jak si začal hledat cestu nahoru po noze své společnice. Za mohutného dívčího chichotání se ruka vplížila pod sukni, která stěží zakrývala rozkrok. Docela klidně by je oba mohla zavřít za provozování sexuálního styku na veřejnosti.

„K čemu to bude dobré?“ poznamenal Roarke, neboť přesně odhadl, na co právě myslí. Mluvil klidně. Kdokoli by se na něj zběžně podíval, spatřil by lehce znuděného muže. Přitom však byl ve střehu, připravený útočit í bránit. „Máš přece na práci důležitější věci než hodit nadržený páreček z Queensu do lochu.“

O to přece nejde, pomyslela si Eva, zatímco chlápek rozepnul jedním trhnutím poklopec na suchý zip na svých pytlovitých modrých kalhotách. „Jak víš, že jsou z Queensu?“

Než stačil odpovědět, přidřepl si vedle zaneprázdněné dvojice fešný mladík s rozevlátou hřívou blonďatých vlasů a holými, lesknoucími se rameny. Něco jim řekl, holka se znovu rozchechtala, pak ho chytla a nedbale políbila.

„Pojď taky,“ zvala se zřejmým přízvukem mladíka. „Rozdáme si to ve třech.“

Evu překvapila místní zkomolenina francouzského výrazu i lehkost, s níž se ten frajer vyprostil a odváděl vrávorající pryč.

„Jsou z Queensu,“ řekl Roarke samolibě. „Jsem si tím naprosto jist. Provedli to šikovně.“ Když dvojice procházela úzkými dveřmi, naklonil hlavu. „K ceně jim pak už jen připočítají náklady za privátní místnost.“ Ve chvíli, kdy fešák vyšel a zajistil za sebou dveře, se ozval výbuch ženského smíchu. „A všichni jsou spokojeni.“

„Jenže ten párek z Queensu se asi ráno nebude radovat. Cena za privátní místnost v tomhle podniku musí hodně bolet. A pak…“ Pohledem přelétla davy. Věkově tu byli lidé velmi zralí i velmi mladí – byla si jistá, že mnozí se sem dostali na falešné identifikační průkazy. Podle oblečení, šperků i charakterů tváří a těl, šikovně opracováva-

ných v salonech krásy, usoudila, že klientela je vesměs ze solventní vyšší střední vrstvy.

„S penězi tu zákazníci problémy nemají. Zahlédla jsem aspoň pět drahých společnic, které na to mají oficiální licenci."

„Já jsem jich napočítal víc než deset."

Zamračila se. „Dvanáct frajerů s nekvalitní kapesní bouchačkou."

„Na tomhle čísle se shodneme." Ovinul jí paži kolem pasu a vedl ji k zábradlí. Taneční plocha dole byla plná, těla se o sebe svůdně třela. Divoký smích se odrážel od zrcadlových stěn a stoupal vzhůru.

Kapela rozjela svou show. K zavěšeným stříbrným řetězům přivazovali koženými pásky dvě vokalistky. Hudba s převahou bicích duněla prostorem. Kolem se vlnivými pohyby začali stahovat tanečníci a svou dychtivostí připomínali lůzu při lynčování. Pozornost publika přilákal teprve muž z davu, který přijal pozvání, aby z holek svlékl tenoučké šaty. Pod nimi byly, až na třpytivé hvězdy na bradavkách a v podbřišku, úplně nahé.

Dav začal skandovat a výt, když je muž za jejich výkřiků a proseb o milost potíral hustým olejem.

„Teď už překračují legální hranici," zabručela Eva.

„To je umění – performance." Roarke pozoroval muže, jak bičuje jednu z vokalistek sametovou devítiocasou kočkou. „Pořád jsou v mezích zákona."

„Fingované ponižování jen podněcuje ponižování opravdové." Když viděla, jak jeden člen kapely začal zlehka poplácávat druhou vokalistku, zatímco jejich hlasy, zpívající vášnivý duet, vylétly do závratných výšek, zaťala zuby. „Ta doba, kdy byly ženy takhle zneužívány, by přece měla být už dávno pryč. A přesto se to děje. Vždycky to tak bylo a bude. Co na tom všichni mají?"

„Vzrušují se tak. Tím nejlacinějším a nejničemnějším způsobem." Rukou ji hladil po bedrech. Věděla, jaké to je, být svázaná a zneužitá. Neviděla v tom nic chytrého ani zábavného. „Nemá smysl se na ně dívat, Evo."

„Proč se ženská nechá takhle zneužívat, ať už jen jako nebo opravdu? Proč mu nenarve koule rovnou do chřtánu?" nechápala.

„Ona není jako ty." Políbil ji na čelo a rázně ji otočil.

U zábradlí teď bylo plno, všichni chtěli vidět show.

Když rychle procházeli horním patrem, přistála u nich žena v černých šatech. „Vítejte v patře Mistra. Máte rezervaci?“

Už je toho tak akorát dost, pomyslela si Eva. Vytáhla odznak. „Mě nezajímá, co tady prodáváte.“

„Dobré jídlo a pití,“ odpověděla hosteska a nepatrně sebou trhla při pohledu na policejní odznak. „Uvidíte, že tady je všechno v mezích zákona, poručíku. Ale jestli si přejete mluvit s majitelem –“

„Už se stalo. Chci vidět Lobara. Kde ho najdu?“

„Ten nepracuje na tomhle podlaží.“ Hosteska je vedla zpátky ke schodům s takovou dávkou lehkosti a taktu, že by na ni mohl být kdejaký snob hrdý. „Jděte, prosím, na hlavní úroveň, vyzvednou vás tam a odvedou k přichystanému stolku. Já zatím najdu Lobara a pošlu ho za vámi.“

„Dobře.“ Eva se na ni zadívala. Před sebou měla přitažlivou ženu mezi dvacítkou a třicítkou. „Proč to děláte?“ zeptala se a pohlédla na jednu z obrazovek, na níž se právě zmítala a křičela žena, kterou přivazovali ke zvýšené mramorové desce. „Jak to můžete dělat?“

Hosteska jen mrkla dolů na Evin odznak a mile se usmála. „Jak vy můžete dělat tohle?“ odsekla a zmizela.

„Čekám, až na to přijdu,“ připustila Eva, když mířili dolů k hlavní úrovni. „Něco málo už mi došlo.“

Kapela hrála dál, hudba teď byla zběsilá. Představení se přeneslo na obrovské plátno, které vyplňovalo celou stěnu za pódiem. Letmý pohled Evě objasnil proč. Klub neměl povolení k sexuálnímu styku v živém přenosu, takže tyto menší odchylky tady přenášeli přes video.

Spoutané vokalistky zpívaly jako o život, aniž by ztratily rytmus. Kamera za pódiem je teď snímala ve společnosti dvou mužů z publika, z nichž jeden na sobě kromě zdobené masky kančí hlavy neměl vůbec nic.

„Prasata,“ bylo to jediné, co k tomu Eva mohla říct. Hned nato se zadívala do lesknoucích se rudých očí.

„Tamhle je váš stůl.“ Mladý muž se usmál a odhalil své lesklé zuby. Řezáky si nechal zbrousit do tvaru děsivých tesáků. Otočil se. Černé vlasy, jejichž konečky byly obarvené narudo, aby vypadaly jako plameny, mu splývaly po nahých zádech. Otevřel kulaté dveře do soukromého boxu ve tvaru trubky a vešel před nimi dovnitř.

„Já jsem Lobar.“ Znovu se usmál. „Čekal jsem vás.“

Nebýt té komedie s upířími tesáky a démonickýma očima, byl by to docela pohledný mladík. Takhle ale Evě připomínal přerostlé dítě se strašidelnou maskou na svátek Halloween. Usoudila, že pokud vůbec je plnoletý, tak rozhodně ne dlouho. Jeho hrudník bez jediného chloupku byl úzký, paže měl štíhlé jako dívka. Pomyslela si, že jeho nevinný vzhled kazí výraz v jeho očích, nikoli jejich rudý odstín.

„Sedněte si, Lobare."

„Jasně." Klesl na židli. „Dám si něco k pití. Platíte vy," řekl Evě. „Chcete po mně, abych vám věnoval čas v pracovní době, a to něco stojí." Na elektronickém menu zmáčkl, co si vybral, a posunul si židli tak, aby viděl na plátno. „Dnešní show se vyvedla."

Eva mrkla na plátno.

„Na tom scénáři mohli ještě trochu zapracovat," řekla suše. „Máte identifikační průkaz, Lobare?"

Odlepil své rty od tesáků a zvedl ruce s otevřenými dlaněmi. „Jo, ale ne u sebe. Ledaže byste mě podezírala, že mám pod kůží tajný kapsy."

„Jaké je vaše správné jméno?"

Přestal se usmívat a v očích se mu najednou objevila dětská rozmrzelost. „Lobar. Já jsem Lobar. Na vaše otázky nemusím odpovídat, jasný? Jenže já spolupracuju."

„Jste opravdu slušný občan." Eva počkala, až jeho drink vyklouzne ze servírovacího otvoru. Další fraška, pomyslela si, když viděla, jak z masivního skleněného poháru s nějakým zakaleným šedým nápojem stoupá kouř. „Alice Lingstromová. Co o ní víte?"

„Nic moc, jen že to byla hloupá nána." Upil z poháru. „Chvíli se kolem ometala a pak vypadla. Mně to bylo fuk. Mistr si na slabochy nepotrpí."

„Mistr?"

Znovu upil a ušklíbl se. „Satan," řekl procítěně.

„Věříte v Satana?"

„Se ví…" Naklonil se kupředu a ruku s dlouhými, černě nalakovanými nehty sunul k Evě. „A on věří ve vás."

„Opatrně," sykl Roarke. „Abyste nepřišel o ruku, jste ještě moc mladý a hloupý."

Lobar zasupěl, ruku však stáhl zpátky. „Váš hlídací pes?" obrátil se na Evu. „Váš bohatý hlídací pes. Víme, kdo jste," dodal a zabodl rudé

oči do Roarka. „Pěkně zasraný divadýlko. Nemáte tady vůbec žádný práva. A zrovna tak ta vaše policajtská kurvička.“

„Já ale nejsem jeho policajtská kurvička,“ řekla Eva mírně a Střelila varovný pohled po Roarkovi. „Nepatřím nikomu, jenom sobě. A co se práv týká…,“ opřela se, „mám právo odvést vás na policejní centrálu a strčit vás do vyšetřovací vazby.“ Usmála se a pohledem sklouzla po jeho nahém hrudníku a třpytících se kroužcích v jeho bradavkách. „Chlapi z vás budou úplně hotoví. Že je rozkošný, Roarku?“

„Svým rádobydémonickým způsobem ano. Máte velmi… pozoruhodného zubaře.“ Protože byli v soukromém boxu, vytáhl cigaretu a zapálil si.

„Dal bych si taky jednu,“ řekl Lobar.

„Opravdu?“ Roarke pokrčil rameny a na stolek nechal sklouznout další cigaretu. Lobar ji zvedl a netrpělivě se na něj podíval. Roarke se ušklíbl. „Sorry, chcete připálit? Myslel jsem, že vám vyšlehne oheň z konečků prstů.“

„Maloměšťákům triky neukazuju.“ Lobar se předklonil, aby si od Roarka připálil, a natáhl z filtru. „Heleďte, vy se chcete dovědět něco o Alici, ale já vám nepomůžu. Vůbec nebyla můj typ. Samý zábrany a furt se na něco ptala. Párkrát jsem ji přefiknul, to jo, ale při společných šoustačkách, aby bylo jasný. Nic osobního.“

„A tu noc, co byla zabitá?“

Vyfoukl kouř a znovu natáhl. Nikdy předtím neměl pravý tabák, a proto se mu z drahé drogy točila hlava a celý se uvolnil. „To jsem ji ani neviděl. Neměl jsem čas. Měli jsme se Selinou a Albanem soukromý obřad. Sexuální rituály. Zbytek noci jsme pak prošukali.“

Znovu pořádně natáhl a zadržel kouř v sobě, jako by si bafl marjánky. Pak ho teprve smyslně vyfoukl nosními dírkami. „Selina ráda šoustá se dvěma najednou, a když má sama dost, ráda se dívá, než vychladne. Než se nabažila, bylo dávno ráno.“

„Vy tři jste tedy byli celou noc spolu. Nikdo neodešel ani na minutu.“

Pokrčil kostnatými rameny. „Ve třech to tak funguje. Nečeká se.“ Dvojsmyslně sjel pohledem k jejích ňadrům. „Co takhle to zkusit?“

„Lobare, přece nechcete svádět policajtku. A pak, já mám ráda muže, ne kostnaté chlapce ve stupidním převleku. Kdo zavolal Alici a pustil jí tu nahrávku, to vzývání?“

Evina reakce ho opět roztrpčila, jeho ego dostalo zabrat. Kdyby přišla sama, pomyslel si, pár věcí by jí ukázal. Čubka je prostě čubka, ať má nebo nemá odznak. „Nevím, o čem mluvíte. Alice byla nula. Každýmu byla lhostejná."

„Svému dědovi ne."

„Slyšel jsem, že ten je taky tuhej." Rudé oči se zaleskly. „Starej prďola. Polda, co sedí na prdeli a mačká knoflíky. Je mi ukradenej."

„Dost na tom, že víte, že byl policista," poznamenala Eva. „Policista, který pracoval v kanceláři. Jak to vlastně víte, Lobare?"

Došlo mu, že udělal chybu. Rychle a prudce natáhl ze zbytku cigarety. „Někdo o tom asi mluvil." Zeširoka se zašklebil a odhalil své tesáky. „Nejspíš Alice, když jsem ji valchoval."

„Váš výkon asi nebyl zrovna nej, jestliže vám vyprávěla o dědovi, zatímco jste ji… valchoval, viďte?"

„Někde jsem to slyšel, jasný?" Hrábl po poháru a zhluboka se napil. „Proč s tím děláte takový štráchy? Vždyť už byl stejně starej."

„Viděl jste ho někdy? Tady?"

„Tady vidím haldy lidí. Všechny starý poldy si nemůžu pamatovat." Mávl rukou. „Takhle se to tu vaří skoro každou noc. Jak mám do hajzlu vědět, kdo zrovna přijde? Selina mě najala, abych držel občasný otrapy na uzdě, ne abych si pamatoval ksichty."

„Selině se tady docela slušně hýbe obchod. Pořád kšeftuje s drogami? Vám je taky dodává?"

V očích mu probleskla vychytralost. „Moje víra mi dává sílu. Já drogy nepotřebuju."

„Byl jste někdy u toho, když byl obětován člověk? Rozřezal jste někdy pro svého Mistra dítě, Lobare?"

Dopil svůj nápoj. „To jsou jen halucinace vás outsiderů. Lidi jako vy dělají ze satanistů monstra."

„Lidé jako my…" poznamenal Roarke a pohledem sjel od Lobarových ohnivých konečků vlasů ke kroužkům v bradavkách. „Ano, jsme rozhodně zaujatí, když vidíme, jak vy jste… oddaní."

„Heleďte, je to náboženství, a v týhle zemi máme svobodu vyznání. Chcete nám nacpat do chřtánu vašeho Boha? Na něj vám kašleme. Kašleme na něj i na jeho slaboduchý kréda. My budeme vládnout v pekle."

Odsunul se od stolu a vstal. „Víc už nemám co říct."

„Dobře.“ Eva mluvila klidně a dívala se mu do očí. „O jednom ale přemýšlejte, Lobare. Jsou tady mrtví. A budou další. Možná že zrovna vy.“

Rty se mu zachvěly, pak se ale ovládl. „Nebo třeba taky vy,“ odsekl a práskl za sebou dveřmi boxu.

„Opravdu zajímavý mladík,“ poznamenal Roarke. „Věřím, že bude skvostným přínosem v pekle.“

„Přesně tam má asi namířeno.“ Eva se rychle podívala kolem sebe a vstrčila jeho prázdnou sklenku do tašky. „Chci zjistit, odkud se tu vzal. Doma si sejmu jeho otisky.“

„Výborně.“ Vstal a vzal ji za paži. „Nejdřív ze všeho si dám sprchu. Tohle místo se člověku nechutně zažere pod kůži.“

„Máš pravdu.“

„Robert Allen Mathias.“ Eva četla data z monitoru. „Před šesti měsíci mu bylo osmnáct. Narozen v Kansas City v Kansasu, syn Jonathana a Elaine Mathiasových, oba jsou baptističtí duchovní.“

„Kazatelské dítě,“ komentoval Roarke. „Takoví se dokážou pěkně divoce postavit na zadní. Zdá se, že to udělal i malý Bobby.“

„Šel z problému do problému,“ pokračovala Eva. „Mám tady jeho složku mladistvého delikventa. Malé krádeže, vloupání, záškoláctví, pokus o znásilnění. Čtyřikrát utekl z domova, ještě než mu bylo třináct. Po bláznivé jízdě v ukradeném autě ho rodiče v patnácti prohlásili za sociálně nepřizpůsobivého. Rok byl ve státní škole, když se ale pokusil znásilnit učitelku, zavřeli ho do nápravného ústavu.“

„Bobby je tedy pěkné číslo,“ prohodil Roarke. „Já věděl, proč jsem mu chtěl vypíchnout ty jeho malé rudé oči. Nespustil je totiž z tvých prsou.“

„No jo.“ Aniž si to uvědomila, přejela si po nich rukou, jako by ze sebe chtěla setřít cosi odporného. „Psychologický profil hodně odpovídá tomu; co se dalo čekat. Sociální případ, porucha sebekontroly, divoké zvraty nálady. Je v něm hluboká, nevyřešená zášť k rodičům a ke všem lidem ztělesňujícím autoritu, zvlášť k ženám. Ve vztahu k ženám se u něj projevuje strach i odpor. Inteligenční kvocient vysoký, kvocient násilí taky vysoký. Subjekt vykazuje naprostou absenci svědomí a abnormální zájem o vše okultní.“

„Proč tedy běhá po ulicích? Proč není dál v ústavu?“

„Na to je zákon. Jakmile je mu osmnáct, musí pryč. Dokud ho nechytneš jako dospělého, je prostě čistý.“ Eva nafoukla tváře a pak vzduch vypustila. „Je to nebezpečný malý parchant, jenže já s tím nemůžu nic moc dělat. Dosvědčuje Selině alibi na tu noc, kdy Alice zemřela.“

„Museli ho předem zpracovat,“ poznamenal Roarke.

„To je možné, zatím se taky ty jejich výpovědi nevylučují – pokud ovšem něco nenajdu.“ Otočila se. „Mám jeho adresu, vím, kde bydlí. Můžu ji ověřit, zaklepat na dveře. Zjistit, jestli by o něm sousedi něco nevěděli. Jestli na něj něco najdu a trochu ho zmáčknu, myslím, že malý Bobby povolí.“

„Jinak?“

„Jinak budeme hledat dál.“ Protřela si oči. „Ještě se s ním setkáme. Je to jen otázka času, kdy se vrátí k tomu, co dělal dřív – někomu namlátí, znásilní nějakou ženskou nebo nakope ten nepravý zadek. Pak ho zavřeme do chládku.“

„Tvoje práce je někdy mizerná.“

„Většinou ano,“ souhlasila a pohlédla přes rameno. „Jsi unavený?“

„Podle toho.“ Podíval se na obrazovku, na které svítily údaje o Lobarovi. Představil si ji, jak do nich pomalu proniká a tráví tiché noční hodiny tím, že se prohrabává vším tím blátem. Ani nevzdechl. „Co bys potřebovala?“

„Tebe.“ Překvapením pozvedl obočí a ona pocítila, jak rudne. „Vím, že je pozdě a že byl dneska dlouhý den. Myslela jsem na milováni asi jako na sprchu. Jako na něco, co by dokázalo smýt tu špínu.“ Zahanbeně se obrátila zpět k počítači a tupě zírala na monitor. „Je to hloupé.“

Věděl, jak je pro ni těžké o něco požádat. O cokoli. „Není to zrovna ten nejromantičtější návrh, jaký jsem kdy dostal.“ Položil jí ruce na ramena a jemně je masíroval. „Ale hloupým bych ho rozhodně nenazval. Vypnout,“ zavelel a obrazovka ztmavla. Otočil židlí, na které seděla, a pomohl jí na nohy. „Půjdeme do postele.“

„Roarku.“ Objala ho pažemi a pevně ho sevřela. Nedokázala si vysvětlit, proč se dnes večer po tom, co viděla, cítí tak chatrně. Když je s ním, je všechno jiné. „Miluju tě.“

Trochu se usmála, zvedla hlavu a podívala se mu do očí. „Říká se mi to už snadněji. Myslím, že se mi to začíná i líbit.“

Krátce se zasmál a vtiskl jí polibek na bradu. „Pojď do postele," zopakoval, „a řekni to ještě jednou."

Ten obřad byl starodávný a jeho účel temný a zlý. Konvent se konal v soukromé místnosti, všichni přítomní byli zahaleni a měli masky. Místnost byla silně cítit čerstvou krví. Nad černými svíčkami se třepotaly plameny a vysílaly stíny, které se jako pavouci hledající kořist plazily po stěnách.

Selina se rozhodla, že poslouží jako oltář. Ležela nahá, stehny svírala hořící svíčku a mezi bujnými ňadry jí ležela miska s obětní krví.

Dívala se na stříbrnou misku, přetékající hotovostí a kredity od členů, kteří platili za privilegium sounáležitosti, a usmívala se. Jejich peníze jsou nyní její. Mistr ji zachránil, nemusela si už obstarávat živobytí na ulici. Jeho zásluhou má teď moc i pohodlí.

Za to mu ochotně zaprodala svou duši.

Dnes v noci bude všeho víc. Bude tady smrt a síla, vyvěrající z rozřezaného těla a z prolité krve. Nic z toho si nebudou pamatovat, pomyslela si. Do krví ochuceného vína přidala drogy. Správně nadávkovaná droga – a budou dělat i říkat, co po nich Mistr chce.

Jen ona a Alban vědí, že Mistr vyžaduje oběť za to, že jsou pod jeho ochranou. Jeho žádosti s radostí vyhoví.

Těla s tvářemi zakrytými kapucemi kolem ní hypnoticky kroužila. Drogy, umocněné kouřem i vzýváním, už začaly působit. U hlavy jí stál Alban s kančí maskou a athamem.

„Klaníme se jedinému," odříkával čistým, krásným hlasem.

Sněm odpovídal. „Satan je náš jediný."

„Co je jeho, je i naše."

„Ave, Satane."

Alban pozvedl misku a jeho oči se setkaly se Selininýma. Vytáhl meč a čtyřikrát jím proťal prostor. Odříkávali dlouhý a exotický seznam vládců pekla. Hlasy se proměnily v tichý šum. V začouzeném kotlíku, postaveném na mramorové desce, praskal oheň.

Začala sténat.

„Znič naše nepřátele."

Ano, pomyslela si. *Znič.*

„Sešli choroby a bolest na všechny, kteří nám chtějí ublížit."

Velkou bolest. Nesnesitelnou bolest.

Když jí Alban položil ruku na tělo, začala křičet. „Tvým jménem si vezmeme všechno, co chceme. Smrt slabým. Bohatství silným.“

Ustoupil dozadu, a i když měl právo vzít si oltář jako první, pokynul Lobarovi. „Odměna za věrnost. Vezmi si ji,“ přikázal. „Udělej jí bolest i rozkoš.“

Lobar na chvilku zaváhal. Nejdřív by přece měli obětovat. Obětovat krev. Měli by přivést kozu a zapíchnout ji. Pak ale pohlédl na Selinu a jeho drogami omámený mozek přestal pracovat. Viděl tam ženu. Čubku. Dívala se na něj ledově, posměšně.

Teď jí to ukáže, pomyslel si. Ukáže jí, že je chlap. Ne jako posledně, kdy ho zneužila a ponížila.

Dnes bude pánem situace on.

Odhodil plášť stranou a přistoupil k ní.

OSMÁ KAPITOLA

Eva se překulila a zaklela. Alarm vytrvale pípal. „Přece už není ráno. Vždyť jsme sotva vlezli do postele.“

„Není. Tohle je bezpečnostní zařízení.“

„Cože?“ Rychle se posadila. „*Naše* bezpečnostní zařízení?“ Roarke už byl na nohou a natahoval si kalhoty. Namísto odpovědi jen zavrčel. Eva instinktivně sáhla nejdřív po zbrani, teprve potom po oblečení. „Někdo se sem snaží dostat?“

„Vypadá to tak.“ Mluvil klidně. Bylo pořád zhasnuto, takže v rozptýleném světle měsíce, dopadajícím do místnosti střešním oknem, viděla jen jeho siluetu. K té siluetě zcela nepochybně patřil i obrys pistole v jeho ruce.

„Kdes ji k čertu vzal? Myslela jsem, že jsou všechny pod zámkem. Proboha, Roarku, tohle je nelegální. Dej ji pryč.“

Chladnokrevně zastrčil náboj do zásobníku starožitné a pro běžné užívání zakázané devítimilimetrovky značky Glock. „Ne.“

„Do háje, do háje.“ Popadla svůj komunikátor a ze zvyku si ho zastrčila do zadní kapsy džín. „Nemůžeš tu věc použít. Já si ji od tebe teď půjčím – tohle je moje práce. Ty zavolej na dispečink a nahlas, že tady nejspíš máme vetřelce.“

„Ne,“ řekl znovu a vyrazil ke dveřím. Dvěma skoky byla u něho.

„Jestli je někdo na pozemku nebo v domě a ty ho tímhle zastřelíš, pak tě budu muset dát zavřít.“

„Výborně.“

„Roarku.“ Rychle po něm chňapla, ještě než zmizel ze dveří. „V těchto případech se používá obvyklý postup. Dej ji pryč.“

Můj domov, pomyslel si. Náš domov. Moje žena. V téhle chvíli a situaci vůbec nerozhoduje, že je policistka. „Co když má poruchu v mechanice? Nepřipadala byste si pak hloupě, poručíku?“

„Tvoje věci fungují vždycky dokonale,“ zamručela, takže se navzdory okolnostem musel pousmát.

„Vážně? Děkuji.“ Otevřel dveře. Za nimi stál Summerset.

„Někdo je zřejmě na pozemku.“

„Kde došlo k narušení?“

„Sekce patnáct, jihozápadní kvadrant.“

„Zapněte snímání u všech videokamer, a až budeme venku, zapojte bezpečnostní systém v celém domě. Zkontrolujeme s Evou pozemek.“ Zamyšleně jí přejel rukou po zádech. „Jsem rád, že bydlím s policistkou.“

Podívala se na zbraň v jeho ruce. Odzbrojit ho by se jí asi nepodařilo. A navíc by to trvalo moc dlouho. „Ještě si promluvíme,“ procedila mezi zuby. „Myslím to vážně.“

„To je mi jasné.“

Ze schodů šli ztichlým domem bok po boku. „Dovnitř se nedostali," řekl, když se zastavil u dveří vedoucích na prostorné patio. „Alarm pro vloupání zní jinak. Dostali se ale přes zeď."

„To znamená, že můžou být kdekoli."

Měsíc dorůstal do úplňku, husté mraky ho však zastiňovaly. Eva pohledem prozkoumávala tmu, stromy poskytující úkryt i velké okrasné keře. Zahrada nabízela tolik skrýší k pozorování. Nebo taky k léčce. Neslyšela nic, jenom vítr, pohrávající si s listím, které už bylo na spadnutí.

„Budeme se muset rozdělit. Pro boha živého, nepoužívej tu zbraň, pokud nebudeš v ohrožení života. Narušitelé většinou nebývají ozbrojeni."

Oba ovšem také věděli, že narušitelé by se o Roarka takhle živě nezajímali. „Buď opatrná," zašeptal a jako kouř se smísil se stíny.

Je dobrý, ujišťovala se Eva. Nemusí se o něj bát, ten zvládne situaci i sám sebe. Zpola skrytý putující měsíc ji provázel k západu. Pak začala kroužit.

Ticho všude kolem bylo strašidelné. Hustá tráva tlumila i její vlastní kroky. Ve tmě za mnou stojí impozantní dům ze starého kamene a skla a kostnatý, snobský komorník ho hlídá, pomyslela si.

Ušklíbla se. Tak ráda by viděla, jak nic netušící lupič narazí na Summerseta.

Když došla ke zdi, rozhlédla se, jestli někoho neuvidí. Zeď měřila skoro dva a půl metru do výšky a metr do šířky a byla obehnaná drátem pod napětím, aby se všemu a všem nad deset kilogramů dostalo odpuzujícího elektrického šoku. Kamery a světla bezpečnostního systému byly rozmístěné každých tři a půl metru. Když zpozorovala, že úzké proužky světla blikají červeně namísto zeleně, tiše zaklela.

Odpojil to. Parchant jeden. Natáhla před sebe ruku, ve které pevně svírala zbraň, a stočila se k jihu.

Roarke zatím sám v tichosti kroužil pod stromy po pozemku. Své sídlo koupil před osmi lety a nechal je celé přestavět. Osobně dohlížel na projekt i na instalaci zabezpečení. Tohle je vlastně jeho první domov. To místo si vybral, aby se tu po mnoha letech vandrování konečně usadil. Když se teď pohyboval v krytu stínů, pod jeho ledově klidným zevnějškem se vařil potlačovaný vztek. Někdo vtrhl do jeho soukromí.

Noc byla chladná a jasná, ticho jako v hrobce. Přemítal, jestli je jeho soupeř jen hloupý zloděj. Mohlo by to klidně být takhle jednoduché. Ten někdo ale může být i mnohem nebezpečnější. Profesionál, najatý jeho obchodním konkurentem. Nepřítel-během cesty k dnešnímu postavení si jich nadělal spousty. Leckteré jeho zájmy se totiž nacházely na odvrácené straně zákona.

Terčem by ale také mohla být Eva. I ona si nadělala nepřátele. Nebezpečné nepřátele. Podíval se přes rameno a zaváhal. Řekl si, že nebude svou ženu podceňovat. Neznal nikoho, kdo by se o sebe uměl lépe postarat.

To kratičké zaváhání, instinktivní potřeba chránit, otočilo kolem štěstěny. Jak se v šeru zastavil, zachytil slabounký zvuk pohybu. Stiskl zbraň pevněji, ustoupil o krok dozadu a čekal.

Přikrčená postava se pohybovala pomaloučku. Vzdálenost mezi nimi se zmenšovala a Roarke slyšel, jak nervózně oddechuje. Rysy ještě nerozeznával, ale odhadoval, že to je muž, vysoký asi metr šedesát, poměrně vyhublý. Nevšiml si, že by byl ozbrojený. Při představě potíží, které by Eva mohla mít, až by vysvětlovala, jak její manžel zadržel vetřelce zakázaným revolverem, zastrčil zbraň vzadu za kalhoty.

Docela se těšil na boj zblízka. Napnul všechny svaly, a když se postava plížila kolem, vrhl se na ni. Ovinul jí paži kolem hrdla a zvedl zaťatou pěst, aby odrazil případný protiúder. Náhle mu došlo, že to není dospělý muž, ale chlapec.

„Hele, zmetku, pusť mě, nebo tě zabiju."

Velmi hrubý a velmi vystrašený chlapec, usoudil Roarke. Zápas byl rychlý a vedený pouze z jedné strany. Trvalo jen několik vteřin, než chlapce přirazil ke kmeni stromu. „Jak ses sem k sakru dostal?" chtěl vědět.

Kluk sípavě oddechoval a ve tváři byl bledý jako duch. Roarke zřetelně slyšel, jak mu mlasklo v krku, když polykal. „Vy jste Roarke." Přestal se vzpírat a pokusil se o úsměv. „To vaše bezpečnostní zařízení je dost dobrý."

„Taky si myslím." *Zloděj to nebude*, usoudil Roarke, *ale kuráž tedy má*. „Jak ses přes něj dostal?"

„Já –" zmlkl a náhle vytřeštil oči. „Bacha, za vámi!

Roarke se s ním hladce otočil o sto osmdesát stupňů a přitom ho stále pevně svíral. „Tady máme našeho vetřelce, poručíku."

„To vidím.“ Ruka se zbraní jí klesla dolů. Snažila se rychle uklidnit, aby jí srdce nebušilo jako zvon. „Ježíši, Roarku, je to jen dítě. Vždyť je –“ zmlkla a přimhouřila oči. „Já ho znám.“

„Pak bys nás možná mohla představit.“

„Ty jsi Jamie, je to tak? Jamie Lingstrom. Bratr Alice.“

„Máte dobrý oči, poručíku. Co kdybyste mu řekla, aby mě přestal škrtit?“

„No, nevím.“ Zasunula zbraň do pouzdra a popošla blíž. „Co to k sakru vyvádíš, uprostřed noci takhle vniknout na soukromý pozemek? Pro Kristovy rány, jsi přece vnuk policajta. Chceš snad skončit v pasťáku?“

„Já zrovna v tuhle chvíli nejsem váš velkej problém, poručíku Dallasová.“ Hrdinně se snažil mluvit pevně, přesto se mu hlas chvěl. „Za tou zdí leží mrtvola. Je fakticky mrtvá,“ dodal a začal se třást.

„Tys někoho zabil, Jamie?“ zeptal se mírně Roarke.

„Ne, člověče. V žádným případě. Když jsem šel kolem, už tam ležela.“ Jamie se bál, že se mu vzbouří žaludek a vypoví mu službu, a proto znovu usilovně polkl. „Ukážu vám ji.“

Jde-li o trik, pak je dobře vymyšlený, usoudila Eva. Rozhodla se, že to riskne. „Dobře. Jdeme. Jestli se ale pokusíš utéct, hochu, tak tě odstřelím.“

„Přece by nedávalo žádnej smysl, abych teď utíkal, když jsem si dal tolik práce, abych se sem dostal. Tudy.“ Nohy měl jako z gumy. Doufal, že si ani jeden z nich nevšimne, že se mu klepou kolena.

„Hrozně rád bych věděl, jak ses dostal dovnitř,“ zeptal se Roarke, zatímco šli směrem k hlavní bráně. „Jak jsi prošel bezpečnostním systémem.“

„Trochu se v elektronice hrabu. Je to můj koníček. Ten váš systém je vážně špičkovej. Nejlepší.“

„Dodnes jsem si to taky myslel.“

„Asi jsem neodpojil všechny alarmy.“ Jamie otočil hlavou a znovu se pokusil o slabý úsměv. „Vy jste věděl, že jsem tady.“

„Dostal ses dovnitř,“ opakoval Roarke. „Jak?“

„Tady.“ Jamie vytáhl z kapsy malou krabičku, která se mu vešla do dlaně. „To je rušička, dělal jsem na ní pár let. Dokáže přečíst většinu systémů,“ spustil. Když mu ji Roarke vytrhl z ruky, zamračil se. „Když tohle zapojíte,“ pokračoval a naklonil se, aby to mohl ukázat,

„přečte si čipy a zapne program na klonování. Pak už jen postupně přepíše program. Chvilku jí to trvá, ale jinak je docela šikovná.“

Roarke na ten mechanismus nevěřícně koukal. Nebyl větší než jistá elektronická hra, kterou vyráběla jedna z jeho společností. Kryt mu opravdu připadal podezřele známý. „Ty jsi z elektronické hry udělal rušičku. Sám. Takovou, že přečetla, naklonovala a prolomila můj bezpečnostní systém.“

„No, skoro celý.“ Jamieho oči se rozmrzele zakalily. „Někde mi něco uteklo, možná nějaký záložní soubory. Váš systém je fakt špičkovej. Docela rád bych si ho prohlíd.“

„To se ti v životě nepovede,“ zamručel Roarke a strčil rušičku do kapsy.

Mezitím došli k branám. Roarke je ručně odblokoval a otevřel. Když chlapec natahoval krk, aby viděl, jak to dělá, úkosem se na něj podíval.

„Ten vstup je dobrej,“ komentoval Jamie. „Nenapadlo mě, že bych se mohl dostat dovnitř tudy. Proto jsem přelezl zeď. Potřeboval jsem žebřík.“

Roarke zavřel oči. „Žebřík,“ řekl si sám pro sebe. „On lezl po žebříku. To je bomba. A co kamery?“

„No, ty jsem odpojil z ulice. Rušička funguje do vzdálenosti deseti metrů.“

„Poručíku.“ Roarke chytil Jamieho za límec. „Chci, abyste ho potrestala.“

„Později. Teď mi ukaž tu mrtvolu, kterou jsi údajně viděl.“ Přidrzlý úsměv mu rychle zmizel z tváře. „Vlevo,“ řekl a znovu zbledl.

„Podrž ho, Roarku. Zůstaňte tady.“

„Já ho držím,“ odpověděl Roarke, ale za žádnou cenu by nezůstal pozadu. Protáhl Jamieho bránou a dobromyslně přijal Evin rozzlobený pohled. „Jde o náš domov, a tudíž náš problém.“

Tiše si pro sebe ulevila a zahnula doleva. Nemusela chodit daleko.

Nahé tělo bylo přivázané k dřevěné desce ve tvaru hvězdy. Došlo jí, že je to zase pentagram. Hrotem byl obrácený dolů, takže hlava s mrtvýma, vyboulenýma očima a rozšklebeným hrdlem visela nad zakrváceným chodníkem. Paže byly rozhozené a nohy roztažené do tvaru širokého „V“. Vyříznutá díra uprostřed hrudi, větší než lidská pěst, byla zaplněná černou sraženou krví.

Bylo jí jasné, že až patolog v pitevně otevře tělo, srdce uvnitř nenajde.

Za sebou zaslechla přidušený zvuk. Ohlédla se a viděla, jak Roarke svým tělem zastínil Jamiemu pohled.

„Lobar," řekl.

„Jo." Přistoupila blíž. Někdo mu vyřízl srdce a pak mu nůž s nabodnutým listem papíru vrazil do rozkroku.

VYZNAVAČI ĎÁBLA
VRAHU DĚTÍ
SHOŘ V PEKLE

„Roarku, odveď, prosím tě, chlapce dovnitř." Podívala se na skládací žebřík, opřený o zeď. „A tohle ukliď. Kluka předej na chvíli Summersetovi. Já teď nemůžu odejít." Otočila se a v její bledé tváři nebylo ani stopy po nějakém citu. Profesionální tvář policistky. „Přinesl bys mi mou přenosnou soupravu?"

„Jistě. Tak pojď, Jamie."

„Já vím, kdo to je." Snažil se zoufale potlačit slzy, které mu zalily oči. „Je to jeden z těch parchantů, co mi zabili sestru. Ať shnije."

Hlas se mu zase zlomil. Roarke ho chytil kolem ramen. „To víš, že shnije. Pojď dovnitř. Necháme poručíka pracovat." Ještě jednou se na Evu podíval, pak zvedl žebřík a odváděl Jamieho dovnitř.

S pohledem stále upřeným na tělo vytáhla Eva komunikátor. „Dispečink, tady poručík Eva Dallasová."

„Dispečink, potvrzuji příjem."

„Hlásím vraždu, žádám o posily." Nahlásila potřebné údaje a vypnula komunikátor. Otočila se a přes širokou, tichou ulici se zadívala do tmavých, pohybujících se stínů v obrovském parku. Na východě se obloha zbavovala prvních vrstev noci, hvězdy ale ještě zářily.

Smrt už mockrát vstoupila do jejího života, a udělá to znovu. Někdo však zaplatí za to, že ji přinesl do jejího domova.

Otočila se. Roarke se blížil s přenosnou soupravou a odřenou kožené bundou. „Při rozbřesku je už docela chladno," řekl a podal jí bundu.

„Díky. Je Jamie v pořádku?"

„Se Summersetem se okukují se vzájemnou nevolí."

„Vím, proč se mi ten kluk tak líbí. Mohl bys jít dovnitř a dělat jim sudího," řekla. Nastříkala si na ruce i boty ochranný film. „Už jsem to nahlásila."

„Zůstanu tady."

Poznala, že nemá cenu se s ním dohadovat. „Pak bys tedy mohl být užitečný a udělat záznam místa činu." Vytáhla ze soupravy rekordér, podala mu ho a vzala jeho ruce do svých. „Je mi to líto."

„Jsi dost chytrá, aby sis nevyčítala něco, za co neneseš odpovědnost. Nezabili ho tady, viď?"

„Ne." Věděla, že se na Roarkea může spolehnout. Než dorazí Peabodyová, udělá, co je třeba. Znovu popošla k tělu. „Není tu dost krve. Příčinou smrti bylo pravděpodobně vykrvácení krční tepnou. Určitě zjistí, že další poranění byla posmrtná. Krve muselo být tolik, že by stříkala do pekla a ještě zpátky. Pustíme se do toho. Je to zapnuté?"

„Ano."

„Oběť byla identifikována jako Robert Mathias alias Lobar. Běloch, věk osmnáct let. Smrtící zbraní byl podle předběžné prohlídky předmět s ostrou čepelí, který prořízl hrdlo." Až na svou profesionální zkušenost všechno vypnula a tužkovou svítilnou zkoumala ránu na hrudi. „Dalším zraněním na těle je rána v hrudníku, provedená pravděpodobně stejnou zbraní. Srdce oběti bylo odstraněno. Orgán není na místě činu. Potřebuji tady detailní záběr," řekla Roarkeovi.

Vytáhla ze soupravy měřicí přístroje. „Rána na hrdle je dlouhá dvacet dva centimetry a hluboká zhruba pět centimetrů." Rychle a obratně změřila a zaznamenala na rekordér i ostatní rány. „Nůž s černou vyřezávanou rukojetí byl ponechán v těle v oblasti rozkroku a byla jím přichycena počítačem vygenerovaná zpráva na potřísněném papíru."

Slyšela, jak se blíží ostré zvuky sirén. „Uniformy," řekla Roarkeovi. „Zajistí místo činu. V tuhle noční hodinu tady není velký provoz."

„Naštěstí."

„Tělo bylo přivázané koženými pásky k dřevěné desce ve tvaru pentagramu. Malé množství a vzorky krve naznačují, že oběť byla zavražděna a zohavena jinde a poté dopravena sem. Je třeba zkontrolovat bezpečnostní systém po celém obvodu pozemku. Bude nutné prověřit, zda nedošlo k narušení bezpečnostního systému na zdech a bráně a k vniknutí na soukromý pozemek. Tělo bylo objeveno přibližně v

půl páté ráno poručíkem Evou Dallasovou a Roarkem, stálými obyvateli objektu.“

Otočila se a popošla k policejnímu autu, které jako první zastavilo se skřípěním brzd u obrubníku. „Dejte tam hned bariéry. Zablokujte ulici v okruhu šesti metrů. Nechci tady mít žádné zvědavce. A nechci tu žádná zpropadená média. Jasné?“

„Madam.“ Dva uniformovaní policisté okamžitě vyskočili z auta a z kufru tahali hrazení.

„Chvíli mi to bude trvat,“ řekla Roarkovi. Vzala si od něj rekordér a podala ho dalšímu policistovi. „Měl bys jít dovnitř a dohlédnout na kluka.“ Unaveně se dívala, jak policejní hlídka staví hrazení. „Měl by asi zavolat matce, ať ale neodchází dřív, než si s ním znovu promluvím.“

„Postarám se o něj. Zruším na dnešek všechny schůzky. Budu po ruce.“

„To je dobře.“ Vztáhla k němu ruku, chtěla se ho dotknout. Uvědomila si ale, že ruce nastříkané ochranným filmem má zamazané od krve, a nechala je klesnout. „Teď by mu asi pomohlo, kdybys ho nějak zaměstnal a odvedl jeho pozornost. Do háje, Roarku, mě to tak štve.“

„Rituální vražda,“ zašeptal a s porozuměním ji pohladil po tváři. „Která strana to ale udělala?“

„Asi teď strávím hromadu času tím, že budu vyslýchat čarodějnice.“ Ztěžka vydechla, a když zahlédla Peabodyovou, jak si to pochodovým tempem rázuje ulicí, zamračila se. „Kde máte proboha auto, strážníku?“

Puky na uniformě měla perfektně nažehlené, zato v obličeji byla rudá a dech se jí zrychlil. „Nemám vozidlo, poručíku. Jezdím městskou dopravou. Nejbližší veřejná zastávka je odtud čtyři bloky.“ Loupla očima po Roarkovi, jako by za to byl osobně zodpovědný. „Jen bohatí nejezdí veřejnou dopravou.“

„No dobře, zažádejte si o služební auto,“ poručila Eva. „Až tu s tím budeme hotové, přijdeme,“ řekla Roarkovi a pak se otočila. „Tělo je za zástěnou. Vezměte si od kolegy rekordér, nevzbudil ve mně důvěru, a navíc se mu třesou ruce. Chci, abyste změřila kaluž krve a udělala snímky zranění ze všech úhlů. Zapečeťte to. Myslím si, že technici tady toho moc nenajdou, ale nechci nic zanedbat. Já se zatím pokusím předběžně stanovit čas úmrtí. Doktor už je na cestě.“

Roarke sledoval, jak rázuje pryč za zástěnu, a pochopil, že pro tuto chvíli s ním skončila.

Zjevně popuzený Summerset hlídal Jamieho uvnitř domu. „Nikdo vám nedovolil, abyste se volně pohyboval po domě," vyštěkl. „Ničeho se nedotýkejte. Pokud rozbijete jediný kus porcelánu nebo ušpiníte centimetr potahu, budu se muset uchýlit k násilí."

Jamie dál v klidu chodil po místnosti a osahával sošky v přijímacím pokoji, který Summerset rád nazýval salonkem. „Teď se ale fakt klepu. Vyděsil jsi mě k smrti, starouši."

„Tvé dobré způsoby se poděly bůhvíkam," zkonstatoval Roarke, když vstoupil do místnosti. „Někdo by tě měl naučit úctě ke starším osobám."

„No jo, a někdo by zas měl naučit toho vašeho hlídacího psa, aby byl slušnej k hostům."

„Hosté si nehrajou s bezpečnostními systémy, nelezou přes zdi a neplíží se po soukromém pozemku. Ty nejsi žádný host."

Jamie sklapl. Stěží snesl ten ledový pohled modrých očí. „Chtěl jsem mluvit s poručíkem a nechtěl jsem, aby o tom někdo věděl."

„Příště zkus videofon," navrhl Roarke. „To je v pořádku, Summersete, zvládnu to sám."

„Jak si přejete." Summerset se na Jamieho naposledy opovržlivě podíval a škrobeně opustil místnost.

„Kde jste toho hraběte Nudu vyhrabal?" zeptal se Jamie a sesunul se do křesla. „Snad v márnici, nebo kde?"

Roarke si sedl na opěrku lenošky a vytáhl cigaretu. „Summerset zhltne záprdky, jako jsi ty, k snídani," řekl klidně a škrtl zapalovačem. „Viděl jsem ho."

„No dobře." Jamie se podíval opatrně ke dveřím. Všechno tu bylo jiné, než jak si to představoval, a tak si netroufl komorníka podceňovat. „Když mluvíte o snídani, nebylo by tu někde něco k snědku? Naposledy jsem jedl snad před sto lety."

Roarke vyfoukl kouř. „Ty po mně teď chceš, abych tě nakrmil?"

„Jasně. Stejně tady musíme trčet. Tak bysme se mohli aspoň najíst."

Nestydatý malý spratek, pomyslel si Roarke s jistou dávkou obdivu. Usoudil, že jen mládí může mít chuť k jídlu po tom, co viděli venku za zdí. „Co by sis tak představoval? Palačinky, omeletu nebo snad misku vloček v karamelu?"

„Dal bych si spíš pizzu nebo karbanátek.“ Vítězoslavně se usmál. „Máma je cvok do výživy. Máme doma samý zdravý svinstvo.“

„Je pět ráno a ty chceš pizzu?“

„Pizzu můžu kdykoli.“

„Asi máš pravdu.“ Pomyslel si, že by si vlastně taky mohl něco dát. „Tak pojď.“

„Je to tady jako v muzeu,“ řekl Jamie, když šel za Roarkem do haly, kde byly nasvícené obrazy a naleštěné starožitnosti. „Tím chci říct, že to tu je fakt pěkný. Musíte se válet v prachách.“

„To musím.“

„Říká se, že na co sáhnete, z toho se sypou kredity.“

„Opravdu?“

„Jo, a taky že ne ke všem jste se dostal poctivě, jasný? Ale když žijete s policajtkou, jako je Dallasová, to byste měl bejt čistej.“

„To ano,“ přitakal Roarke a prošel dveřmi do obrovské kuchyně.

„Páni. To je paráda. Vy máte lidi, který rádi vařej – ručně a ze surovin?“

„Jak známo, i takoví lidé existují.“ Roarke sledoval chlapce, jak všechno okukuje, pohrává si s kontrolkami na ovládacím panelu a u mrazáku. „Dnes ráno tu ale nikdo z nich nebude.“ Popošel k velkému AutoChefovi. „Tak co to bude, pizza nebo karbanátek?“

Jamie se usmál. „Oboje. A taky bych vypil snad moře pepsi.“

„Začneme pitím.“ Roarke naprogramoval AutoChefa a pak šel k ledničce. „Sedni si, Jamie.“

„Ledovou.“ Svezl se na čalouněnou lavici v jídelním koutě a přitom z Roarkea nespouštěl oči.

Po kratičké rozmluvě sáhl Roarke po dvou lahvích, které sklouzly k otvoru. „Asi budeš chtít zavolat matce,“ řekl. „Můžeš použít zdejší videofon.“

„Ne, nechci.“ Jamie schoval ruce pod stůl a třel si je o džíny. „Je mimo. Nezvládá to. Alici. Vzala si prášky na uklidnění. My – dneska je poslední rozloučení.“

„Chápu.“ Roarke ho skutečně chápal, proto se k tomu už nevracel. Podal Jamiemu pití a pak z AutoChefa vyndal obrovskou, kouřící pizzu. Položil ji na stůl a přidal k ní karbanátek, který mezitím také vypadl.

„Super.“ S chutí, kterou může mít jenom mládí, popadl karbanátek a zakousl se. „Páni! Páni, to je ale maso,“ mluvil s plnou pusou. „To je masíčko.“

Roarke se musel ovládnout, aby mu necukalo v koutku. „Dal by sis radši sójový?“ zeptal se zdvořile. „Nebo zeleninový?“

„Nikdy.“ Jamie si hřbetem ruky utřel pusu a zasmál se. „To bylo fakticky dobrý. Díky.“

Roarke vyndal dva talíře a kráječ. Začal dělit pizzu. „Vypadá to, že násilné vloupání podporuje chuť k jídlu.“

„Já mám hlad vždycky.“ Jamie si s klidem nandal první díl na talíř. „Máma říká, že je to tím, že rostu, ale mně prostě chutná. Pořád počítá kalorie v tom svinstvu, co jíme, takže pořádnej žvanec si musím opatřit jinde. Vždyť víte, jaký mámy jsou.“

„Vlastně ani nevím. Vezmu tě tedy za slovo.“ Nikdy nebyl tak mladý a nevinný jako Jamie. Vzal si jen kousek a těšil se, že se s radostí podívá na to, jak Jamie zhltne zbytek.

„Rodiče jsou v klidu.“ Jamie pokrčil rameny, váhal mezi pizzou a karbanátkem. „Tátu jsem neviděl – už hezkejch pár let. Žije v Evropě, ve čtvrti Morningside na předměstí Londýna.“

„Vilová oblast s pevným vnitřním uspořádáním,“ dodal Roarke. „Velmi spořádaná.“

„Jo, a taky děsně nudná. I tráva je tam naprogramovaná. On ji ale okopává s tou svou vychytralou novou ženskou – už třetí.“

Pokrčil rameny a napil se pepsi. „Moc ho zrovna nebere, že je taky otec. Alici to dost štvalo. Mně je to fuk, kašlu na to.“

Kdepak, pomyslel si Roarke. Není mu to jedno. Trpí tím. Zvláštní, kolik bolesti může rodič způsobit dítěti. „Matka se znovu nevdala?“

„Ne. Ona na to není. Byla v pěkným srabu, když zmizel. Mně bylo šest. Teď mi je šestnáct a ona si pořád myslí, že jsem dítě. Celé týdny jsem ji otravoval, aby mi dovolila udělat si řidičák. Je fakt hodná. Jenom je…“ Náhle zmlkl a zíral do talíře. „Nezaslouží si to. Dělá to nejlepší, co umí. Tohle si prostě nezaslouží. Dědu milovala. Měli se moc rádi. A teď Alice. Alice byla divná, ale byla…“

„Byla to tvoje sestra,“ řekl Roarke tiše. „Měl jsi ji rád.“

„Tohle se jí nemělo stát.“ Pomalu vzhlédl a s hrozným vztekem v očích se podíval na Roarkea. „Až je najdu, ty, co jí ublížili, zabiju je.“

„Dávej si pozor na to, co říkáš, Jamie,“ řekla vcházející Eva. Oči měla zakalené a ve tváři se jí zračila únava. Na džínech měla pár skvrn od krve, přestože si dávala pozor. „Zapomeň na všechny pomstychtivé myšlenky a vyšetřování přenech policistům.“

„Zabili mi sestru.“

„Zatím není jisté, že tvoje sestra byla zavražděna.“ Eva přešla k AutoChefovi a naprogramovala si kávu. „A ty už máš i tak dost průšvihů,“ dodala, než stačil něco říct, „takže se se mnou nehádej.“

„Měj rozum,“ řekl Roarke, když Jamie zase otevřel pusu. „Buď zticha.“ V naprostém tichu, které nastalo, pozorovala Peabodyová chlapce a sváděla malý duševní boj. Měla bratra v jeho věku. Vzpomněla si na něj a vykouzlila na tváři úsměv. „Pizza k snídani,“ řekla záměrně zvesela. „Nezbyl kousek?“

„Vezměte si,“ pozval ji Roarke a poplácal na lavici vedle sebe. „Jamie, tohle je strážník Peabodyová.“

„Můj děda vás znal.“ Jamie si ji opatrně prohlížel.

„Opravdu?“ Peabodyová si vzala díl. „Myslím, že jsem ho nikdy nepotkala, ale věděla jsem o něm. Všechny nás to na centrále sebralo, když zemřel.“

„Věděl o vás. Říkal mi, že vás Dallasová dává do formy.“

„Peabodyová je policistka,“ přerušila je Eva, „a ne hrouda hlíny.“ Nazlobeně popadla poslední dílek pizzy a zakousla se. „Vždyť je studená.“

„Studená chutná skvěle.“ Peabodyová mrkla na Jamieho. „Neznám nic lepšího k snídani než studenou pizzu.“

„Jez, dokud můžeš.“ Dala na svou radu a ukousla další sousto. „Dneska bude dlouhý den.“ Probodla Jamieho pohledem. „Začneme hned. Dokud tady nebude tvůj poručník nebo zákonný zástupce, nemůžu nahrávat tvou výpověď ani tě nemůžu oficiálně vyslechnout. Jasné?“

„Nejsem přece idiot. A taky nejsem dítě. Můžu –“

„Můžeš být tak leda zticha,“ přerušila ho Eva. „Ať tady tvůj zástupce je nebo není, můžu tě klidně nechat zavřít do polepšovny za nedovolený vstup na cizí pozemek. Jestli bude Roarke chtít vznést obvinění –“

„Evo, přece –“

„Ty buď taky zticha.“ Otočila se k němu. Byla unavená a pociťovala marnost. „Tohle není hra. Jde o vraždu. Venku jsou už média a čmuchají krev. Nebudeš moct ani vystrčit nos z baráku, abys je neměl hned na krku.“

„Myslíš si, že tohle mě rozčilí?“

„Mě teda ano. Zatraceně… Práce nepatří domů. Prostě sem nepatří.“ Zmlkla a otočila se.

Najednou si uvědomila, že přesně tím se užírá, a proto se přestává ovládat. V jejich domově je krev a ona ji sem přinesla.

Vzpamatovala se trochu a otočila se. „To je zatím všechno. Budeš mi muset vysvětlit dost věcí,“ řekla Jamiemu. „Chceš to udělat tady, nebo dole na centrále, až zavolám tvé matce?“

Chvilku mlčel a jen ji pozoroval, jako by si ji měřil. Vzpomněla si, že stejný pohled měl tenkrát, když mu oznámila, že jeho sestra je mrtvá. Velmi dospělý a s velkým sebeovládáním.

„Já toho mrtvýho znám. Jmenuje se Lobar a je to jeden z těch hajzlů, co mi zabili sestru. Viděl jsem ho.“

DEVÁTÁ KAPITOLA

Jamie se tvářil nelítostně, až krutě. Eva z něj nespustila oči. Položila dlaně na stůl a naklonila se k němu. „Ty mi tu říkáš, žes viděl, jak ti Lobar zabil sestru?“

Jamie pohyboval pusou, jako kdyby rozžvýkával hořká slova. „Ne. Ale vím to. Já vím, že byl jedním z nich. Viděl jsem ji s ním. Viděl

jsem je všechny.“ Brada se mu třásla. Zamutoval a Eva si připomněla, že mu je teprve šestnáct. Oči měl ale dospělé. „Jednou v noci jsem tam byl. V tom bytě ve městě.“

„V jakém bytě?“

„Tý děsivý Seliny a toho kreténa Albana.“ Pokrčil rameny. Gesto vyznělo spíš nervózně než silácky. „Viděl jsem jedno jejich ďábelský číslo.“ Ruka, kterou zvedl láhev s pepsi k ústům, se mu chvěla.

„Oni tě nechali, aby ses díval na obřad?“

„*Nenechali* mě vůbec nic. Nevěděli, že tam jsem. Dalo by se říct, že jsem se tam vpustil sám.“ Zadíval se na Roarka. „Ten jejich bezpečnostní systém je proti vašemu hračka.“

„To jsou dobré zprávy.“

„Máš plno práce, Jamie,“ poznamenala Eva klidně. „Chystáš se snad na dráhu profesionálního lupiče?“

„Ne.“ Ani se neusmál. „Budu policajt. Jako vy.“

Eva vydechla, rukama si přejela tváře a posadila se. „Policajti, co si zvyknou dostávat se někam nelegálně, zpravidla končí na té špatné straně mříží.“

„Měli tam mou sestru.“

„Drželi ji snad proti její vůli?“

„Navrtali se jí do myšlení.“

Choulostivé téma, přemítala Eva. Nemohla už vrátit čas zpátky a zabránit Jamiemu ve vloupačce do soukromí. Vzpomněla si, že se o totéž pokusil i jeho děda, a to byl poctivý policajt. Na rozdíl od něj chlapec uspěl.

„Prokážu ti malou službu, protože jsem měla ráda tvého dědu. Tohle zůstane jen mezi námi. V protokolu nebude ani zmínka o tom, žes tam někdy byl. Nikdy jsi uvnitř nebyl. Rozumíš?“

„Jasně.“ Pokrčil rameny. „Beru.“

„A teď mi řekni, cos viděl. Žádné přehánění, žádné domněnky.“

Jamie se lehce pousmál. „Tohle vždycky říkal děda.“

„Měl pravdu. Chceš být poldou? Podej mi tedy hlášení.“

„Jasně. Senza. Alice byla pod vlivem drog, jasný? Chodila za školu, vyhrožovala, že nechá studia. Mámu to děsně ničilo. Myslela si, že je v tom nějakej kluk, ale mně bylo jasný, že ne. Ne že by o tom se mnou mluvila. Přestala se mi svěřovat.“

Na chvíli zmlkl, z tmavých očí mu koukal smutek. Pak zavrtěl hlavou, povzdechl si a pokračoval. „Já jsem ji ale znal. Kdyby v tom byl kluk, byla by Alice jako náměsíčná, zasněná, prostě totálně mimo. Ale tak to nebylo. Napadlo mě, že něco zkouší. Nějakej fet. Vím, že máma mluvila s dědou a ten mluvil s Alicí, ale k ničemu to nevedlo. Tak mě napadlo, že zjistím, o co jde. Ze to bude dobrej trénink. Myslím jako ten stálej dohled. Párkrát jsem ji sledoval. Nikdy na to nepřišla. Oni taky ne. Spousta lidí si dětí ani nevšimne, a když jo, tak si myslí, že to jsou neškodný blbouni."

Eva mu upřeně hleděla do očí. „Jamie, já si o tobě nemyslím, že jsi neškodný."

Ušklíbl se. Pochopil, že Evina poznámka nebyla zrovna lichotivá. „Tak jsem za ní šel do toho klubu. Do Athamu. Poprvý jsem musel čekat venku. Nebyl jsem na to nachystanej. Dovnitř šla asi v deset a ven vyšla s tím upírem v patách asi ve dvanáct."

Když Eva zvedla obočí, ušklíbl se. „No dobře. Sledovaná vyšla z budovy v doprovodu tří osob, dvou mužů a jedné ženy. Jejich popis už máte, takže já jen uvedu, že později byly detektivem identifikovány jako Selina Crossová, Alban a Lobar. Šli pěšky východním směrem, potom zašli do obytného domu, který vlastní Selina Crossová. Detektiv zpozoroval, jak se v horním okně rozsvěcí světlo. Detektiv zvážil, jaké má možnosti, a rozhodl se vstoupit do budovy. Bezpečnostní systém překonal bez zvláštního úsilí. Můžu si dát ještě jednu pepsi?"

Roarke mlčky vzal prázdnou plechovku, vhodil ji do otvoru pro recyklovatelné odpadky a donesl chlapci další.

„Uvnitř bylo úplné ticho," pokračoval Jamie, když otevřel plechovku. „Mrtvo. Tma. Měl jsem u sebe malou baterku, ale nepoužil jsem ji. Sel jsem nahoru, prošel přes panel snímající otisky dlaně a kamery. Zámky už nebyly tak složité. Nepočítali s tím, že by si někdo bez pozvání troufl jít tak daleko. Vešel jsem dovnitř, nikdo tam nebyl. Nerozuměl jsem tomu. Viděl jsem je, jak jdou dovnitř, viděl jsem světlo, a přitom to místo bylo prázdný. Tak jsem se tam trochu rozhlídnul. Měli tam nějaký divný svinstvo. Páchlo to… děsně. Něco jako kadidlo a ten smrádek, co mají v krámě volnověkáři, ale jinak. Prostě hnusně. Byl jsem v nějaký ložnici. Byla tam ta socha. Chlap s kančí hlavou a tělo s pérem v plný pohotovosti."

Zmlkl. Trochu se začervenal, když si uvědomil, že mluví k ženám, navíc policistkám. „Pardon.“

„Péro v plné pohotovosti jsem už taky viděla,“ řekla Eva mírně. „Pokračuj.“

„Jo. Takže jsem tam na to koukal a najednou vejde ten chlap. *Do hajzlu, jsem v loji*, myslel jsem si, ale on mě neviděl. Vyndal něco ze zásuvky, otočil se a šel pryč. Mým směrem se ani nepodíval.“ Jamie zavrtěl hlavou a zhluboka se napil.

Jako onehdy jím i teď znovu projel strach, který mu sžíral vnitřnosti. „Byl jsem u dveří, zrovna když procházel zdí. Tajnej panel,“ usmál se na vysvětlenou. „Myslel jsem si, že už jsou jen ve starejch filmech. Dal jsem mu pár minut a šel jsem za ním.“

Když to Eva slyšela, přitiskla si ruce na tváře. „Ty jsi šel za ním.“

„Jasně, měl jsem docela štěstí. Je tam takový úzký schodiště. Myslím, že z kamene. Slyšel jsem hudbu, ale ne úplně hudbu, spíš nějaký hlasy, jako drmolení. A toho úděsnýho smradu tam bylo víc. To schodiště se točí, a pak přišla ta místnost. Asi poloviční proti týhle a všude na zdech zrcadla. Haldy svíček a další rohatý sochy. Plno kouře. Něco v tom kouři je, točí se mi hlava. Dávám si bacha, abych se toho moc nenadejchal.“

Upřeně se zadíval na své pití. Tahle část jde ztěžka, uvědomil si. Hůř, než předpokládal. „Je tam zvýšený pódium s vyřezáváním. Nějaký divný slova, já jim ale nerozumím. Alice tam leží, je nahatá. Ti tři nad ní stojí a něco říkají. Přijde mi, že to zpívají, ale nerozumím tomu. Dělají jí věci, sobě taky.“

Musel znovu polknout. Na jeho mrtvolně bledých tvářích se objevily červené skvrny. „Měli nějaký erotický pomůcky a ona… jim to dovolila. Oběma. Nechala je, aby jí to dělali, a ta kurva Crossová se na to koukala. Alice je prostě nechala.“

Aniž si to uvědomila, podala mu Eva ruku a on ji pevně stiskl.

„Nemohl jsem tam zůstat. Udělalo se mi zle, když jsem to viděl, a k tomu ten kouř, ty zvuky. Musel jsem vypadnout.“ Když vzhlédl, měl v očích slzy. „Kdyby jí nezblbli hlavu, nikdy by jim to nedovolila. Nebyla přece žádná děvka.“

„Já vím. Řekl jsi o tom někomu?“

„To jsem nemohl.“ Hřbetem ruky si otřel tvář. „Mámu by to zabilo. Chtěl jsem s tím vyrukovat na Alici. Pěkně ji zmáčknout. Byl jsem tak

naštvanej… Ale nešlo to. Asi jsem se styděl, že jsem ji tak viděl. Svou sestru.“

„V pořádku.“

„Za několik dnů jsem šel do klubu znovu, až dovnitř.“

„Oni tě pustili dovnitř?“

„Měl jsem falešnej identifikační průkaz. V takovejchhle podnicích kašlou na to, že vypadáte na dvanáct, když máte průkaz. Skrz bezpečnostní systém se tam nedostanete. Mají všude možně snímače, elektronický i lidi. Zahlídl jsem tam Alici s tím bastardem Lobarem. Šli po schodech až nahoru. Nedostal jsem se až tam, ale byl jsem dost blízko, takže jsem viděl, že zase někam zmizeli. Podle toho soudím, že tam nahoře musí bejt nějaká místnost. Jako v tom bytě. Pracoval jsem na tom, abych se tam dostal, když měli zavřeno, jenže Alice je mezitím pustila k vodě. Na čas se nastěhovala k tý Isis, pak si našla svoje bydlení i práci. Do klubu už víckrát nešla ani do toho bytu.“

Vydechl. „Myslel jsem si, že začala novej život, že jí došlo, co to bylo za stvůry. Něco málo mi řekla.“

„Povídala ti něco o lidech, se kterými se zapletla?“

„Vlastně ne. Jen mi řekla, že udělala děsně velkou chybu. Že ji chce napravit, vymejt si z mozku všechno to svinstvo. Měla děsnej strach, to jsem viděl, ale pak si promluvila s dědou a já jsem si myslel, že bude zase všechno dobrý. Jeho taky zabili?“

„Na to nemáme důkazy, a s tebou se o tom nebudu bavit,“ dodala, když se na ni vystrašeně podíval. „A o tomhle už taky s nikým nebudeš mluvit. Nepůjdeš už ani ke klubu, ani k tomu bytu. Jestli neposlechneš – a já to zjistím –, dám ti bezpečnostní náramek, a ty si pak ani neprdneš, aniž by se to nenahrálo.“

„Jde o mou rodinu.“

„Ano, máš pravdu. Jestli se ale chceš stát policistou, budeš se muset naučit, že je třeba zachovat objektivitu, abys vůbec mohl tuhle práci dělat:“

„Děda nebyl objektivní,“ řekl Jamie tiše. „A teď je mrtvej.“

Na to neměla žádnou odpověď. Vstala. „Teď máme problém, jak tě odsud dostat, aby tě média nezatáhla do případu. Budou hlídat bránu.“

„Řešení se vždycky najde,“ poznamenal Roarke. „Já to zařídím.“

Přikývla, protože o tom nepochybovala. „Musím se převléknout a jet na centrálu. Peabodyová?“ Významně se podívala směrem k Jamiemu. „Zůstaňte mu nablízku.“

„Ano, madam.“

„Myslí tím, že mě máte hlídat,“ utrousil Jamie, když Eva s Roarkem opustili kuchyň.

„Jo.“ Peabodyová se na něj přátelsky usmála. „Chceš ještě jednu pepsi?“

„Myslím, že jo.“

Vstala a šla zkoumat podávací otvor v ledničce. Sama si dala šálek Roarkeovy skvělé kávy. „Jak dlouho už chceš být policajtem?“

„Dlouho, co si pamatuju.“

„Já taky.“ Sedla si, aby si s ním popovídala o práci.

„Vezmu ho odsud vzduchem,“ řekl jí Roarke, když se v ložnici myli a převlékali.

„Vzduchem?“

„Stejně jsem chtěl provětrat malou helikoptéru.“

„V tomhle pásmu přece nejsou osobní helikoptéry povolené.“

Rád by se zasmál, raději si ale odkašlal. „Až si připneš odznak, řekni to ještě jednou.“

Něco si pro sebe zabručela a oblékla si čistou košili. „Doprav ho domů, prosím tě. Budu ti vděčná. Ten kluk má štěstí, že je naživu.“

„Má dobré nápady, je chytrý a ví, co chce.“ Roarke se obdivně podíval na rušičku a usmál se. „Kdybych já měl v jeho věku tuhle věcičku… Ach, ty možnosti.“

„Tobě stačí tvé zázračné prsty.“

„To je pravda.“ Strčil rušičku do kapsy. Některý z jeho techniků ji rozebere a pak s největší pravděpodobností nechá vyrobit její kopii. „Zdá se, že dnešní mládež už neumí ocenit ten dobrý pocit z ruční práce. Kdyby si to Jamie s tou policií rozmyslel, docela určitě bych pro něj našel ve svém malém světě nějaké pěkné místečko.“

„Ať tě to ani nenapadne. Zkazil bys ho.“

Roarke si vzal svůj tenký zlatý náramkový počítač a připnul si jej na ruku. „Šlo ti to s ním moc dobře. Bylas na něj tvrdá, ale ne chladná. Zvolila jsi dobrý, autoritativní způsob, a přitom jsi zůstala mateřská.“

Zamrkala. „Hm.“

„Umíš to s dětmi.“ Pobavilo ho, jak zbledla. „Mě to taky překvapilo.“

„Stačí. Už toho nech,“ poradila mu a připnula si pouzdro na zbraň. „Musím zajet na centrálu, sepsat a uložit hlášení a Whitneyho nakrmit údaji, které v hlášení vynechám. Jamieho jméno nebude s tímto případem oficiálně vůbec spojeno. Jsem si jistá, že když bude třeba, vy dva už vymyslíte pro jeho matku nějakou přijatelnou historku.“

„To bude hračka,“ řekl Roarke.

„Hm. Podle předběžné zkoušky, kterou jsem udělala, byl Lobar zabit asi tak ve tři třicet. To by znamenalo asi hodinu poté, co jsme odešli z klubu. Těžko říct, jak dlouho ležel před bránou, ale odhaduju, že tam nebyl déle než patnáct minut, než na něj Jamie narazil. Je dost nepravděpodobné, že ten, kdo tam Lobara nechal ležet, zůstal někde poblíž. Jestli ale přece jen Jamieho zahlédl, pak by z něj byl další terč. Chci pro Jamieho stálý dozor, ale dokud mi Whitney nedá volné ruce, já mu policejní ochranu zajistit nemůžu.“

„Chceš, abych mu přidělil někoho spolehlivého z mých lidí?“

„Ne, chci tě požádat, abys to byl ty sám.“ Obrátila se k zrcadlu a prsty si prohrábla vlasy. „Tahám to domů, a navíc se všechno takhle rozrůstá. Moc mě to mrzí.“

Popošel k ní, otočil ji a vzal její tváře do dlaní. „Nemůžeš přece oddělit svou práci od toho, kdo jsi. Nic takového nečekám a nic takového od tebe nechci. Co se dotýká tebe, dotýká se i mě. Tohle čekám a tohle chci.“

„Můj poslední případ tě málem zabil.“ Uchopila jeho zápěstí a stiskla je. „Tak strašně moc tě potřebuju. Za to můžeš ty.“

„Ano, já vím.“ Sehnul se a políbil ji. „Tohle chci taky. A teď do práce, poručíku.“

„Už jdu.“ Kráčela ke dveřím, pak se ale zastavila a ohlédla se. „Nerada bych z dopravního slyšela, že se můj manžel předvádí na obloze ve své malé helikoptéře.“

„Neměj strach. Rozdávat úplatky umím docela dobře.“ Zasmála se a šla dolů pro Peabodyovou, aby společně čelily prvnímu náporu novinářů.

Ještě než se v autě stačila připoutat, zaslechla chraplavé vrčení drahého motoru.

Podívala se směrem k východu a zahlédla, jak se zvedá luxusní malý vrtulník s kabinou z kouřového skla a stříbrnými točícími se vrtulemi, hravě – a nelegálně – se otáčí a mizí z dohledu.

„Páni! To je stroj! Je Roarka? Byla jste někdy nahoře?“ Peabodyová natahovala krk, aby se ještě naposledy podívala. „Pěkně rychlá mašina.“

„Mlčte, Peabodyová.“

„V soukromé jsem nikdy neletěla.“ Peabodyová si toužebně povzdechla a usadila se. „Proti tomuhle jsou stroje dopraváků pěkné kraksny.“

„Bývaly doby, kdy jsem řekla ‚mlčte‘ a vy jste se vylekala.“

„Za starých dobrých časů.“ Peabodyová se zasmála a přehodila nohu přes nohu. „S tím klukem jste to zvládla dobře, poručíku.“

Eva zakoulela očima. „Vím, jak vyslechnout svědka, který spolupracuje, Peabodyová.“

„Ne všichni to s teenagery zvládají. Jsou suroví a křehcí zároveň. Tenhle kluk toho viděl víc, než měl.“

„Já vím.“ Já taky, když mi bylo tolik, uvědomila si Eva. Možná proto pro něj měla tolik pochopení. „Připravte se, Peabodyová. Žraloci se už stahují.“

Peabodyová se ušklíbla, když spatřila venku před bránou chumel novinářů. Nechyběly minikamery, rekordéry ani hladové pohledy. „Těbůh. Doufám, že jim dám to nejlepší, co mám.“

„Asi těžko, když na tom sedíte.“

„Díky za poklonu. Však mi to taky dalo práce.“ Peabodyová automaticky vymazala úsměv z tváře a nasadila prázdný, profesionální výraz. „Nevidím nikde Nadine,“ zamručela.

„Někde tu určitě bude.“ Eva zmáčkla ovladač bran. „Tohle si Furstová nenechá ujít.“ Načasovala to přesně. Brány se otevíraly těsně předtím, než by se o ně předek auta odřel. Reportéři se s kamerami a dotěrnými otázkami vrhli dopředu a obstoupili auto. Jeden nebo dva z nich udělali chybu, že vkročili na soukromý pozemek. Eva si je hned zapsala a pak zapnula venkovní reproduktory.

„Vyšetřování pokračuje,“ oznámila. „Oficiální prohlášení bude k dispozici v poledne. Pokud kdokoli z představitelů médií vstoupí na tento pozemek, bude proti němu vznesena žaloba a rovněž mu bude zamezen přístup ke všem informacím.“

Přibouchla vrata na nohy, které se draly dovnitř. „Kde jsou ksakru uniformy, které jsem tady nechala na stráži?“

„Asi je snědli zaživa.“ Peabodyová se dívala skrz reportéra, který se natlačil z její strany na přední sklo. „Tenhle je docela roztomilý, poručíku. Zkuste mu nepoškodit ksichtík.“

„Vybral si sám.“ Nezastavila. Někdo odskočil od blatníku a zaklel. Ucítily slabý náraz a uslyšely hlasitý výkřik.

„Deset bodů za přejetou nohu,“ komentovala Peabodyová a potají se bavila. „Koukněte, jestli to půjde napálit do té ženské v zelené sukni, co má nohy dlouhé aspoň kilometr, budete mít dalších pět.“

Eva zručně kroutila volantem. Reportér, který se lepil na přední sklo, odpadl. „Minula jste ji. No, všechny stejně nedostaneme.“

„Peabodyová.“ Eva zavrtěla hlavou, šlápla na plyn a vyrazila do centra. „Někdy mi děláte starosti.“

Chtěla se nejdřív sejít s Whitneym. Nepřekvapilo ji ale, že na ni na centrále, u pohyblivého pásu v prvním poschodí, číhá Nadine.

„Mělas v noci hodně práce, Dallasová.“

„To je pravda, a mám i teď. Tisková zpráva bude v poledne.“

„Můžeš mi něco dát už teď.“ Nadine si razila cestu k pásu. Nebyla nijak vysoká, proto se asi všude proplížila. Bez rychlých reakcí by se ani nemohla stát jedním ze špičkových reportérů ve městě, vysílajících v živých vstupech. „Stačí ždibec, Dallasová. Cokoli, co budu moct ve svém pořadu v deset předhodit veřejnosti.“

„Mrtvý muž,“ Eva byla stručná, „identifikace pozdržena do doby, než budou zpraveni nejbližší příbuzní.“

„Takže ty už víš, o koho jde. Máš nějaký tip, kdo mu podřezal krk?“

„Můj profesionální názor je, že někdo s ostrým nástrojem,“ odsekla Eva suše.

„Hm.“ Nadine přimhouřila oči. „Povídá se, že na místě činu zanechal nějaký vzkaz. A že šlo o rituální vraždu.“

Zatracený únik informací. „Bez komentáře.“

„Počkej chvilku.“ Nahoře na pohyblivém pásu chytla Nadine Evu za ruku. „Jestli potřebuješ, abych něco zatím držela v tajnosti, víš, že to udělám. Dej mi něco a nech mě pracovat.“

Eva věděla, že věřit médiím je dost riskantní, ale na Nadine se mohla spolehnout. Jejich vzájemná důvěra vedla k oboustrannému užitku. V pátrání po faktech byla Nadine naprosto dokonalá. „Pokud jde o

rituální vraždu, což není dokázané, a není to tudíž k odvysílání, asi bych pak jako další krok shromáždila všechny údaje týkající se všech kultů ve městě a všech jejich členů – registrovaných i neregistrovaných.“

„Kultů existuje celá spousta, Dallasová.“

„V tom případě se dej rychle do práce.“ Než upustila další drobeček, vysvobodila svou paži ze sevření. „To je zvláštní, kult musí mít něco společného se slovem okultní. Možná jde jen o náhodu.“

„Možná ano.“ Nadine nastoupila na pás jedoucí dolů. „Dám ti vědět.“

„To jste uhrála dobře,“ hodnotila Peabodyová.

„Doufejme, že mi to vyjde i teď. Jdu k Whitneymu. Zjistěte zatím jména všech uniformovaných policistů, kteří byli dnes ráno na místě činu. Chci si se všemi promluvit ohledně pravidel vnitřní bezpečnosti.“

„Uf.“

„A myslím to vážně,“ hlesla Eva a odkráčela k výtahu.

Whitney ji hned přijal. Když si u něj v kanceláři sedala, všimla si, že v noci nespal asi o nic víc než ona.

„Oddělení vnitřních záležitostí projevilo zájem o Wojinského případ. Chtěli by, aby se vyšetřování vedlo oficiálně.“

„Asi tomu těžko můžete zabránit.“

„Do konce dnešní směny, déle to nepůjde.“

„Moje zpráva by vám měla pomoct.“ Z kabely vytáhla disk. „Neexistuje absolutně žádný důkaz pro to, že by detektiv seržant Wojinski bral drogy. Všechno nasvědčuje tomu, že na vlastní pěst sbíral informace o Selině Crossové. Měl k tomu osobní důvody, inspektore, a ty by snad mohli pochopit i na interním oddělení. Mám nahranou Alicinu výpověď a do hlášení je přepsaná v plném znění. Podle mého soudu byla pod vlivem drog a zneužili její… naivity. Byla zneužita i sexuálně. Navštěvovala kult, který založili Selina Crossová a Alban. Když od nich odešla, vyhrožovali jí a zastrašovali ji. Nakonec šla za Frankem.“

„Proč od nich odešla?“

„Tvrdí, že byla svědkem rituálního obětování dítěte.“

„Cože?“ vstával od stolu a vzepřel se na rukou, až mu zbělely klouby. „Ona byla svědkem vraždy, řekla o tom Frankovi, a on to nenahlásil?“

„Nějakou chvíli jí trvalo, než mu o tom řekla, inspektore. Pro své tvrzení neměla žádné důkazy, a já teď její výpověď už taky nemůžu doložit. Můžu jen prohlásit, že Alice věřila, že byla svědkem vraždy. A že se k smrti bála o svůj život. Cítila se taky odpovědná za smrt svého dědy. Byla pevně přesvědčená o tom, že byl zavražděn, protože vedl soukromé vyšetřování Seliny Crossové. Tvrdila, že Selina Crossová má odborné znalosti chemických látek a že Franka čistě a beze stop otrávila.“

„Moc toho nemáme, abychom dokázali tuhle špinavou hru.“

„Zatím ne. Alice si byla jistá, že bude další obětí. Zemřela tu noc, kdy mi poskytla výpověď. Tvrdila taky, že Crossová umí měnit podobu.“

„Prosím?“

„Věřila, že se Crossová umí proměnit. Třeba v havrana.“

„To si snad myslela, že se z Crossové stane havran a že bude létat? Ježíši, Dallasová, tohle se bude hochům z vnitřního obzvlášť líbit.“

„Nic takového se ani nemuselo stát, ale ona tomu stejně věřila. Šlo o vystrašenou mladou holku a ti lidé ji trýznili. Tu noc, kdy zemřela, jsem našla na parapetu v jejím bytě černé péro – imitací péra – a na jejím videofonu byl výhružný vzkaz. Týrali ji, inspektore. Naprosto jistě. Frank chtěl jenom chránit svou rodinu. Možná že na to šel špatně, ale byl dobrý policajt. A jako dobrý polda i zemřel. Na tom šťouralové z interního nic nezmění.“

„Postaráme se o to.“ Zamkl disk. „Prozatím zůstane tady.“

„Feeney –“

„Teď ne, poručíku.“

Teď mě nesmí odehnat jako mouchu, pomyslela si a zaťala zuby. „Inspektore, při svém dosavadním vyšetřování jsem nenarazila na absolutně žádnou souvislost mezi soukromým pátráním detektiva seržanta Wojinského a kapitánem Feeneym. Nenašla jsem žádný důkaz, že by Feeney pro Franka falšoval jakékoli hlášení.“

„Dallasová, snad nevěříte tomu, že by Feeney zanechal nějaké stopy?“

Dívala se zpříma. „Kdyby do toho byl namočený, věděla bych to. Truchlí nad úmrtím kamaráda a kmotřenky a jako vysvětlení nezná nic jiného než oficiální verzi. Neví nic, inspektore, a přitom má na informace právo.“

Whitney věděl, že tahle situace pro ně nebude jednoduchá. Pro nikoho. Nemohl to nijak změnit. „Nemůžu přihlížet k jeho osobním právům. Věřte mi, že ani na vnitřním oddělení to neudělají. Všechny informace jsou přísně tajné. Je to tvrdý oříšek a vy ho budete muset rozlousknout.“

Sžíralo ji to, ale přikývla. „Zvládnu to.“

„Jakou souvislost má tohle všechno s tělem, které našli dneska ráno před vaším domem?“

Nemohla dělat nic jiného než Whitneyho o všem informovat. „Robert Mathias, známý jako Lobar, běloch, osmnáct let. Jako příčinu smrti uvádím ve svém hlášení ránu na krku, tělo bylo totiž navíc zohaveno. Oběť byla členem kultu Crossové. Minulou noc jsem ho vyslechla v místě, kde byl zaměstnán. V klubu Athame, který vlastní Selina Crossová.“

„Lidé, se kterými mluvíte, poté velmi rychle umírají, Dallasová.“

„Lobar byl Crossové alibi pro tu noc, kdy zavraždili Alici. Její i Albanovo alibi. Při výslechu to potvrdil.“ Otevřela kabelu. „Nebyl zabit na místě činu, ale nechali ho tam ležet tak, aby bylo jasné, že šlo o rituální zabití.“ Položila Whitneymu na stůl snímek mrtvého.

„Smrtící zbraní byl pravděpodobně nůž, který byl zabodnutý v jeho rozkroku. Je to athame – rituální nůž. Wiccani údajně otupují čepel a používají nůž pouze symbolicky.“ Vyndala další snímek, zvětšeninu vzkazu. „Vzkaz má asi naznačit, že vraždu vykonal nepřítel Satanovy církve.“

„Církev Satanova,“ povzdechl si Whitney. Fotka mrtvého jej nezchutila, spíš pocítil únavu. Viděl jich už příliš mnoho. „To nedává smysl. Někomu se nelíbily jejich obřady, a tak ho zlikvidoval.“

„Na místě činu to tak mělo vypadat. Možné to je. Mám ale několik stop, abych se na to mohla dívat i z jiného úhlu.“

Vzhlédl od fotografie. „Vy si myslíte, že v tom má prsty Crossová. To by potom ale zlikvidovala své alibi.“

„Zlikvidovala by jen svého stoupence, pokud vůbec nějakého měla. Myslím, že je mazaná,“ pokračovala Eva. „A taky šílená. Chci se o

tom poradit s Mirovou. Zdá se mi, že to, co dělá a jak mi to pak vmete přímo do tváře, ji nabíjí energií. Nepotřebovala ho, protože svou výpověď mi už poskytl.“

Whitney přikývl a přisunul fotky zpátky k ní. „Znovu si s ní i s tím Albanem promluvte.“

„Ano, pane.“ Uklidila fotky. „Mám ještě něco. Je to… důvěrné.“

„O co jde?“

„Z oficiálního hlášení jsem odstranila jakékoli odkazy na jednu záležitost. Trochu jsem upravila i časové údaje. Ve zprávě uvádím, že Roarka a mě vzbudil alarm bezpečnostního zařízení, který se sepnul poté, co bylo tělo odhozeno k vnější straně zdi. Mezi čtyřma očima vám chci říct, že tělo jsme neobjevili my. Byl to Jamie Lingstrom.“

„Ježíši,“ řekl Whitney po dlouhé pauze. Přitiskl si prsty na oči. „Jak?“

Eva si odkašlala a podala mu rychlý a stručný popis všeho, co se odehrálo po spuštění alarmu. Svou zprávu uzavřela tím, co jí Jamie řekl u stolu při snídani.

„Nevím, čím vším budete chtít nakrmit lidi z interního. Jamieho výpověď ale potvrzuje Alicino tvrzení, že se Frank snažil Crossovou dostat.“

„Vynechám, co se vynechat dá.“ Stále si mnul oči. „Nejdřív jeho vnučka a teď i jeho vnuk.“

„Dala jsem mu co proto, aby se aspoň chvíli držel zpátky.“

„Ale s teenagery jen tak něco nehne, Dallasová. Něco o tom vím.“

„Chci, aby měl nějakou ochranu a dozor. Rozhodla jsem se, že ji zařídím soukromě.“

Whitney zvedl obočí. „Chcete tím říct, že ji obstará Roarke?“

„Chlapec bude pod dohledem,“ dodala Eva.

„Dobře, necháme to tak.“ Opřel se. „Říkáte podomácku vyrobená rušička, která se vejde do ruky? Že ji ten kluk smontoval na koleně a pak se s ní dostal přes vnější bezpečnostní okruh té pevnosti, ve které žijete?“

„Tak nějak.“

„Kde je teď? Nedala jste mu ji doufám zpátky?“

„Nejsem idiot,“ řekla, jako kdyby ji někdo mírně pokáral. „Je u Roarka.“ Dokončila větu i myšlenku, a v té chvíli ji opustilo její profesionální ovládání a ona sebou trhla.

„Má ji Roarke.“ Navzdory vážnosti situace pohodil Whitney hlavou a rozesmál se. „No senzace. Dala jste vlkovi klíč od kurníku.“ Všiml si, jak se zachmuřila, a raději potlačil další vlnu smíchu. „Chtěl jsem to jen trochu zlehčit, poručíku.“

„Ano, pane. Ha, ha, ha. Dostanu ji zpátky.“

„Neurazte se, Dallasová, ale jestli přijímáte sázky, dávám sto na Roarka. V každém případě ale policie neoficiálně oceňuje jeho pomoc a spolupráci.“

„Nebudete se na mě zlobit, když mu to nevyřídím? Jen by mu to stouplo do hlavy.“ Pochopila, že je propuštěna, a vstala. „Inspektore, Frank byl čistý. Vnitřní to jenom potvrdí. Daleko těžší bude zjistit, jestli zemřel přirozenou smrtí, nebo jestli mu někdo pomohl. V tom by nám určitě mohl pomoct kapitán Feeney.“

„Sama víte, že Feeneyho k tomu nepotřebujete, Dallasová, rozhodně ne k vyšetřování. Vážím si vašich pocitů, ale v tomhle mě nepřesvědčíte. Jednou možná budete sedět na téhle židli,“ řekl a pozoroval, jak překvapením svraštila čelo. „Pak tady s vámi budou sedět i obtížná rozhodnutí. A udílet nepříjemné rozkazy je zrovna tak otravné jako je přijímat. Teď mě nechte pracovat.“

„Ano, pane.“ Vyšla ven a byla si naprosto jistá, že nestojí o jeho židli, o jeho hodnost ani o jeho odpovědnost.

DESÁTÁ KAPITOLA

Evinou první povinností bylo informovat Lobarovy nejbližší příbuzné. Když měla nepříjemný úkol za sebou, chvíli o té rodině přemýšlela. Bylo jim to jedno. Tvář ženy na obrazovce videofonu byla bez výrazu, jako kdyby ji Eva informovala nikoli o smrti syna, kterého porodila a vychovala, ale o smrti nějakého cizího člověka. Slušně Evě poděkovala, na nic se nezeptala a souhlasila s tím, že jeho ostatky pošlou co nejdřív.

Řekla, že mu uspořádají slušný křesťanský pohřeb.

Eva si říkala, že totéž by asi udělali i pro svého domácího mazlíčka. *Co asi tak strašně zatvrdilo její city? přemýšlela. Jestli tam ovšem vůbec nějaké city zůstaly. Jak je možné, že Alicina matka truchlí tak žalostně, a jiná matka přijme Zprávu o smrti vlastního dítěte bez jediné slzy?*

Co asi cítila její vlastní matka, když ji přiváděla na svět? Byla šťastná, nebo se jí prostě jenom ulevilo, že po devíti měsících konečně vypudila vetřelce z těla?

Nevzpomínala si na matku ani na jinou ženu ve svém životě. Jenom na otce, který ji vláčel z místa na místo a držel ji v zamčených místnostech. A pak ji znásilnil. Přesto, že se vzpomínky na něj snažila zapudit, byly i po tolika letech stále jako živé.

Někomu osud určil, že musí přežít bez rodiny pomyslela si. Anebo přežít rodinu.

Hlavou se jí honily chmurné myšlenky. Ještě když volala do ordinace doktorky Mirové, aby si domluvila schůzku, měla pořád smíšené pocity. Podařilo se jí přinutit sekretářku Mirové, aby ji vmáčkla do doktorčina programu na příští den. Pak popadla kabelu, brnkla Peabodyové a vyrazila.

Zastavila před Selininým bytem. Ostražitý pohled, který k ní Peabodyová vyslala, zcela ignorovala. Z tmavých mraků začaly najednou padat nepříjemné a kupodivu studené kapky deště. Zvedající se vítr svištěl dlouhým koridorem ulic a zalézal až pod kůži.

Muž schoulený pod deštníkem spěchal po protějším chodníku východním směrem. Náhle rychle zmizel v obchodu, na jehož dveřích byla šklebící se lebka a nápis Tajemno.

„Den jako stvořený pro návštěvu Satanových nohsledů.“ Peabodyová křečovitě zavtipkovala a pokradmu nahmatala snítku třezalky, kterou měla zastrčenou v kapse. Vzpomněla si na matčinu radu, jak se chránit před černou magií. Odvážná Peabodyová totiž zjistila, že věří na čarodějnice.

Jako posledně musely i nyní projít bezpečnostním systémem. Čekání bylo dlouhé a nepříjemné, neboť déšť se zatím proměnil v liják. Blesky s jasnými, krvavě červenými hroty zlověstně prořezávaly oblohu.

Eva pohlédla nahoru a znovu na podřízenou a chladně se pousmála. „To tedy jo.“

Voda z nich kapala v hale, ve výtahu i ve foyeru bytu Seliny Crossové.

Uvítat je přišel Alban. „Poručíku Dallasová.“ Podal jí nádherně tvarovanou ruku, ozdobenou jedním prstenem z tenkého, lesklého stříbra. „Já jsem Alban, Selinin druh. Právě medituje. Nerad bych ji rušil.“

„Nechte ji meditovat. Vystačíme si zatím s vámi.“

„Pojďte dál a sedněte si. Prosím.“ Jeho kultivované, lehce formální chování se neslučovalo s tím, jak byl oblečený. Z černé kožené kombinézy mu koukala nahá hruď. „Mohu vám něco nabídnout? Snad by se hodil čaj pro zahřátí. Počasí se tak náhle změnilo.“

„Nic.“ Eva si pomyslela, že by si snad radši dala dávku Zeusu než cokoli, co tu vařili.

Přítmí je tak příhodné, přemítala. *Vlhké světlo a nevlídný šum deště a větru za okny… A tady je Alban, s krásnou tváří básníka a božským tělem válečníka. Prototyp padlého anděla.*

„Co jste dělal včera v noci mezi třetí a pátou?“

„Mezi třetí a pátou ráno?“ Přivřel oči, jako by si převáděl vojensky uvedený čas. „Včera v noci – vlastně dnes ráno. Proč? Byl jsem tady. Z klubu jsme se, myslím, vrátili chvilku před druhou. Dnes jsme ještě nebyli venku.“

„Nebyli?“

„Selina a já. Měli jsme sněm našeho společenství, skončili jsme dřív, asi kolem třetí, protože Selině nebylo dobře. Většinou se potom ještě bavíme nebo uspořádáme malý soukromý obřad.“

„Minulou noc to tak ale nebylo.“

„Ne. Už jsem řekl, že Selině nebylo dobře, šli jsme spát brzy. Brzy na nás,“ vysvětlil a usmál se. „Jsme noční ptáci.“

„Kdo všechno byl na vašem sněmu?“

Jeho úsměv nahradil vážný, téměř úzkostný výraz. „Poručíku, víra je čistě soukromá záležitost. Navzdory tomu je naše víra pronásledována ještě i dnes. Naši členové si zaslouží diskrétnost.“

„Jeden z vašich členů byl včera v noci poměrně indiskrétně zavražděn.“

„Ne.“ Pomalu vstal a rukou se opřel o opěradlo křesla. „Věděl jsem, že to bude něco hrozného. Byla tak rozrušená.“ Zhluboka se nadechl, jako by chtěl otužit tělo i mysl. „Kdo?“

„Lobar.“ Selina to jméno vyslovila, když procházela úzkou klenbou. Její smrtelně bledé tváři dominovaly zakalené kočičí oči. Černé vlasy měla dnes rozpuštěné a bujné poprsí vyčnívalo ze širokého výstřihu. „Byl to Lobar,“ opakovala. „Právě se mi zjevil v kouři, Albane.“ Přitiskla si ruku ke spánku a zavrávorala.

„Dobré divadýlko,“ špitla Eva, když Alban vystartoval přes místnost, aby Selinu zachytil do náruče. „Vy jste to viděla v kouři.“ Eva pohodila hlavou. „Docela šikovné. Sama bych se asi měla podívat do kouře, abych zjistila, kdo mu podřízl krk.“

„Vám by se v kouři zjevila tak leda vaše omezenost.“ Selina se opřela o Albana a pomalu kráčela k pohovce. Jak si sedala, zašustily jí šaty. Položila svou ruku na Albanovu. „Už je to dobré.“

„Drahá.“ Přiložil si její ruku ke rtům. „Přinesu ti něco na zklidnění.“

„Ano, ano, díky.“

Tiše vyšel z místnosti. Selina sklonila hlavu. Dalo jí tolik práce, aby zakryla výraz šelmy, když se jí v hlavě znovu odehrávala ta slastná scéna obřadu s obětováním a krví.

Jen ona a Alban prožili ten vrcholně vzrušující okamžik, kdy Lobara nabídli svému Mistrovi.

Jen ona dokonale poznala úchvatný pocit vzrušení, kdy její vlastní ruka byla nástrojem vykonávajícím obětování. Temná rozkoš, umocněná vzpomínkou, jí znovu projela celým tělem. Lobarovy oči, které

se na ni dívaly, athame, jenž studil v ruce. A pak prudký proud horké krve, když ho konečně použila.

Selina se málem rozchechtala, když si představila, jaký šok a vztek musela Eva pocítit, když našla Lobara přímo na prahu svého přísně střeženého soukromí. Chvilku držela prsty na rtech, jako by chtěla zadržet štkaní.

Alban je génius, pomyslela si, jen génius může vymyslet tak dokonalou ironii.

„Vize je buď požehnáním, nebo kletbou.“ Snažila se mluvit nevzrušeně. „Já se ji snažím brát jako požehnání, i když mi působí bolest. Lobar je pro mě velká ztráta.“

„Nezdá se vám, že to nějak moc prožíváte?“

Selina zvedla hlavu. Namísto bolesti jí z očí čišela nenávist. „Přestaňte zesměšňovat mé pocity, Dallasová. Myslíte si snad, že nic necítím, když jsem obdařena silou? Já cítím a prožívám, já i krvácím,“ dodala a pohybem rychlým jako blesk se škrábla svým dlouhým, vražedně ostrým nehtem do dlaně. Vylila se tmavá, rudá krev.

„Ta ukázka nebyla nutná,“ řekla Eva nedbale. „Já vím, že krvácíte. Lobar taky krvácel.“

„Z krku. Ano, viděla jsem to v kouři.“ Alban vstoupil s mělkou stříbrnou miskou do místnosti. Selina se po ní natáhla a přiložila si ji ke rtům. „Zohavili ho. Jak nás musí nenávidět.“

„Kdo?“

„Slabí a bílí.“

Z kapsy šatů vytáhla kousek černé látky a podala jej Albanovi. Uchopil její poraněnou ruku a zvedl si ji ke rtům. Potom jí rychle a zručně ovázal poraněnou dlaň. Selina se na něj celou dobu ani nepodívala.

„Ti, co nenávidí našeho Mistra,“ pokračovala. „A ještě k tomu provozují pošetilou magii.“

„Podle vašeho názoru šlo tedy o náboženskou vraždu?“

„Ovšem, o tom vůbec nepochybuji.“ Dopila nápoj na uklidnění a odložila misku. „Vy snad ano?“

„Já mám pochyb spousty. Bohužel mi ale nezbývá nic jiného než vést vyšetřování zastaralým způsobem. Nemůžu prostě zavolat ďáblovi a požádat ho o radu. Lobar byl včera v noci tady.“

„Ano, skoro do tří. Brzy by získal svůj znak.“ Selina si povzdechla a lenivě přejela rudě nabarvenými nehty po Albanově paži. „Jedna z posledních věcí, které udělal, bylo to, že spojil své tělo s mým.“

„Vy jste s ním měla včera v noci pohlavní styk?“

„Ano. Sex je důležitou součástí našich rituálů. Včera v noci jsem si ho vybrala.“ Znovu se zachvěla. Opravdu tomu tak bylo, sama si ho vybrala. Sama to taky provedla. „Jako by mi někdo napovídal. Možná pták. Velký černý pták.“ Eva zvedla obočí a zadívala se na Albana. „Vám asi nevadí podívaná na to, jak jiní muži souloží s vaší… družkou. Většina mužů si své teritorium hlídá, takže něco takového by v nich mohlo vzbudit nezdravý odpor.“

„Nevěříme v monogamii. Zdá se nám, že člověka omezuje a že je hloupá. Sex, to je radost, a my své radosti nijak neomezujeme. Sex provozovaný v soukromí nebo v klubu s licencí a se souhlasem obou zúčastněných přece není nezákonný, poručíku.“ Usmál se. „Jsem si jistý, že vy sama jej taky provozujete.“

„Rád se díváte, Albane?“

Zvedl obočí. „Mám to brát jako pozvání?“ Když se Selina uchichtla, pootočil se a vzal ji za ruku. „Už je ti lépe.“

„Bolest přejde, viďte, Selino?“

„Musí,“ souhlasně pokývala. „Život se musí žít. Vy budete hledat vrahy a možná je i najdete. Ale trest našeho Mistra je větší a daleko horší, než si dokážete představit.“

„Váš Mistr je mi ukradený. Mě zajímá vražda. Vy jste mrtvého znali, třeba mě necháte trochu se tu porozhlédnout.“

„Až budete mít povolení k prohlídce, přijďte.“ Po sedativu se jí zakalily oči, ale hlas měla pořád silný. „Jste hloupější, než jsem si o vás původně myslela. Vy snad věříte tomu, že já mám s tím vším něco společného. Byl jedním z nás. Byl oddaný. Naše zákony nedovolují ublížit věrnému členu našeho kultu.“

„Včera v noci jsem s ním mluvila v soukromém boxu. To, co mi řekl, jste taky viděla v kouři, Selino?“

Oči jí potemněly. Líně se zadívala někam jinam. „Najděte si jiné vody, kde budete lovit, Dallasová. Albane, jsem unavená. Vyprovoď je.“ Vstala a obloukem pomalu odcházela pryč.

„Už pro vás nemůžeme nic udělat, poručíku. Selina si potřebuje odpočinout.“ Oči plné obav pohlédly směrem k oblouku. „Musím se o ni postarat.“

„Ta si vás vycvičila, co?“ prohodila Eva lehce pohrdlivě a vstala. „Vy taky umíte ty triky?“

Smutně zavrtěl hlavou. „Má oddanost Selině je čistě osobní. Je v ní síla, a silní mají své potřeby. Pomáhám jí je s vděkem uspokojovat.“ Šel před nimi do foyeru a otevřel dveře. „Rádi bychom si vzali Lobarovo tělo, až to půjde. Máme svůj pohřební obřad.“

„Jeho rodina taky, a ta má přednost.“

„Co o tom Albanovi víme?“ zeptala se Eva, když vyšly do lijáku.

„Skoro nic.“ Peabodyová zmizela v autě a hned se cítila lépe. Věděla, že její přání, aby už nikdy nemusela vstoupit do této budovy, je pošetilé. Přesto doufala v jeho splnění. „Nic o jeho minulosti a skoro nic o jeho rodině. Pokud měl při narození jiné jméno než Alban, neukazuje se mi to tady.“

„Někde něco být musí. Vždycky se něco najde.“

Ale nemusí, pomyslela si Eva a prsty poťukávala na volant. Kdysi vyšetřovala jistou podezřelou osobu a taky na ni skoro nic nenašla. Ta osoba měla jediné jméno, Roarke.

„Podívejte se znovu,“ přikázala a odpíchla se od obrubníku. „Není to zvláštní?“ pokračovala, zatímco se Peabodyová připojovala ke svému databázovému počítači. „Tady v tom bloku skoro nic nejezdí. Zahneme za roh…“ Jakmile tak učinila, ohlušilo je otravné vrčení vozidel prorážejících si cestu hustým deštěm. Lidé se krčili podél chodníků a kluzákových cest a schovávali se ve vstupních dveřích. Na protilehlých rozích se pod odrbanou plachtou krčili dva dispečeři kluzáků a mračili se na sebe.

„Lidi mají instinkty, a ani o nich nevědí.“ Peabodyová stále ještě nebyla ve své kůži. Ohlédla se, jako by čekala, že se za nimi objeví něco nelidského. „Ta budova na člověka působí tak divně.“

„To ty cihly a sklo.“

„Možná, ale místa vyzařují energii lidí, kteří v nich bydlí.“

Auto zahnulo za roh a troubilo na moře chodců, kteří na zelenou proudili přes silnici. Vzduchem létaly nadávky a neslušné posunky. Někdo z davu na auto plivl.

Větracími ventily stoupaly z podzemí mraky špinavého kouře, a když se smísily s dýmem, který chrlil zatuchlý a zcela zřejmě nezákonný gril na kluzáku, razily si cestu masou promočených lidí. V horní úrovni brzdil nejbližší vzdušný chodník tak trhaně, že všichni cestující spustili bouři nadávek a klení.

Balon s turisty ostentativně připomínal, že výhody a přednosti života říše divů ve městě mohou být vskutku rozmanité. Peabodyová zhluboka vydechla. Přála si, aby už byly uprostřed nadutého a přelidněného, avšak pro ni čitelného New Yorku. „Třeba Roarkův dům," pokračovala. „Je velkolepý, luxusní, až vás mrazí v zádech, přitom je ale i tajuplný a sexy." Hrála si s počítačem tak soustředěně, že ani nepostřehla, jak se na ni Eva pobaveně podívala. „A moji rodiče žijí v domě, který je všem otevřený, je v něm cítit lidské teplo, i když je tam možná někdy trochu zmatek."

„A co váš domov, Peabodyová? Jaký je?"

„Dočasný," řekla Peabodyová rozhodně. „Dallasová, váš palubní počítač tady nefunguje. Snad se mi podaří přehodit údaje do –" zmlkla, protože Eva se přes ni naklonila a pěstí bouchla do ovládacího panelu nad obrazovkou. Obraz, který se ihned objevil, se opile chvěl. „Už je to lepší," zkonstatovala Peabodyová a vyžádala si údaje o Albanovi.

Alban – jiné jméno není známo – narozen 22. 3. 2020 v Omaze, Nebraska.

„Vidíte," přerušila ji Eva, „ani trochu nevypadá na to, že by ho krmili obilím."

Číslo identifikačního průkazu, počítač pokračoval i po nahlášení mezer v programu, *31666-LRT 99. Rodiče nejsou známi. Rodinný stav: svobodný. Příjmy žádné. Finanční údaje nejsou dostupné.*

„Zajímavé. Jako by se na Selinu přisál. Všechny údaje v trestním rejstříku, všechna zatčení."

Žádný záznam v trestním rejstříku.

„Vzdělání?"

Není známo.

„Náš hošánek vymazal nebo nechal vymazat všechny záznamy," řekla Eva Peabodyové. „K tomu, aby nasbíral těch pár údajů, co tu jsou, nemusí žít skoro čtyřicet let. Musí mít někde nějaké styky."

Rozmrzele si pomyslela, že by teď potřebovala Feeneyho. Feeney by počítač trochu polechtal a vykouzlil by další údaje. Takhle s tím bude muset jít za Roarkem a přidělat mu další práci. Jako by neměl dost svých povinností.

„Do háje." Zastavila u Hledání Duše a zamračila se, když na dveřích uviděla ceduli Zavřeno. „Skočte se podívat nahoru, Peabodyová. Možná je uvnitř."

„Nemáte deštník nebo něco proti dešti?"

Eva zvedla obočí. „To má být vtip?"

Peabodyová si povzdechla a vyrazila z auta. V hustém dešti přebrodila kaluže vody a nakoukla do oken. Otřásla se zimou, otočila se a zavrtěla hlavou. Když Eva ukázala vztyčeným palcem na byt nad obchůdkem, zamručela a rezignovaně se vlekla podél zdi k rozviklanému kovovému schodišti. Za okamžik byla zpátky. Voda z ní crčela proudem.

„Nikdo neotvírá," řekla Evě. „Zabezpečení je minimální, nepočítám-li svazek třezalky, který visí nad vchodem."

„Cože?"

Peabodyová byla mokrá až na kost a z vlasů jí kapala voda. Sáhla do kapsy a vyndala snítku třezalky.

„Vy nosíte po kapsách rostliny, strážníku?"

„Jo, třezalku teď ano. Chrání před zlem." Peabodyová ji schovala zpátky do kapsy. „Chcete taky?"

„Ne, díky. Věřím, že mě před zlem líp ochrání má zbraň."

„Když potřebuju, tak si na ni sáhnu."

„Když vám pomůže…" Eva se rozhlédla. „Zkusíme tu kavárnu naproti. Třeba budou vědět, proč má uprostřed všedního dopoledne zavřeno."

„Snad tam budou mít dobré kafe," hlesla Peabodyová a dvakrát prudce kýchla. „Jestli se nastydnu, zabiju se. Trvá mi vždycky celé týdny, než se té zpropadené rýmy zbavím."

„Třeba byste u sebe měla nosit i rostlinku na obyčejné bacily." Eva vyskočila z auta, zakódovala zámky a přeběhla ulici do kavárny.

Pokus o mexické prostředí se docela vydařil, usoudila. Jasné barvy s převahou oranžové vzbuzovaly zdání slunce i za takového chmurného dne. S Roarkovou nádhernou vilou na západním pobřeží Mexika se toto místo vůbec nedalo srovnávat. Přesto i zde panovalo díky umělým květinám a papírovým býkům jisté, třebaže laciné kouzlo, podbarvené svižnou hudbou, linoucí se z reproduktorů.

Déšť spolu se zdejší příjemnou atmosférou možná způsobily, že uvnitř bylo plno. Eva se rozhlédla kolem sebe a postřehla, že lidé namačkaní kolem stolků nehltají z talířů enchiladas. Většina se choulila nad šálkem mizerné tekutiny, která vzdáleně připomínala spařenou sójovou kávu.

„V baseballu snad končí finále o titul mistra ligy. Je to tak, Peabodyová?“

Peabodyová znovu kýchla. „V baseballu? Myslím, že ano. Mým oblíbeným sportem je ale sálový fotbal.“

„Hm. Mám ten pocit, že běží play-off a že dneska se hraje rozhodující zápas. Spousta peněz asi změní majitele.“

Peabodyová ucítila, jak se jí začíná ucpávat nos – neklamné znamení –, pořád ale ještě měla dost jasnou hlavu, aby jí to zapálilo. „Vy si myslíte, že tohle všechno kolem je jen zástěrka pro nelegální sázkovou kancelář?“

„Mám takové podezření. Bude se nám třeba hodit.“ Přitočila se k barovému pultu, za kterým stál malý unavený muž s tmavou pletí a znuděným pohledem.

„Budete jíst tady, nebo si to chcete odnést?“

„Ani jedno, ani druhé,“ spustila, když ale Peabodyová začala posmrkávat, obměkčilo ji to. „Jednu kávu, pro ni. A několik otázek.“

„Kávu bych měl.“ Otočil se, aby do hrníčku sotva většího než náprstek nalil tmavý nápoj. „Odpovědi ne.“

„Napřed byste si měl poslechnout otázky.“

„Paní, mám tady plno. Servíruju kafe. Nemám čas na vybavování.“ Postavil hrneček na pult a chtěl se otočit, Eva ho ale chytla za zápěstí. „Jak vypadají domácí sázky na dnešní zápas?“

Pohlédl vlevo i vpravo a zaznamenal Peabodyovou v uniformě. Pak se jí zadíval do tváře. „Nevím, o čem mluvíte.“

„Víte co, jestli se sem s kolegyní na pár hodin nastěhujeme, vaše obchody půjdou do háje. Mně osobně jsou všechny vaše kšefty ukra-

dené. Ale nemusely by být.“ Držela ho za zápěstí a přitom pootočila hlavu a zabodla ledový pohled do dvou mužů sedících u baru.

Netrvalo jim ani deset sekund, aby se rozhodli, že si dají kávu někde jinde. „Co myslíte, za jak dlouho by se mi podařilo vyklidit tuhle místnost?“

„Co vlastně chcete? Platím příspěvky. Jsem krytej.“

Pustila ho. Naštvalo ji, když zjistila, že jeho podnik má policejní ochranu. Nepřekvapilo ji to, jenom popudilo. „Pokud mě nenaštvete, nemusím vám tady do toho strkat nos. Povězte mi něco o tom obchůdku naproti. O Hledání Duše.“

Odfrkl si, protože se mu zjevně ulevilo. Nešla po něm. Z touhy spolupracovat dolil Peabodyové kávu a pak vzal hadr a setřel pult. U něj přece musí být čisto. „Ta čarodějnice? Sem nechodí. Kafe nepije, jestli víte, co tím myslím.“

„Dneska má zavřeno.“

„Vážně?“ Přimhouřil oči ve snaze něco v dešti oknem zahlédnout. „To nemívá.“

„Kdy jste ji viděl naposledy?“

„Sakra.“ Poškrábal se vzadu na krku. „Počkejte. Mám pocit, že včera, když zavírala. Jo, jasně, zavírá normálně v šest. Já jsem zrovna myl vepředu okna. V tomhle městě musíte pořád mejt okna. Špína se na ně jen lepí.“

„Zavřela tedy kolem šesté. Co bylo potom?“

„Šla pryč s tím chlápkem, co s ním žije. Šli pěšky. Nemají žádnej vlastní povoz.“

„Dneska jste ji neviděl?“

„Jak o tom teď mluvíte, myslím, že ne. Bydlí tam nahoře, jestli víte. Já bydlím na druhým konci města. Obchod a soukromej život odděluju, to je moje krédo.“

„Chodí sem k vám někdo z jejích lidí?“

„Ne. Pár jejích zákazníků jo, občas. A některý mý zajdou zase tam, asi hledají talismany pro štěstí. Vycházíme spolu dobře. Nijak mi nepřekáží. Dokonce jsem u ní koupil pro manželku dárek k narozeninám. Pěknej malej náramek z barevnejch kamínků. Cena byla teda přepísknutá, ale ženský mají ty lesklý cetky rády.“

Odložil hadr. Dole u pultu si chtěl někdo objednat kávu, nevěnoval mu ale pozornost. „Heleďte, má nějaký potíže? Podle mě je oukej. Možná trochu divná, ale zlá teda není.“

„Co víte o dívce, která u ní pracovala? Mladá, kolem osmnácti. Blondýna.“

„Ta vykulená? No jasně, vídával jsem ji, jak chodí dovnitř a ven. Pořád se ohlížela přes rameno, jako kdyby na ni měl někdo skočit a bafnout.“

Někdo to udělal, pomyslela si Eva. „Díky. Kdybyste viděl, že se dneska Isis vrátila, zavolejte mi.“ Nechala na pultě ležet vizitku a kredity za kávu.

„Žádnej problém. Nerad bych ale viděl, že je v maléru. Je fajn, i když je pošahaná.“

Když se Eva chystala otočit, zvedl prst. „Že mluvíme o těch cáknutejch, viděl jsem nějakýho onehdá v noci, když jsem zavíral.“

„Jak vypadal?“

„Nějakej chlápek, ale mohla to bejt i ženská. To vám nepovím, protože byl celej zahalenej v tom černým plášti s kapucí a tak. Stál tam na obrubníku a čuměl přes silnici na ten její obchod. Prostě tam jen tak stál a čuměl. Naskočila mi z toho husí kůže, a tak jsem šel jinudy. Bylo to sice na autobus dvakrát tak daleko, ale měl jsem prostě blbej pocit. A víte, co bylo pak? Otočil jsem se, a nikdo tam nebyl. Nikdo, jen nějaká pitomá kočka. No není to divný?“

„Jo,“ Eva přitakala. „To je.“

„Já jsem taky viděla kočku,“ spustila Peabodyová, když se vracely k autu, „na ulici, když byla Alice zabitá.“

Ve městě je hodně koček.“

Eva si vybavila kočku, kterou viděla tehdy na rampě. Byla baculatá, černá a podlá. „K Isis se vrátíme později. Než poskytnu médiím prohlášení, chci si ještě něco ověřit na patologii.“ Odblokovala auto. Ve stejném okamžiku Peabodyová zase kýchla. „Možná že tam budou mít něco na nachlazení.“

Peabodyová si rukou přejela pod nosem. „Musím se zastavit v lékárně, jestli vám to nebude vadit. Nechci se zbytečně brzy dostat paní Smrti do rukou.“

Eva se vrátila do své kanceláře a pročítala Lobarovu pitevní zprávu. Peabodyová se zatím jela převléknout do suché uniformy a nacpat do sebe léky, které si koupila.

Čas úmrtí stanovila už při předběžné prohlídce a příčinu ostatně taky. Pomyslela si, že opravdu jen stěží mohla přehlédnout kilometr širokou řeznou ránu na krku a ten kráter v hrudi. Světe, div se, v jeho krvi byly stopy halucinogenu, stimulační látky a látky zamlžující vnímání – všechny látky byly samozřejmě nelegální.

Zemřel tedy sexuálně uspokojený a nadopovaný drogami. Dovedla si představit, že pro někoho by to mohla být docela pěkná smrt. Až na to nožem prořízнuté hrdlo.

Zvedla zbraň v zapečetěném obalu a začala si ji důkladně prohlížet. Nebyly na ní žádné otisky prstů, jak ostatně očekávala. Žádná jiná krev, pouze krev oběti. Prohlížela si vyřezávanou černou rukojeť se symboly a písmeny, které jí nic neříkaly. Asi bude hodně stará a vzácná, vlastníka jí ale najít nepomůže. Čepel odpovídala legálním předpisům, zbraň tudíž nepodléhala registraci.

Přesto prověří raději všechny obchody se starožitnostmi, všechna nožířství i všechny čarodějnické krámky. Zabere to týdny a stejně to nikam nepovede, pomyslela si otráveně.

Do chvíle, kdy se bude muset postavit před média, jí zbývalo už jen dvacet minut. Spustila počítač. Ani nestačila zadat popis zbraně, když vešel Feeney a zavřel za sebou dveře.

„Slyšel jsem, žes měla dneska ráno drsný budíček."

„Ano, měla." Sevřel se jí žaludek. Nikoli vzpomínkou na ráno, ale pomyšlením, že bude muset vážit každé slovo, které Feeneymu řekne. „Z takovéhle zásilky nemám zrovna dvakrát radost."

„Nepotřebuješ s tím pomoct?" Chabě se usmál. „Hledám něco, do čeho bych se zakousnul."

„Zatím na to stačím. Kdyby něco, dám ti vědět."

Popošel k úzkému oknu, pak zpátky ke dveřím. Vypadá vyčerpaně, pomyslela si. Strašně unaveně. A smutně.

„Už jsi na něco přišla? Znala jsi toho chlápka?"

„Vlastně ani ne." Kristepane, co to dělá? „Mluvila jsem s ním jednou v souvislosti s nějakým případem. Nevyklopil mi vůbec nic. Věděl toho asi víc, než mi řekl. To už teď stejně nezjistím." Zhluboka se nadechla. Jak se nenáviděla! „Pravděpodobně někdo, kdo chtěl mě

nebo Roarka napadnout. Většina policajtů tají, kde bydlí. Mně se to bohužel nedaří.“ Pokrčila rameny.

„Cena, kterou platíš za to, že ses dostala mezi veřejně činné osoby. Jsi šťastná?“ zeptal se zcela nečekaně a otočil se, aby jí pohlédl do tváře.

„Jistě.“ Přemítala, jestli jí na čele svítí neonový nápis, že má pocit viny.

„Dobře, dobře.“ Začal znovu přecházet po místnosti a přitom pohupoval pytlíkem s ořechy, které zpravidla nosil v kapse. Zřejmě na ně už neměl chuť. „Je těžký mít při týhle práci normální soukromý život. Frank ho měl.“

„Já vím.“

„Dneska večer je poslední rozloučení s Alicí. Myslíš, že to stihneš?“

„Nevím, Feeney. Pokusím se.“

„Žere mě to, Dallasová. Fakt mě to sžírá. Moje žena je teď s Brendou. Ta je zdrcená, je prostě úplně na dně. Už jsem to nemohl vydržet, proto jsem přišel. Nemůžu se vůbec soustředit.“

„Feeney, vrať se domů.“ Vstala a dotkla se jeho paže. „Jdi prostě domů. Třeba byste mohli se ženou na pár dní někam odjet. Zasloužil by sis to. Měl bys odsud vypadnout.“

„Možná.“ Jeho pohled byl prázdný, pod očima mu visely pytlíky. „Kam ale odjet, abys vypadla od všeho, co na tebe pořád všude číhá?“

„Poslyš, Roarke má vilu v Mexiku. Je fantastická.“ Věděla, že zápolí, že jen těžko hledá slova, a přitom měla ukrutnou potřebu dávat. „Je z ní ohromný výhled a je kompletně zařízená.“ Ztěžka se usmála. „Patří Roarkovi. Domluvím to s ním. Mohl bys jet tam a rodinu vzít s sebou.“

„Vzít rodinu.“ Pomalu opakoval její slova, jako by jej ta myšlenka uklidňovala. „Možná že ano. Člověk má tak málo času na rodinu. Budu o tom přemýšlet,“ rozhodl se. „Díky.“

„To je v pořádku. To Roarke.“ Bezmyšlenkovitě se otočila zpátky ke stolu. „Feeney, nezlob se, ale musím dát dohromady zprávu pro tisk.“

„Jistě.“ Vyloudil pro ni úsměv. „Vím, jak ty tiskovky miluješ. Dám ti vědět, jestli využijeme tvoji nabídku.“

„Ano, dej.“ Upřeně se dívala na obrazovku, dokud neodešel. Plním rozkaz, ujišťovala se. Dělám správnou věc.

Proč mám tedy pocit, jako kdybych zradila?

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Poslední rozloučení se zemřelou bylo i závěrečným bodem jejího programu. Byla vděčná, že ji Roarke doprovází. Všechno tu bylo tak povědomé, stejná smuteční místnost, stejné vůně, stejní lidé.

„Jak tohle nenávidím," zašeptala. „Přikrášlená smrt."

„Poskytuje to útěchu."

Eva se podívala na Brendu, kterou z jedné strany podpírala její matka a z druhé její syn, zatímco jí po tvářích pomalu stékaly slzy. Měla skelný a křehký pohled člověka, který je nadopován léky.

„Opravdu?"

„Je to taková poslední tečka," opravil se a vzal její studenou ruku do své. „Pro někoho určitě."

„Až přijdu na řadu já, tak tohle nedělej. Mé orgány ať znovu použijí a zbytek ať spálí."

Cítil, jak se mu sevřelo srdce, a pevně jí stiskl ruku. „Mlč."

„Promiň. Mívám morbidní pocity na místě, jako je tohle. Už jsem zticha." Když zpozorovala Isis, přestala se rozhlížet po místnosti. „Támhle je moje čarodějnice."

Roarke sledoval její pohled a zadíval se na impozantní ženu s rudými vlasy, v jednoduchých bílých šatech. Stála u vystavené rakve vedle muže, o celou hlavu menšího než ona. Byl oblečen do skoro tradičního obleku, jehož barva byla rovněž bílá. Drželi se za ruce.

„A ten muž vedle ní?“

„Toho neznám. Může to být člen její sekty, kdokoli. Zjistíme to.“

Mlčky prošli místností a zastavili se vedle dvojice. Eva se nejprve podívala na Alici, na její mladou tvář, ze které nyní vyzařoval klid. Smrt uměla zklidnit a vyhladit rysy.

„Není tady.“ Isis promluvila tiše. „Její duch stále ještě hledá klid. Doufala jsem. Doufala jsem, že ji tu už najdu. Je mi líto, že jsme se dnes minuly, Dallasová. Měli jsme zavřeno na Alicinu památku.“

„Doma jste taky nebyla.“

„Ne, sešli jsme se jinde, měli jsme vlastní obřad. Muž odnaproti mi řekl, že jste mě hledala.“ Kolem úst se jí vlnil lehký úsměv. „Dělal si starosti, že mám v patách policii. Má dobré srdce, i když mu trochu chybí rovnováha.“

Ustoupila o krok, aby představila muže stojícího vedle ní. „To je Chas. Můj druh.“

Rutina naučila Evu dívat se netečně, teď však zbystřila pozornost. Byl tak obyčejný, jak byla Isis nápadná. Špinavý blondýn s řídkými vlasy, křehkou postavou, úzký v ramenou a s krátkýma nohama. Nebýt překvapivě něžných, hlubokých šedých očí, dala by se jeho hranatá tvář považovat za zcela tuctovou. Jeho laskavý úsměv si žádal, aby mu ho oplatila.

„Je mi líto, že se s vámi setkávám při takové smutné události. Isis mi řekla, že jste velmi silná a cílevědomá duše. Vidím, že měla pravdu, jako vždycky.“

Když uslyšela jeho hlas, málem zamrkala. Byl to hluboký, sametový baryton, po kterém by každý operní pěvec sáhl všemi deseti. Měla pocit, jako by před ní stál břichomluvec. Jeho hlas se totiž vůbec nehodil k jeho postavě a tváři.

„Potřebuji s vámi oběma mluvit. Co nejdříve.“ Rozhlédla se kolem v naději, že s nimi někam tiše zmizí a vyslechne je. Uvědomila si však, že bude muset počkat. „To je Roarke.“

„Ano, vím.“ Isis mu podala ruku. „Už jsme se setkali.“

„Opravdu?“ V jeho úsměvu byla patrná zdvořilá zvědavost. „Nedovedu si představit, že bych zapomněl na setkání s tak krásnou ženou.“

„Bylo to v jiném čase, na jiném místě.“ Nespustila z něj oči. „V jiném životě. Jednou jste mi zachránil život.“

„To ode mě bylo moudré.“

„Ano, to rozhodně. A taky laskavé. Snad jednou znovu zavítáte do hrabství Cork, a až tam uvidíte malý kámen, jak osaměle tancuje po neobdělaném poli, vzpomenete si.“ Sundala si z krku stříbrný křížek a podala mu ho. „Dal jste mi tehdy talisman, který se podobal tomuhle keltskému kříži. Vzala jsem si ho dnes večer asi proto, aby se kruh uzavřel.“

Kov v jeho ruce byl teplejší, než by čekal. Jeho mlhavá paměť se pohnula, ale nechtěl se tím zabývat. „Díky.“ Strčil křížek do kapsy.

„Jednou vám možná oplatím vaši laskavost.“ Pak se obrátila k Evě. „Promluvím si s vámi, kdykoli budete chtít. Chasi?“

„Samozřejmě, kdykoli se vám to bude hodit, poručíku Dallasová. Přijdete se podívat na náš obřad? Byli bychom rádi, kdybyste byla s námi. Pozítří v noci. Máme malý domek na venkově. Je tam klid a soukromí a když počasí dovolí, pořádáme obřady venku. Doufám, že –“

Zmlkl a jeho úchvatné oči ztmavly. Hubené tělo se napřímilo do bdělé pozice. „Nepatří k nám,“ řekl.

Rozhlédla se a spatřila muže v tmavém obleku. Jeho bledou tvář rámovala kštice černých vlasů. Drahý oblek a sinalá plet působily rozporuplným dojmem. Vypadal na úspěšného a nemocného zároveň.

Vykročil k vystavené rakvi. Jakmile však zpozoroval skupinku, která u ní postávala, bleskurychle se otočil a spěchal pryč.

„Já ho proklepnu.“

Pohybovala se rychle, přesto ji Roarke dohonil. „Prověříme ho společně.“

„Bylo by lepší, kdybys s nimi zůstal uvnitř.“

„Já zůstanu s tebou.“ Bezmocně se po něm podívala. „Nesnaž se o můj styl.“

„Ani by mě nenapadlo.“ Muž, který se snažil zmizet, byl už u dveří a teď málem utíkal. Když se Eva dotkla jeho paže, trhl sebou. „Co je? Co chcete?“ Otočil se, vrazil do dveří a vycouval do deštivé noci. „Nic jsem neudělal.“

„Ne? Taky máš ten pocit, že na nevinného člověka vypadá dost podezřele?“ Sevřela mu paži pevněji, aby jí neupláchl. „Ukažte mi váš identifikační průkaz.“

„Nemusím vám vůbec nic ukazovat.“

„To není nutné," řekl Roarke přívětivě. Viděl teď mnohem lépe. „Thomas Wineburg, viďte? Z Wineburské finanční. Načapala jste pěkně nudného patrona, poručíku. Z třetí generace bankéřů. Nebo už čtvrtá?"

„Pátá," řekl Wineburg. Pohledem se pokusil zpražit člověka, který by pro jeho rodinu reprezentoval sice nové, ale ne zrovna čisté peníze. „Neudělal jsem nic a nevím, proč mě honí policejní důstojník a finanční gauner."

„Já budu ten policajt," podotkla Eva a pohlédla na Roarka. „Ty tedy musíš být ten finanční darebák."

„Zlobí se jen proto, že nemám úspory zrovna v jeho bance."

Roarke se na něj chlípně zacenil. „Že, Tommy?"

„Nemám, co bych ti řekl."

„Pak to tedy klidně řekněte mně. Nač ten spěch?"

„Já – mám schůzku, zapomněl jsem na ni. Jdu pozdě."

„Těch pár minut navíc vás už nezdrží. Vy jste známý rodiny zesnulé?"

„Ne."

„Aha, už tomu asi rozumím, chtěl jste si jen ve smuteční místnosti zpříjemnit deštivý večer. Slyšela jsem, že svobodní se teď takhle baví."

„Já – spletl jsem si adresu."

„Ale jděte. Na co jste se přišel podívat? Nebo na koho?"

„To –" Rozšířily se mu panenky, když Isis a Chas vyšli ven.

„Nepřibližujte se ke mně."

„Omlouváme se, Dallasová. Když jste se nevracela, dělali jsme si starosti." Isis pohlédla svýma exotickýma očima na Wineburga. „Vaše aura je tmavá a nejasná. Děláte věci, kterým nevěříte. Zahráváte si s mocí, ale nestačíte na to. Pokud se nevydáte jinou cestou, čeká vás záhuba."

„Držte ji ode mě co nejdál." Pokusil se vymanit z Evina sevření, aby se mohl schovat.

„Vždyť vám neubližuje. Co víte o Alicině smrti, Wineburgu?"

„Nic nevím." Hlas se mu zachvěl. „Nevím nic o ničem. Spletl jsem si adresu. Mám schůzku. Nemůžete mě tu držet."

To opravdu nemůže, ale může ho vystrašit k smrti. „Mohla bych vás vzít na policejní centrálu, a než by přišel váš právní zástupce, chvilku si s vámi pohrát. To by mohla být docela legrace, co myslíte?“

„Nic jsem neudělal.“ Začal štkát jako malé dítě. Evu to překvapilo a také mírně znechutilo. „Musíte mě pustit. Nemám s tímhle nic společného.“

„S čím?“

„Šlo jenom o sex. To je všechno. Nevěděl jsem, že někdo zemře. Všude byla krev. Úplně všude. Bože. Netušil jsem to.“

„Kde? Co jste viděl?“

Stále vzlykal, ale když Eva povolila sevření, vrazil jí kostnatý loket do břicha. Ztratila rovnováhu, a jak padala na Roarkea, svalili se oba na chodník.

Později si bude vyčítat, že se nechala jeho fňukáním obelstít a že nebyla ve střehu. Teď se ale ztěžka postavila na nohy, pokusila se o hluboký nádech a vyrazila za ním.

Všivák. Mohla si to jen pomyslet. Vyrazil jí totiž dech, takže si nemohla ani hlasitě ulevit, ani na něj zostra zařvat, až by ztuhl. Sáhla po zbrani, ale on už mizel v podzemní garáži, kde se ztratil v záplavě aut.

„Krucinál.“ Měla dost dechu, aby zavrčela na Roarkea, který se hnal za ní. „Jdi pryč. Ozbrojený asi nebude, ale jistý si být nemůžeš. Jestli chceš něco udělat, nahlas to na dispečink.“

„Den, kdy se nechám od vyčuraného bankéře srazit na zadek a klidně půjdu dál, ještě nenastal.“ Obrátil se a odběhl, i když se na něj celou dobu mračila.

Bezpečnostní světla ostře prosvěcovala prostor garáže, ale přesto v ní bylo dost míst k úkrytu. Ozvěna běžících kroků se odrážela od zdí, podlahy i stropu. Dala na svůj instinkt a vyrazila vlevo.

„Wineburgu, tímhle si nepomůžete. Už teď vás můžu sebrat za napadení policisty. Vyjděte dobrovolně, ať vás nemusím hledat, a já vám dám šanci.“

Přikrčila se a skočila do úzké uličky mezi auty. Nakoukla pod auta, pohlédla za sebe a posunula se o kus dál.

„Roarku, zastav se na chvíli, sakra, potřebuju zjistit, kde je.“ Ozvěna kroků se nepatrně ztlumila. Nastražila uši a v poklusu vyrazila víc doleva. Usoudila, že zřejmě běží nahoru a doufá, že se ztratí někde v horním podlaží.

Vyběhla po první rampě, ale pak za sebou zaslechla kroky. Prudce se otočila, vypjala se a zamířila zbraň. „To jsem si mohla myslet," ulevila si, když ji Roarke předbíhal. Držela se mu v patách. „Míří nahoru," vyrazila ze sebe. „Pořád utíká, sám se takhle žene do úzkých. Jediné, co by měl ten idiot udělat, je zastavit a schovat se. Ani celá četa policajtů by ho tady nenašla."

„Bojí se. Když se bojíš, utíkáš." Pohlédl na Evu. Doběhli k další rampě. Najednou se cítil podivně svěží. „Teda někdo ano."

Kroky najednou utichly. Eva švihla rukou, aby pozdržela Roarka na místě, a zatajila dech, jestli něco neuslyší. „Co je to?" šeptla. „Co je to kruci za zvuk?"

„Vzývání."

Srdce jí poskočilo. „Ježíši Kriste." Vyběhla, v tu chvíli ale proťal vzduch dlouhý vyděšený výkřik. Zdálo se jí, že snad nikdy neskončí. Byl vysoký, nelidský a strašlivý. Pak náhle přestal, jako když utne. Za poklusu vytáhla svůj komunikátor. „Důstojník potřebuje pomoc. Důstojník potřebuje pomoc, parkovací garáž, Devětačtyřicátá a Druhá. Poručík Eva Dallasová pronásleduje… Do háje."

„Dispečink, poručíku Evo Dallasová, opakujte, prosím."

Tělo roztažené na betonové podlaze v narůstající kaluži krve si nijak zvlášť neprohlížela. Stačil jediný pohled na vystrašené, doširoka rozevřené oči a vyřezávanou rukojeť nože zabodnutého do srdce, aby ihned určila smrt.

Wineburg utíkal špatným směrem.

„Potřebuji okamžitě posily. Mám tady vraždu. Pachatel nebo pachatelé jsou patrně stále poblíž místa činu. Povolejte sem všechny dostupné oddíly, aby to tu mohly zablokovat a prohledat. Dále potřebuji svou přenosnou soupravu a svou podřízenou."

„Přijato. Jednotky na cestě. Konec."

„Musím se poohlédnout kolem," řekla Roarkovi.

„Rozumím."

„Chci, abys zůstal tady, u těla."

Roarke se podíval dolů na Wineburga a ucítil, jak jím projela vlna lítosti. „Ten už nikam neuteče."

„Potřebuji, abys zůstal tady," opakovala. „Pro případ, že by tudy šli zpátky. Nehraj si na hrdinu."

Pokývl hlavou. „Ty taky ne."

Naposledy se podívala na tělo. „K čertu," řekla unaveně. „Měla jsem na něj dávat větší pozor."

Pomalu odcházela, aby bez zvláštní naděje na úspěch prohledávala auta a kouty.

Příležitost sledovat ji při práci už měl. Obdivoval, jak kolem mrtvého vytvoří pole naplněné soustředěnou a systematickou prací. Roarke přemýšlel, jestli si vůbec plně uvědomuje, jak to dělá. Jak umí překonávat lítost, která jí hledí z očí, když se zřetelnou nezaujatostí prohlíží násilně usmrcené tělo bez jediné známky života.

Nikdy se jí na to nezeptal a pochyboval, že to někdy udělá.

Pozoroval ji. Právě pověřila Peabodyovou, aby místo činu nahrála z různých úhlů, a potom zabodla prst do uniformovaného policisty – naprosto zřejmého nováčka, jehož držení těla nebylo zrovna podle předpisu, a poslala ho na pochůzku, aby se mohl vyzvracet někde za rohem, v klidu a beze svědků.

Někdo si nikdy nezvykne na krev ani na pach močového měchýře a střev, které se při násilné smrti vždy vyprázdní.

Jasná světla byla naprosto nemilosrdná. Rána v srdci vydatně krvácela. Na poslední rozloučení si oblékla krátkou černou sukni a lodičky na podpatku. Obojí si teď zcela určitě zničí. V punčochách potrhaných o beton klečela vedle těla a vyndávala vražednou zbraň, protože už bylo všechno patřičně zaznamenané.

Dala zbraň do sáčku a zapečetila jej. Roarke si ji přesto stačil dobře prohlédnout. Tmavě hnědá rukojeť byla zhotovena nejspíš z nějakého rohu. Nápadně se podobala té, která zůstala na místě poslední vraždy. Byl to athame, rituální nůž.

„Hnusná práce."

Roarke souhlasně zabručel, jak se k němu Feeney blížil. Roarke si povšiml, že vypadá až nezdravě křehce. Eva si o něj právem dělá starosti.

„Víte o tom něco? Moc se toho ke mně nedostane. Vím jen, že s ním Dallasová venku mluvila, on pak utíkal a teď je mrtvý."

„Tak nějak to asi bylo. Vypadal nervózně. Asi měl nějaký důvod." Roarke usoudil, že by si v téhle věci asi moc nerozuměli, a snažil se obrátit list. „Doufám, že využijete Eviny nabídky s tím domem v Mexiku."

„Promluvím si se ženou. Moc si toho vážím.“ Pak pokrčil rameny. „Myslím, že mě tady nepotřebuje. Asi bych měl jít domů.“ Přesto se nehýbal a prohlížel si scénu. Za únavou v jeho očích se skrýval polda. „Podělaná práce. Nějaký chlápek tady leží zabodnutý. Takovýhle ozdobný nůž už vytáhli včera v noci z té mrtvoly tam u vás, ne?“

„Ano, ale ten měl černou rukojeť. Myslím, že byla z nějakého kovu.“

„No jo, no.“ Na vteřinku se zhoupl na patách. „Asi vyrazím domů.“

Kolem Evy přešel v dostatečné vzdálenosti. Vyrušilo ji to, vzhlédla a hadrem si setřela krev z rukou v ochranných rukavicích.

Dívala se za ním, jak odchází, dokud jí nezmizel z dohledu.

Vstala a ne úplně čistýma rukama si prohrábla vlasy. „Dejte ho do pytle,“ poručila a přešla k Roarkeovi. „Musím na centrálu, sepsat hlášení, dokud to mám čerstvě v paměti.“

„Dobře.“ Vzal ji za paži.

„Ne, ty jdi domů. Svezu se s někým z našich.“

„Já tě tam hodím.“

„Peabodyová –“

„Peabodyová se sveze s někým od vás.“ Vždycky potřebovala pár minut na to, aby se jí srovnal tlak. Stiskl knoflík na svém minipočítači na zápěstí, aby přivolal svého řidiče.

„Připadá mi hloupé jet na centrálu v limuzíně,“ hlesla.

„Opravdu? Mně ne.“ Vyvedl ji ven z garáže a za roh ke vstupu do smuteční místnosti. Limuzína najela k obrubníku. „Trochu se vzpamatuješ,“ navrhl, když si sedal vedle ní. „A já si dám svou brandy.“ Nalil si z broušené karafy a Evě naprogramoval kávu. Znal ji už tak dobře.

„Když tedy máme trochu času, řekni mi, co víš o Wineburgovi.“

„Jeden z těch bohatých a rozmazlených, co jdou všem na nervy,“

Napila se horké a silné kávy z jemného, tenkého čínského porcelánu a vrhla na Roarka s jeho luxusní limuzínou a drahou brandy dlouhý, studený pohled. „Ty jsi taky bohatý.“

„Ano.“ Usmál se. „Ale rozmazlený? To rozhodně nejsem.“ Zakroužil svou brandy a nepřestával se usmívat. „Proto taky nelezu lidem na nervy.“

„Vážně si to myslíš?“ Káva ji vzpružila a postavila na nohy. „Byl tedy bankéř. Řídil Wineburskou finanční.“

„To sotva. Jeho otec je pořád zdravý jako buk. Tahle malá ryba nebyla nic víc než podržtaška. Ten typ, co mu dají velkou kancelář a titul, který je mu k ničemu. Spolyká všechny prachy z reprefondu, přehrabuje se v papírech a jednou týdně se nechá obskakovat kosmetikem.“

„Dobře, neměls ho rád.“

„Ani jsem ho vlastně neznal.“ Znovu zatočil sklenkou s brandy a upil. „Znám jen tenhle typ člověka. S Wineburgy neobchoduji. Na sklonku své… kariéry jsem potřeboval bankovní záruku pro pár svých projektů. Legálních projektů,“ dodal, když se na něj Eva tázavě podívala. „Zabouchli mi dveře před nosem. Nebyl jsem pro ně jako klient dost nóbl. Tak jsem šel jinam, dostal jsem záruku a byl z ní, obrazně řečeno, velký trhák. Wineburgové to nesli dost těžce.“

„Jde tedy o konzervativní, zavedený rodinný podnik.“

„Přesně tak.“

„Asi by to pro ně byla velká hanba, kdyby měli mezi sebou odpadlíka. Mohl by být tím zmetkem?“

„Pokud existuje něco jako malý zmetek, pak si myslím, že ano.“

„Dobře. Jestli se tedy zapletl se satanisty, těžko by mu asi něco takového prošlo na firemním večírku.“

„Správní rada by z toho šokem zbělela – a i když jde o rodinného příslušníka, zbyl by malému Wineburgovi leda tak holý zadek.“

„Nevypadal tak, že by něco takového riskoval, ale člověk nikdy neví. Mluvil o sexu. Že to bylo jen kvůli sexu. Mohl být jedním z těch, kdo si to vyzkoušeli s Alicí. Pak se najednou cítí provinile, nebo je zvědavý a přijde na poslední rozloučení. Jedna věc je jistá, že se prostě bál. Musel něco vidět, Roarku. Viděl, jak někoho zamordovali. Jsem si jistá. Kdybych ho chytla, dostala bych to z něj. Zlomila bych ho během deseti minut.“

„Někdo jiný si musel myslet totéž.“

„Někdo, kdo tam byl. Přímo na místě. Sledoval ho a sledoval i poslední rozloučení.“

„Spíš sledoval tebe,“ dokončil Roarke myšlenku. „To je daleko pravděpodobnější.“

„Doufám, že mě mají pořád na mušce. Nebude to už dlouho trvat, a já se oženu a zakroutím jim krkem.“ Vzhlédla, když se limuzína blížila ke vchodu na policejní centrálu. Bylo jí trochu trapně, a proto vy-

koukla ven v naději, že nikde poblíž neokouní žádný polda. Jinak by se do ní všichni ještě hodně dlouho strefovali. „Uvidíme se doma za pár hodin.“

„Počkám tu.“

„Neblázni a jeď domů.“

S naprostým klidem se zabořil do měkkého sedadla, dal pokyn, aby se zapnula obrazovka, a začal pročítat nejnovější burzovní zprávy. „Počkám tady,“ zopakoval a nalil si další brandy.

„Paličáku,“ zamumlala, když vystupovala. Škubla sebou, protože na ni někdo zavolal.

„Páni, Dallasová se přišla na chvilku mrknout na pracující chudinu?“

„Jdi se bodnout, Cartere,“ odsekla a vlítla dovnitř, aby ji jeho škodolibý smích nerozpálil natolik, že by mu jednu ubalila.

O hodinu později byla zpátky, k smrti unavená a naštvaná. „Carter nechal rozhlásit mikrofonem po centrále, že můj odvoz je přistaven, idiot jeden. Nevím, jestli mám nakopat do zadku jeho nebo tebe.“

„Nakopej jeho,“ navrhl Roarke a ovinul kolem ní paži. Odpočíval po práci, na obrazovce běželo staré video.

Nasála vůni drahého tabáku, která visela ve vzduchu. Kdyby tak mohla prohlásit, že ji dráždí. Jenže místo toho zjistila, že ji v kombinaci s Roarkeovou paží a starobylým černobílým videem uklidňuje.

„Na co se koukáš?“

„Na Bogarta a Bacallovou. Je to jejich první společný film. Myslím, že jí tenkrát bylo osmnáct.“

Eva si natáhla nohy a poslouchala, jak se Bacallová ptá Bogieho, jestli umí hvízdat. Zacukalo jí v koutcích. „Báječné.“

„Je to dobrý film. Někdy si ho musíme pustit celý. Jste nervózní, poručíku.“

„Asi ano.“

„Budeme s tím muset něco udělat.“ Pohnul se a nalil do vysoké skleničky nápoj v barvě slámy. „Napij se.“

„Co je to?“

„Víno, jenom víno.“

Nedůvěřivě si přičichla. Věděla, že mohl nápoj klidně pančovat. „Chtěla jsem doma ještě chvíli pracovat. Potřebuju mít čistou hlavu.“

„Někdy musíš taky úplně vypnout a odpočinout si. Čistou hlavu budeš mít ráno.“

Věděl, co dělá. Měla v hlavě příliš mnoho informací a žádná zatím nevedla k cíli. Teď už šlo o čtyři vraždy, a ona se nepohnula ani o kousek. Možná že když na všechno přestane na chvilku myslet, uvidí situaci v jiných souvislostech.

„Ať už Wineburga oddělal kdokoli, udělal to rychle a tiše. A taky chytře, protože si vybral rovnou srdce. Kdyby šel po krku, jako v případě Lobara, byl by celý od krve. Když se zasáhne srdce, je rychle po všem a nepořádek je minimální.“

„Hm.“ Začal ji masírovat vzadu na krku. Věděl, co jí pomáhá odbourat stres.

„My jsme mohli být tak třicet, čtyřicet sekund pozadu. Byl vážně rychlý. Kdyby sebou Wineburg hodil, mohl tam být ještě někdo další. Potřebuji získat seznam členů. Musí existovat nějaké řešení.“ Usrkla vína. „O čem jste si s Feeneyem povídali?“

„O Mexiku. Tím se netrap.“

„Dobře, dobře.“ Opřela si hlavu a na vteřinku zavřela oči. Když je znovu otevřela, projížděli právě branami a zastavili před domem. „Já jsem usnula?“

„Asi na pět minut.“

„Dals mi přece čisté víno, ne?“

„Ovšem. Dalším bodem našeho programu je horká koupel.“

„Koupel nebude.“ Když vcházeli dovnitř, změnila názor. „Vlastně to není vůbec špatné.“

Za deset minut to bylo ještě lepší. Voda tryskala do vany a silný proud ji vířil. Když se Roarke začal svlékat, Eva pozvedla obočí. „Pro koho že je ta vana, pro mě, nebo pro tebe?“

„Pro nás.“ Plácl ji po zadku a postrčil ji kupředu.

„Tak jo. Můžeš mi aspoň vyprávět, jak jsi zachránil život krásné ženě.“

„Hm.“ Vklouzl do pěnící vody, čelem k ní. „No. Nenesu přece odpovědnost za události, ke kterým došlo v minulém životě.“ Podal jí další sklenku vína, kterou prozíravě nalil. „Nebo snad ano?“

„Já nevím. Není snad hlavní myšlenka té teorie v tom, že události se opakují a ty se z nich buď poučíš, nebo taky ne?“ Zvedla sklenku do

výšky, potopila se a s povzdechem se opět vynořila. „Připadá mi, že jste byli milenci. Co říkáš?“

Zamyslel se a konečkem prstu přitom jezdil nahoru a dolů po Evině noze. „Jestli už tenkrát vypadala jako teď, můžu jenom doufat, že byli.“

Kysele se na něj usmála. „No jo, to jsem si mohla myslet. Vždycky jsi letěl na velké, krásné, exotické typy, tenkrát i teď.“ Pokrčila¨rameny, napila se vína a pak si pohrávala se stopkou skleničky. „Většina lidí si myslí, že jsi se mnou šlápl vedle.“

„Většina lidí?“

Hodila do sebe zbytek skleničky a odložila ji. „Jasně. Donese se to ke mně, když se čas od času musíme věnovat těm tvým zazobaným a domýšlivým obchodním partnerům. Já jim nezazlívám, že se nestačí divit, kam jsi dal oči. Nejsem ani velká, ani krásná, ani exotická.“

„To opravdu nejsi. Zato jsi štíhlá, půvabná a silná. Je zázrak, jak dobře jsem si uměl vybrat.“

Cítila se hloupě a zmateně. Dokázal v ní tyhle pocity vzbudit jen tím, jak se na ni podíval. „Já ty informace nelovím,“ špitla.

„Divil bych se, kdyby tě zajímalo, co si kdovíjaký můj partner o nás dvou myslí.“

„Nezajímá mě to.“ Do háje, celá se do toho zamotala. „Jenom jsem ti řekla, co jsem vypozorovala. Nějak mě po tom víně nechce poslouchat jazyk.“

„Štveš mě, Evo.“ Hlas mu zlověstně zchladl. Poznala, že ji chce varovat. „Kritizuješ můj vkus.“

„Zapomeň na to.“ Znovu se potopila, ale vmžiku vystřelila nad hladinu, když ji rukama sevřel v pase. „Hele, co to děláš? Chceš mě snad utopit?“ Vytřela si vodu z očí a viděla, že má opravdu vztek. „Poslyš – “

„Ne, ty poslouchej. Anebo ne.“ Přitiskl svá horká, hladová, netrpělivá ústa na její. Úplně se jí z toho zamotala hlava. „Ke třetímu bodu našeho programu přejdeme o chvilku dřív,“ řekl a nechal ji, aby se mohla nadechnout. „Ukážu vám, poručíku, proč jsem s vámi nešlápl vedle ani o centimetr…, ani o milimetr. Já totiž chyby nedělám.“

Krev se v ní začala vařit, přesto se na něj zamračila. „Tvůj arogantní postup na mě vůbec neplatí. Vždyť jsem říkala, že je to tím vínem.“

„Nebudeš svádět na víno nic z toho, co já s tebou dokážu udělat," slíbil. Posunul ruce tak, že palci zajel do citlivého záhybu mezi stehnem a rozkrokem. „Víno nemůže za to, že tě přinutím křičet."

„Já křičet nebudu." Hlava se jí zvrátila dozadu, ústy se dralo ven mohutné zasténání. „Nemůžu dýchat."

„Opravdu? Tak nedýchej." Zvedl ji, takže měla prsa nad vodou, a jeho ruce se zatím pod vodou činily. Sklonil se a chytil do úst její ňadro, ze kterého kapala voda. „Já si tě vezmu a ty mě to necháš udělat."

„Nemám ráda, když si mě někdo vezme, pokud si já nevezmu něco zpátky." Ovinula kolem něho ruce, ale to už ji přivedl k vrcholu. Tělo se jí vzepjalo a ruce jí zase klesly.

„Dneska ne." Dostal na ni strašlivý hlad. Přesně na takovou, jaká teď byla. Malátná, rozpálená a nemyslící.

„Jak to děláš?" Hlas se jí chvěl a skoro ztrácel.

Musel se uchichtnout, i když v něm touha bolestně narůstala. Nic už neříkal, vstal a zvedl ji. Když ji odnášel z koupelny, četl jí v očích vzrušení.

„Chci tě mít v posteli," šeptal jí. „Chci, abys byla vlhká vevnitř i venku. Chci cítit, jak se chvěješ, když se tě dotýkám." Položil ji a přitiskl jí ústa na krk. „Chci cítit, jak chutnáš."

Připadala si opilá a neměla chuť ani sílu jakkoli se kontrolovat nebo dokonce pohoršovat nad tím, že už s ní má zase plné ruce práce. Stočila se, aby na něj dosáhla, ale uhnul jí a nedočkavýma rukama a dychtivými ústy klouzal dolů po jejích zvlhlém těle. Nestačila jeho tempu. Její tělo bylo teď napnuté jako doběla zaťatá pěst, která se chystá udeřit. Orgasmus byl tak náhlý a prudký, že se ani neslyšela, jak křičí.

Vzal si všechno, co chtěl. Horká krev v něm divoce pulsovala pokaždé, když ji dohnal až na samý vrchol. Zběsile řídil jejich těla, zvlhlá potem.

Když už tu touhu proniknout do ní nemohl ovládnout, nadhodil si ji a roztáhl jí nohy, aby ho jimi v pase pevně stiskla. Obtočila kolem něj i ruce a rozechvělým tělem se k němu přitiskla. Uchopil ji za boky a naráz se do ní vyprázdnil.

Ústy si našel její ňadro a vnímal, jak jí pod vlhkou pokožkou divoce a nepravidelně buší srdce. A když pak, stále svírajíc nohama jeho tělo, znovu dosáhla vrcholu, jemně se odtáhl.

„Podívej se na mě.“ Zaklonil ji dozadu a pozoroval, jak pohybuje boky a celá se chvěje. Znovu se vzchopil a dral se do ní, kam to až šlo. „Podívej se na mě, Evo.“

Vrážel do ní pomalu a vytrvale, lapal po dechu a přitom ji hladil, rukama přejížděl každou její křivku. Jeho kontrola visela na tenounkém vlásku, napnutém k prasknutí.

Otevřela oči. Šlo to ztěžka, zeskelnatěly. Dívala se na něj. „Jsi má,“ řekl a celým tělem se kolem ní ovinul. „Má jediná.“

Rty zaútočil na její dychtivá, lačná ústa a explodoval. Projednou usnul první. Ležela ve tmě, poslouchala, jak oddechuje, a vnímala jeho horké tělo, zatímco sama pomalu vychládala. Protože už spal, hladila ho po vlasech.

„Miluju tě,“ šeptala. „Tak moc tě miluju, že je to k zešílení.“

Povzdechla si, zavrtala se do pokrývky, zavřela oči a pustila všechno z hlavy.

Vedle ní se Roarke usmíval do tmy. Nikdy neusnul první.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

V kanceláři vysoko nad centrem města probíhala Roarkeova poslední ranní schůzka. Původně měl v plánu, že tento obchod uzavře v Rotterdamu, pak se ale dohodl, že schůzka bude probíhat holograficky, aby mohl zůstat poblíž domova. Nablízku Evě.

Seděl v čele lesknoucího se jednacího stolu a byl si vědom toho, že jeho obraz sedí u stejného stolu za oceánem. Jeho sekretářka mu sedě-

la po levici a podávala mu materiály k odsouhlasení a podpisu. Po pravici měl tlumočníka pro případ, že by se vyskytl nějaký problém v jazykovém programu, který mu běžel do sluchátek.

Na dalších místech seděli členové rady ScanAir, či spíše jejich obrazy. Pro Roarkovu společnost a její sesterské firmy byl tento rok velmi úspěšný. Ne už tak pro ScanAir. Tím, že je odkoupil, jim Roarke vlastně prokazoval laskavost.

Kamenné výrazy několika holografických tváří však neprojevovaly ani vděk, ani nadšení.

Společnost potřebovala restrukturalizovat, což samozřejmě znamenalo, že na některých místech bude nutné upravit plat i odpovědnost. Osobně už vybral několik mužů a žen, kteří byli ochotni přesunout se do Rotterdamu a dát leteckou společnost znovu do pořádku.

Zatímco Roarkovi v uších tiše hučel počítačem zpracovaný překlad, pozoroval tváře a gesta a příležitostně konzultoval s překladatelem své drobné připomínky k výrazům a syntaxi.

Znal už všechny fráze i výrazy, vyskytující se ve smlouvě o odkoupení. Zdaleka nehodlal zaplatit tolik, kolik by si členové rady představovali. Ti na druhou stranu nepředpokládali, že by při auditu společnosti přišel na drobné a dobře schované finanční těžkosti.

Nemohl se pro to na ně zlobit. Sám by udělal totéž. Jeho kontrola však byla velmi důkladná a vždy všechno odhalila.

Podepsal každou kopii, připsal datum a podal smlouvy své sekretářce, aby je překontrolovala a orazítkovala. Vstala a vložila smlouvy do laserového faxu. O pár vteřin později podepisovala druhá strana kopii na opačném břehu oceánu.

„Gratuluji vám k odchodu do penze, pane Vanderlayi," říkal zdvořile Roarke, když mu podepsané kopie odfaxovali zpátky. „Doufám, že se vám bude na odpočinku líbit."

Druhá strana zareagovala pokývnutím hlavy a krátkou formální odpovědí. Hologramy zhasly.

Roarke se pobaveně protáhl. „Ne vždy se lidem zavděčíte, když jim dáte velkou sumu peněz, viďte, Caro?"

„Jistě, pane." Byla jako vždy upravená, překvapivě bílé vlasy měla krásně načesané. Vstala a šla zaarchivovat podepsané papíry i nahraný záznam o provedeném obchodu. Elegantní rezavý kostýmek zdůraz-

ňoval její krásně tvarované nohy. „Jejich vděk se ještě zmenší, až ze ScanAiru uděláte výdělečný podnik. Počítám, že to bude tak do roka.“

„Do deseti měsíců.“ Otočil se k překladateli. „Díky, Petrove, vaše služby byly jako vždy neocenitelné.“

„Je mi ctí, pane.“ Byl to android, kterého vyrobila jedna z Roarkových vývojových zbrojních továren. Jeho štíhlé tělo halil dobře střižený tmavý oblek. Příjemný obličej ničím nerušil a byl vytvarovaný tak, aby připomínal důvěryhodný střední věk. Některé jeho součásti si pronajaly i Spojené národy.

„Caro, dejte mi hodinku, než budu mít další schůzku. Musím si vyřídit pár soukromých záležitostí.“

„V jednu hodinu máte pracovní oběd se šéfy divizí Sky Ways. Na programu je diskuse o fúzi se ScanAir a o reklamní strategii.“

„Tady nebo někde mimo?“

„Tady, pane, v jídelně. Minulý týden jste schválil jídelníček.“ Usmála se. „Nachystal jste se dopředu.“

„Aha, už si vzpomínám. Budu tam.“ Postranním vchodem vešel do své kanceláře. Než si sedl ke stolu, aktivoval zámky. Nebylo to nezbytně nutné, protože Caro by k němu nikdy nevstoupila neohlášená, ale naučil se v určitých situacích neponechávat nic náhodě. Nechtěl v systému zanechat žádné stopy po tom, co teď potřeboval udělat. Raději by pracoval doma, ale tlačil ho čas. Měl ostatně dojem, že Evu taky.

Zapojil obvod s rušičkou, který uměl blokovat náhodné počítačové kontroly CompuGuard. Zákon pochopitelně postihoval počítačové pirátství velmi tvrdými pokutami.

„Vyhledat údaje o členech newyorské sekce církve Satanovy pod vedením Seliny Crossové.“

Čekejte. Údaje jsou chráněné Zákonem o svobodě vyznání. Žádost je zamítnuta.

Roarke se usmál. Rád se potýkal se složitými úkoly. „No tak dobře, jen počkej, jak změníš názor.“

Svlékl si sako, vyhrnul si rukávy a s chutí se pustil do práce.

Eva přecházela po příjemné kanceláři doktorky Mirové, která měla působit uklidňujícím dojmem. Ona se tu ale nikdy nedokázala zcela uvolnit. Věděla, že se na úsudek Mirové může spolehnout, o jeho správnosti se ostatně už mockrát přesvědčila. V poslední době ji zača-

la brát zcela vážně i v záležitostech týkajících se osobního života. Přesto se v její přítomnosti nedokázala chovat zcela nenuceně.

Mirová znala Evu víc než kdokoli jiný. Víc než Eva znala samu sebe. Těžko se tu pak mohla cítit příjemně a uvolněně. Uvědomila si, že dnes nepřišla probírat své soukromé problémy. Potřebovala si ujasnit vraždu.

Mirová otevřela dveře a vešla. Na tváři se jí objevil teplý, vřelý úsměv. Vypadá vždycky tak… skvěle, pomyslela si Eva. S elegancí to nikdy nepřehání a pokaždé je vkusně upravená. Dnes měla místo svého obvyklého kostýmku úzké šaty v barvě tykve, přes které si oblékla kabátek stejné barvy, se zapínáním na jeden knoflík. Boty na vysokém tenkém podpatku byly o jeden odstín tmavší. Eva nikdy nepochopila, jak mohou ženy zcela dobrovolně nosit takové boty.

Mirová jí podala obě ruce, což dělala, jen když chtěla někomu projevit náklonnost. Evu to trochu zmátlo, současně ji to ale také potěšilo.

„Jsem ráda, že vás zase vidím v plné síle, Evo. Koleno je už v pořádku?“

„Ano.“ Při vzpomínce na zranění, které utrpěla, když uzavírala svůj poslední případ, se Eva lehce zamračila a pohlédla dolů. „Lékaři odvedli skvělou práci. Úplně jsem na to už zapomněla.“

„I vaše práce má vedlejší účinky.“ Mirová se usadila do měkkého křesla. „Tak trochu mi to připomíná porod.“

„Prosím?“

„Všichni zapomínáme na bolest, která porod provází, na to obrovské trauma pro tělo i duši, a žijeme dál, abychom tu stejnou věc opakovali zas a znovu. Jsem přesvědčená, že ženy jsou dobré policistky a lékařky právě pro svou vrozenou nezdolnost. Sedněte si, dáme si čaj a vy mi povíte, co pro vás mohu udělat.“

„Díky, cením si toho, že jste si na mě udělala čas.“ Eva se posadila a ošila se. V této místnosti a v přítomnosti oné ženy měla vždy nutkání obnažovat svou duši. „Jsem tu kvůli případu, na kterém teď pracuji. Nemůžu vám ho popsat do detailů, protože se na něj vztahuje interní zákaz o poskytování informací.“

„Chápu.“ Mirová naprogramovala čaj. „Povězte mi tedy to, co můžete.“

„Jedna osoba v případu je mladá žena, osmnáct let, velmi inteligentní a rovněž velmi citlivá.“

„To je věk, ve kterém se mladí lidé hledají.“ Mirová uchopila čaj v jemném čínském porcelánu, ze kterého stoupala vonící pára, a podala jeden hrneček Evě.

Eva čaj vypila, zrovna moc po chuti jí ale nebyl. „Ano, máte pravdu. Ta dívka má rodinu, úzkou rodinu. Otec v ní sice nefiguruje, ale je tu velká rodina – prarodiče, bratranci a sestřenice, však víte. Nebyla – není sama,“ opravila se Eva.

Mirová přikývla. *Eva byla sama*, pomyslela si, *byla strašlivě osamělá.*

„Dívka se zajímala o stará náboženství a kultury, začala je studovat. Během minulého roku ji začal lákat okultismus.“

„Hm. To je rovněž dost typické. Mladí mají často potřebu zkoumat různá vyznání a různé víry, aby si nakonec našli tu svou vlastní. Okultismus je svou mystikou a tím, co nabízí, velmi přitažlivý.“

„Zapletla se se satanisty.“

„Jak moc – jen tak trochu, jako laik?“

Eva se zamračila. Čekala, že Mirová bude buď překvapená, nebo alespoň projeví nějakou známku nesouhlasu. Místo toho si popíjela svůj čaj a kolem úst jí pohrával jemný, laskavý úsměv. „Pokud se mě ptáte, jestli s nimi jen koketovala, řekla bych, že šlo o víc.“

„Byla zasvěcena?“

„Nedokážu si představit, co to přesně znamená.“

„Jednotlivé sekty se mohou lišit v detailech. Obecně je ale nejprve čekací fáze, pak slavnostní slib a fyzická značka na těle, většinou přímo na genitáliích nebo v jejich oblasti. Pro přijetí adepta za člena konventu je uspořádán obřad. Nesmí chybět oltář, lidský, většinou je to žena uprostřed kruhu. Vyvolávají se vládcové temnot, přičemž adept nebo adepti klečí. Symbolismus vyžaduje oheň, kouř, zvonění zvonů, prach z hrobu, nejlépe nějakého dítěte. Adepti dostanou vodu nebo víno smíchané s močí, a když tekutinu vypijí, velekněz nebo velekněžka jim obřadním nožem udělá značku.“

„Athamem.“

„Ano.“ Mirová se usmála, jako by ji potěšilo, že má tak nadanou studentku. „Pak společenství obětuje mladou kozu, ačkoli je to nelegální. Kozí krev smíchají s vínem a pijí. Potom se společenství oddá sexu. Oltář je k dispozici pro všechny. Sex považují za povinnost i potěšení.“

„Skoro bych řekla, že jste tam byla.“

„Nebyla, ale jednou jsem měla možnost sledovat sabat. Bylo to fascinující.“

„Snad tomu všemu nevěříte?“ Eva odložila šálek a konsternovaně řekla. „Vzývání ďábla.“

Mirová pozvedla pěkně tvarované obočí. „Já věřím v dobro a zlo, Evo, a v žádném případě si netroufám nebrat v úvahu podobnost, jakou má nejvyšší dobro a nejvyšší zlo. V naší práci vidíme od každého tolik, že to nemůžeme popřít.“

Lidé páchají zlo, pomyslela si Eva. *Zlo je lidské.*

„A co uctívání ďábla?“

„Pokud se někdo rozhodne zasvětit svůj život – a můžeme říct duši – tomuto vyznání, důvodem bývá jeho svoboda, struktura a důraz, jaký je kladen na egocentrismus. Někoho jiného zase přitahuje příslib moci. A mnohé zláká pouze sex.“

„Byl to jen sex. „ To přece řekl Wineburg těsně předtím, než zemřel, vzpomněla si Eva.

„Vaši mladou dívku, Evo, na počátku asi okouzlil intelekt. Satanismus je starý několik set let a jako jiné pohanské víry tady byl už před křesťanstvím. Jak je možné, že přežil a že v některých oblastech dokonce prosperuje? Je v něm hodně tajemného a hříšného, hodně sexu. Jeho obřady jsou tajuplné a pečlivě propracované. To všechno ji asi uchvátilo, zvlášť pokud pochází ze soudržné rodiny, která jí pravděpodobně poskytuje dobré zázemí, a pokud je ve věku, kdy je zralá bouřit se proti statu quo.“

„Váš popis obřadu se velmi podobá jejímu popisu. Ona ale jen přihlížela, a pak ji sexuálně zneužili. Byla ještě panna, a já mám pocit, že byla pod vlivem drog.“

„Chápu. Skutečně existují sekty, které se odchýlí od zavedených pravidel, jež jim ukládá jejich zákon. Ty pak mohou být nebezpečné.“

„Nepamatovala si některé chvíle, ztrácela pojem o čase a byla závislá, řekla bych až otrocky, na dvou členech sekty. Odvrátila se od rodiny, nechala studií. To všechno do chvíle, než se stala svědkem rituální vraždy dítěte.“

„Obětování lidského života je prastarý a politováníhodný zvyk.“ Mirová decentně upila. „Jestli se v té sektě vyskytly drogy, je velmi pravděpodobné, že se u ní vytvořil návyk a že se na těchto lidech stala

závislou. To by pak vysvětlovalo její výpadky paměti. Řekla bych, že vražda, které byla svědkem, ji natolik šokovala, že se od kultu a jeho rituálů odvrátila.“

„Byla k smrti vyděšená. Nešla zpátky ke své rodině, nenahlásila vraždu. Utekla k čarodějnici.“

„K bílé čarodějnici? K wiccance?“

Eva stiskla rty. „Udělala to, čemu se asi říká obrátit se ve víře o sto osmdesát stupňů. Místo černých svíček si začala zapalovat bílé. Žila ve strachu a tvrdila mi, že jeden ze členů sekty se umí proměnit v havrana.“

„Změna vzezření.“ Mirová vstala a zamyšleně naprogramovala další čaj. „To je zajímavé.“

„Byla přesvědčená, že zabijí i ji, tak jako zabili jí blízkého člověka, i když toto úmrtí je prozatím oficiálně vedeno jako přirozená smrt. Nemám nejmenší pochyby o tom, že ji týrali, že si našli způsob, jak posilovat její falešné představy a obavy. Myslím, že něco z toho by se dalo vysvětlit jejím vlastním pocitem viny a studu.“

„V tom můžete mít pravdu. Emoce ovlivňují intelekt.“

„Ale nakolik?“ ptala se Eva. „Tak, že vidí věci, které neexistují? Tak, že vinou svých bludů vběhne do cesty přijíždějícímu autu a zabije se?“

Mirová se znovu posadila. „Je tedy mrtvá. To je mi líto. Jste si jistá, že když tam vběhla, byla ovlivněna svými halucinacemi?“

„Na místě činu byl profesionál. Nikde nic nebylo. Jen černá kočka,“ dodala Eva.

„Aha, stará známá. Mohla být tou poslední kapkou, a pak pohár přetekl. I kdyby tam tu kočku nastrčili, aby ji vyděsili, těžko budete dokazovat, že jde o vraždu.“

„Hráli si s jejími myšlenkami, dávali jí drogy, možná použili i hypnózu. Děsili ji všelijakými triky a zprávami po videofonu. A pak ji dorazili. Do háje, copak tohle není vražda? Já to dokážu.“

„Když přijdete k soudu s náboženstvím, které lidé navíc nehodlají uznávat, rozhodně nebudete v jednoduché pozici.“

„Kašlu na to, co je jednoduché. Lidi v téhle sektě smrdí. A já jsem přesvědčená, že za poslední dva týdny zabili už čtyři osoby.“

„Čtyři.“

Mirová se odmlčela a postavila šálek. „Tělo, které našli blízko vašeho domova. Detaily v tisku byly velmi útržkovité. Má s tím něco společného?“

„Ano. Byl jedním z nich, podřízli mu krk – athamem. Nůž nechali v něm, zabodnutý ve slabinách, se vzkazem, který odsuzoval satanismus. Byl přivázaný k obrácenému pentagramu.“

„Zmrzačení a vražda.“ Mirová sešpulila ústa. „Na wiccany to nevypadá, protože jejich víra nic takového nedovoluje.“

„Lidi pořád dělají nesmyslné věcí, které jim víra nedovoluje nebo přímo zakazuje,“ řekla Eva netrpělivě. „V tomto případě ale podezírám člena nebo členy jeho vlastního kultu. Další muž byl zavražděn athamem včera v noci. Zatím se nám vraždu podařilo ututlat, takže ranní zprávy o ní ještě neinformují, ale během několika hodin ji média objeví. Byla jsem přímo u toho, pronásledovala jsem ho. Neběžela jsem ale dost rychle.“

„Zabili ho rychle, bez rituálu? Když ho pronásledovala policie?“ Mirová zavrtěla hlavou. „To je projev zoufalství, nebo arogance. Jestliže to udělali stejní lidé, pak se zdá, že jim narůstá sebevědomí.“

„Možná i chuť. Krev je návyková. Potřebovala bych vědět, jaké jsou slabiny člověka, který vede takový kult. Je to žena, jejíž interní policejní záznam je pěkně obsáhlý, zahrnuje nelegální sex a nelegální obchod s drogami. Bisexuálka. Je majitelkou klubu, žije si dobře. Její společník má perfektní postavu a dělá jí poskoka. Ráda se předvádí,“ dodala Eva, když si vybavila trik s ohněm. „Tvrdí, že je jasnovidka. Je nervózní a má velmi výbušnou a úskočnou povahu.“

„Jejím slabým místem bude v první řadě asi pýcha. Jestliže má moc a autoritu, ponese jakýkoli projev neúcty velice těžce. Je jasnovidná?“

„To myslíte vážně?“

„Evo.“ Mirová si zlehka oddechla. „Psychické schopnosti přece existují, vždycky existovaly. Potvrzují to i studie.“

„No jo, no jo.“ Eva to odbyla mávnutím ruky. „Institut Kijinského, například. Mám od nich důkladnou zprávu o té mé bílé čarodějnici. Uvádí se v ní, že její kvality jsou vynikající.“

„A vy s nimi nesouhlasíte?“

„S křišťálovou koulí a se čtením z ruky? Vy jste přece vědec.“

„Ano, jsem, a proto připouštím, že věda je proměnlivá. Poznáváme vesmír a jeho části, a to samozřejmě vědu ovlivňuje. Mnozí uznávaní

vědci připouštějí, že se rodíme s něčím, co bychom mohli nazvat šestým nebo, chcete-li, vyšším smyslem. Někteří z nás jej vědomě rozvíjejí, jiní jej potlačují. Většina z nás si jej však podržela alespoň na určitém stupni. Nazýváme ho instinktem, předtuchou, intuicí. Vy sama na něj spoléháte."

„Já se spoléhám jen na důkazy a na fakta."

„Ale, Evo, vy taky máte tušení. A vaše intuice je docela šikovný nástroj. A co teprve Roarke." Usmála se, když se Evino obočí stáhlo. „Člověk se nedostane v tak mladém věku takhle vysoko, pokud nemá silný instinkt pro správná rozhodnutí a skutky ve správný čas. Zázraky – dáte-li přednost tomuto romantičtějšímu termínu – existují."

„Vy mi tady tvrdíte, že věříte na čtení myšlenek a čarování?"

„Mohu intuitivně poznat, co se vám teď právě honí hlavou." Mirová se usmála a dopila čaj. „Myslíte si, že Mirová pěkně kecá."

Eviny rty se zkřivily do zdráhavého úsměvu. „Jste docela blízko."

„Poslyšte, něco vám řeknu, protože si myslím, že proto jste ke mně přišla. Čarodějnictví, ať už bílé nebo černé, existovalo od počátků lidstva. Moc a síla mohou přinést užitek, mohou být ale také zneužity. I to tvoří podstatu lidstva. I kdybychom využili všechny dostupné poznatky vědy a techniky, neuměli bychom zničit jedno, aniž bychom poškodili to druhé. Moc je třeba opečovávat a vychovávat, zrovna tak jako víru. Proto máme své obřady a rituály, potřebujeme jejich strukturu i útěchu, kterou nám poskytují, a samozřejmě i jejich tajemství."

„Obřady ani rituály mi naprosto nevadí, doktorko Mirová, pokud ovšem nepřekročí hranici zákona."

„S tím bych souhlasila. Ale i zákon je proměnlivá veličina. Mění se, přizpůsobuje se."

„Vražda zůstane vždycky vraždou. Ať je provedena kamenným kopím nebo laserovým paprskem." Najednou měla oči tmavé a divoké. „I když použijí kouř a zrcadla. Najdu pachatele a žádné čáry na celém světě mě nezastaví."

„Jistě." Nepatrný strach – jakási předtucha – jí sevřela útroby. „S tím bych rovněž souhlasila. Vy taky máte moc, Evo, a využijete jí." Založila si ruce. „Mohu vám poskytnout detailnější rozbor satanistů a wiccanů, pokud chcete."

„Chci vědět, s čím a s kým mám tu čest. Moc bych vaši pomoc ocenila. Můžete mi vypracovat psychologický profil typického člena obou kultů?“

„Známe typického vyznavače katolicismu nebo buddhismu, ale takový typický satanista nebo wiccan se dá sotva určit. Mohu zobecnit, které typy osobností přitahuje okultismus. Ta wiccanka, ke které šla ona mladá dívka, je podezřelá?“

„Ano, i když není hlavní podezřelá. Pomsta je silný motiv, a končíli satanisté s obřadním nožem zabodnutým do životních orgánů, nemohu pomstu vynechat.“ Eva si přejela jazykem přes zuby. „Já si ale myslím, že by na ně spíš uvalila kletbu.“

„Prověřte nehty, vlasy a chlupy všech obětí, případně i těch, které budou následovat. Jestliže se jedná o kletbu, měli byste najít někde něco odstřiženého.“

„Opravdu? Prověřím to.“ Eva vstala. „Moc jste mi pomohla.“

„Do zítřka vám pošlu zprávu.“

„Výborně.“ Vykročila, ale pak se zastavila. „Víte toho tolik. Patří i tato oblast do studia psychiatrie?“

„Do určité míry ano, já jsem ale měla čistě osobní důvody, proč jsem ji studovala do takové hloubky.“ Sešpulila rty. „Moje dcera je wiccanka.“

Evě poklesla brada. „Aha.“ Co k tomu říct? Nevěděla, co má dělat, strčila si tedy ruce do kapes. „Někde poblíž?“

„Ne, žije v New Orleans. Má pocit, že je tam větší volnost. Možná nejsem úplně objektivní, Evo, teď víte proč, ale myslím si, že i vám se bude tahle víra líbit. Je něžná, zemitá a štědrá.“

„Jistě.“ Eva zamířila ke dveřím. „Zítra v noci se jdu podívat na jejich setkání.“

„Dejte mi vědět, jak to na vás bude působit. Jestli budete mít nějaké dotazy, na které já nebudu schopná odpovědět, má dcera si o nich s vámi určitě ráda popovídá.“

„Dám vám vědět.“ Zamířila k výtahu a zhluboka vydechla. *Dcera Mirové je čarodějnice, pro Kristovy rány pomyslela si. Sakra, to je rána.*

Jela zpátky na centrálu, aby vyzvedla Peabodyovou, a pak zajela k Wineburgovi domů. Chtěla se podívat, jak žil, probrat jeho osobní

zápisky a záznamy. Měla pocit, že příživník jako on musel mít nějaký soukromý seznam jmen a míst.

Technici už místo pročesali, nic zvlášť zajímavého ale nenašli. Třeba bude mít větší štěstí.

Jak procházela kuřárnou, narazila na Peabodyovou. „Přistavte můj vůz, za patnáct minut. Chci jen probrat vzkazy a zařídit pár videofonátů."

„Ano, madam. Poručíku –"

„Potom," řekla Eva ve spěchu, a nevšimla si tudíž, jak sebou Peabodyová trhla.

Příčina na ni čekala v kanceláři.

„Feeney?" Strhla ze sebe sako a odhodila ho na židli. „Už ses rozhodl, jestli si to namíříš do Mexika? Zavolej Roarkovi, řekne ti detaily. Měl by –"

Když Feeney vstal a šel zavřít dveře, zmlkla. Stačil jediný pohled na jeho obličej a bylo jí všechno jasné.

„Lhalas mi." Jeho hlas se chvěl bolestí a vztekem zároveň. Pohled měl však jasný a chladný. „Tys mi prachsprostě lhala. A já jsem ti věřil. Vyšetřovalas Franka za mýma zádama, přes jeho mrtvolu."

Nemělo smysl cokoli zapírat ani zjišťovat, jak se o všem dozvěděl. Čekala, že se to stane. „Šlo o interní vyšetřování. Whitney po mně chtěl, abych ho prošetřila, a to jsem taky udělala."

„Interní vyšetřování, trhni si. Nikdo nebyl čistší než Frank."

„Já vím, Feeney. Byla –"

„Ale čmuchala jsi. Hrabala ses v jeho záznamech a mě jsi obešla."

„Musela jsem."

„Kecy. Kruci, já jsem tě všechno učil. Vždyť bys byla pořád v uniformě, kdybych tě sem neposadil. A ty mě teď bodneš do zad." Zaťal pěsti u stehen a přistoupil k ní blíž.

Kdyby je použil, vůbec by se nezlobila.

„Alicin případ jsi ještě neuzavřela, máš podezření, že jde o vraždu. Byla to moje kmotřenka, a ty mi ani neřekneš, že se ji nějakej hajzl pokusil zabít? Držíš mě co nejdál od vyšetřování, lžeš mi. Dívala ses mi přímo do očí a lhalas mi."

Vnitřnosti jí ztuhly. „Ano."

„Máš podezření, že byla zfetovaná, znásilněná a zavražděná, a nepustíš mě k tomu?"

Pochopila, že se musel dostat do záznamů a k jejím hlášením. Zapečetila je sice a zakódovala, ale když se Feeney jednou rozhodl, nemohlo ho už nic zastavit. Došlo jí, že ten poslední impuls musel přijít minulou noc, když stál nad Wineburgovým tělem.

„Nemohla jsem," řekla rozhodně. „I kdybych nedostala rozkaz, nemohla bych. Osobně se tě to dotýká. Nemůžeš objektivně pomáhat při vyšetřování, když se jedná o rodinu."

„Co ty kruci víš o rodině?" vybuchl, až sebou trhla.

Opravdu by byla radši, kdyby jí jednu ubalil.

„Rozkazy?" pokračoval a chrlil ze sebe rozhořčení, které ji spalovalo. „Svinský rozkazy jsou teď tvůj styl, Dallasová? To je důvod, proč se mnou jednáš jako s nějakým usmrkaným zelenáčem? ‚Vezmi si volno, Feeney. Půjč si od mého bohatého manžela dům snů a zajeď si do Mexika.'" Zašklebil se. „To by se ti hodilo, že jo? Odklidit mě z cesty, abych se ti tu nepletl pod nohama, protože mě teď zrovna nemůžeš potřebovat."

„Tak to není. Bože, Feeney –"

„S tebou jsem skončil." Najednou mluvil naprosto klidně. Měla pocit, že jí hoří v krku. „Věřil jsem ti. Vždycky a všude jsem ti kryl záda. Ale s tím je konec. Jsi dobrá, Dallasová, to jo, ale jsi chladná. Do háje s tebou."

Neřekla nic, když vycházel; nechal za sebou otevřené dveře. Ani nemohla nic říct. Pochopila, že přišel na všechno a že prokoukl i ji.

„Dallasová." Peabodyová vtrhla do dveří. „Nemohla jsem –"

Eva ji přerušila, zvedla jen prst a otočila se k ní zády. Pomalu, pravidelně dýchala, snažila se tak uklidnit svůj žaludek. I tak se v ní ještě všechno svíralo. Pořád Feeneyho v místnosti cítila, tu lacinou kolínskou, kterou mu kupuje jeho žena.

„Zajdeme k Wineburgovi domů a znovu to tam prohledáme. Jste připravená?"

Peabodyová otevřela pusu a zase ji zavřela. I kdyby věděla, co říct, stejně by se asi nestrefila. „Ano, madam."

Eva se otočila. Její pohled byl nicneříkající, studený, klidný. „Tak tedy jdeme."

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Když dorazila domů, měla náladu pod psa. U Wineburga obrátila všechno vzhůru nohama, zopakovala každičký úkon, který už před ní provedli technici. Tři hodiny prohlížely s Peabodyovou šatníky a zásuvky, procházely poznámky a vyhledávaly záznamy videofonátů.

Našla dva tucty navlas stejných tmavých obleků, boty, které se lesklý tak, že se v nich odráželo její zamračené čelo, a sbírku disků s neskutečně nudnou hudbou. V jeho malém trezorku nenašly nic, co by nějak pomohlo osvětlit situaci. Dva tisíce v hotovosti, dalších deset v kreditech a docela slušná sbírka videokazet s tvrdou pornografií mohly snad něco prozrazovat o svém majiteli, ale rozhodně neposkytovaly žádnou stopu k vrahovi.

Nevedl si žádný soukromý deník, a v jeho diáři byly sice zaznamenány časy a místa soukromých i obchodních schůzek, ale téměř žádná zmínka o jejich obsahu. Finanční záznamy měl pečlivě uspořádané, jak se taky dalo očekávat od člověka, jehož povoláním byla péče o peníze. Všechny výdaje i příjmy byly pečlivě zaregistrované. Velké a pravidelné výběry hotovosti dvakrát do měsíce během posledních dvou let Wineburgova rutinního života Evě napověděly, proč si Selina tak dobře žije. Výběry byly ovšem vedené v kolonce soukromých výdajů.

Přesnost, s jakou se shodovala data nočních schůzek za poslední dva roky a data výběrů na soukromé účely, opět dvakrát do měsíce, nestačila k prokázání spojitosti s kultem Seliny Crossové.

O té ženě nebylo nikde ani zmínky.

Byl rozvedený, bezdětný a žil sám.

Klepala na dveře, mluvila se sousedy. Pochopila, že Wineburg nebyl zrovna moc společenský. Návštěva k němu zašla jen zřídka a nikdy nevzbudila v sousedech tolik zvědavosti, aby byli schopni ji popsat.

Odcházela s prázdnou, s nepříjemným pocitem v žaludku a bobtnajícím dojmem nezdaru. Věděla naprosto jistě, že Wineburg byl členem kultu Crossové a že za toto privilegium tvrdě zaplatil. Nejdřív penězi,

pak i životem. Ani o krůček se však nepřiblížila k tomu, aby to mohla dokázat. Ke všemu se teď ani nedokázala na případ plně soustředit.

Vyrazila k domovu. Před očima jí znovu vytanula Feeneyho rozzuřená tvář a v uších jí zněla jeho hořká slova. Pocity mizerie a prohry do sebe narážely.

Věděla, že ho zklamala. A co víc, zradila ho, přestože udělala přesně to, co ji léta učil. Poslechla rozkazy a zachovala se jako policistka. Dělala svou práci.

Kamarádské to ale nebylo, pomyslela si, zatímco jí ve spáncích prudce bušilo rozčilením.

Vzpomněla si, jak jí řekl, že je chladná, a pevně zavřela oči. Má pravdu, je chladná.

Když vcházela dveřmi do haly, přiběhla k ní kočka a otřela se jí o nohy. Nezastavila se, jen slabě zaklela, že se jí plete do cesty. Summerset vyklouzl ze dveří.

„Roarke se vás snažil sehnat.“

„Ano? Měla jsem moc práce.“ Netrpělivě Galahada nohou odstrčila. „Je tady?“

„Ještě ne. Zastihnete ho v kanceláři.“

„Promluvím s ním, až přijde domů.“ Chtěla se napít něčeho silného, co by jí zamlžilo mozek. Pak si ale uvědomila, jak je taková berlička nebezpečná a ubohá, a vydala se ze salonu opačným směrem. „Pro nikoho jiného nejsem doma. Jasné?“

„Samozřejmě,“ řekl Summerset škrobeně.

Když byla pryč, Summerset se ohnul, zvedl kočku a pohladil ji – něco takového by v přítomnosti další osoby nikdy neudělal. „Poručík je velmi nešťastná,“ šeptal. „Asi bychom měli někomu zavolat.“

Galahad spokojeně předl a natahoval krk pod Summersetovými dlouhými kostnatými prsty. Svou vzájemnou náklonnost chovali v tajnosti.

Evu by to jistě překvapilo, jenže ona o nich teď nepřemýšlela. Vyběhla schody a krytým bazénem a zahradou prošla do tělocvičny. Věděla, že fyzická námaha jí pomůže udržet rozbouřené emoce na uzdě.

Zatímco se převlékala do černého přiléhavého dresu a vysokých holinek, snažila se pustit všechno z hlavy. Naprogramovala si sestavu pro celé tělo – celou sérii kliků a cviků na výdrž – a se zaťatými zuby

poslouchala, jak jí úsečný počítačový hlas dává povely dřep, vztyk, výpon, výdrž, opakovat.

Jakmile se lehce zapotila, přepnula program na aerobik. Počítač na fitness jí nachystal běžeckou trasu vedoucí do kopce a z kopce a do schodů, které snad nikdy nekončily, jako za trest. Nastavila si rozmanitost povrchu, po kterém běžela. Docela se jí zalíbilo, jak se jí pod nohama střídaly napodobeniny asfaltu, písku, trávy a hlíny. Bolest v žaludku ale nezmizela.

Můžeš utéct, pomyslela si otupěle, *ale neschováš se.*

Srdce jí prudce bušilo, přiléhavý dres měla nasáklý potem, a přesto byly její emoce stále křehké jako sklo. Rozhodla se, že zkusí do něčeho bušit, a natáhla si měkké ochranné rukavice.

Ještě nikdy nevyzkoušela sparing androida. Roarke si tuhle hračku pořídil teprve nedávno. Android byl pěkný svalovec střední váhy, měřil metr osmdesát a vážil pětadevadesát kilo. Dobrá koupě, pomyslela si, když si ho s rukama v bocích měřila.

Zmáčkla kód na tubusu, ve kterém byl uložen. Jak se obvody propojovaly, ozvalo se slabé hučení. Android otevřel tmavohnědé přívětivé oči. „Přejete si zápasit?“

„Jasně, kamaráde, přesně tohle chci.“

„Box, karate – korejské nebo japonské –, taekwondo, kung-fu, pouliční rvačka. Program na sebeobranu je rovněž k dispozici. Osobní kontakt je volitelný.“

„Přímý boj zblízka,“ řekla, poodstoupila a napřímila se. „Tělo na tělo.“

„Kola na čas?“

„Propána, to ne. Pojedeme tak dlouho, dokud jeden z nás nepadne, příteli.“ Zaťala pěsti a připravila se do střehu.

„Potvrzuji příjem.“ Android se naprogramoval a chvilku tiše vrčel. „Jsem přibližně o třicet pět kilogramů těžší. Chcete-li, mám program s handicapem –“

Sevřená pěst jí vystřelila zvedákem rychlostí blesku rovnou do čelisti, až mu odhodila hlavu dozadu. „Tady máš můj handicap. Tak už pojď.“

„Jak si přejete.“ Pokrčil se v kolenou jako ona a začal kroužit. „Neurčila jste, chcete-li hlasový doprovod. Posměšky, urážky –“ Zakymá-

cel se, když se její noha vymrštila a zabořila se mu do břicha. „Projevy uznání, vhodné výkřiky při bolesti jsou rovněž k dispozici.“

„Pro Kristovy rány, tak už zaútoč.“

Udeřil s takovou rychlostí a razancí, že se zapotácela a málem ztratila rovnováhu. Kroužila kolem něj, backhandem mu jednu ubalila a myslela na to, že se jí to začíná líbit.

Další její výpad vykryl, srovnal těžiště a chytil ji pod krkem. Eva se zapřela nohama, vystřelila loket a přehodila ho přes rameno. Ani ho nestačila přirazit k zemi, a už byl zase na nohou.

Pěst v rukavici jí dosedla na solar plexus. Z plic jí vyrazil proud vzduchu a ostrá bolest jí projela až do hlavy. Ležela vyřízená, ale ještě se nevzdala. Čelem ho prudce bouchla do nártu.

Když o deset minut později vstoupil Roarke, zastihl svou ženu, jak letí vzduchem a skluzem přistává na matraci. Zvedl obočí a opřel se o dveře. Pak se ale rozhodl, že si prostě sedne a bude se dívat.

Než se stačila postavit na nohy, android byl už znovu u ní. Popadla ho za kotníky a snažila se je zkroutit, tahala za ně a strkala do nich. Hlavu teď měla úplně prázdnou, nebylo v ní vůbec nic. Lapala po dechu a v puse cítila železitou chuť krve.

Jako dračice se vrhla na soupeře, chladnokrevně a neústupně. Každé dloubnutí, každá rána, každý kopanec, ať už je dala nebo dostala, jí plnily tělo ledovým, primitivním vztekem. Z očí jí sršela zuřivost. Přesnými údery do hlavy nemilosrdně zaháněla androida do kouta.

Roarke se zamračil a vstal. Těžce supěla a sípala, ale nezastavila se. Když android zavrávoral a padl na kolena, přikrčila se, aby mu zasadila smrtící ránu.

„Konec programu,“ zavelel Roarke a popadl svou ženu za napřaženou ruku dřív, než stačila ukopnout androidovu kinklající se hlavu. „Rozbiješ ho,“ řekl mírně. „Na smrt není naprogramovaný.“

Předklonila se a rukama se opřela o kolena, aby popadla dech. Vzteky viděla rudě, potřebovala si pročistit hlavu. „Promiň, nechala jsem se asi unést.“ Podívala se na androida, který s ochablou pusou a očima obrácenýma v sloup zhrouceně klečel na kolenou. „Podívám se, co mu je.“

„O to se nestarej.“ Chtěl k sobě pootočit její tvář, ale vytrhla se mu a šla si přes tělocvičnu pro ručník. „Máš chuť bojovat?“

„Potřebovala jsem do něčeho bušit.“

„Já bych se ti nehodil?“ Usmíval se. Když však její ruka s ručníkem klesla, ve tváři neměla po vzteku ani stopy. Jen v očích jí zůstala bolest. „Co je, Evo? Co se stalo?“

„Nic. Jen jsem měla den plný nepříjemností.“ Odhodila ručník stranou a došla si k chladicímu boxu pro minerálku. „Domovní prohlídka u Wineburga byla totální krach. Vůbec nic, co by nám pomohlo. Technici nenašli nic ani v garáži. To se ale dalo čekat. Pár jsem jich znovu poslala na Crossovou a na Albana Znamenitého. Pak jsem měla schůzku s Mirovou. Její dcera je u wiccanů, chápeš to?“

To není kvůli práci, pomyslel si, ten bolestně nešťastný výraz, který má v očích. „Co se stalo?“

„Není toho dost? Od Mirové asi těžko můžu čekat objektivní názor, když její dcera věří na čáry. A pak Peabodyová. Děsně se nastydla a má plnou hlavu nudlí, takže musím všechno říkat dvakrát, než jí to dojde.“

Eva si uvědomila, že mluví moc rychle. Slova se jí hrnula z úst, aniž by je dokázala zastavit. „Teď si s ní teda užiju, když od rána do večera jen kašle a kýchá. Média už vyšťárala Wineburga, a dokonce vědí, že ty a já jsme byli na místě, když se to stalo. Ti parchanti novináři mi zahltili viodeofon. Informace unikají, kudy se dá. K zbláznění, kde všude jsou díry. Feeney se domákl, že jsem ho z případu vynechala.“

Tak, pomyslel si Roarke, *a je to venku*. „Byl na tebe zlý?“

„A proč by nebyl?“ Hlas jí stoupl. Otočila se a snažila se najít ztracenou rovnováhu a skrýt bolest. „Úplně mi důvěřoval a já mu lhala přímo do očí.“

„Měla jsi snad na vybranou?“

„Vždycky máš na vybranou,“ polykala slova. Zvedla poloprázdnou láhev a mrštila s ní o zeď, až z ní se syčením vystříkla voda. „Vždycky má člověk na vybranou,“ opakovala. „Já jsem si vybrala. Věděla jsem, jak moc měl Franka i Alici rád, ale vyšoupla jsem ho. Řídila jsem se rozkazem. Držela jsem hubu a krok.“

Cítila, jak v ní bolest opět narůstá a chce ji zadávit. Snažila se ji potlačit. „Měl pravdu, ve všem, co mi řekl. Ve všem. Mohla jsem mu to přece říct mezi čtyřma očima.“

„Bylo tohle snad součástí výcviku? Copak tě něco takového učil?“

„Vždyť mě udělal,“ odsekla. „Jsem jeho dlužníkem. Měla jsem mu říct, co se děje.“

„Ne.“ Přistoupil k ní a vzal ji za ramena. „Ne, nemohla jsi.“

„Mohla jsem.“ Teď už křičela. „Měla jsem. Kéž bych to udělala!“ Pak se zhroutila. Zakryla si rukama obličej a propukla v pláč. „Bože, co jen teď budu dělat?“

Roarke ji pevně objal. Plakala zřídka, jen když byla v nejvyšší nouzi. Když už se ale na slzy konečně dostalo, draly se ven s děsivou prudkostí. „Potřebuje trochu času. Je to policajt, Evo. Část jeho já už vše pochopila a zbytku to postupně dojde.“

„Ne.“ Chytla se jeho košile a držela se jí. „Kdybys viděl, jak se na mě podíval… Ztratila jsem ho, Roarku. Já jsem ho ztratila. Přísahám, že bych radši přišla o svůj odznak.“

Čekal, až se vypláče. Je v ní tolik silných emocí, přemítal a přitom držel její otřásající se tělo v náručí a konejšivě je houpal. Celý život se snažila své emoce potlačovat, a tím se jen umocnily, takže teď vyplouvají na povrch s nebývalou razancí.

„K čertu.“ Dlouze a kolísavě vydechla. Hlavu měla jako střep, v krku ji řezalo. „Tak nerada brečím. Vždyť pláč ani nepomáhá.“

„Ale ano, pomáhá víc, než si myslíš.“ Pohladil ji po vlasech a pak jí pozvedl bradu. „Potřebuješ se najíst a pořádně se prospat, abys mohla dělat, co je třeba.“

„Co mám dělat?“

„Uzavřít případ. Pak hodíš tohle všechno za hlavu.“

„Hm.“ Rukama si přejela přes horké a vlhké tváře. „Stejně musím ten případ uzavřít. Nemám na vybranou.“ Se sykotem vydechla. „To je ale zpropadená práce.“

„Hájíš přece spravedlnost.“ Palcem jí přejel přes dolíček na bradě. „Je to tak, ne?“

Pohlédla na něj zarudlýma, opuchlýma, unavenýma očima. „Já už nevím vůbec nic.“

Nejedla a on ji nenutil. V životě poznal hodně trápení a z vlastní zkušenosti věděl, že jídlo nic nevyřeší. Chvilku zvažoval, jestli by ji neměl přinutit, aby si vzala prášek na uklidnění. Pak si to ale rozmyslel. Byl proto rád, když si šla sama brzy lehnout. Vymluvil se, že musí vyřídit jeden hovor ohledně konference.

Ve své kanceláři ji sledoval na obrazovce, dokud se nepřestala neklidně převalovat a neusnula. Potřeboval zařídit něco, co nebude trvat

déle než hodinu nebo dvě. Pochyboval, že by se probrala dřív a sháněla se po něm.

U Feeneyho nikdy nebyl. Činžovní dům byl nenápadný, příjemně opršelý a dobře zabezpečený. K Feeneymu se docela hodí, pomyslel si Roarke. Nechtěl riskovat, že by ho Feeney nevpustil hned dole, poradil si proto po svém s bezpečnostním bzučákem i se zámky vstupních dveří.

Šlo mu to docela dobře.

Když procházel malou halou, ucítil slabý zápach postřiku na hubení hmyzu. Proti hubení hmyzu nic neměl, ale pach setrvávající ve vzduchu se mu protivil. Poznamenal si, že je třeba s tím něco udělat.

Ten dům totiž vlastnil.

Nastoupil do výtahu a zmáčkl třetí poschodí. Když vystupoval, všiml si, že koberec na chodbě by už také snesl výměnu. Chodba byla dobře osvětlená, slabý paprsek bezpečnostních kamer spolehlivě blikal. Stěny byly čisté a natolik silné, že šum života za zavřenými dveřmi nebylo na chodbě skoro slyšet.

Přesto Roarke rozeznával tichou melodii, záchvat smíchu nebo rozmrzelý noční pláč dítěte. Lidé tady žijí docela příjemně, pomyslel si. Zazvonil u Feeneyho dveří a čekal.

Díval se klidně dveřní obrazovkou i poté, co k němu domácím telefonem dolehl Feeneyho podrážděný hlas.

„Co tu k čertu chcete? Obcházíte snad brlohy?“

„Nemám pocit, že by tahle budova vypadala jako brloh.“

„Ve srovnání s tím vaším palácem je brloh téměř cokoli.“

„Chcete řešit naše rozdílné bydlení přes zavřené dveře, nebo mě pozvete dál?“

„Už jsem se ptal, co chcete.“

„Vy víte, proč tu jsem.“ Zamračil se, ne moc, aby ho neurazil. „Máte přece dost kuráže, abyste se mi postavil tváří v tvář, nebo snad ne, Feeney?“

Roarke čekal, že tohle zabere. Dveře se otevřely dokořán. Feeney tam bojovně stál, mohutným tělem vyplňoval vstup a tvářil se hodně naštvaně. „Do toho vám nic není.“

„Právě že je.“ Roarke stál na místě a mluvil klidně. „Je mi do toho hodně, ale nevím, jestli o tom musejí vědět i vaši sousedé.“

Se zaťatými zuby ustoupil Feeney dozadu. „Pojďte dál a vyklopte, co jste mi přišel říct, a pak zmizte.“

„Je vaše žena doma?“ zeptal se Roarke, když za ním Feeney zabouchl dveře.

„Má dneska dámskou jízdu.“ Feeney předklonil hlavu. Jako býk, který se chystá k útoku, pomyslel si Roarke. „Chcete si do mě střelit? Tak jen do toho. Klidně vám tu vaši hezkou držku rozstřílím jak cedník.“

„Ježíši Kriste, ona je ale úplně stejná.“ Roarke kroutil hlavou a přecházel po obývacím pokoji. Je to tu útulné, pomyslel si, i když není zrovna uklizeno. Na obrazovce právě hráli baseball, zvuk byl vypnutý. Pálkař odpálil a míček letěl v naprosté tichosti. „Jaký je stav?“

„Yankeeové si polepšili o bod.“ Přistihl se, že Roarkovi málem nabídl pivo, včas se ale zarazil. „Řekla vám to, že jo? Krmila vás vším hned od samýho začátku.“

„Žádné nařízení jí to nezakazovalo. Měla pocit, že bych jí mohl pomoct.“

Mohl by pomoct, pomyslel si Feeney a projela jím hořkost. *Její bohatý, luxusní manžel by mohl pomoct, ale já ne. Já, bývalý školitel a parťák, člověk, který s ní pracoval deset let bok po boku s hrdostí, a dokonce i s láskou*. „Civilista nejste o nic míň než předtím.“ Zádumčivě se na něj podíval. „Ani jste Franka neznal.“

„Ne. Ale Eva ho znala a měla ho ráda.“

„Já a Frank jsme byli parťáci. Byli jsme přátelé, rodina. Neměla žádný právo vyšoupnout mě z případu. Tyhle svoje pocity jsem jí taky řekl.“

„O tom nepochybuji.“ Roarke se otočil zády k obrazovce a podíval se Feeneymu přímo do očí. „Ať už jste to řekl jakkoli, zlomil jste jí srdce.“

„Dejme tomu, že jsem trochu naboural její pocity.“ Feeney si došel pro poloprázdnou láhev piva. I přes vztek, který mu úplně zatemnil hlavu, si všiml čirého zoufalství v jejích očích, když na ni křičel. Silou vůle se přinutil nebrat na nic ohledy. „Dostane se z toho.“ Zhluboka se napil, i když věděl, že chuť piva nezažene hořkost, která se mu usadila v krku. „Dál bude dělat svou práci, akorát už ne se mnou.“

„Řekl jsem, že jste jí zlomil srdce. Myslím to vážně. Jak dlouho už ji znáte, Feeney?“ Roarkův hlas ztvrdl, žádal si pozornost. „Deset let,

jedenáct? Kolikrát jste viděl, že by se sesypala? Asi byste to spočítal na prstech jedné ruky. Já jsem u toho byl, když se sesypala dnes v noci.“ Zhluboka se nadechl. Vztekem tady ani jeden nic nevyřeší. „Jestli jste ji chtěl zdrtit, pak jste uspěl.“

„Řekl jsem jí jenom, jak se věci mají, to je všechno.“ Pocit viny se už začal ozývat. Byl rozhodnutý odehnat jej. Bouchl láhví o stůl. „Policajti musí jeden druhýho podržet a musí si věřit, jinak to nikam nedotáhnou. Šťourala se ve Frankovi. Měla přijít za mnou.“

„Tohle jste ji učil?“ Roarke oponoval. „Chtěl jste snad, aby z ní byla takováhle policistka? Vy jste nebyl u Whitneyho v kanceláři, vy jste nedostal rozkaz a tu práci,“ pokračoval, aniž dal Feeneymu čas na odpověď. „Vy jste se tím netrápil.“

„Ne.“ Další vlna hořkosti projela jeho tělem. „Já jsem to nebyl.“ Posadil se, záměrně zapnul zvuk a koukal se na starodávný zápas na obrazovce.

Tvrdohlavý, zabedněný irský holomek, pomyslel si Roarke se smíšenými pocity náklonnosti a nedůtklivosti. „Kdysi jste mi projevil laskavost,“ začal Roarke. „Když jsem se poprvé potkal s Evou a zranil jsem ji, protože jsem nepochopil situaci. Vy jste mi ji tenkrát objasnil. Teď pomůžu zase já vám.“

„Nestojím o vaši laskavost.“

„Dostane se vám jí tak jako tak.“ Roarke se posadil a sáhl po Feeneyho téměř prázdné láhvi. „Co víte o jejím otci?“

„Cože?“ Feeney byl zmatený, otočil hlavu a zíral. „Co to má sakra s tím vším společnýho?“

„Souvisí to s ní úplně ve všem. Víte o tom, že ji mlátil, mučil a opakovaně znásilňoval až do jejích osmi let?“

Feeneymu zaškubalo v čelisti. Obrátil se a vypnul zvuk. Věděl, že byla jako osmiletá nalezena na ulici, že byla zbitá, zlomená a pohlavně zneužitá. To stálo v záznamech. Pokaždé, když s někým pracoval, chtěl znát oficiální údaje o jeho osobě. Nevěděl ale, že šlo o jejího otce. Žaludek se mu kroutil, ruce sevřel v pěst.

„To je mi líto. Nikdy o tom nemluvila.“

„Nezabývala se tím. Lépe řečeno snažila se na to zapomenout. Pořád ještě má noční můry, vzpomínky na minulost ji děsí.“

„Proč mi to všechno povídáte? To přece není vaše práce.“

„Ona by asi řekla totéž, ale já vám to musel říct. Vypracovala se, a vy jste jí pomohl. Dala by za vás život, a vy to víte.“ „Poldové kryjou jeden druhýho. To patří k práci.“

„Já ale teď nemluvím o práci. Má vás ráda, přestože to pro ni vůbec není snadné. Je pro ni těžké něco takového cítit a dávat najevo. Část její osobnosti možná pořád počítá s tím, že ji někdo zradí nebo jí zasadí ránu. Vy jste byl deset let jejím otcem, Feeney. Nezaslouží si, aby jí zase někdo ublížil.“

Roarke vstal a bez jediného dalšího slova odešel.

Když Feeney osaměl, rukama si přejel tváře a prohrábl si vlnité rudé vlasy. Pak nechal ruce volně klesnout do klína.

Ve čtvrt na sedm se Eva převalila a několikrát zamrkala, aby přivykla světlu dopadajícímu oknem. Roarke se rád nechal budit sluncem. Se zatahováním závěsů neměla šanci, pokud nevyklouzla z postele o hodně dřív než on nebo nešla spát dlouho po něm.

Probudila se celá rozlámaná, a protože usoudila, že spala moc dlouho, chtěla vyklouznout z postele.

Roarkova ruka se vymrštila a zachytila ji. „Ještě ne.“ Chraptěl, ani neotevřel oči, jen jeho ruka ji povalila znovu na záda.

„Už jsem se vyspala. Dneska vstanu brzy,“ kroutila se. „Vždyť jsem byla v posteli skoro devět hodin. Neusnu už.“

Otevřel jedno oko – to stačilo, aby se přesvědčil, že opravdu vypadá odpočatě. „Ty jsi detektiv,“ připomněl. „Vsadím se, žes při vyšetřování už přišla na onu překvapivou skutečnost, že v posteli se dají provádět i jiné činnosti.“

Převalil se na ni a v koutcích úst mu zaškubalo. „Dovolíš, abych ti poskytl návod?“

Nepřekvapilo ji, že byl zase v plné pohotovosti. Vnikl do ní, hladce, pomalu, hluboko. Sledoval, jak se její oči zbavují prodlévajícího spánku a plně se probouzejí.

„Mám pocit, že jsem na to už přišla.“ Nadzvedla se v bocích a přizpůsobila se jeho línému tempu.

„Učíš se tak rychle.“ Přitiskl rty na její krk, těsně pod bradu. „Tohle místečko miluju,“ šeptal. „A tohle taky.“ Rukou jel po jejím hrudníku a přikryl jí ňadro.

Vzrušením začala vzdychat. Bylo to tak milé a prosté. „Řekni mi, až se dostaneš někam, kde by se ti nelíbilo.“

Ovinula jej pažemi i nohama. Cítila jeho pevné, horké tělo i pravidelný tlukot jeho srdce, který ji uklidňoval. Rozkoš se v tenkých vrstvách valila jejím tělem, až ji úplně zaplavila.

„Přetoč se, chci to.“ Přisál se jí na rty a pak jí jazykem zajel do úst, kde narazil na ten její. „Přetoč se,“ opakoval. „Pomalu.“

„No.“ Dech se jí zadrhával a uvázl někde v hrdle. „Když tak pěkně prosíš.“

Projela jí dlouhá vlna orgasmu a chvilku setrvala. Cítila, jak je ve stejné vlně hotov hned po ní. Přitiskla k němu tvář.

„Bylo to jako dortík?“ zeptala se ho.

„Cože?“

„No, vždyť víš. Dej si dortík, a hned ti bude líp.“ Vzala do dlaní jeho smějící se obličej. „Snažil ses, aby mi bylo líp?“

„Doufám, že ti bylo. Mně tedy ano.“ Sklonil hlavu a něžně ji políbil. „Prostě jsem tě chtěl. Pořád tě chci.“

„Připadá mi legrační, že se chlapi ráno vzbudí a už myslí jenom na to jedno…“

„Což z nás dělá muže.“ Když ji převaloval na sebe, pořád se ještě usmíval. „Pojď; vysprchujeme se, a já ti pak dám další dortík.“

Po půlhodině se vypotácela ze sprchy a přešla do sušičky. Hlava se jí točila. Pokud jde o rychlé změny nálad, je opravdový mistr, pomyslela si. Napřed je líný, pak uvolněný, potom je vášnivý a živočišný, v hlavě nemá nic než sex, a to všechno stihne během krátkého rána.

Byla zmožená. Opřela se o stěnu sušičky a vnímala horký vzduch, který kolem ní proudil. Když vylezl ze sprchy, ukázala na něj prstem.

„Nepřibližuj se ke mně. Jen se mě dotkneš, sejmu tě. Myslím to vážně. Musím pracovat.“

Pohvizdoval si nějakou melodii a přitom se utíral ručníkem. „Rád se s tebou miluju hned po ránu. Vzbudíš se rychle, jen když ti zavolají z dispečinku, nebo když tě svedu.“

„Už jsem vzhůru.“ Vyšla ven a rukou si prohrábla vlasy. Šla si pro župan a přitom se držela v bezpečné vzdálenosti od Roarka. „Jdi se podívat na burzovní zprávy nebo tak něco.“

„To je dobrý nápad. Budeš chtít snídani,“ dodal, když vycházel z koupelny. „Objednám ji.“

Chtěla mu říct, že nemá hlad. Opravdu ho neměla. Uvědomila si ale, že bez jídla by celý den nevydržela.

Vešla za ním do ložnice. Oblékal si košili a díval se na monitor, kde právě běžel stručný přehled hlavního zpravodajství a finanční zprávy. Prošla kolem něj k šatně a vybrala si hladké šedé kalhoty.

„Je mi líto, že jsem včera v noci ztratila hlavu."

Zvedl zrak a zjistil, že k němu stojí zády. „Bylas rozrušená, měla jsi na to právo."

„Díky, že jsi ze mě neudělal idiota."

„Jak je ti teď?"

Pokrčila rameny. „Mám práci." Když usínala, došla k tomuto závěru. „Prostě ji udělám. Třeba…, no, jestli se mi to podaří, třeba mě Feeney nebude tolik nenávidět, až případ skončí."

„Není pravda, že tě nenávidí, Evo." Když neodpovídala, nechal to plavat. V zabudovaném AutoChefovi už naprogramoval pro oba jídlo. „Míchaná vajíčka se šunkou nás dneska postaví na nohy."

Nejdříve vzal šálky s kávou a donesl je na stolek k sedací soupravě.

„Ta postaví člověka na nohy pokaždé." Vymáčkla ze sebe nucený úsměv a došla si pro jídlo. Šťourala se ve vajíčkách, a zatím se na jeho povel objevil na obrazovce Kanál 75.

Zamračila se, když reportér, vypulírovaný už v půl osmé ráno, odříkával v živém vysílání údaje o vraždě Wineburga.

„Ačkoli poručík Eva Dallasová z oddělení vražd newyorské metropolitní policie byla jen několik metrů od místa činu, policie nemá žádné jasné stopy. Vyšetřování pokračuje. Toto je už druhá smrt probodením během posledních dnů, spojovaná s poručíkem Dallasovou. Otázku, zda případy spolu nějak souvisejí, odmítla Dallasová zodpovědět."

„Pro Kristovy rány, i desetileté dítě s oční vadou by poznalo, že mají něco společného." Polykala jídlo automaticky, nyní však odstrčila talíř stranou. „Ta děvka Crossová si teď sedí ve svém pekelném domě a chechtá se."

Vyskočila a začala rázovat po místnosti. Roarke to hodnotil kladně. Když se rozzlobí, přestane se litovat. Namazal si na loupák džem z čerstvých jahod.

„Já ji připíchnu ke zdi, přísahám, že ji dostanu. Za ně za všechny. Potřebuju najít souvislost mezi ní a Wineburgem. Když se mi to povede, došlápnu si na ni. Na povolení k domovní prohlídce by to asi nestačilo, ale mohla bych se jí nalepit na ten její zadek."

Roarke si utřel prsty do světle modrého plátěného ubrousku a odsedl si. „Možná bych ti mohl pomoct.“

Když nepřestala pochodovat a nahlas přemýšlet, vstal a přešel k prádelníku, odkud vytáhl zapečetěný disk. „Poručíku?“

„Co je? Teď přemýšlím.“

„Pak tedy nebudu rušit tok vašich myšlenek pouhým členským seznamem kultu Crossové.“ S mírným úsměvem na tváři poklepával diskem o otevřenou dlaň a čekal, až se k němu otočí a vykulí oči.

„Seznam? Ty máš soupis členů? Jaks ho získal?“

Napřímil hlavu. „To asi ani nebudeš chtít vědět, nemám pravdu?“

„Ne,“ řekla okamžitě. „Myslím, že ne. Jen mi řekni, že je na něm.“ Krátce přivřela oči.

„Řekni mi jen, že Wineburg je na seznamu.“

„Ano, je tam.“

Bleskový úsměv jí rozzářil tvář. „Miluju tě.“

Roarke jí podal disk. „Já vím.“

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Feeney si potřeboval promluvit s Whitneym. Rozhodl se, že to udělá hned po ránu a v soukromí. Známe se už taky celá léta, přemítal Feeney, když zastavil před útulným jednopatrovým domkem na předměstí. Žili tady už dlouho. Jeho žena ráda pořádala večírky.

Pomalu kráčel po cestičce vysypané kamínky ke ztichlému domu v probouzejícím se sousedství. Neměl zrovna společenskou náladu.

Pár metrů odtud štěkal monotónně a ve vysokých frekvencích pes. Ve štěkotu se neozýval slabě kovový zvuk, jaký vydávají androidi. Vibrace nasvědčovaly tomu, že jeho původce je z masa a kostí. Feeney usoudil, že to bude ratlík, který kálí na dvorek a je plný blech.

Nad ulicí poletovalo listí a snášelo se na trávníky, o které ve čtvrti, jako je tato, všichni svědomitě pečovali.

Feeney sám nikdy nepoznal život na předměstí, kde by musel hrabat, sekat a zalévat, nebo si najmout někoho, kdo by hrabal, sekal a zaléval. Svou rodinu vychoval ve městě, chodili do veřejných parků. Stejně za ně člověk musí platit. Ošil se, byl nesvůj z ticha, které se po ránu rozprostíralo všude kolem.

Anna Whitneyová mu po zaklepání otevřela dveře, a i když nemohla v tuto hodinu čekat návštěvu, byla už oblečená do elegantního domácího kompletu. Světlé vlasy měla dokonale načesané a tvář perfektně, jemně nalíčenou. Rty se jí roztáhly úsměvem na uvítanou. V očích se jí snad mihl záblesk údivu či zvědavosti, ale byla ženou policisty už příliš dlouho, než aby kladla otázky.

„Feeney, ráda vás vidím. Pojďte prosím dál, dáte si kávu? Jack pije v kuchyni už druhý šálek."

„Je mi líto, že vás ruším doma, Anno. Potřebuju pár minut inspektorova času."

„Jistě. Jak se daří Sheile?" zeptala se, když ho vedla halou do kuchyně.

„Má se dobře."

„Když jsem ji naposledy viděla, vypadala prostě báječně. Ten její nový vizážista je skvělý. Jacku, vedu ti ke kávě společnost." Ve dveřích kuchyně stačila z očí svého manžela vyčíst překvapení a otázky. Znala dobře tyto situace, a proto rychle vycouvala. „Nechám vás o samotě. Musím toho po ránu tolik zařídit. Feeney, pozdravujte ode mě Sheilu."

„Vyřídím jí to. Díky." Počkal, až zavře dveře, a přitom nespouštěl z Whitneyho oči. „Do háje, Jacku."

„Tohle bychom měli probrat u mě v kanceláři, Feeney."

„Poslouchej. Mluvím s tebou." Feeney vztyčil prst. „S člověkem, kterýho znám pětadvacet let. Kterej znal Franka. Proč jsi mě z toho vyšachoval? Proč jsi nařídil Dallasový, aby mi lhala?"

„Musel jsem se takhle rozhodnout, Feeney. Bylo třeba, aby určité informace zůstaly při vyšetřování utajené.“

„Například přede mnou.“

„Ano.“ Whitney založil své velké ruce. „Před tebou.“

„Některý naše děti jsme s Frankem vychovávali společně. Alice byla moje kmotřenka. Byli jsme s Frankem parťáci pět podělanejch roků. Naše manželky jsou skoro jako sestry. Kdo k sakru myslíš, že seš, že si rozhodneš, že já nemám vědět o tom, že ho prověřujou?“

„Jsem tvůj velitel,“ řekl Whitney krátce a odsunul stranou kávu, ze které se ještě kouřilo. „Rozhodl jsem se takhle přesně z těch důvodů, které jsi právě vyjmenoval.“

„Odšoupnuls mě. Ty víš setsakra dobře, že moje oddělení u toho mělo bejt. Potřeboval jsi přece záznamy.“

„Právě záznamy byly částí problému,“ řekl Whitney klidně. „V jeho zdravotních záznamech nebyly žádné údaje, že by měl potíže se srdcem, ani zmínka o tom, že by byl soukromě nebo služebně ve styku se známou dealerkou chemických látek.“

„Frank neměl s drogama nic společnýho.“

„Záznamy chyběly,“ pokračoval Whitney. „A jeho nejlepší přítel je nejlepší počítačový detektiv ve městě.“

Feeneymu se rozšířily oči a zrudl. „Ty si myslíš, že jsem smazal záznamy? Tos řekl Dallasový, aby se šťourala i ve mně?“

„Já osobně jsem si nemyslel, že bys vymazal záznamy, ale nemohl jsem něco takového jen tak přejít, když mi za zády supěli lidi z interního oddělení. Koho by sis na takovou práci vybral, Feeney?“ zeptal se Whitney a nervózně rozhodil rukama. „Věděl jsem, že Dallasová je důkladná a pečlivá a že by si klidně nechala natrhnout zadek, jen aby tebe a Franka očistila. A taky vím, že má – kontakty, a tudíž přístup k těm záznamům.“

Feeney se topil v emocích. Otočil se a zíral lesknoucím se oknem na pečlivě posekaný trávník a vznešené podzimní květiny za domem. „Tu pozici jí teda nezávidím. Tys ji svým příkazem vmanévroval do pěkně hnusný situace, Jacku. Tohle se stává, když dáváš rozkazy? Že postavíš svoje lidi ke zdi?“

„Jo, přesně tohle se stává.“ Whitney si rukou prohrábl tmavé, lehce prošedivělé vlasy. „Děláš, co je třeba, a pak s tím nějak žiješ. Lidi z vnitřního mi slintali za zadkem. Musel jsem očistit Franka a ochránit

jeho rodinu od dalších potíží. Vsadil jsem na Dallasovou. Tys ji školil, Feeney, sám víš, že nikoho lepšího nemám."

„Já jsem ji školil," Feeney souhlasil a uvnitř mu bylo úzko. „Co bys dělal ty?" zeptal se Whitney. „Představ si to, Feeney. Máš mrtvého policajta a popotahují ho za to, že kupoval nelegální látky od podezřelé dealerky, která je pod policejním dohledem. Když umřel, měl v těle stopy po drogách. Tvůj vnitřní hlas ti říká, že to tak není, že byl čistý. A totéž říká i tvoje srdce, protože si vzpomínáš, jak jste spolu začínali. Ale na vnitřním nemají ani soucit, ani srdce. Co bys dělal?"

Dnešní probdělou noc strávil Feeney tím, že o všem přemýšlel, že zvažoval jednotlivé kroky. Proto teď zavrtěl hlavou. „Nevím. Vím snad jen to, že bych tvou práci nechtěl dělat, inspektore."

„Taky bys musel být blázen, kdybys chtěl." Whitneyho široká tvář se trochu uvolnila. „Dallasová udělala velký kus práce, aby Franka očistila, a tebe z toho vypustila už po čtyřiadvaceti hodinách. Má na to sotva týden, a už dokázala proklestit cestu. Díky hlášení, které od ní mám, se mi podařilo stáhnout vnitřní z případu. Nejsou zrovna nadšeni tím, že Frank šťoural na svou vlastní pěst, ale aspoň už přestali tlačit."

„To je dobře." Feeney zabořil ruce do kapes a otočil se zpátky. „Je dobrá. Bože, Jacku, byl jsem na ni tvrdej."

Whitney svraštil čelo. „Měl jsi jít rovnou za mnou. Jít za ní nemělo smysl, Feeney. Já jsem dal rozkazy."

„Bral jsem to osobně. Udělal jsem z toho osobní věc." Vzpomněl si, jak se na něj podívala, na její bledou tvář a prázdné oči. Viděl už tolik lidí s tímhle pohledem – oběti, které si už zvykly na to, že dostávají facky. „Budu si to u ní muset vyžehlit."

„Volala zrovna pár minut předtím, než jsi přišel. Má novou stopu, chce na ní pracovat. Je doma."

Feeney pokýval hlavou. „Potřeboval bych pár hodin soukromého volna."

„Máš je mít."

„A chci se do toho zapojit."

Whitney se opřel a chvilku přemýšlel. „To nechám na Dallasové. Ona má hlavní slovo. Jestli případ otevřeme, vybere si sama svůj tým."

„Zvedněte to, Peabodyová, prosím vás.“ Videofon neodbytně pípal, když Eva procházela údaje na obrazovce. Udivovalo ji, kolik jmen ze společenského, politického a profesního života poznávala. Ještě před rokem by jich sotva tolik znala, soužití s Roarkem jí přece jen rozšířilo obzory.

„Lékaři, právníci,“ mumlala. „Kriste, tenhle chlápek u nás byl na večeři. A s touhle ženskou jsem si myslela, že Roarke spal. A tohle je ta tanečnice, co tančí v tom šlágru na Broadwayi a co má nohy dlouhé aspoň kilometr.“

„To je Nadine,“ oznámila Peabodyová a přemítala, jestli si Eva mluví pro sebe, nebo jestli se chce o nové informace podělit. Zakašlala, kýchla a teprve pak křaplavým hlasem dodala. „Furstová.“

„Výborně.“ Eva pro jistotu vypnula obrazovku a otočila se k videofonu. „Tak co chceš, Nadine?“

„Chci tebe, Dallasová. Už jsou tu dva mrtví. Člověče, znát se s tebou je pěkně nebezpečné.“

„Ty ještě dýcháš.“

„Dokud dýchám, žiju. Myslela jsem, že by tě mohly zajímat jisté informace, které se mi dostaly do ruky. Mohly bychom uzavřít obchod.“

„Dej mi je a já ti pak taky možná něco dám.“

„Kus za kus, exkluzivně, u tebe doma, pro polední vysílání. Pohovoříš o tom, jak probíhá vyšetřování obou mordů.“

Eva si ani neodfrkla. „Kus za kus, v mé kanceláři, pro večerní zpravodajství. Tam ti řeknu, jak jsem daleko s vyšetřováním.“

„První tělo našli u tebe doma. Chci dovnitř.“

„Našli ho venku na chodníku, a ty se dovnitř nedostaneš.“ Nadine naštvaně vydechla. Nafoukla se a našpulila rty, aby si ulevila. Věděla, že s Evou to ani nehne. „Chci poledne.“

Eva se podívala na hodinky, počítala a přemýšlela. „Pustím tě k sobě do kanceláře v jedenáct čtyřicet pět. Když to stihnu, budu tam. Když ne…“

„Do háje, potřebujeme přece trochu času na přípravu. Patnáct minut není –“

„Tobě to bude stačit, Nadine, ty to zvládneš. A ať tvoje informace stojí za ten čas, který ti věnuju.“

„Ať ty nevypadáš jako hadrnice,“ odsekla Nadine. „Udělej si proboha něco s vlasama.“

Než aby odpověděla, ukončila Eva raději přenos. „Co se pořád všichni navážejí do mých vlasů a do mého šatníku?“ Mimoděk si rukou tázavě prohrábla vlasy.

„Mavis mi také říkala, že byste už konečně se sebou měla něco udělat. Leonardo byl u toho.“

„Vy se s Mavis vídáte?“

„Párkrát jsem se byla podívat na její vystoupení.“ Mohutně se vysmrkala. Tyhle volně prodejné léky jsou na dvě věci, pomyslela si. „Ráda se na ni koukám.“

„Na kadeřníka teda vážně čas nemám,“ zamručela Eva. „Ostříhala jsem se před několika dny sama.“

„No, to je vidět.“ Eva přimhouřila oči a podívala se na ni. Peabodyová se dobromyslně usmála. „Vypadáte báječně, madam.“

„Polibte si…“ Eva znovu zapnula obrazovku. „Jestli jste už skončila s kritikou mého zevnějšku, podívejte se tu třeba na pár jmen.“ „Některá z nich znám.“ Peabodyová se dívala Evě přes rameno. „Louis Trivane, právník těch největších celebrit. Tahá smetánku z průserů. Marianna Bingsleyová, ta zdědila obchodní dům a teď honí chlapy na plný úvazek. Carlo Mancinni, absolutní guru ve vylepšování zevnějšku – doktor – to byste musela být sakramentsky bohatá, aby vůbec začal uvažovat o tom, jestli vám zkrášlí figuru.“

„Já ta jména znám, Peabodyová. Ale potřebuju znát zázemí těch lidí, osobní, finanční a zdravotní údaje, všechna zatčení. Chci znát jména jejich manželek a manželů, dětí a mazlíčků. Chci vědět, kdy a jak se spojili s Crossovou a proč si myslí, že zrovna Satan je senzační chlápek.“

„To bude trvat celé dny,“ řekla Peabodyová žalostně a Eva si s bolestí vzpomněla na Feeneyho. „Jen než je nacpu do em-dé-zet.“

Eva mlčela. MDZ – Mezinárodní databáze zločinů – byla Feeneyho chloubou i radostí zároveň.

„Kdyby mi někdo z elektronického oddělení pomohl, zvládl by polovinu práce, a možná i víc.“ Peabodyová pokrčila rameny. „Takže kde chcete, abych začala?“

„Začaly jsme u Wineburga, tak ho proklepněte ještě víc a koukněte se taky na Lobara – Roberta Mathiase. Pak začněte odshora a jděte dolů. Já Začnu od konce a půjdu nahoru. Sledujte výběry velkých čás-

tek v pravidelných intervalech. To by v tom byl čert, abychom nenašly, co potřebujeme, než se potkáme uprostřed.“

Přimhouřila oči a přemýšlela. Finanční údaje související se Selininým kultem budou chráněné jednak zákonem na ochranu osobnosti a jednak statutem registrovaného náboženského kultu. Přesto je tady malá naděje, že si ve své domýšlivosti ukládala částky na svůj soukromý účet.

Taková věc se dá lehce ověřit. V ostatních případech se bude muset rozhodnout, jestli údaje, ke kterým případně najde přístup, bude moct použít. K tomu, aby se k nim dostala, potřebuje Roarka.

Rozhodla se, že počká den nebo dva. Jakmile zjistí, kolik peněz ve formě členských příspěvků šlo do Selininy kapsy, bude muset znovu všechno uvážit.

Dalo by asi hodně práce přesvědčit prokurátora, aby výběr členských příspěvků uvnitř náboženského kultu posoudil jako vydírání, ale někde musí začít.

„Vzhledem k tomu, že Wineburgdvo jméno je spojeno s kultem Crossové, tak bych ji mohla předvolat k výslechu. Řekněme, že zhruba kolem jedenácti třiceti.“

„V jedenáct čtyřicet pět máte ten šot s Nadine.“

„Jo.“ Eva se zářivě usmála. „To sedne.“

„Aha.“

Za to já přece nemůžu, když nějaký reportér, který do všeho strká nos, zjistí, že mám pár dotazů na Selinu Crossovou. A když k tomu všemu ví, že vyšetřuju dvě nedávné vraždy, a poskládá si to celé dohromady.“

„A zveřejní to.“

„S některými váženými satanisty by to mohlo zatřást. Někdo by se pak mohl docela i rozpovídat. Když mi dáte údaje, zatřepu s nimi ještě víc.“

„Klobouk dolů.“

„Schovejte si to, až jestli to klapne. Zůstaňte tady a já půjdu zkusit štěstí na Roarkův počítač. Zadávám počítači kopírování disku a vytištění.“ Když zaregistrovala pohyb ve dveřích, vzhlédla a zmlkla. „Prozatím přerušit,“ zašeptala a obrnila se, aby čelila dalšímu Feeneyho útoku.

„Peabodyová.“ Očima unavenýma nedostatkem spánku na ni krátce mrkl. „Na chvilku, potřebuju mluvit s poručíkem.“

„Madam?“ Vstala, přesto ale čekala, až jí Eva pokyne.

„Udělejte si přestávku, Peabodyová. Dejte si trochu kávy.“

„Ano, madam.“ Vyšla z místnosti, která napětím praskala ve švech.

Eva nepromluvila, jenom tiše stála. Všiml si, že zaujala postoj k přijetí další rány, nikoli k obraně. Její oči byly zcela bez výrazu. Ruka opírající se o stůl se však třásla. Jak se tak na ni chvilku díval, rozlil se v něm pocit studu a ohromení, že to způsobil on.

„Váš, no, Summerset říkal, ať jdu rovnou nahoru.“ V místnosti bylo teplo, přesto si pomuchlaný kabát nechal na sobě a ruce narval do kapes. „Včera jsem ulítnul. Byl jsem mimo, neměl jsem za tebou chodit. Dělala jsi svou práci.“

Viděl, že se jí třesou rty, jako by chtěla promluvit nebo vydat nějaký zvuk. Pak je ale znovu pevně stiskla a dál mlčela. Uvědomil si, že vypadá jako zpráskaný pes.

„Zlomil jste jí srdce.“

„Její otec ji mlátil, mučil a znásilňoval.“

„Vy jste byl deset let jejím otcem.“

Jak si s tím má kruci poradit? A jak se na to může vykašlat?

„To, co jsem ti řekl – to j sem neměl.“ Vytáhl ruce z kapes a přejel si jimi obličej. „Ježíši, Dallasová. Je mi to líto.“

„Myslel jsi to vážně!“ Slova z ní vypadla dřív, než je stačila zastavit. Zvedla ruku, otočila se a tupě zírala z okna.

„Chtěl jsem to myslet vážně. Byl jsem pěkně nakrknutej.“ Popošel k ní, ruce mu bezvládně visely podél těla. „Nemám žádnou omluvu,“ začal. Dotkl se jí, ale když se přikrčila, odtáhl prsty od jejího ramene. „Nemám žádnou omluvu,“ řekl znovu a zhluboka se nadechl. „Máš právo otočit se ke mně zády. Tvrdě jsem po tobě vyjel, a neměl jsem na to právo.“

„Nevěříš mi už.“ Zahanbeně si hřbetem ruky přejela tvář, protože jedna slza se vymkla její kontrole.

„To je nesmysl, Dallasová. Nikomu nevěřím víc než tobě. Koukni, do mě se musí drcnout laserem, abych se omluvil svý vlastní ženě. Říkám ti, že je mi to líto.“ Jak byl nervózní, chytil ji za paži a otočil ji k sobě. Ztuhla. Oči se jí rozšířily a zaplavily slzami, ale díkybohu ne-

začala brečet. „Nechoď na mě s citama, Dallasová. Víc už si do zadku nakopat neumím.“

Zvedl bradu a prstem si na ni poklepal. „Hele, vraž mi jednu. Nikomu neřekneme, žes napadla školícího důstojníka.“

„Nechci tě uhodit.“

„K čertu, mám vyšší hodnost. A řekl jsem, abys mi jednu ubalila.“

Kolem úst se jí mihl náznak úsměvu. Ten se ale rozlítil, pomyslela si, když se podívala do jeho velbloudích očí, plných rozčilení a zklamání. „Až se oholíš, tak možná. Odřela bych si o to tvoje strniště klouby.“

Projel jím pocit úlevy. „Nějak měkneš, život na vysoký noze s tím bohatým irským parchantem ti nesvědčí.“

„Včera v noci jsem vymlátila duši ze sparingového androida. Byl jedním z nejlepších, co Roarke má.“

„Vážně?“ Přišlo mu k smíchu, jak se nadmul pýchou.

Usmála se. „Představovala jsem si, že jsi to ty.“

Uchechtl se a nabídl jí slazené mandle ze sáčku, který vytáhl z kapsy. „Počítačoví detektivové nemusí používat pěsti, protože používají svůj mozek.“

„Učils mě, abych používala obojí.“

„A taky aby ses řídila rozkazy,“ dodal a znovu se jí podíval do očí. „Styděl bych se za tebe, kdybys na tohle zapomněla. Udělala jsi správnou věc, pro Franka i pro oddělení. A pro mě taky,“ řekl a sledoval, jak se jí oči zase zaplavují slzami. „To nedělej.“ Hlas se mu omluvně třásl. „Nezačínej s tím nesmyslem. To je rozkaz.“

Hřbetem ruky si přejela přes oči. „Vždyť nic nedělám.“

Počkal chvilku, aby se přesvědčil, že nad sebou neztratí vládu a oba je nezahanbí. Oči se jí rychle vyjasnily, takže s úlevou souhlasně přikývl. „Fajn.“ Pohupoval sáčkem v ruce. „Pustíš mě teď k tomu?“

Otevřela pusu a zase ji zavřela.

„Mluvil jsem s Whitneym,“ řekl jí. Zjistil, že je mu do smíchu. Tak tady je ta policistka, kterou učil. Tvrdá, zdatná a přímá. „Podal jsem si ho přímo v jeho vlastní kuchyni.“

„Opravdu?“ Zvedla obočí. „To bych ráda viděla.“

„Problém je v tom, že když už bylo po všem, musel jsem s ním souhlasit. Vybral si na tu práci nejlepšího poldu. Vím, žes dělala, cos mohla, aby z vnitřního dali pokoj a abys očistila Franka. A mě,“ do-

dal. „A taky vím, že se snažíš zjistit, kdo to udělal Alici a Frankovi.“ Musel se nadechnout, protože pořád ještě cítil velkou bolest. „Chci se zapojit, Dallasová. Říkám ti na rovinu, že potřebuju pracovat, abych ze sebe všechno sklepal. Whitney říkal, že to záleží na tobě.“

Napětí z ní opadlo. Tohle mu ráda dopřeje, vlastně jim oběma. „Tak do práce.“

Eva byla ráda, že dostala Selinu Crossovou k výslechu. V první chvíli si ani neuvědomila, jaká obrovská výhoda pro ni plyne z toho, že Selinu zastupuje Louis Trivane. Vyslala k oběma úsměv a zajistila dveře vyšetřovací místnosti A.

„Paní Crossová, doufám, že budete spolupracovat. Pane Trivane.“

„Evo –“

„Poručík Dallasová,“ opravila jej a úsměv jí zmizel z tváře. „Tady nejsme na večírku.“

„Vy se znáte?“ Selina zabodla ledový pohled do svého právníka. „Váš zástupce se společensky stýká s mým manželem. Já sama znám spoustu advokátů ve městě, paní Crossová. To ovšem nijak neovlivňuje mou ani jejich práci. Začneme nahrávat.“

Eva zapnula rekordér, odříkala příslušné formule a základní údaje a posadila se. „Přivedla jste si svého právního zástupce, paní Crossová?“

„To tedy ano. Už dvakrát jste mě napadla, poručíku Dallasová. Budu radši, když budu mít vaše nepřetržité osočování nahrané.“

„Já taky.“ Eva se usmála. „Znala jste se s Robertem Mathiasem, známým rovněž jako Lobar.“

„To *byl* Lobar,“ opravila ji Selina. „To jméno si vybral.“

„*Byl* je příhodné slovo, když si uvědomíme, že zrovna teď je v mrazicím boxu v márnici. A je tam i Thomas Wineburg. S ním jste se taky znala?“

„Nemyslím.“

„To je zajímavé. Byl totiž členem vašeho kultu.“

Selina vystrčila bradu a mávnutím ruky umlčela Trivanea, který se naklonil dopředu a chystal se promluvil. „Nikdo po mně nemůže chtít, abych si pamatovala jména všech členů církve, Dallasová. Jsou nás…“ Rozložila ruce na malém stolku. „Mraky. Jsme… legion.“

„Možná že tohle vám osvěží paměť.“ Eva otevřela složku a vytáhla snímek; který hodila na stůl. Záběry mrtvých jsou pokaždé ohyzdné.

Selina si fotografii prohlížela s úsměvem v koutku úst. Prstem ruky, kterou i dnes pokrývala spleť řetízků, hladila kalužsytě červené krve. „S jistotou vám to neřeknu. Scházíme se za tmy.“ Vzhlédla k Evě. „To je náš zvyk.“

„Zato já vám to s jistotou řeknu. On i Lobar k vám patřili a oba byli zavražděni typem nože, který používáte při rituálech.“

„Ano, athamem. Jenže my nejsme jediná církev, která při svých obřadech používá takový nástroj. Tenhle násilný čin jasně svědčí o tom, že členové mé církve jsou pronásledováni. Nemyslíte, že by se policie měla spíš snažit nás ochránit než nám vyhrožovat? Někdo nás chce zcela zřejmě zlikvidovat.“

„Měla jsem dojem, že máte svou vlastní ochranu. Copak si váš Mistr nehledí svých lidí?“

„Vaše posměšky jen odhalují, jak jste hloupá.“

„Vy ovšem taky, jinak byste nemohla mít pohlavní styk s osmnáctiletým delikventem. S Wineburgem jste taky spala?“

„Řekla jsem vám přece, že ani nevím, jestli jsem ho znala. Pokud ano, je dost pravděpodobné, že mezi námi byl sex.“

„Selino.“ Trivane ji rozhodným hlasem přerušil. „Navádíte mou klientku, poručíku. Uvedla přece, že tuto oběť nemůže jednoznačně identifikovat.“

„Znala ho. Oba jste ho znali. Jestlipak víte, paní Crossová, že byl volavkou? Pokud ovšem víte, co volavka v policajtské hantýrce znamená. Informátor.“ Eva vstala, opřela se o stůl a naklonila se k Selině. „Máte obavy, co všechno mi řekl? Proto jste ho nechala zemřít? Dala jste ho sledovat?“ Podívala se krátce na Trivanea. „Třeba jste dala všechny své… věrné sledovat.“

„Všechno, co potřebuju, vidím v kouři.“

„Aha, v kouři. Spiritistická verze voyeura. Wineburg dost riskoval, když zaskočil do smuteční místnosti. Proč si myslíte, že se chtěl na Alici podívat? Byl u toho oné noci, kdy byla sjetá a znásilněná? Dovolila jste mu, aby si ji vzal?“

„Alice byla pěkně chtivá adeptka.“

„Byla ještě dítě a byla zmatená. Vy asi ráda lákáte mladé lidi, viďte? Jsou mnohem zajímavější než takoví tupci jako Wineburg. Mají pevná těla a poddajnou mysl. Lidi jako Wineburg nebo jako zde přítomný

vysoce postavený právní zástupce se hodí leda tak pro peníze a prestiž. Ale Alice je taková něžná. Chutná.“

Selina se na Evu drze podívala přes husté, tmavé řasy.

„Byla. Ona si to užila a ostatní si s ní taky užili. Nebylo třeba, aby ji někdo lákal, Dallasová. Přišla za mnou sama.“

„Jo, a teď je mrtvá. To už máme tři mrtvoly. Vaši členové asi začínají být dost nervózní.“ Eva se mírně usmála na Trivanea. „Já bych teda byla.“

„Mučednictví není nic nového, Dalasová. Pro svou víru lidi umírají celá staletí, a přesto víra přežívá. My taky přežijeme, a zvítězíme.“

Eva vytáhla další obrázek a hodila ho na stůl. „Tenhle nepřežil.“

Byl na něm Lobar a jeho zohavené tělo v ostrém světle, osvětlujícím místo činu. Rána na krku se šklebila, jen vykřiknout.

Eva pozorovala Trivanea. Rychle mrkal a bylo vidět, že se hrůzou celý chvěje. Zbledl a hruď se mu trhaně zvedala.

„Ten to nepřežil,“ řekla Eva tiše, „viďte, Selino?“

„Jeho smrt je symbolická. Nezapomene se na něj.“

„Vlastníte athame?“

„Mám jich pochopitelně několik.“

„Jako je tenhle?“ Vytáhla další fotku, tentokrát detailní záběr zbraně, která zůstala zabodnutá do Lobara. Čepel byla zbrocená krví.

„Mám jich několik,“ opakovala Selina. „Některé z nich jsou tomuhle podobné, což se dalo čekat. Konkrétně tenhle ale nepoznávám.“

„V Lobarově těle našli halucinogeny. Užíváte při obřadech drogy?“ „Bylinky a některé chemické preparáty. Všechny jsou ale legální.“

„Jenže Lobar měl v těle i drogy, které na seznamu povolených látek nejsou.“

„Já přece nejsem odpovědná za to, co lidi berou.“

„Tu noc, co zemřel, byl s vámi. Vzal si drogy?“

„Vím, že pil rituální víno. Pokud si vzal něco dalšího, nevím o tom.

„Máte už jisté zkušenosti s obchodem s farmaky.“

„Svůj dluh takzvané společnosti jsem splatila. Nemáte na mě nic, poručíku.“

„Mám tři těla. Jde o členy vašeho kultu. Mám mrtvého policistu, který se o vás zajímal. Pomalu, krůček po krůčku, kolem vás stahuju sítě, Selino.“

„Jděte mi z očí.“

„Nebo?“

„Víte vy, co je to bolest, Dallasová?“ Selina poklesla zastřeným hlasem. „Zažila jste někdy bolest, která sžírá útroby, jako kdyby je kapku po kapce rozežírala kyselina? Kdy prosíte o milost, ale žádná nepřichází? Bolest se proměňuje v utrpení a z utrpení se stává rozkoš. Bolest je tak úporná, tak nevyslovitelně strašlivá, že když dostanete do ruky nůž, s radostí si vyříznete vnitřnosti, jen abyste se zbavila jejího zdroje.“

„Skutečně?“ řekla Eva chladně.

„Nabízím vám to. Nabízím vám bolest.“

Eva se usmála, pomalu a smrtelně vážně. „Máte na krku vyhrožování policistovi. Za to strávíte nějakou dobu pod zámkem, dokud váš právník nevymyslí, jak vás z toho vysekat.“

„Ty svině.“ Vztek, že se tak snadno a lehce nechala nachytat, postavil Selinu na nohy. „Za to mě tu nemůžeš držet.“

„Ale můžu. Selino Crossová, zatýkám vás za slovní vyhrožování fyzickým ublížením veřejnému činiteli.“

Byla rychlá, avšak Eva měla dobré reflexy. Když na ni Selina skočila, stačila ještě vykrýt první ránu. Druhým rychlým švihem ji už Selina zasáhla smrtícími, tmavými drápy do krku. Ucítila vlastní krev a s chutí Selině loktem zasadila ránu do brady.

Tmavé oči se protočily a zeskelnatěly. „Obvinění rozšiřuji o kladení odporu při zatýkání. Příštích pár hodin budete mít plné ruce práce, pane advokáte.“

Trivane se ani nehnul. Seděl a zíral na fotky zavražděného. Feeney s dalším uniformovaným policistou otevřel dveře. Eva mu pokynula hlavou. „Zajistěte ji,“ poručila. „Slovní napadení a kladení odporu při zatýkání.“

Jak ji Eva předávala policistovi, Selina zavrávorala. Pohled, který vrhla na Evinu tvář, překypoval nenávistí. Začala tiše mluvit, melodicky stoupajícím a klesajícím hlasem cosi prozpěvovat. Když ji policista odváděl z místnosti, otočila hlavu a podívala se přes rameno.

Eva se opatrně dotkla svého krku. Znechutilo ji, že jí na prstech ulpěla krev. „Poznal jsi, co říkala?“

Feeney vytáhl kapesník a podal jí ho. „Znělo to latinsky, něco proklínala. Máma mě nutila, abych se učil, když jsem byl malej. Měla utkvělou představu, že ze mě bude kněz.“

„Zkus, jestli bys něco pochytil ze záznamu. Mohli bychom jí přičíst další obvinění. Do háje, to pálí. Výslech je u konce," dodala a uvedla hodinu a datum.

„Trivane, chcete se mnou mluvit?"

„Cože?" Pohlédl na ni, polkl a zavrtěl hlavou. „Půjdu za svou klientkou hned, jak ji zajistíte, poručíku. Ta vaše obvinění neobstojí."

Eva natáhla své zakrvácené prsty. „Vidíte, a já si myslím, že ano. Dobře se podívejte, Louisi." Přistoupila k němu a strčila mu prsty pod nos. „Ta krev může být příště vaše."

„Půjdu za svou klientkou," opakoval. Rychle vyšel z místnosti. V obličeji byl bledý jako smrt.

„Ta děvka je teda cvok," poznamenal Feeney.

„Řekni mi něco, co ještě nevím."

„Nenávidí ty tvoje podělaný vnitřnosti," řekl příjemně. Byl rád, že je zase zpátky v týmu. „Ale to už taky víš. Poslala tě do horoucích pekel."

„Co?"

„Proklela tě." Mrkl na ni. „Řekni mi, až tě chytnou křeče v žaludku. Pomalu, ale jistě bude tvoje."

„Ještě ne," zabručela Eva. „Mým želízkem v ohni je teď ten právník. Nasadíme na něj člověka, Feeney. Nechci, aby z něj byla mrtvola dřív, než se sesype. Kdybys viděl, jak se díval na fotku s Lobarem. Byl v šoku, ale pak jako by se mu cosi vybavilo." Potřásla hlavou. „Ať ho neztratíme." Podívala se na hodinky a spokojeně si zamručela. „Nejvyšší čas na Nadine a její polední zprávy."

„Nech si ošetřit ten krk, je to ošklivý."

„Až pak." Vyrazila rychle z místnosti. Nadine její zranění určitě nepřehlédne. A zrovna tak vševidoucí oko kamery, pomyslela si Eva.

„Co se ti to stalo?" ptala se Nadine. Přestala nervózně přecházet a dívat se na hodinky.

„Při výslechu jsem měla malý problém."

„Ty to ženeš na doraz, Dallasová, máme jen dvě minuty, než půjdeme do éteru. Už nemáš ani čas se umýt."

„Půjdeme prostě tak, jak jsme."

„Nastav zvuk a světlo," řekla Nadine kameramance. Vytáhla pudřenku se zrcátkem a štětečkem si přejela tváře. „Vypadá to na ženskou," dodala. „Dlouhé ostré nehty, čtyři jednotlivé škrábance."

„Jo.“ Eva si na ránu přiložila zmuchlaný a potřísněný kapesník. „Jestli je tu někdo hodně zvědavý, zjistí si, kdo je zadržený, a pak si sežene další údaje.“

Nadine zbystřila. „Jo, to se klidně může stát,“ spokojeně broukla. „Ty sis ale nic neprovedla s těmi vlasy.“

„Jak to? Ostříhala jsem si je.“

„Ale já myslela něco konstruktivního. Vždyť už máš na krku třicítku. Hotovo, Suzanno?“

Kameramanka utvořila z ukazováčku a palce kroužek. „Čerstvá krev se vyjímá opravdu dobře. To se povedlo.“

„To vám teda děkuju.“ Eva se pohodlně usadila a položila si nohu ve vysokých botách na druhé koleno. „Nadine, zkraťme to. Ještě jsi mi neřekla, s čím jsi přišla ty.“

„Povím ti, co stihnu. Kdo z místních bílých čarodějů je synem nechvalně známého masového vraha Davida Bainese Conroye, který si odpykává ve vězení se zvýšenou ostrahou na trestanecké stanici Omega pětinásobný doživotní trest bez možnosti podmíněného propuštění?“

„Kdo –“

„Pět,“ řekla Nadine líbezně. Potěšilo ji, že na chvilku upoutala Evinu plnou pozornost. „Čtyři, tři…,“ odpočítávala a při jedničce dala pod úrovní kamery prstem znamení.

Na pokyn se potom zadívala klidně do kamery. „Dobré odpoledne, tady Nadine Furstová. Zahajuji naši polední hodinku exkluzivním rozhovorem s poručíkem Evou Dallasovou z oddělení vražd, který vysíláme živě z její kanceláře na policejní centrále.“

Eva předpokládala, že se na ni otázky jen posypou. Znala Nadine dlouho a věděla, jaký má styl. Nenechala se proto vyvést z míry informacemi, které na ni Nadine vychrlila těsně před vysíláním. Přesně to od ní Nadine očekávala. Odpovídala stručně, opatrně a celou dobu si byla vědoma toho, že každá minuta, kterou je v živém vysílání, zvedá hodnotu Kanálu 75, a Nadine tak získává u diváků body.

„Oddělení vražd se domnívá, že mezi případy existuje souvislost, jak tomu nasvědčují i důkazy. Mezi jednotlivými zbraněmi, nalezenými na místech činu, existuje jistá podobnost.“

„Mohla byste ony smrtící zbraně popsat?“

„To nemohu.“

„Byly to ale nože.“

„Byly to ostré nástroje. V této chvíli nemohu uvést žádné podrobnosti, abych neohrozila průběh vyšetřování.“

„Druhá oběť. Pronásledovala jste ji těsně předtím, než byla zavražděna. Proč?“

Čekala tuto otázku a byla předem rozhodnutá využít ji ve svůj prospěch. „Thomas Wineburg mi naznačil, že má určité informace, které by mi pomohly při vyšetřování.“

„Jaké informace?“

Eva neuhnula pohledem. „Nejsem oprávněna uvádět jakékoli podrobnosti. Mohu jenom říct, že jsme spolu mluvili, on znervózněl a dal se na útěk. Já jsem ho pronásledovala.“

„A byl zabit.“

„Správně. Útěk mu nepomohl.“

Nadine naštvalo, když jí dal režisér do sluchátek pokyn, že její čas vypršel. Musela ale interview uzavřít. „Tak, a je to. Suzanno?“ Nadine pokynula rukou ke dveřím a poslala kameramanku pryč. „Teď něco mezi čtyřma očima.“

„Jo. Ale začni ty.“

„Dobře.“ Nadine se opřela a zkřížila své dlouhé nohy. „Před dvanácti lety přijal Charles Forte legálně dívčí jméno své matky, poté, co byl jeho otec odsouzen za rituální vraždu pěti lidí. Má se ale za to, že zabil bezpočet dalších, i když mu to nikdy nedokázali. Těla se nikdy nenašla.“

„Ten příběh kolem Conroye znám. Nevěděla jsem ale, že má dítě.“ „Drželo se to v tajnosti. Zákon na ochranu osobnosti. Rodina z toho byla venku. Matka se rozvedla a přestěhovala pár let předtím, než Bainese chytili. Klukovi bylo šestnáct, když s ním odešla. Jedenadvacet, když byl jeho otec souzen a odsouzen. Můj zdroj uvádí, že se k soudu chodil dívat každý den.“

Eva si vybavila malého, nenápadného muže, kterého zahlédla na posledním rozloučení s Alicí. Syn netvora. Kolik toho člověk může zdědit? Vzpomněla si na svého otce a oklepala se. „Díky za informace. Jestli mi k něčemu budou, budu ti zavázaná.“

„Fajn. Mám haldu věcí o kultech ve městě. Žádná z nich není tak ohromující jako tahle, ale možná, že i tam by se nějaká stopa dala najít. Mimochodem, zrovna teď jsi vyslýchala někoho, kdo byl tak na-

štvaný, že ti chtěl přefiknout tepnu na krku. Mám z toho vyvozovat, že to je podezřelá osoba?“

Eva si prohlížela své nehty. Vypadá to, že už je nejvyšší čas na manikúru. „Bez komentáře. Sama dobře víš, Nadine, že k zadrženým kamera prostě nesmí.“

„To je ohromná škoda. Díky za rozhovor, Dallasová. Ozvu se.“

„Jo, ozvi.“ Eva pozorovala, jak Nadine odchází, a bylo jí jasné, že upaluje do cely předběžného zadržení. Rovněž nepochybovala o tom, že jméno Seliny Crossové se ve vysílání objeví dřív, než skončí poledním reportáže.

Dopoledne se docela vydařilo, pomyslela si.

Trhla sebou a začala prohledávat zásuvky, jestli v nich nenajde krabičku první pomoci.

PATNÁCTÁ KAPITOLA

„Nestihnu dojet domů.“ Eva narychlo volala Roarkovi, zatímco počítač vyhledával všechny údaje o Davidu Bainesu Conroyovi. „Mohl by ses pro mě zastavit kolem šesté? Pojedeme rovnou na venkov na tu čarodějnickou slavnost.“

Roarke zvedl pěstěné obočí. „Pokud nepojedeme tvým vozem, beze všeho.“ Zamračil se a pokynul rukou. „Popojdi blíž k obrazovce. Co se stalo?“

„Co by? Mám práci.“

„Ne, já myslím tvůj krk.“

„Aha, tohle.“ Prstem přejela po stále živých škrábancích. Krabičku první pomoci pochopitelně nenašla. „Malá výměna názorů, kterou jsem ovšem vyhrála.“

„Jak jinak. Dejte si na to něco, poručíku. Zajedu pro tebe kolem půl sedmé. Najíme se po cestě.“

„Prima.“ *Najíme se po cestě?* „Počkej chvilku. Ne abys přijel v limuzíně.“

Jen se usmál. „V šest třicet.“

„Roarku, myslím to vážně, ne –“ Sykla, když jí Roarke zmizel z obrazovky. „Do prkýnka.“ Povzdechla si a obrátila se k počítači.

Mezinárodní databáze zločinů je dobrá studnice informací, prolétlo jí hlavou, když prohlížela údaje. U záznamů týkajících se Davida Bainese Conroye se zastavila.

Rozvedený, jedno dítě, chlapec, Charles, narozen 22. ledna 2025, svěřen do péče matce, Ellen Forteové.

To je ale překvapení, pomyslela si. Masovým vrahům se obvykle péče o malé děti nesvěřuje. „Tak se na to podíváme,“ říkala si pro sebe. „Obvinění a odsouzení.“

Obviněn a odsouzen za vraždu, mučení při zabití, posmrtné znásilnění a rozřezání Doreen Hardenové, míšenky 23 let. Odsouzen k odnětí svobody na doživotí ve věznici se zvýšenou ostrahou, bez možnosti podmíněného prominutí zbytku trestu.

Obviněn a odsouzen za vraždu, znásilnění, mučení při zabití a rozřezání Emmy Tangentové, černošky 25 let. Odsouzen k odnětí svobody na doživotí ve věznici se zvýšenou ostrahou, bez možnosti podmíněného prominutí zbytku trestu.

Obviněn a odsouzen za vraždu, sodomii, Znásilnění, mučení při zabití a rozřezání Lowella McBridea, bělocha, 18 let. Odsouzen k odnětí svobody na doživotí ve věznici se zvýšenou ostrahou, bez možnosti podmíněného prominutí zbytku trestu.

Obviněn a odsouzen za vraždu, Znásilnění, mučení při Zabití a rozřezání Darly Fitzové, míšenky, 23 let. Odsouzen k odnětí svobody na doživotí ve věznici se zvýšenou ostrahou, bez možnosti podmíněného prominutí zbytku trestu.

Obviněn a odsouzen Za vraždu, sodomii, posmrtné znásilnění, mučení při zabití a rozřezání Martina Savoye, míšence, 20 let. Odsouzen

k odnětí svobody na doživotí ve věznici se Zvýšenou ostrahou, bez možnosti podmíněného prominutí zbytku trestu.

Trest si odpykává na trestanecké stanici Omega.

Podezřelý z dvanácti dalších vražd. Případy nejsou uzavřené pro nedostatek důkazů ke vznesení obvinění. Hlavní vyšetřovatelé na vyžádání poskytnou materiály k nahlédnutí.

„Seznam hlavních vyšetřovatelů," dala Eva pokyn a sledovala, jak se jména objevují na obrazovce. „Koukám, Conroyi, že ses toulal," brumlala si, když si všimla, že detektivové, kteří byli pověřeni jednotlivými případy, jsou z různých koutů země.

V době, kdy Conroy vévodil zprávám, teprve dospívala. Pamatovala si na sérii únosů, na plačící příbuzné, kteří Conroye prosili, aby jim prozradil, kde najdou ostatky svých milovaných, vzpomněla si na zasmušilé tváře policistů vydávajících prohlášení, i na samotného Conroye a jeho klidnou tvář, ze které vystupovaly dvě zlé, temné oči.

Říkalo se o něm, že je zosobněním zla, Antikristem. Tento výraz tenkrát používali všichni, kdo ho chtěli nějak charakterizovat, anebo ho možná jen oddělit od lidí.

Byl ale natolik lidský, že zplodil dítě, syna. Jeho syn je na jejím současném seznamu podezřelých. Možná, opravdu zatím jen možná, se příliš neodbytně soustřeďovala na Selinu Crossovou.

Přemýšlela, že syna musí zjevně přitahovat moc. V čarodějnictví jde přece o moc. Znal přinejmenším jednu oběť. A dvě oběti byly zabity nožem. Conroy uměl s nožem skvěle zacházet.

Dál pročítala údaje a vybavilo se jí, že tenkrát taky tvrdil, že je božím nástrojem. Ano, tady má jedno z jeho nesouvislých prohlášení. Zbystřila. „Potřebuji k tomu audio."

Čekejte.

„Jsem síla v pozadí," zazněl Conroyův melodický hlas s krásnou dikcí. Hlas jeho syna je rovněž charismatický, pomyslela si Eva. „Jsem nástrojem boha pomsty a bolesti. Cokoli udělám jeho jménem, je vznešené. Třeste se přede mnou, neboť já nebudu nikdy poražen. Jsem legion, jsem ten, který vede zástupy."

„Jsi nula," opravila ho Eva. *Legion.* Crossová použila stejné slovo, to je zajímavé. *Začal si Conroy něco se satanisty nebo s čarodějnictvím? přemítala Lákalo to i jeho syna?*

Kolik toho Charles Forte ví o tom, co dělal jeho otec? Jak mu asi je?

„Vyhledat všechny údaje o Charlesi Forteovi z New Yorku, dříve Charles Conroy, syn Davida Bainese Conroye."

Čekejte. Když si údaje přečetla, začala poťukávat prsty na stole. Přemýšlela. Matka se odstěhovala se synem do New Yorku, což znamená, že chlapec musel k soudu dojíždět. Neodradil jej ani pravděpodobný matčin nesouhlas. Ve druhém semestru nechal školy. Studoval farmacii. To je velmi zajímavé. Získal licenci řadového chemika, pracoval ve výrobě a klonování léčiv. Hodně cestoval, všimla si. Jako jeho drahý tatíček. Pak se usadil v New Yorku, je spoluvlastníkem Hledání Duše.

Opřela se a nevědomky si hladila poranění na krku. Žádné manželství, žádné děti, žádná zatčení. Něco ji napadlo.

„Zdravotní údaje."

Charles Forte, v šesti letech zlomená ruka. V šesti letech menší úraz, pohmožděniny v břišní krajině. V sedmi letech popáleniny druhého stupně na předloktí. V sedmi letech Zhmožděniny zlomená holenní kost.

Evě se sevřel žaludek, protože seznam pokračoval a zabíral celé jeho dětství. „Stop. Pravděpodobnost zneužití dítěte?"

Devadesátiosmiprocentní pravděpodobnost.

„Proč se na to ksakru nepřišlo?"

Ze zdravotních záznamů vyplývá, že ošetření bylo poskytnuto v různých nemocnicích v různých městech v rozmezí deseti let. Neexistuje záznam o požadavku prošetření od Národní agentury prevence zneužívání dětí.

„Idioti. Idioti." Rukama si promnula obličej a prsty si stiskla místo uprostřed čela, odkud se šířila bolest hlavy. Tak moc jí to připomnělo domov.

„Vyhledat jakoukoli psychiatrickou péči nebo dostupné psychologické profily."

Subjekt dobrovolně nastoupil na Millerovu kliniku k ambulantnímu léčení. Ošetřující lékař Ernest Renfrew, od února 2045 do září 2047. Složka je zapečetěna. Žádné další údaje.

„No tak jo, k přemýšlení toho mám až dost. Uložit data, složka Charles Forte, číslo případu 34299-H. Křížové ověření údajů, Conroy. Po skončení vypnout.“

Eva vzhlédla, protože Feeney právě strčil hlavu do dveří. „Crossová je už venku.“

„To nemohlo vydržet dlouho.“

„Už se ti někdo podíval na ty škrábance?“

„Zvládnu je sama. Máš chvilku?“

„Jasně.“

„David Baines Conroy.“

Feeney hvízdl a rozvalil se na rohu stolu. „To už je hodně dávno. Byl to parchant vyšinutej. Napřed svoje oběti oddělal, pak je rozřezal a ty kusy přechovával v přenosným mrazicím boxu. Měl takový obytný ať to, s kterým objížděl města a kázal.“

„Kázal?“

„No, asi to není úplně přesné slovo. Vydával se za nějakýho Antikrista. Měl hubu plnou takovejch těch řečí o anarchii, o svobodě pohlavního života a o tom, že se otevřou brány pekelný. Většinu těch svejch obětí odtáhnul někam pryč ze silnice. Legální šlapky. Aspoň ty tři, který mu přišili, byly registrovaný jako společnice. Štětky jsou odjakživa snadnou kořistí pro psychopaty.“

„Shledali ale, že je způsobilý účastnit se soudního procesu.“ „Jo, testama prošel. Legálně byl duševně zdravej, ale fakticky to byl cvok.“

„Měl rodinu.“

„No jo, máš pravdu.“ Feeney zavřel oči ve snaze všechno si znovu vybavit. „Pracoval jsem tehdy na vraždách a neznal jsem tenkrát poldu, kterej by na tom osobně nějak nedělal. Všechny ty vraždy, na který se přišlo, se odehrály někde jinde, ne u nás. Vzpomínám si, že měl manželku, takovou bledou, vyjukanou malou ženskou. Odešla od něj – než ho chytili, mám dojem. A měli dítě, kluka. Vypadal jako strašidlo.“

„Proč?“

„Měl oči po svým tátovi. Jedinej rozdíl byl v tom, že v nich nebyl žádnej život. Pamatuju si, že jsem si říkal, že po něm možná jednou taky půjdeme. Jako po jeho tátovi. Pak to strčili pod zákon na ochranu osobnosti a nikdo o nich víc neslyšel.“

„Až teď.“ Eva neuhnula pohledem. „Dneska večer se setkám s Conroyovým synem, na sabatu čarodějnic.“

Roarke přijel limuzínou. Bylo jí jasné, že to udělá, jen aby ji naštval. Asi by opravdu byla naštvaná, kdyby je AutoChef nezásoboval jídlem v italském stylu.

Hltala manicotti, a to ještě ani nepřejeli most Jacqueline Onassisové. Když jí naléval burgundské, zavrtěla hlavou.

„Jsem ve službě,“ řekla s plnou pusou.

„Já ne.“ Upil a zadíval se na ni. „Proč sis to neošetřila?“ zeptal se a prsty jí zlehka přejel po krku.

„Neměla jsem čas.“

„To je něco, co budeme muset ještě prozkoumat.“ Když na něj vyjeveně pohlédla, jen se žoviálně pousmál. „Dostal jsem jen takový nápad. Když jsem jel na centrálu, viděl jsem reprízu tvého malého tete-a-tete s Nadine. Překvapilo mě, že jsi na to přistoupila.“

„Byl to obchod. Svůj podíl jsem dostala.“ Předklonila se a spustila ochrannou přepážku mezi nimi a řidičem. „Řeknu ti, co vím nového, než dorazíme na noční slavnost.“

Do podrobností mu vylíčila novou stopu, kterou objevila, a pak si z talíře s předkrmem vybrala sladkou, tučnou olivu. „Popolezl o několik příček na seznamu,“ skončila.

„Otcovy hříchy?“

„Někdy to tak funguje.“

Chvilku neřekl nic. Oba měli své důvody, proč se jim tato teorie zase tolik nezdála. „Vy to jistě víte nejlépe, poručíku, ale není zrovna tak pravděpodobné, že by se vlivem těchto okolností ocitl na opačné straně?“

„Znal Alici, rozumí chemickým preparátům. Její děda měl v těle chemické látky, ona sama trpěla halucinacemi. Další dvě oběti byly rituálně zabity. Forte patří ke kultu. Nemůžu všechny tyhle stopy ignorovat.“

„Připadá mi, že v něm není ani kus zabijáka.“

Hrabala se v těstovinách a vybírala marinovaný pepř. „Kdysi jsem řešila případ staré paní, která vypadala jako milá babička. Dětem v sousedství nosila upečené koláčky a zatoulané kočky. Na parapetu jí kvetly pelargonie.“ Pepř Evě zachutnal, našla si další kuličku. „Vláka-

la asi půl tuctu dětí k sobě do bytu a jejich vnitřnostmi ty své kočky krmila, než jsme na to přišli.“

„To je kouzelná historka.“ Roarke vsunul svůj talíř do otvoru pro odpadky. „Chápu.“ Sáhl do kapsy pro amulet, který mu předchozí noci darovala Isis, a zavěsil ho Evě na krk.

„K čemu mi má být?“

„Sluší ti víc než mně.“

Pohlédla na něj zúženýma očima. „Hloupost. Jsi pověrčivý.“

„Ne, to ne,“ zalhal a vstrčil její talíř do otvoru za svým. Pak se k ní otočil a začal jí rozepínat košili.

„Hele, co to děláš?“

„Krátím si čas.“ Svýma rychlýma a šikovnýma rukama zaútočil na její ňadra. „Bude trvat asi hodinu, než tam dojedeme.“

„Nehodlám provozovat sex na zadním sedadle limuzíny,“ řekla mu. „Je to –“

„Báječné,“ dokončil a své ruce nahradil ústy.

Když limuzína zahýbala na úzkou vesnickou silnici, byla Eva odpočatá a plná života. Nad silnicí se klenuly zpola holé stromy a tvořily jakýsi tunel. Všude bylo plno stromů a v černé tmě jasně zářily hvězdy. Přes silnici se mihl stín, a ještě než zmizel v lese, stačila zahlédnout zlatavě se lesknoucí oči, které mohly patřit lišce.

„Feeney a Peabodyová jsou za námi?“

„Hm.“ Roarke si zastrkával košili do kalhot. „Zdá se. Oblékáš si to naruby,“ řekl jemně a usmál se.

„Do háje.“ Eva se vysoukala z košile, protáhla rukávy zpátky nalíc a znovu se oblékla. „Nekoukej se tak nadutě, jen jsem předstírala, že se mi to líbilo.“

„Evo, miláčku.“ Vzal ji za ruku a políbil ji. „Jsi na mě tak hodná.“

„Nevykládej.“ Sundala si amulet a pověsila mu jej na krk. „Vezmi si ho ty.“ Než stačil něco říct, vzala jeho tváře do dlaní. „Prosím.“

„Ty tomu stejně nevěříš.“

„Ne.“ Zastrčila mu amulet za košili a poklepala na něj. „Mám ale dojem, že ty ano. Ví tvůj řidič, kam má jet?“

„Instrukce od Isis jsou v programu.“ Podíval se na hodinky. „Podle mě bychom tam skoro měli být.“

„Vypadá to tady jako v zemi nikoho.“ Dívala se oknem, ale neviděla nic jiného než tmu, stromy a zase tmu. „To už jsem radši ve svém ra-

jonu. Nechce se mi věřit, že tohle místo je ani ne dvě hodinky jízdy od New Yorku.“

„Ty jsi prostě městský živel.“

„A ty snad ne?“

Pokrčil rameny. „Na chvilku si na venkov zajedu docela rád. Ticho mě uklidňuje.“

„To já jsem z něj nervózní.“ Zahnuli na další klikatou silničku. „Všechno tady vypadá stejně. Není tu… pohyb,“ namítla. „Když jdeš Centrálním nebo Greenpeace parkem, stoprocentně narazíš na zloděje nebo aspoň na překupníka drog. Nebo na šlapku bez licence nebo na párek teploušů.“

Pohlédla na něj a viděla, že se směje. „Co je?“

„Život s tebou má takovou… štávu.“

Odfrkla si a začala si třít vnější stranu paže. „Jasně, protože než jsem se objevila já, tvůj malý svět byla jedna veliká šeď. Všechno to víno, ženy a peníze, to musela být pěkná nuda.“

„Opravdu nevyslovitelná nuda,“ vydechl. „Asi bych na ni umřel, kdyby ses mí tenkrát nesnažila přišít jednu až dvě vraždy.“

„Uznej, že to byl tvůj šťastný den.“ Jak auto zahnulo do vyjetých kolejí vedoucích do prudkého kopce, uviděla skrz stromy odlesk světla. „Díkybohu. Vypadá to, že slavnost je už v plném proudu.“

„Zkus nefunět.“ Roarke ji poplácal po koleni. „Mohla bys tím urazit naše hostitele.“

„Nehodlám supět,“ odsekla a opět si odfrkla. „Zajímají mě dojmy, o Forteovi i o všech ostatních. Jestli tam někoho poznáš, řekni mi to, prosím.“ Vytáhla z kabely malé zařízení a vstrčila je do kapsy.

„Mikrorekordér?“ Roarke mlaskl jazykem. „Mám pocit, že to je nezákonné. Nemluvě o tom, že to je neomalené.“

„Vůbec nevím, o čem mluvíš.“

„A navíc to není nutné,“ dodal. Otočil řemínkem na zápěstí a zmáčkl malý knoflíček po straně hodinek. „Ten můj je daleko výkonnější. Měl bych to vědět, když vyrábím oba typy.“ Usmál se. Auto zastavilo u malé mýtinky. „Myslím, že jsme tady.“

Eva zahlédla Isis jako první, nebylo možné ji přehlédnout. Její jednoduché bílé šaty působily ve tmě jako měsíční svit. Dlouhé rozpuštěné vlasy jí spadaly přes ramena. Kolem čela se jí vinula zlatá stuha, zdobená barevnými kamínky. Dlouhá, úzká chodidla byla bosá.

„Buďte požehnána,“ řekla a políbila Evu na obě tváře, čímž ji vyvedla z rovnováhy. Roarka pozdravila stejným způsobem a pak se znovu otočila k Evě. „Jste zraněná.“ Než mohla Eva cokoli říct, položila prsty na škrábance. „Jed.“

„Jed?“ Eva si představila ty děsivé drápy naložené v pomalu působícím lektvaru, který se potom plíží do krevního oběhu.

„Myslím tím spirituální jed. Cítím tady Selinu.“ Zatímco nespustila oči z Eviných, ruka jí poklesla na Evino rameno. „S tím musíme něco udělat. Mirium, přivítej prosím naše další hosty.“ Promluvila k malé ženě tmavé pleti ve chvíli, kdy se přikodrcala Feeneyho rachotina. „Chas se na vaše poranění podívá.“

„To je dobré. Ráno zajdu za doktorem.“

„Myslím, že nebudete muset. Pojďte, prosím, tudy. Mít tady po ní třeba jen malou stopu nedělá dobrotu.“

Vedla je kolem mýtiny, na níž Eva viděla široký kruh utvořený z bílých svíček. Lidé postávali vně kruhu a povídali si, jako kdyby byli na koktejlu někde ve městě. Oblečeni byli všelijak, v šatech, oblecích, krátkých i dlouhých sukních.

Napočítala asi dvacet lidí ve věku od osmnácti do osmdesáti, promíchaných co do barvy pleti i pohlaví. Působili velmi rozdílně. Poblíž stály přenosné chladničky, bylo tudíž jasné, proč někteří přítomní popíjejí drink. Čas od času probleskl tlumenou konverzací smích.

Jak se blížili, Chas se odvrátil od skládacího stolku. Byl v jednoduchém modrém obleku, i boty měl ve stejném odstínu. Usmál se, když zahlédl, jak si Eva podezřívavě prohlíží věci na stole.

„Čarodějnické nářadí,“ řekl jí.

Byly tam červené šňůrky a nůž s bílou rukojetí. *Athame*, pomyslela si. Pak tam byly další svíčky, malý mosazný gong, bičík, lesknoucí se stříbrný meč, barevné lahvičky, misky a šálky.

„Zajímavé.“

„Je to starý rituál, na který potřebujeme staré nástroje. Vy jste ale zraněná.“ Postoupil k ní a zvedl ruku. Když na něj však vrhla chladný, varovný pohled, zarazil se. „Omlouvám se. Zdá se, že vás to musí bolet.“

„Chas je léčitel.“ Isis našpulila vyzývavě rty. „Berte to jako ukázku. Přišla jste přece proto, abyste se dívala, ne? Váš muž má navíc u sebe ochranný amulet.“

Však já taky, pomyslela si Eva, a tentokrát jí nepřipadala její zbraň nijak těžká.

„Tak dobře, ukažte mi to.“ Zaklonila hlavu, aby si Chas mohl škrábance prohlédnout.

Chas přejížděl prsty po sedřené kůži. Překvapilo ji, že okamžitě cítila, jak bolest mizí. Dívala se mu do očí, které se nejdříve soustředily na její krk, pak se začaly lehce chvět. „Máte štěstí. Chtěla vám ublížit víc, než se jí podařilo. Zkuste zklidnit svou mysl.“

Zvedl zrak a podíval se jí do očí. „Mysl a tělo jedno jsou,“ říkal klidně tím nádherným hlasem. „Jedno ovlivňuje druhé, jedno léčí druhé. Pomohu vám uvolnit se.“

Pocítila, jak se jí tělem valí teplá vlna z místa, kde ležely jeho prsty, do hlavy a pak směrem dolů, až ji prostoupila malátnost. Trhla sebou, aby se probrala. Spatřila, jak se mírně usmívá. „Já vám neublížím.“

Otočil se pro jantarově žlutou lahvičku, odzátkoval ji a pokropil si ruce čirou tekutinou, která voněla po květinách.

„Tohle je balzám, připravený podle starého receptu. Jsou v něm přidané moderní přísady.“

Jemně jej prsty vtíral do šrámů vyrytých Selininými nehty. „Rána se krásně zahojí a nebude vás už trápit.“

„Vyznáte se v chemických látkách, viďte?“

„Tohle je ale přírodní látka.“ Vytáhl z kapsy hadřík a utřel si do něj prsty. „Ale máte pravdu, rozumím jim.“

„Ráda bych si o tom s vámi promluvila.“ Vteřinu počkala a ostražitě jej pozorovala. „A taky o vašem otci.“

Poznala, že uhodila hřebíček na hlavičku, podle toho, jak se mu rozšířily a hned nato zúžily zornice.

Isis se mezi ně postavila a její tvář prozradila, že jí lomcuje hrozný vztek.

„Pozvali jsme vás na místo, které je posvátné. Nemáte právo –“

„Isis.“ Chas se dotkl její paže. „Má poslání jako my všichni.“ Pohlédl na Evu. Bylo vidět, že se už sebral. „Ano. Promluvím si s vámi, kdykoli si budete přát. Tady ale není místo pro bolest. Obřad právě začíná.“

„Nechci vás rušit.“

„Hodilo by se vám to zítra v devět hodin v Hledání Duše?“

„Ano, jistě.“

„Teď mě, prosím, omluvte.“

„Vždycky oplácíte laskavost bolestí?“ zeptala se Isis, když Chas odešel. V jejím hlase zaznívala prudká zuřivost. Pohodila hlavou a záměrně pohlédla na Roarka. „Můžete se teď dívat. Doufáme, že budete náš noční obřad respektovat. Do magického kruhu ale nevstupujte.“

Když odplula, Eva zastrčila ruce hluboko do kapes. „Teď už existují dvě čarodějnice, co mě nemůžou ani cítit.“ Dívala se, jak k ní pospíchá Peabodyová.

„Jde o zasvěcení,“ šeptala Peabodyová. „Řekla mi to ta veliká senzační čarodějnice v italském oblečku.“ Přes mýtinu se usmála na muže, jemuž se leskly bronzové vlasy a jehož úsměv zářil jako stowattová žárovka. „Ježíši, snad aby ženská začala přemýšlet, jestli se k nim přidá.“

„Seberte se, Peabodyová.“ Eva kývla na Feeneyho.

„Moje zbožná máti by dnes v noci odříkala půl tuctu růženců, kdyby věděla, kde jsem.“ Nuceně se pousmál, aby zakryl svou nervozitu. „Je to tu sakramentsky strašidelný. Nic tady není, vůbec nic.“

Roarke si povzdechl. Ovinul paži kolem Evina pasu a otočil se, protože rituál právě začínal.

Mladá žena Mirium stála vně kruhu ze svíček – dva muži ji svazovali a zavazovali jí oči. Všichni kromě hostů byli nazí. Ve svitu měsíce se leskla bílá, černá a zlatavá těla. Někde hluboko v lesích rytmicky prozpěvovali noční ptáci.

Eva se necítila ve své kůži, a proto v kapse nahmatala svou zbraň, která jí dodávala jistotu.

Adeptku svázali červenými šňůrkami tak, že fungovaly jako jakási pouta. Když jí svázali i kotníky, Chas promluvil.

„Nohy nejsou ani spoutané, ani volné.“

Z jeho hlasu zněla nespoutaná radost i vážnost.

Eva zvědavě přihlížela, jak v úvodu rituálu utvářejí kruh. Musela uznat, že tu panuje příjemná nálada. Po obloze plul měsíc a stříbřitým světlem skrápěl okolní lesy. Někde hluboko houkaly sovy – ten zvláštní zvuk jí rozvlnil krev v žilách. Nikoho z přítomných nahota nevzrušovala. Žádné tajné ohmatávání nebo kradmé pohledy, které by rozhodně nechyběly v jakémkoli sexklubu ve městě.

Chas zvedl athame, a když ho namířil na srdce adeptky, Eva pevně sevřela svou zbraň. Promluvil. Jeho slova unášel vánek promíchaný s kouřem.

„Mám dvě hesla," odpověděla Mirium. „Absolutní láska a absolutní důvěra."

Usmál se. „Ten, kdo přichází s něčím podobným, je vítán dvojnásobně. Já ti dodám třetí, abys mohla projít těmito obávanými dveřmi."

Podal nůž muži, který stál vedle, a políbil Mirium. Jako kdyby otec líbal dítě, pomyslela si Eva a zamračila se. Chas adeptku obešel, pak ji objal a zlehka ji zezadu postrkoval dovnitř kruhu. Druhý muž nad nimi špičkou athamu nakreslil ve vzduchu pomyslný kruh, jakoby je do něho chtěl uzavřít.

Nyní se ozvalo prozpěvování a Chas vedl Mirium po obvodu kruhu. Ostatní s ní otáčeli, aby ztratila orientaci. Vypadalo to, že si hrají na slepou bábu. Třikrát zazvonil zvonec.

Chas si klekl, něco řekl a pak adeptce políbil nohy, kolena, bříško přímo nad ochlupením, ňadra a nakonec rty.

Eva čekala, že obřad bude mít sexuální podtext, ale nebylo to tak. Atmosféra byla spíš… láskyplná než nabitá sexem.

„Jaké jsou tvé dojmy?" šeptem se dotázala Roarka.

„Je to okouzlující, silné. Posvátné." Rukou nahmatal Evinu, která stále svírala zbraň, a jemně se ji snažil odtáhnout. „A taky neškodné. Sex je tu pochopitelně taky, ale ve velmi vyvážené a uctivé míře. A ano, poznávám jednoho nebo dva lidi."

„Budu chtít jejich jména."

Během pokračujícího obřadu si v jedné chvíli Eva bezmyšlenkovitě přejela po krku. Kůže byla vyhlazená a neporušená. Necítila žádnou bolest.

Když jí ruka klesla dolů, Chas se na ni podíval a jejich pohledy se setkaly. Znovu se na ni usmál.

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Když Eva a Peabodyová dorazily k Hledání Duše, obchod byl ještě zavřený. Chas už na ně čekal na chodníku a upíjel cosi z recyklovatelného pohárku, z něhož stoupala pára.

„Dobré ráno.“ Mrazivý vzduch mu vehnal barvu do tváře. „Raději než do krámku bych vás zavedl nahoru do našeho bytu.“

„Poldové kazí obchody, co?“ zeptala se Eva.

„No, řekněme, že by zákazníci mohli být po ránu trochu nesví. A otvíráme až za půl hodiny. Předpokládám, že Isis nepotřebujete.“

„V tuto chvíli ne.“

„Díky. Kdyby to šlo, dejte mi… chviličku.“ Stydlivě se na ni podíval. „Isis doma nechce mít kofein. Já jsem ale slabý,“ řekl a napil se. „Ví, že se každé ráno vykradu, abych si obstaral svou dávku, ale dělá, že o tom neví. Je to sice hloupé, ale chráníme si tak naše štěstí.“

„Dobře. Chodíte přes ulici?“

„To je moc blízko domova. A navíc se tamější káva nedá pít. Tuhle dobrou dělají v bistru na rohu.“ S očividnou chutí si znovu usrkl. „Cigarety jsem vzdal už před pár lety, dokonce i bylinkové, ale bez šálku kávy se neobejdu. Líbil se vám obřad včera v noci?“

„Byl zajímavý.“ Ranní vzduch byl sychravý, zastrčila si proto ruce bez rukavic hluboko do kapes. Pouliční i vzdušná doprava začala řídnout, protože první dopravní špička pominula. „To, že běháte po lesích nazí, bylo ale na můj vkus trochu moc plné života.“

„Chápu. Myslím si, že letos už nebudeme pořádat obřady venku. Rozhodně ne v rouše Evině. Jenže Mirium strašně toužila po tom, aby své první zasvěcení do čarodějnictví stihla do Samhainu.“

„Do Samhainu?“

„Do Halloweenu,“ odpověděl zároveň s Peabodyovou. Přešlápla, když se na ni usmál. „Volnověkáři,“ špitla.

„Aha, ti s námi mají leccos společného.“ Dopil svou kávu, popošel ke koši na recyklovatelný odpad a pořádkumilovně vsunul hrnek do otvoru. „Jste nachlazená, strážníku.“

„Ano, pane.“ Peabodyová popotáhla, zjevně se snažila předejít kýchnutí.

„Mám něco, co by vám pomohlo. Jedna naše členka vás poznala, poručíku. Říkala, že vám nedávno četla z ruky. Vlastně tu noc, co Alice zemřela.“

„To je pravda.“

„Cassandra má velký talent a je moc milá,“ rozpovídal se Chas a přitom začal stoupat do schodů. „Lituje toho, že neviděla věci jasněji, že vás nevarovala, že Alice byla v nebezpečí. Teď má ale pocit, že jste v nebezpečí vy.“ Zmlkl a ohlédl se. „Doufá, že máte pořád u sebe kamínek, který vám dala.“

„Někde ho mám.“

Vydal zvuk, který by se dal pokládat za povzdech. „Co váš krk?“

„Je v pořádku, jako nový.“

„Vidím, že se zahojil dobře.“

„Ano, a rychle. Co bylo v tom balzámu, kterým jste mi ho pomazal?“

V očích mu pobaveně zablesklo, což ji překvapilo. „No, tuším, že tam je jazyk z netopýra a mločí oko.“ Otevřel dveře. Zevnitř se ozvala melodická zvonkohra. „Udělejte si pohodlí. Přinesu čaj na zahřátí, protože jsem vás nechal čekat.“

„Nemusíte se obtěžovat.“

„Mě to neobtěžuje. Omluvte mě na okamžik.“

Vyklouzl ze dveří a poskytl Evě čas, aby si prohlédla jeho byt. Místo nepůsobilo zrovna skromně. Věci vystavené na policích dole v obchodě si našly cestu i sem. Oválný stůl zdobily velké kusy křišťálů, které ležely kolem měděné vázy s podzimními květinami. Nad modrou pohovkou visela tmavá tapiserie, zobrazující muže a ženy, slunce, měsíce a hrad, z jehož úzkých střílen šlehaly plameny.

„Velká arkána,“ řekla Peabodyová, když Eva přistoupila blíž, aby si tapiserii prohlédla. Mohutně kýchla a vylovila kapesník. „Z tarotu. Vypadá, že je stará, ručně vyšívaná.“

„A drahá,“ dodala Eva. Podobné umělecké předměty se neprodávaly nijak levně.

Byly tam cínové a kamenné sošky čarodějů, draků, dvouhlavých psů a žen s křehkými křídly. Jednu zeď zdobily zvláštní, přitažlivé symboly ve formě barevných skvrn.

„Evangeliář z Kells.“ Při Evině zvědavém pohledu Peabodyová jen pokrčila rameny. „Máma ráda vyšívá symboly na polštáře nebo na

předtištěné vzory. Jsou moc pěkné. I tady je to pěkné.“ Hlavně jí tu nenaskakovala husí kůže jako u Crossové. „Trochu výstřední, ale pěkné.“

„Obchody jim asi jdou dobře, když si mohou dovolit starožitnosti, věci z kovu a umění.“

„Máte pravdu, obchody docela jdou,“ řekl Chas. Přicházel s tácem, na kterém byla keramická konvice s květinovým vzorkem a hrnky. „Měl jsem navíc nějaké rezervy, než jsme otevřeli.“

„Dědictví?“

„Ne.“ Položil tác na kulatý stoleček. „Úspory a investice. Chemici jsou celkem slušně placeni.“

„Přesto jste té práce nechal a šel jste prodávat.“

„Ano, nechal jsem toho,“ řekl prostě. „Byl jsem v práci nešťastný, byl jsem nešťastný i v osobním životě.“

„Terapie nepomohla.“

Jejich pohledy se opět setkaly, i když ho to stálo hodně úsilí. „Neuškodila. Prosím vás, posaďte se. Odpovím na vaše otázky.“

„Nedopustím, abys tohle musel trpět, Chasi.“ Isis vnikla do místnosti jako kouř. Dnes byla oblečena do šedých šatů v odstínu bouřkových mraků, které se jí při pohybu vlnily kolem kotníků. „Podle všech zákonů máš právo na soukromí.“

„Já ale mohu trvat na tom, aby odpověděl na mé otázky,“ opravila ji Eva. „Vyšetřuji vraždu. Má ovšem právo na advokáta.“

„Nepotřebuje právníka, ale klid.“ Isis se prudce otočila a oči jí plály hněvem. Chas ji uchopil za ruce, zvedl si je k ústům a přitiskl na ně svou tvář.

„Já jsem klidný,“ řekl mírně. „Mám tebe. Nedělej si starosti. Jdi dolů a otevři, já to zvládnu.“

„Zůstanu tu s tebou.“

Zavrtěl hlavou. Pohled, který si s Isis vyměnili, Evu překvapivě šokoval. Byl tak zvláštní, že zapochybovala, je-li mezi nimi vůbec nějaký tělesný vztah. Porozumění, jež mezi nimi přeskočilo, nemělo totiž se sexem nic společného. Byla to láska. Byla to oddanost.

Isis se sklonila, aby se rty dotkla jeho úst. Ta scéna by měla být k smíchu, pomyslela si Eva. Místo toho je hluboce dojemná.

„Stačí, když zavoláš,“ řekla mu. „Když na mě jen pomyslíš.“

„Já vím.“ Rychle a důvěrně ji poklepal po ruce, aby ji poslal pryč. Naposledy se na Evu podívala s těžko ovladatelným hněvem a vyplula ven.

„Pochybuji, že bych bez ní přežil,“ řekl Chas a stále se za ní díval. „Vy jste silná žena, poručíku. Těžko byste asi pochopila takovou potřebu a závislost.“

Kdysi by s ním souhlasila. Teď si ale zdaleka nebyla tak jistá.

„Ráda bych náš rozhovor nahrála, pane Forte.“

„Samozřejmě.“ Posadil se a bezmyšlenkovitě nalil čaj, zatímco Peabodyová zapínala rekordér. Vyslechl Evinu tradiční formuli, aniž vzhlédl.

„Znáte svá práva a povinnosti?“

„Ano. Chcete sladidlo?“

Netrpělivě se podívala na svůj čaj. Voněl podezřele, podobně jako ten, který do ní vytrvale lila Mirová. „Ne.“

„Do vašeho čaje jsem přidal trochu medu, strážníku.“ Mile se na Peabodyovou usmál. „A taky trochu… něčeho dalšího. Myslím, že se vám uleví.“

„Voní docela dobře.“ Peabodyová opatrně upila, a když pocítila chuť domova, oplatila mu úsměv. „Díky.“

„Kdy jste naposledy viděl svého otce?“

Chas rychle vzhlédl. Evina nečekaná otázka ho zastihla nepřipraveného. Ruka, ve které držel hrnek, se silně zachvěla. „Ten den, kdy ho odsoudili. Byl jsem u přelíčení a viděl jsem, jak ho odvádějí. Zbavili ho svéprávnosti a pak zavřeli a zamkli dveře za jeho životem.“

„Co jste tehdy pociťoval?“

„Cítil jsem zahanbení. Úlevu. Byl jsem zoufale nešťastný nebo snad jen zoufalý. Byl to můj otec.“ Chas se zhluboka napil čaje, jako by se jiní muži napili whisky. „Nenáviděl jsem ho z celého srdce, z celé duše.“

„Protože zabíjel?“

„Protože to byl můj otec. Matku jsem hluboce ranil, když jsem si nedal vymluvit, že půjdu k soudu. Byla ale tak citově zničená, že neměla sílu mi v tom zabránit. Jeho taky nedokázala zastavit. I když ho nakonec opustila. Vzala mě a opustila manžela, což nás, myslím, všechny překvapilo.“

Díval se do svého hrnku, jako by pozoroval, jaký vzorek vytvoří lístky čaje na jeho dně. „Hodně dlouho jsem nenáviděl i ji. Nenávist může člověka ovlivnit, viďte, poručíku? Může ho ošklivě pokroutit.“

„Vám se to stalo?“

„Skoro. Náš domov nebyl šťastný. Kde vládne takový člověk, jako je můj otec, tam štěstí nevkročí. Máte podezření, že bych mohl být stejný.“ Chas opanoval svůj hlas, ale jeho oči prozrazovaly silné emoce.

Při výslechu vždy pozoruji oči, připomněla si Eva. Slova mnohdy nic neznamenají. „A jste?“

„‚To prozradí krev‘. To je Shakespeare?“ Slabě pokýval hlavou. „Ani nevím. V životě to tak chodí, že se všechny děti bojí toho, co prozradí krev, bez ohledu na to, jaké mají rodiče, nemyslíte?“

Ano, sama s tím žila a bála se toho. Rozhodla se však, že nedopustí, aby tím byla ovládána. „Jak velký vliv měl na váš život?“

„Silnější už být nemohl. Jste výborný detektiv, poručíku. Jsem si jist, že jste prostudovala všechny záznamy, podívala se na všechna videa. Viděla jste člověka natolik charismatického, až z něj šla hrůza. Člověka, který se stavěl nad jakékoli zákony, nad všechny zákony. Ta tvrdá arogance sama o sobě je přesvědčivá.“

„Zlo může být pro leckoho přesvědčivé.“

„Ano.“ Pobaveně se usmál. „Ve své práci jste se s tím určitě setkala. To není člověk, se kterým byste mohla… bojovat, ať už fyzicky nebo emocionálně. Je silný, velmi silný.“

Chas zavřel na okamžik oči. Všechno, co se neustále snažil vytěsnit, se vrátilo. „Moc jsem se bál, že bych mohl být stejný. Pomýšlel jsem i na to, že vrátím ten nejcennější dar, který jsem kdy dostal. Život.“

„Pokusil jste se o sebevraždu?“

„Nikdy jsem se nedostal tak daleko, že bych se o ni pokusil, ale plánoval jsem ji. Poprvé, když mi bylo deset.“ Znovu se napil čaje, potřeboval se uklidnit. „Dokážete si představit desetileté dítě, které uvažuje o sebevraždě?“

Dokážu, až moc dobře. Bylo mi dokonce ještě méně, když jsem o ní přemýšlela. „Týral vás?“

„Týral? To je slabé slovo. Mlátil mě, ale nikdy ze vzteku. Prostě jen zcela neočekávaně zaútočil a zlomil mi kost, nebo do mě bušil pěstmi. S takovým klidem, s jakým by jiný odháněl mouchu.“

Sevřenou pěst měl položenou na koleni. Úmyslně ji otevřel a roztáhl prsty. „Zaútočil jako žralok, rychle a naprosto tiše. Nikdy předem nevydal žádný varovný signál a nikdy neznal míru. Můj život, bolest, kterou jsem prožíval, to vše zcela záviselo na jeho rozmaru. Prošel jsem peklem," řekl tak měkce, jako mluví kazatelé.

„Pomohl vám někdo?" zeptala se Eva. „Snažil se někdo zasáhnout?"

„Nikdy jsme nezůstali na jednom místě moc dlouho. Nesměli jsme se k nikomu a k ničemu poutat ani se s někým kamarádit. Tvrdil, že musí šířit slovo. Polámal mi kost nebo mě zmlátil, a pak mě sám odvezl k doktorovi. Starostlivý otec."

„Řekl jste o tom někomu?"

„Byl to můj otec, byl to můj život." Chas zvedl ruce a zase je spustil. „Komu jsem o tom měl říct?"

Taky jsem to nikomu neřekla, pomyslela si Eva. Taky neměla nikoho, komu by se mohla svěřit.

„Nějakou dobu jsem mu věřil, když mi říkal, že je to správné." Chasovy oči se zachvěly. „A hlavně jsem mu věřil, když mi říkal, že jestli někomu něco povím, stihne mě strašlivá bolest a strašlivý trest. Bylo mi třináct, když mě poprvé znásilnil. Svázal mi ruce a řekl, že jde o rituál. Plakal jsem. Zasvěcovací rituál. Sex je život, a proto je třeba ho přijmout. Jeho povinností i právem prý je vypravit mě na cestu."

Zvedl konvici, nalil čaj a postavil ji zpátky. „Vlastně ani nevím, jestli to bylo znásilnění. Neodporoval jsem mu, neprosil jsem ho, aby toho nechal. Jen jsem tiše plakal a trpně jsem se mu podvolil."

„Bylo to znásilnění," řekla Peabodyová velmi tiše.

„No…" Zjistil, že nemůže pít, a tak jenom zvedl hrnek a držel jej. „Nikomu jsem to neřekl. Ani po mnoha letech, kdy už byl za mřížemi, jsem to neřekl policii. Nevěřil jsem, že by ho zadrželi. Nevěřil jsem, že by to dokázali. Měl takovou sílu, takovou moc, a všechna ta krev na jeho rukou ji ještě umocňovala. Je zvláštní, že právě sex přinutil mou matku, aby utekla a vzala mě s sebou. Ne všechno to násilí, ani ten malý chlapec se zlomeninami, dokonce ani všichni ti mrtví, o nichž tušila, že je zabil on, ale scéna, kdy nade mnou klečí na svém oltáři a všude kolem plápolají černé svíčky. On ji neviděl, ale já ano. Viděl jsem její tvář, když vešla do místnosti. Nechala mě tam, nechala ho, aby dokončil své dílo, ale tu noc, když pak odešel ven, jsme utekli."

„A přesto nešla na policii.“

„Ne.“

Podíval se na Evu. „Vím, že si myslíte, že kdyby šla, zachránila by další životy. Ale strach je velmi osobní. Jejím jediným cílem bylo přežít. Když ho zavřeli, chodil jsem každý den na přelíčení. Byl jsem přesvědčený, že otec to nějak překazí. I když řekli, že ho někam zamknou, stejně jsem jim nevěřil. Změnil jsem si jméno a snažil jsem se žít úplně normální život. Začal jsem dělat práci, která mě docela bavila a pro kterou jsem měl určité nadání. Sám sobě jsem nedovolil s kýmkoli se sblížit. Byl jsem plný vzteku. Podíval jsem se někomu do tváře a nenáviděl jsem ho za to, že je šťastný. Nebo že je smutný. Všechny jsem nenáviděl, že mohou žít bez stínů. Ani já jsem nezůstal dlouho na jednom místě, jako otec. Když jsem zjistil, že s obrovským klidem a naprostou vážností znovu pomýšlím na sebevraždu, vyděsil jsem se natolik, že jsem vyhledal pomoc.“

Znovu se pokusil o úsměv. „Tenkrát jsem si neuvědomil, že to je pro mě nový začátek. Udělal jsem první krok, dovolil jsem sám sobě mluvit o nevyslovitelném. Naučil jsem se přijmout svou nevinnost a odpustit matce. Ale pořád ve mně byl vztek, někde hluboko uvnitř jsem choval obrovský, dobře ukrytý problém. A pak jsem potkal Isis.“

„Díky tomu, že jste se začal zajímat o okultismus,“ vyhrkla Eva.

„Díky tomu, že jsem začal okultismus studovat. Byla to součást terapie.“ Napil se čaje a zkřivil rty. „Měl jsem vztek a choval jsem se hrubě. Náboženství jakéhokoli druhu ve mně vzbuzovalo odpor, nenáviděl jsem všechno, v co věřila. Byla tak krásná, tak plná světla, a já jsem ji proto nenáviděl. Vyzvala mě, abych přišel na obřad, abych viděl většinu toho, co jste viděli včera v noci. Myslel jsem si o sobě, že jsem vědec. Sel jsem tam, abych si jen potvrdil, že její víra není nic jiného než slova z dob minulých, která pár bláznů doposud opakuje. Zrovna tak jako víra mého otce není nic jiného než záminka, jak ubližovat a ovládat.

Stál jsem v ústraní, byl jsem sám, plný cynismu, a hluboko uvnitř mnou lomcoval vztek. Nenáviděl jsem je za jejich prostotu a oddanost. Neviděl jsem snad stejně oddaný pohled ve tvářích lidí, kteří se shromáždili, aby si poslechli mého otce? Nechtěl jsem s nimi mít nic společného, ale přesto mě něco táhlo zpátky. Třikrát jsem se vrátil a díval jsem se, a i když jsem to tehdy ještě nevěděl, začal jsem se uzdravo-

vat. Jedné noci, na Alban Eilir, což je jarní rovnodennost, mě Isis pozvala k sobě domů. Když jsme byli sami, řekla mi, že mě poznává. Zpanikařil jsem. Tak strašně jsem se snažil všechno spálit, abych se ho zbavil. Řekla mi, že tím nemyslí náš současný život, i když jsem jí v očích četl, že ví, kdo jsem. Věděla, kdo jsem a odkud jsem přišel. Řekla mi, že mám velké léčitelské schopnosti a že jednou přijdu na to, že jsem se už kdysi sám vyléčil. Pak mě svedla.“

Krátce, vřele a teple se zasmál. „Představte si, jak mě to asi zaskočilo, když mé ta krásná žena vedla do své postele. Nechal jsem se vést jako loutka, napůl jsem po tom dychtil, napůl jsem se hrozil. Byla první ženou, kterou jsem měl, jedinou, se kterou jsem kdy byl. V noci na podzimní rovnodennost se ten obrovský, dobře schovaný problém, který jsem doposud nosil uvnitř, začal rozpouštět. Miluje mě. Pro mě je láska zázrak a díky němu jsem začal věřit i na jiné zázraky. Stal jsem se wiccanem, přijal jsem společenství a společenství přijalo mě. Naučil jsem se léčit sám sebe i ostatní. Jediný člověk, kterému jsem v životě ublížil, jsem já sám. A i když má Isis dar vhledu, já rozumím lépe než ona tomu, jak svůdné může být násilí, sobeckost a poklonkování jinému pánu.“

Věřila mu, ale příliš velká část jeho minulosti se shodovala s její, takže neměla odvahu spolehnout se na svůj instinkt. „Tajit spojení se svým otcem vás stálo nemálo úsilí.“

„Vy byste ho nevynaložila?“

„Věděla to Alice?“

„Alice byla nevinnost. Mládí. V jejím životě nebyl žádný David Baines Conroy, dokud nepoznala Selinu Crossovou.“

„Crossová je inteligentní a pomstychtivá žena. Kdyby odhalila vaše tajemství, mohla by použít Alici nebo někoho jiného, aby vás vydírala. Jestlipak by vám členové vašeho kultu věřili, kdyby znali vaši minulost?“

„Neznám odpověď na vaši otázku, protože k tomu nikdy nedošlo. Pochopitelně, že si své soukromí raději chráním.“

„Tu noc, kdy byla Alice zabita, jste byl tady. Spolu s Isis.“

„Ano, a byli jsme tu spolu sami i tu noc, kdy zabili Lobara. Víte, že při poslední vraždě jsem byl poblíž, zase s Isis. Ano.“ Slabě se pousmál. „Jsem si naprosto jist, že kvůli mně by i zalhala. To, že žije se synem vraha, ale neznamená, že by žila s vrahem.“

„Miluje vás.“

„Ano.“

„A vy milujete ji.“

„Ano.“ Mrkl, v očích se mu objevila hrůza. „Nevěříte snad tomu, že by s tím měla něco společného jakkoli jinak? Milovala Alici a starala se o ni, jako se matka stará o své nemocné dítě. Nebyla by schopna někomu ublížit.“

„Pane Forte, toho je schopen každý.“

„Snad si nemyslíte, že v tom jede,“ ozvala se Peabodyová hned, jak začaly sestupovat po venkovním schodišti.

„V historii jeho rodiny se objevuje vyšinuté chování. Má odborné znalosti chemických látek, vyzná se i v halucinogenech a bylinkách. Nemá alibi na žádný z našich případů. S Alicí byl v tak úzkém spojení, že mohla náhodně přijít na tajemství, které léta skrýval. Pokud by vyšlo najevo, mohlo by zničit jeho kult.“

Zarazila se a začala poťukávat prsty na zábradlí podle toho, jak si v duchu odškrtávala jednotlivé položky ze seznamu. „Má pádný důvod nenávidět Selinu Crossovou a členy jejího kultu. Může mít potřebu potrestat je způsobem, jakým nemohl potrestat otce. Byl u toho, když se Wineburg začal hroutit, mohl se snadno vytratit a zabít ho. Má motiv, má příležitost a díky své minulosti má i předpoklady k násilnému chování.“

„Po tom hrůzostrašném dětství ale žije docela slušný život,“ zaprotestovala Peabodyová. „Nemůžete ho přece odsuzovat za to, co udělal jeho otec.“

Eva zírala na silnici před sebe a snažila se zahnat své vlastní démony. „Já ho neodsuzuji, Peabodyová. Jenom zvažuji každou možnost. Přemýšlejte.“ Otočila se. „Kdyby to o něm Alice věděla a řekla to Frankovi, asi by po ní chtěl, aby s ním přerušila kontakt. Pokud dál rozvineme naši spekulaci, je pravděpodobné, že se osobně setkal s Fortem a vyhrožoval mu, že odhalí jeho tajemství. Byl na oddělení vražd, když zatkli Conroye, a určitě si ten hnusný případ pamatoval do nejmenšího detailu.“

„Ano, ale –“

„Alice si pak našla svůj vlastní byt. Částečně pracovala pro Isis, ale už s nimi nežila. Proč se odstěhovala, když byla tak vystrašená?“

„To nevím,“ připustila Peabodyová.

„Bohužel se jí nemůžeme zeptat.“ Eva se znovu otočila a pohlédla dolů ze schodů. Hned nato zaklela, protože uviděla, jak se o její vozidlo opírá chlapec. „Do háje.“

Rychle seběhla dolů a zastavila se přímo u Jamieho. „Dej svůj zadek někam jinam. Tohle je služební vozidlo.“

„Služební kraksna,“ opravil ji a přidrzle se zašklebil. „Město vám dává starý popelnice, dobrý tak leda do šrotu. Špičkovej detektiv jako vy by měl mít něco lepšího.“

„Až budu zase ve Věži, řeknu to šéfovi. Co tu děláš?“

„Jen tak.“ Znovu se zazubil. „Jo a ten stín, co jste na mě nasadila, jsem setřás. Byl dobrej.“ Jamie zasunul palce do kapes. „Já jsem ale lepší.“

„Proč nejsi ve škole?“

„Nesnažte se volat na mě zvláštní jednotku pro ulejváky, poručíku, je totiž sobota.“

Jak si má všechno pamatovat? „Proč tedy neterorizuješ nějaký vzdušný obchoďák jako normální delikventi?“

Usmál se ještě víc. „Nesnáším hypoše ve vzduchu, ty už nefrčej. Viděl jsem vás na Kanálu 75.“

„Přišel sis pro autogram?“

„Udělejte mi na tuhle kreditku muří nohu, a já vám vybavím vaši popelnici, že se nestačíte divit.“ Podíval se přes ni směrem k obchodu. „Trošku jsem si tu čarodějnici omrknul skrz sklo. Dneska jí jdou kšefty.“

Eva se ohlédla a všimla si, že v obchodě je několik zákazníků. „Viděls ji už předtím, viď?“

„Jo, párkrát, když jsem sledoval Alici.“ „Všiml sis něčeho zajímavého?“

„Ne. Všichni jsou tam oblečený.“ Zvedl obočí. „Ale naděje je vždycky. Trochu jsem se na wiccu mrknul. Rádi jsou často nahatý. Jo, tuhle jsem viděl tu hlavní čarodějnici, jak vykopla chlápka z krámu.“

„Opravdu?“ Teď se o auto opřela pro změnu Eva. „Proč?“

„Vím já? Vypadala děsně nakrknutě. Viděl jsem, že se hádaj. Myslel jsem si, že mu nabančí řemenem, když do ní vrazil.“

„Strčil do ní?“

„Jo. Měl jsem chuť jít dovnitř, i když byla o tolik větší než on. Chlapi ale nemaj co mlátit do ženský. Něco mu řekla a on se začal

dekovat. Couval před ní, až vycouval rovnou ze dveří. A pak vzal pěkně rychle roha.“

„Jak vypadal?“

„Hubenej frája, asi metr pětasedmdesát, takovejch třiašedesát kilo. O něco starší než já. Dlouhý černý vlasy s červenejma konečkama. Podlouhlej obličej se špičatejma řezákama. Červený oči. Bledej ksicht. Vohozenej v něčem vypasovaným z černý kůže, bez košile, pár tetování, ale nevím čeho, byl jsem moc daleko.“

Chmurně se na ni pousmál. „Zní to povědomě, co? Když jsem ho viděl naposledy, vůbec nevypadal jako živej.“

Lobar, pomyslela si Eva a vyměnila si s Peabodyovou pohled. Chlapec podal přesný, skoro profesionální popis. „Kdy se to asi stalo? Kdy jsi viděl tu hádku?“

„Ten den –“ Hlas mu trochu přeskočil, proto si odkašlal. „Den předtím, než umřela Alice.“

„Co potom dělala Isis, když byl Lobar pryč?“

„Někam volala. Za pár minut přilít ten hejsek, co s ním bydlí. Chvíli o něčem vzrušeně mluvili, ona pak dala na dveře ceduli „Zavřeno“ a šli někam dozadu. Odpojili mě,“ dodal. „Moh jsem jít za tím chlápkem v kůži.“

„Měl bys přestat sledovat lidi, Jamie. Přijdou na to a může je to pěkně rozzuřit.“

„Lidi, který sleduju, o mně nevěděj. Jsem dost dobrej.“

„Myslel sis, že vniknout na cizí pozemek taky umíš,“ připomněla mu suše a sledovala, jak rudne.

„To bylo jiný. Koukněte, ten chlápek, co byl zabodnutej, byl na posledním rozloučení s Alicí. Musí to s ní mít nějakou souvislost, i s tou,zrůdou Lobarem, a já mám právo o tom vědět.“

Narovnala se. „Chceš snad ode mě vědět, v jakém stadiu je vyšetřování?“

„Jo, jo, správně.“ Zakoulel očima. „V jakým stadiu je vaše vyšetřování?“

„Pokračuje,“ řekla krátce a pak zvedla palec. „A teď zmizni.“

„Mám právo to vědět,“ naléhal. „Pozůstalý oběti a tak dál.“

„Tvůj děda byl policajt,“ připomněla mu. „Víš, že ti nic neřeknu. Navíc nejsi plnoletý. Nemusím ti říkat vůbec nic. Teď si běž hrát ně-

kam jinam, chlapče, než ode mě Peabodyová dostane rozkaz, aby tě sbalila za potulku.“

Zaťal zuby. „Nejsem žádný malý dítě. A jestli se vy nehodláte zabejvat tím, kdo Alici oddělal, tak já teda jo.“

Eva ho popadla za bundu dřív, než stačil vystartovat. „Nepleť se mi do cesty,“ řekla s ledovým klidem. Stáli proti sobě tváří v tvář, takže se jí musel dívat přímo do očí. „Jestli chceš spravedlnost, budeš ji mít. Jako že je Bůh nade mnou, zajistím jí. Jestli se chceš pomstít, zavřu tě do basy. Uvědom si, za co všechno Frank trpěl, a vzpomeň si, jaká byla tvoje sestra. Pak si všechno promysli ještě jednou. A Teď už zmiz.“

„Já je měl rád.“ Vyškubl se jí, ale stačila si ještě povšimnout, jak mu do očí vhrkly slzy. „Kašlu na vaši spravedlnost. Kašlu na vás.“

Nechala ho jít. Používal slova dospělých, ale slzy patřily dítěti.

„Ten kluk trpí,“ zabručela Peabodyová.

„Já vím.“ Ona teď trpěla taky. „Sledujte ho, prosím vás, ať máme jistotu, že se nedostane do maléru. Za půl hodiny se snad uklidní. Pak mi zavolejte, kde jste, a já vás vyzvednu.“

„Jdete si promluvit s Isis?“

„Jo, ať víme, co si s Lobarem povídali. Peabodyová, dávejte pozor. Jamie je chytrý kluk. Když odhalil Roarkova člověka, mohl by přijít i na vás.“

Peabodyová se pousmála. „Myslím, že pár bloků kluka sledovat zvládnu.“

Eva věřila, že její podřízená ochrání Jamieho od nepříjemností, a vešla do Hledání Duše. Vzduch byl provoněný kadidlem a rozteklým voskem ze spousty zapálených svíček. Říjnové slunce pražilo a dovnitř probleskovaly pronikavé barvy duhy.

Pohled, který k ní Isis vyslala, měl daleko do exotického přivítání.

„Skončila jste s Chasem, poručíku?“

„Prozatím ano. Máte chvilku?“

Isis se otočila, aby odpověděla na dotaz zákaznice, týkající se směsi bylinek pro zlepšení paměti. „Nechte je louhovat pět minut,“ říkala jí. „Pak je přeceďte. Pijte je denně alespoň týden. Když nepocítíte zlepšení, dejte mi vědět.“ Obrátila hlavu směrem k Evě. „Jak vidíte, teď není vhodná doba.“

„Nechci vás dlouho zdržovat. Jen by mě zajímalo, proč za vámi Lobar přišel pár dnů předtím, než skončil s prořízntutým krkem.“

Isis mluvila klidně, bylo však jasné, že Evinou návštěvou není nijak nadšená. Mohly by si promluvit tady v krámku, nebo v soukromí. Eva nechala rozhodnutí na ní.

„Myslím si, že jsem se ve vás nemýlila,“ řekla Isis tiše, „ale nutíte mě, abych pochybovala o sobě.“ Pokynula dívce, ve které Eva poznala jednu z účastnic zasvěcovacího rituálu. „Jane se postará o zákazníky,“ řekla a vykročila k místnosti za krámkem. „Nechci ji tu ale nechávat dlouho samotnou. Ještě nemá velké zkušenosti.“

„Náhrada za Alici.“

Isis vzplály oči. „Nikdo nikdy Alici nenahradí.“

Vešla do místnosti, která byla něčím mezi kanceláří a skladem. Na policích z vyztuženého plastu se nacházely sošky všelijakých oblud, svíčky, zavřené dózy se sušenými bylinami a čiré láhve, naplněné různobarevnými tekutinami.

Na malém stolku stál moderní a výkonný počítač a komunikační systém. „Máte skvělé vybavení,“ poznamenala Eva. „Musí být úplně nové.“

„Nevyhýbáme se technice, poručíku. Přizpůsobujeme se a používáme vše, co je nám dostupné. Vždycky jsme to dělali.“ Pokynula směrem k židli s vysokým vyřezávaným opěradlem a sama se posadila na jinou, jejíž opěrky měly tvar křídel. „Říkala jste, že mě dlouho nezdržíte. Nejdřív mi ale prozraďte, jestli už necháte Chase na pokoji.“

„Mým cílem je uzavření případu. Nikoli duševní rozpoložení podezřelého.“

„Jak ho můžete podezřívat?“ Rukama se chytla opěrek a naklonila se kupředu. „Ze všech lidí právě vy musíte vědět, co má za sebou.“

„Jestliže jeho minulost má nějakou váhu –“

„A co vaše?“ zaútočila Isis. „Je vám osobně skutečnost, že jste přežila peklo, ku prospěchu, nebo na škodu?“

„Má minulost je moje záležitost,“ řekla Eva věcně, „a vy o ní nic nevíte.“

„To, co ke mně přichází, jsou jen útržky a dojmy, které jsou v některých případech silnější než v ostatních. Vím, že jste trpěla a že jste byla nevinná. Zrovna tak jako Chas. Vím, že to ve vás zanechalo jizvy

a že chováte pochybnosti. Tak jako on. Vím, že se pokoušíte najít svůj vnitřní klid. A vidím místnost.“

Hlas jí poklesl, oči se jí přivřely. „Malou, studenou místnost, osvětlenou špinavě červeným světlem. Dítě, zbité, krvácející, stočené v koutě do klubíčka. Bolest je nevyslovitelná, nesnesitelná. Vidím muže. Je celý od krve. Jeho tvář je –“

„Mlčte.“ Evě se tak rozbušilo srdce, že se nemohla ani nadechnout. Na chvíli byla zase v té místnosti, byla tím skučícím malým dítětem s rukama potřísněnýma krví, které se plazí do kouta. „Jděte k čertu.“

„Je mi to líto.“ Isis zvedla třesoucí se ruku a přitiskla si ji na srdce. „Je mi to moc líto. Tohle nedělám. Nechala jsem se unést hněvem.“ Pevně zavřela oči. „Lituji.“

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Eva se mátožně zvedla ze židle. Nebylo tu dost místa, aby mohla pochodovat a setřepat ze sebe drásavé vzpomínky. „Připouštím,“ promluvila chladně, „že disponujete paranormálními psychickými schopnostmi – PPS, jak se běžně říká. Ten jev se stále zkoumá. Zrovna teď mám o něm na stole složku. Dobře, máte pro něj vlohy, Isis. Gratuluji. Ale mě už nechte být.“

„Už to neudělám.“ Oči se jí zaplnily lítostí, které se nemohla zbavit mrknutím oka. Viděla toho víc, než chtěla. „Ještě jednou se vám moc omlouvám. Část mé osoby vám chtěla ublížit, a já jsem tomu nezabránila.“

„Těžko se asi ovládáte, když máte vztek nebo když se cítíte nějak ohrožená. Když vidíte slabost a můžete jí zneužít.“

Isis se vědomě zhluboka nadechla. Celá se ještě chvěla, nejen proto, co viděla, ale také proto, jak se sama zachovala. „Opravdu se takhle nechovám. Je to proti základům mé víry. Nikomu neubližuji.“ Zvedla ruce a konečky prstů si přejela pod očima, aby setřela slzy. „Odpovím na vaše otázky. Ptala jste se mě na Lobara.“

„Den předtím, než Alice zemřela, vás viděli, jak jste se s ním tady v krámě pohádala.“

„Opravdu?“ Rychle našla vnitřní rovnováhu a vzchopila se. „Člověk by nikdy neměl věřit jen sám sobě. Ano, byl tady… a pohádali jsme se.“

„Čeho se hádka týkala?“

„Ze všeho nejvíc Alice. Lobar byl pomatený mladík, zaslepený vlastní důležitostí. Myslel si o sobě, že má moc, a přitom žádnou neměl.“

„Alice tady nebyla, ten den nepracovala?“

„Ne. Doufala jsem, že začne trávit víc času s rodinou, že se s nimi po dědečkově smrti zase sblíží. Proto jsem jí taky nebránila, aby se od nás odstěhovala do svého vlastního bytu. Prosila jsem ji, ať k nám několik dní nechodí. Lobar ji tady hledal. Nemyslím si, že by ho poslali, přišel asi sám. Snad aby si něco dokázal.“

„A pohádali jste se.“

„Ano. Říkal, že se mi nepodaří ukrýt ji, že nikdy neuteče. Že porušila zákon – zákon, kterému se upsala Crossová a všichni, kdo k ní patří. Říkal, že ji čeká trest v podobě muk, bolesti a smrti.“

„Ohrožoval její život, a přesto jste mi o tom neřekla. Přece jsem u vás už byla a ptala jsem se vás.“

„Ano, neřekla jsem vám to. Považovala jsem tu hádku jen za střet mé a jeho vůle. Vždyť on nebyl nic víc než nastrčená loutka. Ani jsem nepotřebovala své zvláštní schopnosti, abych to vytušila. Chtěl mě jen rozčilit, aby si dokázal vlastní nadřazenost. Podrobně mi popisoval, co s Alicí dělal.“ Znovu se zhluboka nadechla. „A taky mi říkal, že má přislíbenou mě. Že až má síla pomine a já se k nim přidám, on bude první, kdo se mě dotkne. Pak mi líčil, co všechno se mnou bude dělat a jak se mi to bude líbit. Nabídl mi, že mi tady na místě předvede něco

ze svého ‚umění', abych viděla, oč je mužnější než Chas. Vysmála jsem se mu."

„Napadl vás?"

„Strčil do mě. Měl vztek. Záměrně jsem ho v něm vzbudila, abych ho mohla využít. To je starodávné kouzlo," řekla a mávla přitom rukou. „Říká se mu kouzlo zrcadla nebo bumerangu. Všechno, co ke mně vyslal – tmu, násilí, nenávist –, se odrazilo zpátky k němu, ovšem v mnohem silnější podobě." Slabě se usmála. „Rychle zmizel, vyděsilo ho to. Pak už se nevrátil."

„Vy jste se taky polekala?"

„Na fyzické úrovni ano."

„Zavolala jste Fortea?"

„Je to můj druh." Isis zvedla bradu. „Nemám před ním žádné tajnosti a jsem na něm závislá."

„Mohlo ho to pěkně rozzlobit."

„Ne." Dívala se jí do očí a zakroutila hlavou. „Dělal si starosti. Udělali jsme kruh a provedli ochranný a očisťovací rituál. To nás uklidnilo. Měla jsem vidět," pokračovala hlasem plným lítosti, „měla jsem vidět, že jejich cílem je Alice. Myslela jsem si pyšně, že se zaměří na mě, že ji nechají být, když je pod mou ochranou. Asi jsem k vám měla být upřímnější, Dallasová, protože kdyby mě nezaslepila pýcha, Alice by teď zcela určitě žila."

Má pocit viny, přemýšlela Eva cestou pro Peabodyovou. Vina může podnítit odplatu. Frank a Alice byli zabiti jinak než Lobar a Wineburg. Případy spolu souvisejí, tím si byla jistá, ale to ještě neznamená, že vraždila stejná ruka.

Chtěla se vrátit zpátky na centrálu a udělat si pravděpodobnostní výpočet. Měla k němu už dostatek údajů. Jestliže jí čísla pomohou, zajde za Whitneym a vyžádá si posily pro čtyřiadvacetihodinové sledování obou skupin podezřelých.

Ať jdou s rozpočtem do háje, honilo se jí hlavou, když se prokousávala dopravní zácpou. Pravděpodobnostní výpočty by musely dopadnout moc dobře, aby odůvodnila svůj požadavek na přesčasy, na víc peněz i lidí. Ale Feeney s Peabodyovou prostě nezvládnou držet všude celodenní hlídky.

I u Jamieho, pomyslela si. Ten kluk si koleduje o malér. Nepodceňovala ho. Věděla, že je dost mazaný, aby se do něj dostal.

Na křižovatce Sedmé a Sedmačtyřicáté zajela k obrubníku a Peabodyová k ní naskočila. Z otevřených dveří virtuální zaplivané herny se na chodník valil neurvalý hluk počítačových válek. Musí tu mít problém s vyhláškou o rušení veřejného klidu, přesto majitelům stojí za to riskovat pár pokut, jen aby přilákali turisty nebo nudící se mládež.

„Je uvnitř?“

„Ano, madam.“ Peabodyová se lačně zahleděla na páru stoupající z grilu na kluzáku. Nasála vůni čerstvých sójaburgerů a dalších dobrot smažených v oleji. Blížila se doba oběda. Při pomyšlení na šlichtu, kterou vydávají v kantýně na centrále, se jí sevřel žaludek a ustrnulo srdce. „Nevadilo by vám, kdybych si tady z vozíku rychle něco slupla?“

Eva se netrpělivě podívala z okýnka. „Nemáte to nachlazení náhodou léčit hladovkou?“

„Stejně to nikdy nevydržím. Ale,“ Peabodyová se dlouze nadechla nosem, „je mi skvěle. Ten čaj opravdu zabral.“

„No jo. Tak rychle… a sníte to po cestě.“

„Chcete taky něco?“ zeptala se Peabodyová přes rameno, když se soukala z auta.

„Ne… Popadněte to a jedeme.“

Drogy sex, Satan, moc, přemýšlela Eva. válka ve jménu víry? Cožpak člověk od počátku lidstva nebojoval a neumíral Za své vyznání? Zvířata bojují o území, ale lidé zrovna tak. A taky o majetek, z vášně, za svou víru. Pro vzrušující podstatu toho všeho.

Vždyť oni vraždili úplně ze stejných důvodů, pomyslela si.

„Mám všechno dvakrát,“ řekla Peabodyová a položila papírový tácek s jídlem na prostřední sedadlo. „Pokud si dáte. Jestli ale nechcete, sprásknu to sama. Poprvé za dva dny mám zase chuť k jídlu.“

Kousla do plněného sendviče, zatímco Eva čekala, až v zácpě vznikne skulinka. „Ten kluk mě docela prohnal. Deset bloků špacíroval a vybíjel si vztek, pak naskočil do tramvaje, která mířila z centra, a když vysedl, dal se na západ. Když mluvíme o jídle, na Šesté spolykal dva obří párky v rohlíku a obrovskou porci hranolků. V dalším bloku do sebe nalil pomerančovou limonádu. Taky ji mám ráda. Než zapadl do virtuální herny, vytáhl z toho chlápka ještě tři sladké tyčinky.“

„Roste,“ poznamenala Eva a vystřelila jako blesk, jakmile se mezi auty objevila malá skulinka. Klaksony se na protest roztroubily. „Do-

kud se cpe hamburgery a hraje virtuální hry, měl by zůstat mimo nebezpečí.“

Ve víru pískotu a válečných pokřiků se Jamie šklebil na hologramy bojující na obrazovce, před kterou stál. Z tajně nainstalovaného lokalizačního zařízení a mikrorekordéru slyšel ve sluchátkách, co si Eva s Peabodyovou v autě povídají.

Jo, dobře, že to risknul, připomněl si. Myšlenky se mu toulaly, zatímco hýbal joysticky nahoru a dolů. No, zas taková dřina to nebyla, protože policajtské auto je jen hromada šrotu na kolečkách a jeho bezpečnostní systém je pro elektronického šikulu směšný.

Dallasová by mi stejně neřekla, co se děje, pomyslel si vztekle a vyřídil holografický obrázek městského gangstera. Prostě si informace obstarám sám. A celou tu záležitost si vyřeším taky po svém.

Ať už zabil mou sestru kdokoli, udělá nejlíp, když se připraví na smrt.

Eva byla z výsledků počítačového pravděpodobnostního výpočtu velmi rozpačitá. S tím, že spolu všechny čtyři vraždy souvisejí, počítač souhlasil na devadesát šest procent. Pokud ale do programu zadala úkol obvinit některé podezřelé, podíl okamžitě klesl o celou desítku procent.

S největším počtem bodů byli první v pořadí Charles Forte a Selina Crossová. U Albana narážela na nedostatek údajů.

Štvalo ji to, a tak zavolala Feeneymu. „Chci, aby sis ode mě stáhl pár údajů. Pro výpočet pravděpodobnosti. Mrknul by ses, co se s těmi čísly dá dělat?“

Obočí se mu nakrčilo. „Chceš je mít vyšší, nebo nižší?“

Zasmála se a zavrtěla hlavou. „Jasně že chci, aby byla vyšší, ale musí to být solidní. Asi mi něco uniká.“

„Pošli mi je, mrknu se na to.“

„Máš to u mě. A ještě něco. Pokaždé, když chci údaje o tom Albanovi, nenajdu nic, jen prázdné stránky. Tomu chlápkovi je už přes třicet. Něco na něj být musí. Není tam ani vzdělání, ani zdravotní záznamy, ani rodinné zázemí. Chybí trestní rejstřík, a dokonce i tajné složky. Mám za to, že musel všechno vymazat.“

„Všechno vymazat, to chce talent a stojí to haldu peněz. Ale někde něco musí být.“

Vzpomněla si na Roarka, záznam o jeho osobě byl taky podezřele stručný. I on má talent a peníze, připomněla si. „Napadlo mě, kdyby někdo něco našel…“

„Jo, ty mi lichotíš, děvče.“ Mrknul na ni. „Ozvu se ti.“

„Díky, Feeney.“

„To byl Feeney?“ Dovnitř vtrhla Mavis v neonově zelených teniskách, jejichž vysoké podrážky se pneumaticky plnily vzduchem. „Do prkýnka, tys to utnula, chtěla jsem s ním mluvit.“

Eva si jazykem přejela přes zuby. Mavis se vyparádila podle svého stylu a opět nezklamala. Vlasy v barvě tenisek nechaly vyniknout jejím očím. Množství zelených spirálovitých kudrlinek trčelo do všech směrů. Dlouhé lesklé pogumované kalhoty, vykrojené hluboko pod třpytícím se červeným kamínkem v pupíku, obepínaly každou křivku jejího pozadí. Blůzka, dalo-li se to tak vůbec nazvat, byla z velmi skromného pásku materiálu, který se hodil ke kalhotám, a skoro se mu dařilo zakrýt bujná ňadra.

Přes tohle všechno si oblékla lehký průhledný pláštík.

„Nepokusil se tě někdo po cestě sem zatknout?“

„Ne, ale ten polda ve vrátnici měl asi orgasmus.“ Mavis zamrkala smaragdově zelenými řasami a sesunula se na židli. „Skvělej vohoz, co? Rovnou z Leonardova rýsovacího prkna. Tak co, vyrazíme?“

„Vyrazíme? Kam?“

„Jsme objednaný do salonu. Trina tě tam nějak vmáčkla. Nechala jsem ti vzkaz v počítači. Dvakrát.“ Podívala se na Evu přimhouřenýma očima. „Neříkej mi, žes ho nedostala, protože mi je jasný, že to není pravda. Tys ho vymazala.“

Vymazala, vzpomněla si Eva. Ani mu nevěnovala pozornost. „Mavis, já nemám čas.“

„Dneska jsi ještě nebyla na obědě, to jsem si zjistila u toho serži za přepážkou,“ řekla Mavis líbezně. „Těsně předtím, než měl orgasmus. Můžeš se najíst a Trina tě zatím hodí trochu do gala.“

„Nechci, aby mě někdo házel do gala.“

„Nebylo by to tak zlý, kdyby ses zase sama neoškubala.“ Mavis vstala a zvedla Evinu bundu. „Nemusíš u toho dělat takovej rámus. Já

tě tam prostě dotlačím. Na hodinku vypneš, dáš si oběd. V půl druhý se už zase budeš starat o to, aby naše město bylo bezpečný.“

Než aby se dohadovala, popadla Eva bundu a nasoukala se do ní. „Ale jen vlasy. Na obličej si nic plácat nenechám.“

„Dallasová, uklidni se.“ Mavis ji začala strkat směrem ke dveřím. „Vychutnej si, že seš ženská.“

Eva vytáhla kapesní diář, aby si poznamenala čas, a pak pohledem přejela Mavisino vlnící se pozadí, oblečené v gumě. „Vnímáš to asi trochu jinak než já.“

Eva se usadila do křesla. Snad to byly ty vůně – elixíry a vodičky, olejíčky, barvy a laky, tak typické pro kosmetické salony – že dostala zvláštní inspiraci.

Netušila ani, jak se jim podařilo přimět ji, že se svlékla a podvolila se nedůstojnému uklidňujícímu zábalu i obličejové masce, dloubání a čistění. Když se řeč stočila na tetování a na piercing, podařilo se jí shodit nohy dolů – bosé a s nalakovanými nehty.

Zajaly ji a navlékly do čehosi, v čem vypadala jako pitomec. Na vlasy jí Trina napatlala nějaký krém v barvě spermatu. Trina s cvakajícími nůžkami a zeleným gelem ji vskrytu duše děsila. Raději nechala oči zavřené, aby neviděla, jak z ní pomalu tvoří svůj vlastní klon – rudé kadeře a útočná ňadra.

„Zpustla jste,“ říkala jí káravě Trina. „Říkala jsem vám, že byste měla chodit pravidelně. Základ je dobrý, ale když se o něj nestaráte, ztratí tvar. Kdybyste sem párkrát zaskočila, údržba by potom netrvala tak dlouho.“

Já sem ale už nechci zaskočit, přemítala Eva. Ať mi dají pokoj. Ucítila, jak jí kolem očí něco brní a bzučí. Musela se ovládnout, aby se neoklepala. Přece mi netetuje na čelo rozesmátou tvář, jen mi tvaruje obočí, uvědomila si a pokusila se znovu uvolnit.

„Musím se vrátit. Mám práci.“

„Nerušte mě. Kouzlo potřebuje svůj čas.“

Kouzla, pomyslela si Eva a zakoulela očima, že na ni musela Trina syknout. *Vypadá to, že všichni jsou v zajetí kouzel.*

Zamračila se. Mavis zatím švitořila na téma nový tělový krém, který dodává pokožce zlatavý lesk. „To je bomba, Trino. Musím ho vyzkoušet na celým těle. Leonardo z toho bude úplně vedle.“

„Víš, že je jedlej? Na trhu je už šest příchutí. Meruňková frčí asi nejvíc.“

Elixíry a vodičky pomyslela si Eva. *Kouř a zrcadla. Rituály a obřady*. Pootevřela oči a zahlédla, jak se Mavis s Trinou hrbí nad lahvičkou s obsahem v barvě zlata. *Mavis se svými neonovými vlasy*, pomyslela si se zvláštní něhou, *Trina se svými červenými kadeřemi*.

Podivné sestry.

Podivné sestry, proletělo jí znovu hlavou a náhle se posadila. Trina znovu zasykla.

„Lehněte si, Dallasová. Ještě dvě minutky musíte vydržet.“

„Mavis, tys mi tuhle říkala, že jsi vedla seanci.“

„Jasně.“ Mavis zamávala čerstvě nalakovanými neonovými nehty. „Madam Elektra všechno vidí, všechno zná. Nebo Ariel, víla se smutnýma očima.“ Sklonila hlavu a vykouzlila zasněný pohled bez výrazu. „Takhle jsem podfoukla lidi aspoň šestkrát.“

„Poznala bys, kdyby takhle švindloval někdo jiný?“

„Jdi k šípku, děláš si ze mě legraci? Na tři bloky a ještě přes stažený žaluzie.“

„Tos musela být fakt dobrá,“ připustila Eva. „V tomhle čísle jsem tě sice neviděla, ale ostatní ti šla taky docela dobře.“

„Jenžes mě zabásla.“

„Jsem prostě lepší.“ Eva se zaculila a pocítila, jak jí kaše naplácaná na obličej pomalu stéká. „Víš co, mohla by ses mi mrknout na jeden podnik,“ spustila, Trina ji už ale znovu vracela do polohy vleže. „Mohly byste tam zajít spolu.“

„Hele, to má bejt kvůli nějakýmu případu?“

„Možná.“

„To je nuda,“ řekla Trina a postrčila Evu k umyvadlu.

„Mohly byste to tam okouknout.“ Eva zavřela oči, aby se jí do nich nedostala voda. „Zkusit se pobavit s prodavačkou – jmenuje se Jane. Pak byste mi řekly, co a jak. S policajty se zrovna moc nebaví.“

„A divíte se?“ zeptala se jí Trina.

„Chci dojmy,“ pokračovala Eva. „Vy se zajímáte o bylinky, rozšířené vědomí, elixíry lásky, o to, jak zvětšit sex appeal. O tišící prostředky.“

„Nelegální látky?“ Mavis se rychle chytila. „Myslíš si, že by je tam mohli prodávat?“

„Nevím, ale ta možnost tady je a já ji musím bud dokázat, nebo vyvrátit. Vy na to přijdete zrovna tak rychle jako nějaký detektiv. A navíc máte čich na kdejaký podvod. Jestli zákazníky tahají za nos. Jestli je třeba neobírají. Někde ty peníze musejí brát."

„Bude to vodvaz, Mavis." Trina se zaculila. „Ty a já, dvojka detektivů. Jako Sherlock a doktor Jekyll."

„Hele, klídek. Mám pocit, že k němu patří doktor Holmes."

Eva znovu zavřela oči.

To ty výpary, pomyslela si.

Když dorazila domů, Mavis s Trinou už tam byly a vyprávěly Roarkovi o svém hrdinském činu. Eva se shýbla pro kočku a šla za smíchem.

„Koupila jsem si tu vodičku na potírání," říkala právě Trina. „Má prej v chlapovi probudit zvíře. Něco jako feromony." Natáhla svou dlouhou paži Roarkovi rovnou pod nos. „Co to s váma dělá?"

„Kdybych si nevzal ženu, která nosí pistoli, tak bych…" Náhle zmlkl a zakřenil se. „Ahoj, miláčku."

„Klidně tu myšlenku dokonči," řekla Eva a hodila mu kočku do klína.

„Počkám si, až nebudeš ozbrojená."

„Dallasová, bylo to tam… moc příjemný." Mavis vyplula a mávla skleničkou s vínem tak prudce, že nápoj slámové barvy vyšplouchl až po okraj. „Nemůžu se dočkat, až budu doma Leonardovi všechno vyprávět. Chtěly jsme si to tam s Trinou trochu užít, abychom ti pak měly o čem vyprávět. Měla bys ale vidět, co všechno jsem si koupila."

Zabořila hlavu do jedné z mnoha nákupních tašek s nápisem Hledání Duše. Eva zaúpěla na protest a zatahala Mavis za paži. „Teď mi to pověz, ukážeš mi to až potom. Asi jsem se zbláznila, že jsem tam poslala zrovna vás dvě. Řeknu ti," otočila se k Roarkeovi, „to jsou ty výpary v těchhle zařízeních. Sedneš si a necháš se stříhat, holit, barvit, lakovat a propíchat piercingem."

Oči mu na vteřinku potemněly. „Propíchnout? Kde přesně?"

„Jo, ta by si na bradavky nenechala ani sáhnout." Trina mávla rukou. „Řekla mi, že mě skolí, jestli se k ní s jehlou jen přiblížím."

„Hodná holka," zamumlal Roarke. „Jsem na tu tvou zdrženlivost tak pyšný."

Evu začala pobolívat hlava, nalila si tedy skleničku vína. „Dělaly jste tam vy dvě něco jiného, než že jste utrácely kredity?“

„Předpověděly nám budoucnost,“ řekla jí Mavis. „Skvělá práce. Mám dobrodružného ducha a jsem narcisistka, ale zase mám šlechetné srdce.“

Eva se neudržela a rozchechtala se. „Aby tohle poznala, nemusí mít žádné zvláštní schopnosti, Mavis. Stačí se jen podívat. Byla jsi takhle oblečená, viď?“

Mavis klátila neonovou teniskou. „Jasně. Jane, ta prodavačka, byla fakt milá, v bylinkách se docela vyzná. Máme z ní dobrej pocit, viď, Trino?“

„Jo, Jane je upřímná holka,“ střízlivě souhlasila Trina. „Trochu jednoduchá. Pár návštěv a dala bych ji do kupy. Trochu kosmetiky na obličej, něco málo práce na těle. Ale s tou bohyní bych asi těžko hnula.“

„S Isis.“ Eva se posadila. „Byla tam?“

„Vyšla zezadu, když jsme vybíraly bylinky,“ skočila do řeči Mavis. „Chtěla jsem něco, co by zvedlo úroveň mýho čísla, abych měla na jevišti větší šťávu. Víš, když se snažíš o švindl, působíš daleko důvěryhodněji, když tomu sama věříš. Takže nejlepší je mluvit pravdu.“

„Já jsem zase chtěla něco na sex.“ Trina se vlnivě usmála. „Něco, abych přivábila chlapy a abych měla větší výdrž. A pak jsem taky mluvila o tom, jakou mám stresující práci. Ze jsem pořád nervózní a nabroušená. Že ty hotový směsi nejsou pro mě. Ze doufám, že by mohli mít něco silnějšího a že je mi jedno, kolik to bude stát.“

„Měli haldu směsí.“ Mavis pokračovala ve vyprávění. „Všechny jsem je pochopitelně neviděla. Říkala, že drogy nic nevyřeší. Že potřebujeme něco přírodního. Něco holistickýho.“

„Jo, holistickýho,“ souhlasila Trina. „Zkoušely jsme ji trochu popíchnout, vytasily jsme se s kreditama a tak, ale nechytala se. Nic nám neprodala.“

„Královna Amazonie šla dozadu,“ pokračovala zase Mavis. „Vrátila se s touhle směsí.“ Mavis se sklonila k nákupní tašce, vytáhla z ní malý průhledný sáček a hodila jej Evě. „Říkala, ať to vyzkouším, že mi to nebude počítat. Že jí mám dát vědět, jestli mi to pomohlo. Můžeš to nechat prověřit, ale já si myslím, že v tom nic není.“

„Kdo vám věštil budoucnost?“

„Isis. Ze začátku se jí do toho zrovna dvakrát nechtělo.“ Mavis posunula dozadu svou sklenku. „Dělaly jsme, co jsme mohly. Já jsem hrála řehtadlo s vykulenýma očima. Samý jé a jú nad každou její větou.“

Eva zabloudila pohledem k nákupním taškám. „Vidím, že jste to dotáhly do konce.“

„Mně se ty věci líbí.“ Mavis se zaculila bez jakékoli stopy lítosti. „Pak se do toho naše amazonská královna položila. Dívala jsem se na jednu křišťálovou kouli, byla zelená. Jak jí říkala, Trino?“

„Turma – něco.“

„Turmalín,“ navrhl Roarke.

„Jo, správně. Turmalín. Odvedla mě od ní pryč, ta že je na uklidnění a uvolnění, a jestli prý potřebuju energii, měla bych mít tu oranžovou. Ta že je na vitalitu.“

„Byla dražší?“ předpokládala Eva.

„Ne, ne. O hodně levnější. Říkala mi, že ta zelená není pro mě. Myslí si, že znám někoho, komu by se hodila. Někoho, kdo je mi blízkej a kdo žije ve velkým stresu. A že až přijde čas, sama ji bude používat.“

Eva zavrčela a zamračila se.

„Pak nám vyložila budoucnost. Bylo to super. Říkala, že je moc ráda, že jsme přišly. Že potřebuje pozitivní energii. Za vykládání nám nic neúčtovala. Mně se líbila, Dallasová. Ty její oči nejsou švindlířský.“

„Dobře, tak díky. Nechám prověřit, co je v tom pytlíku.“ Jeden ze způsobů, jak přijít k penězům, přemítala Eva, je vytvořit si stálou klientelu. A jak donutit lidi, aby přišli znovu? Vytvořit jim návyk.

„Tak jsme to zmákly.“ Mavis vyskočila a začala sbírat tašky. „Koupila jsem si tuhle svíčku na milostný dobrodružství. Hořím zvědavostí, jestli bude působit. Uvidíme se v úterý večer.“

„V úterý?“

Mavis podupala svou obrovitou teniskou. „Pořádáme přece večírek na Halloween. Říkalas, že přijdeš.“

„To jsem musela být opilá.“

„Ne, byla jsi při smyslech. V devět, u nás doma. Přijdou všichni, přilákala jsem i Feeneyho. Tak ahoj.“

„Uvolněte se,“ poradila jí Trina, když odcházela. „Vezměte si kostým.“

„V tomhle životě nikdy,“ zahučela Eva. „No.“ Zlehka poklepala na sáček s lístečky a semínky, který držela v ruce. „Mám dojem, že to byla parádní ztráta času.“

„Jim se to moc líbilo. A ty budeš mít jasno, až necháš zanalyzovat obsah.“

„Snad. Jsem na mrtvém bodě.“ Eva položila sáček na stůl. „Dostávám se do slepých uliček, cítím to.“

„Když několikrát špatně odbočíš, nakonec se většinou vždycky dostaneš tam, kam potřebuješ.“ Naklonil se dopředu, aby jí dosáhl na ramena, a začal je masírovat. „Někdo blízký Mavisině srdci žije v permanentním stresu.“ Bodal do vosího hnízda. „Kdo by to tak jen mohl být?“

„Nech toho.“

Usmál se pro sebe a políbil ji vzadu na krk. „Báječně voníš.“

„To je asi ten lektvar, kterým mě Trina celou polila.“

„Zmínila se o tom. Říkala, že se mi bude líbit.“ Znovu si k ní přivonět. Musela se tomu pousmát. „A měla pravdu. Taky říkala, že se jí podařilo vylepšit ti celé tělo. Mám věnovat zvláštní pozornost tvému zadku.“

„To se jí opravdu podařilo. Chtěla mě ukecat, abych si nechala vytetovat růžové poupě na pravou tvář.“ Odfrkla si, pak se ale náhle vztyčila a chytila se na zadek. „Ježíši Kriste, deset minut mě měla na stole. Snad mi tam jedno tajně neobtiskla?!“

Roarke zvedl obočí, a když vstával, ústa se mu roztáhla do úsměvu. „Vezmu si to na starost a zjistím to.“

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

Eva měla na zadku růžové poupě, a neměla z něj ani trochu radost. Stála v koupelně nahá a snažila se nastavit trojdílné zrcadlo tak, aby se co nejlépe viděla zezadu.

„Za tohle bych ji mohla klidně zavřít," brblala.

„Za hanobení policajtského zadku?" navrhl Roarke, když vstoupil do koupelny. „Úkladně pořízený otisk květinového umění?"

„Bavíš se dobře, viď?" Eva sáhla rozmrzele po županu.

„Evo, miláčku, měl jsem pocit, že jsem ti dal včera v noci jasně najevo, že v tomhle sporu stojím při tobě. Nesnažil jsem se snad ze všech sil aspoň trochu obrousit hrany?"

Nakázala si, že se nebude smát, a kousla se do rtu. Však taky na tom není nic k smíchu. „Musím s tím něco udělat. Určitě existuje něco na odstranění."

„Nač ten spěch? Vždyť je to docela… roztomilé."

„A co když budu muset jít na dezinfekci? Nebo se budu potřebovat na stanici převléknout nebo vysprchovat? Dovedeš si představit, kolik trápení by mi takové tetování na zadku přivodilo?"

Ovinul kolem ní paži a chytře zajel rovnou pod župan. „Dneska ale nepracuješ."

„Musím se tam zastavit. Zkontrolovat, co mám v počítači, jestli mi Feeney neposlal nějaké údaje."

„Když to uděláš v pondělí ráno, vyjde to nastejno. Dneska si uděláme volno."

„Co budeme dělat?"

Jen se pousmál a rukou sjel níž, aby pohladil poupátko.

„A co jsme teď právě dělali?"

„To se dá opakovat kdykoli," uvažoval nahlas, „ale můžeme s tím chvíli počkat. Co kdybychom se dneska povalovali u bazénu?" Povalovat se u bazénu? „No, třeba…"

„Na Martiniku. S balením se netrap," řekl a vtiskl jí na ústa rychlý polibek. „Nebudeš nic potřebovat, jen to, co máš na sobě."

Strávila den na Martiniku a na sobě měla jen úsměv a růžové poupě. Asi proto jí šlo všechno v pondělí ráno tak zoufale pomalu.

„Vypadáte unaveně, poručíku.“ Peabodyová vytáhla z tašky dvě koblihy plněné krémem a položila je na stůl. Měla pořád ještě dobrý pocit z toho, že je propašovala přes denní místnost, aniž je kdokoli z kolegů vystopoval. „A jste trochu opálená.“ Podívala se na ni zblízka. „Ze solárka?“

„Ne, jen jsem byla včera trochu na sluníčku.“

„Včera celý den lilo.“

„Ne tam, kde jsem byla já,“ špitla Eva a nacpala si pusu pečivem. „Mám pravděpodobnostní koeficient a chci s ním jít za inspektorem. Feeney mi dohodil pár čísel, a i když pořád nemáme moc jasno, chci z něj vymáčknout čtyřiadvacetihodinové sledování hlavních podezřelých.“

„Můj pravděpodobnostní koeficient na vaši šanci vás asi zajímat nebude, co? Dneska ráno tu kolovalo interní sdělení o překračování přesčasů.“

„Do háje. Když je to třeba, nejde přece o přesčas. Whitney by to měl vysvětlit policejnímu řediteli, a ten si už musí poradit se starostou. Máme tady dvě jednoznačné vraždy, které plní hlavní časy v médiích. Potřebujeme posily, abychom případy uzavřeli a přestali krmit sdělovací prostředky.“

Peabodyová se zasmála. „Zkoušíte si svou řeč.“

„Možná.“ Ztěžka vydechla. „Kdyby byla čísla jen o něco vyšší, nemusela bych se tak snažit. Potíž je, že v tom jede moc lidí.“ Zvedla ruce a přitiskla si prsty na oči. „Musíme projít jména všech členů obou kultů. To máme něco přes dvě stě osob. Řekněme, že na základě dat a životopisů jich polovinu vyloučíme, pořád nám ale zbývá stovka lidí, které je třeba prověřit, zjistit alibi.“

„Celé dny práce,“ souhlasila Peabodyová. „Inspektor nám dá tak nanejvýš pár uniforem, které budou klepat na dveře a vyškrtávat ty, kdo jsou z toho zcela jasně venku.“

„Já si ale nemyslím, že se někdo takový najde.“ Eva se odsunula od stolu. „Přivázat Lobarovo tělo na ten rám a odvézt ho, to nebyla práce pro jednoho člověka. A navíc potřebovali auto.“

„Nikdo z hlavních podezřelých nevlastní tak velké vozidlo, aby do něj dostal a schoval tělo i s pentagramem.“

„Někdo z členů ale možná ano. Musíme projít jména v registraci vozidel. Když se nám tohle nepodaří, musíme projít všechny půjčovny

a taky všechna auta, která byla odcizena tu noc, kdy došlo k vraždě.“ Prohrábla si vlasy. „Je rovněž velmi pravděpodobné, že ten, kdo přivezl mrtvolu, potom auto odstavil na nějaké zastrčené parkoviště, a nikdo si toho ani nevšiml.“

„Budeme to tedy prověřovat?“

„Ano, budeme muset. Možná že Feeney by na tuhle otravnou práci mohl dodat někoho z útvaru elektronické detekce. Vy začněte hned teď a já jdu žebrat k inspektorovi.“ Když zapípal videofon, zmáčkla příjem. „Dallasová, oddělení vražd.“

„Potřebuji s vámi mluvit.“

„Louisi?“

Eva zvedla obočí. „Chcete mluvit o obviněních vznesených na vaši klientku za kladení odporu? Tak se obraťte na prokurátora.“

„Potřebuji mluvit s vámi,“ opakoval. Sledovala, jak zvedá ruku k ústům a začíná si okusovat nehty na svých pěstěných rukou. „O samotě. Soukromě. Co nejdříve.“

Rukou naznačila Peabodyové, aby se držela vzadu z dohledu. „O čem?“

„Nemohu mluvit po videofonu. Mám sice svůj mobilní videofon, ale i to je riskantní. Musíte se se mnou sejít.“

„Přijďte sem.“

„Ne, ne. Nevím, jestli mě nesledují. Nejsem si jistý. Musím být opatrný.“

Eva horečně přemýšlela, jestli si snad nevšiml tajného, kterého na něj Feeney nasadil, nebo jestli už není paranoidní. „Kdo by vás mohl sledovat?“

„Musíte se se mnou sejít,“ trval na svém. „V mém klubu Luxury, na Park avenue. Páté patro. Řeknu v recepci, že přijdete.“

„Řekněte mi aspoň něco, Louisi. Mám tady horu práce.“

„Myslím – myslím si, že jsem viděl vraždu. Přijďte sama, Evo. Nikomu jinému nic neřeknu. A dejte si pozor, ať vás nikdo nesleduje. Pospěšte si.“

Eva sešpulila rty na prázdnou obrazovku. „No, to je tedy něco. Zdá se, Peabodyová, že jsme ze slepé uličky venku. Zkuste, jestli by nám Feeney skutečně nepůjčil někoho navíc.“

„Přece za ním nepůjdete sama,“ zaprotestovala Peabodyová, když Eva sáhla po své kabele.

„Jednoho vyjukaného právníka snad zvládnu.“ Eva se sehnula a zkontrolovala štěnici, kterou měla přilepenou ke kotníku. „Venku před klubem je náš člověk, kdyby něco. Nechám si zapnutý komunikátor. Takže mě sledujte na monitoru.“

„Ano, madam. A vy si kryjte záda.“

V pátém poschodí klubu Luxury bylo pro potřeby členů dvacet soukromých apartmá. Pořádaly se v nich obchodní i soukromé schůzky. Každé apartmá bylo osobitě zařízeno, aby navozovalo atmosféru určité doby. Ve všech bylo kompletní komunikační a zábavní vybavení.

Mohly se v nich rovněž pořádat velké i malé oslavy. Oddělení starající se o pohoštění bylo tady ve městě, které už beztak žilo jídlem a pitím, bezkonkurenčně nejlepší. Za malý příplatek zprostředkovala recepce zájemcům í společnici s licencí.

Louis si vždy rezervoval apartmá 5-C. Liboval si v okázalém bohatství dekorativního francouzského stylu osmnáctého století. Jeho smysl pro strukturu oceňoval sametové pohovky i zdobné materiály, používané na čalounění židlí se zakřivenými opěrkami. Líbily se mu těžké, tmavé závěsy, zlaté střapce a lesk pozlátka skleněných zrcadel na podstavcích. Svou ženu i bezpočet milenek oblažoval v široké a vysoké posteli s nebesy.

Toto období vnímal jako ztělesnění hédonismu, nevázanosti a oddávání se pozemským slastem.

Královská moc si vládla podle své libovůle. A nevzkvétalo snad umění? Venkované za zdmi paláců sice hladověli, ale tak se přece zákon přirozené selekce projevuje ve společnosti. Vyvolení upíjeli ze života plnými doušky.

Sám může tady a teď, uprostřed Manhattanu, o tři sta let později, vychutnávat plody jejich rozmařilosti.

Nyní tomu tak ale nebylo. Nervózně přecházel po místnosti a hltavě upíjel ze sklenky neředěnou skotskou. Hrůzou se mu zpotilo čelo tak, že se pot nedal setřít. Žaludek se mu svíjel, srdce v hrudníku bušilo.

Viděl vraždu. Byl si tím téměř jist. Všechno bylo tak zamlžené, surrealistické, jako kdyby si pustil virtuální program, v němž chybějí některé části.

Tajná místnost, kouř, hlasy – mezi nimi i jeho vlastní – stupňující se ve vyvolávání. Teplé víno s příchutí, jež prodlévá na jazyku.

To všechno tvořilo v posledních třech letech důvěrnou součást jeho života. Stal se členem kultu. Věřil v jeho základní principy, které hlásaly, že jsme tu proto, abychom si užívali. Líbily se mu rituály, hávy, masky, vyvolávaná slova a stékající svíčky, tvořící kaluže černého vosku.

A hlavně neuvěřitelný sex.

Něco se ale přihodilo. Postupně si uvědomil, že začíná být společenstvím posedlý, že zoufale touží po prvním hlubokém doušku obřadního vína. Potom se však dostavovaly výpadky vědomí, díry v paměti. Druhý den ráno po obřadu měl těžkou hlavu a nemohl se soustředit.

Nedávno si všiml, že má za nehty zaschlou krev a nemohl si vzpomenout, jak se tam dostala.

Paměť se mu ale pomalu vracela. Fotografie mrtvoly, které mu Eva ukázala, mu v paměti pootevřely nějakou skulinku. Ta se však v mžiku zaplnila zděšením a hrůzou. Před očima mu začaly vířit obrazy. Valící se kouř, prozpěvující hlasy. Lidské tělo zpocené sexem, vzdechy a chrochtání doprovázející divoké páření. Zvlhlé černé vlasy se zmítají, kostnaté boky se pohybují nahoru a dolů.

Pak najednou vytryskne proud krve, se stejnou intenzitou jako ten konečný slastný výkřik při ejakulaci.

Selina se divoce a krutě směje a v ruce svírá nůž. Lobar – Bože, byl to přece Lobar – klouže z oltáře a na krku má doširoka zející ránu.

Vražda. Nervózním trhnutím poodhrnul těžké závěsy a vystrašeně vyhlédl dolů na ulici. Byl svědkem krvavého obětování. A nešlo o kozu, šlo o člověka.

Co když zabořil prsty do té otevřené rány na krku? Co když si pak strčil prsty do pusy a olízl je, aby ochutnal čerstvou krev? Co když udělal něco tak odpudivého?

Můj Bože, dobrotivý Bože, byl tam ještě někdo? A co ty další noci? Byly ještě další oběti? Cožpak je možné, aby viděl vraždy a pak je vymazal z paměti?

Jsem přece civilizovaný člověk, ujišťoval se a škubl závěsem, aby jej opět zatáhl. Je dobrý manžel a otec. Vážený advokát. Přece nemůže být spoluviníkem vraždy, ne.

Jeho dech byl rychlý a krátký. Nalil si další sklenku skotské a pohlédl na sebe do jednoho ze zrcadel ve zdobeném rámu. Spatřil muže, jenž nespal, nejedl a několik dní neviděl svou rodinu.

Bál se usnout, aby ho ve spánku nepřepadly jasné obrazy. Bál se jíst, aby mu jídlo neuvázlo v krku a neudávilo jej.

Smrtelně se bál o svou rodinu.

Wineburg byl na obřadu. Wineburg stál vedle něj a viděl totéž co on.

Wineburg je mrtvý.

Wineburg neměl ani ženu, ani děti. Ale Louis je má. Jestli je v nebezpečí a půjde domů, přijdou si tam pro něj? Během těch dlouhých bezesných nocí, kdy byl jeho jediným společníkem alkohol, mu začalo docházet, jak zahanbující je pro něj představa, že by jeho vlastní děti zjistily, čeho se účastnil.

Musí ochránit je i sebe. Tady je v bezpečí, ujišťoval se. Nikdo se do apartmá nedostane, pokud mu on neotevře.

Asi přehání. Setřel si zpocené čelo prosáklým kapesníkem. Stres, moc práce, probdělé noci. Je prostě na pokraji kolapsu. Měl by zajít za doktorem.

Ano, to udělá. Navštíví doktora. Vezme rodinu a na pár týdnů všichni odjedou. Dovolená, čas odpočinku a přehodnocování. S kultem je konec. Kult není nic pro něj, to je naprosto jasné. Bůh ví, že ty příspěvky dvakrát do měsíce ho stály celé jmění. Nějak moc se s nimi zapletl, ani neví, jak k tomu došlo. Pozapomněl už, že do kultu vstupoval jen ze zvědavosti a ze sobecké touhy po sexu.

Nalokal se příliš vína i kouře, a kdo ví, co všechno si pak představoval.

Tu krev za nehty ale přece měl.

Zakryl si obličej a snažil se popadnout dech. Na tom nesejde, pomyslel si. Na ničem už nezáleží. Neměl Evě volat. Neměl zpanikařit. Teď si o něm pomyslí, že se zbláznil. Nebo ještě něco horšího, že je spolupachatelem.

Selina je jeho klientka. Ke svým klientům má být loajální a jeho profesionální schopnosti jim mají být plně k dispozici.

On ji ale viděl, jak v ruce svírá nůž a prořezává jím obnažené tělo.

Louis přeběhl klopýtavě přes apartmá do koupelny. Tam se zhroutil a vyzvracel panickou hrůzu, zesílenou několika skotskými. Když kře-

če ustaly, naklonil se nad umyvadlo a skřehotavým hlasem si vyžádal vodu ochlazenou na pět stupňů. Okamžitě tekla ze zatočeného zlatého kohoutku do bělostného umyvadla a on si mohl ochladit rozpálené tváře.

Plakal. Ramena se mu chvěla a štkaní se odráželo od nablýskaných dlaždiček. Po chvíli se přinutil zvednout hlavu a znovu se na sebe podívat do zrcadla.

Viděl to, co viděl. Je načase, aby se vzmužil. Všechno Evě poví a složí své břímě do jejích rukou.

Okamžitě pocítil úlevu, obrovskou a slastnou. Pocítil potřebu zavolat ženě, slyšet hlasy dětí, vidět jejich tváře.

Když zahlédl v zrcadle náhlý pohyb, otočil se. Srdce mu poskočilo až do krku. „Jak jste se sem dostala?“

„Pokojská, pane.“ Tmavá žena v nažehlené černobílé uniformě držela kupičku nadýchaných ručníků. Usmívala se.

„Nestojím o vaše služby.“ Třesoucí se rukou si přejel po čele. „Každou chvíli čekám návštěvu. Nechte tady ty ručníky a…“ Paže mu pomalu klesla podél těla. „Znám vás. Já vás znám.“

V kouři, blesklo mu hlavou v návalu nové ledové hrůzy. *Jedna z tváří v kouři.*

„Jistě, Louisi.“ Úsměv jí nezmizel z tváře, když odhazovala ručníky. V ruce držela athame. „Vždyť jsme spolu šukali zrovna minulý týden.“

Nestačil ani nabrat dech k výkřiku, než mu zabořila nůž do krku.

Vzteky naježená Eva vykročila z výtahu. Android v recepci ji nechal čekat celých pět minut, protože prověřoval její identifikační průkaz. Pak se s ní dohadoval, jestli si může nebo nemůže ponechat v klubu zbraň. Napadlo ji už, že ji použije, aby mu zavřela pusu, vtom se však objevil vedoucí a hluboce se omlouval.

Oba věděli, že spíš než Evě Dallasové se omlouvá Roarkově manželce. To jí na náladě nepřidalo.

V duchu si slíbila, že si to s ním vyřídí později. Jak se jim asi v klubu Luxury bude líbit, až na ně z ministerstva zdravotnictví přijde hloubková inspekce? Nebo až si náměstek zkontroluje, jak to tady je s registrovanými společnicemi? Najde si ty správné nitky a zatahá za ně, aby vedení klubu na pár dní pěkně zatopila.

Zahnula k 5-C a nastavila svůj odznak před obrazovku bezpečnostní kamery. Pohledem zavadila o bezpečnostní světlo. Blikala zelená barva, to znamená, že je otevřeno.

Vytáhla zbraň. „Peabodyová?“

„Ano, madam.“ Kapsa košile tlumila její hlas.

„Dveře nejsou zamčené. Jdu dovnitř.“

„Chcete posily, poručíku?“

„Zatím ne, ale nevypínejte komunikátor. Sledujte můj pohyb.“

Vklouzla potichu dovnitř a zavřela za sebou dveře. Zaujala obranný postoj v podřepu a zbraní i pohledem pročesávala místnost.

Přepychový nábytek, na její vkus přeplácaný, až ošklivý, zmuchlané sako, poloprázdná láhev. Zatažené závěsy. Ticho.

Pokročila do místnosti, ale držela se stále při zdi. Postupovala podél zdí a neustále si hlídala záda. Za nábytkem ani za závěsy se nikdo neskrýval. Malá kuchyňka, očividně nepoužívaná, zela prázdnotou.

V podřepu a se zbraní namířenou před sebe postoupila ke dveřím do ložnice. Na ustlané posteli se vršily ozdobné polštářky. Bylo zřejmé, že v posteli nikdo nespal. Pohledem sklouzla k šatně, jejíž vyřezávané dveře byly zavřené na kliku.

Postavila se vedle nich, v tu chvíli však zaslechla nějaké zvuky z koupelny. Rychlé, těžké vzdechy, namáhavé chrochtání, ženský potlačovaný smích. Hlavou jí proletěla myšlenka, že si to Louis nahonem rozdává s prostitutkou, kterou si přivedl. Popuzeně zaskřípala zuby.

Neslevila ale ze své ostražitosti.

Udělala úkrok vlevo, přenesla váhu na druhou nohu a skočila do otevřených dveří.

Ucítila to o zlomek sekundy dřív, než to spatřila.

„Ježíši. Ježíši Kriste.“

„Poručíku?“ Z kapsy se linul starostlivý hlas Peabodyové.

„Odstupte.“ Eva namířila na ženu zbraň. „Odhoďte nůž a odstupte.“

„Posílám posily. Popište mi situaci, poručíku.“

„Je to vražda. Úplně čerstvá. Řekla jsem ksakru, abyste odstoupila.“

Žena se usmívala. Seděla obkročmo na Louisovi, lépe řečeno na tom, co z něj zbylo. Krev byla všude. Utvořila kaluže na zemi, pocákala bílé kachlíčky, potřísnila ženiny ruce i obličej. Zápach krve a sraženiny byl hustý jako kouř.

Eva stačila postřehnout, že Louisovi už není pomoci. Jeho vnitřnosti už nebyly na svém místě.

„Je mrtvý," řekla žena líbezně.

„To vidím. Odložte nůž." Eva postoupila o krok dopředu a pokynula jí zbraní. „Položte ho a slezte. Pomalu. Obličejem k zemi, ruce za záda."

„Musel zemřít." Přehodila nohu přes tělo, takže teď vedle mrtvého klečela, jako kdyby truchlila nad rakví. „Nepoznáváte mě?"

„Ale ano." I přes krvavou masku Eva tvář rozpoznala. Vzpomněla si i na ten příjemný hlas. „Mirium, viďte? Čarodějnice prvního stupně. Tak už ksakru pusťte ten nůž a tváří k zemi. Ruce za záda."

„Dobře." Mirium poslušně položila nůž vedle sebe a už se na něj nepodívala. Eva ho nohou přišlápla a pak odkopla přes místnost, pryč z dosahu. „Říkal, abych si pospíšila. Dovnitř a hned ven. Ztratila jsem pojem o čase."

Eva vytáhla ze zadní kapsy pouta a zacvakla je Mirium kolem zápěstí. „Kdo?"

„Chas. Říkal, že na něj stačím sama, ale že si mám pospíšit." Hlasitě si oddechla. „Asi jsem nebyla dost rychlá."

Eva sevřela ústa do štěrbiny a podívala se dolů na Louise Trivanea. Ne, pomyslela si, já jsem nebyla dost rychlá. „Nahráváte to, Peabodyová?"

„Ano, madam."

„Seberte Charlese Fortea a předveďte ho k výslechu. Udělejte to vy osobně, vezměte si s sebou jako posilu dva uniformované policajty. Sama se k němu nepřibližujte."

„Rozkaz. Máte tam situaci pod kontrolou, poručíku?"

Eva o krok ustoupila, aby se vyhnula pramínku krve, stékajícímu jí k botám. „Jo," odpověděla. „Mám."

Před výslechem se osprchovala a převlékla. Těch deset minut opravdu potřebovala. Než předala Trivaneovo tělo policejnímu lékaři, celá se zamazala od krve. Pokud si snad někdo v šatně všiml, že má na zadku elegantní malou kytičku, bude to muset ponechat bez komentáře. Stanici už zaměstnával cvrkot kolem nového zločinu.

„Mirium půjde jako první," řekla Eva Feeneymu, který si tu křehkou ženu prohlížel přes jednostranné sklo.

Dej si pauzu, Dallasová. Slyšel jsem, že to tam ráno bylo pěkně drsný.“

„Myslíš si, že tě už nic nemůže překvapit,“ zamumlala. „Jenže vždycky může. Pokaždé tě něco dostane.“ Vydechla si. „Chci to mít z krku. Chci to už uzavřít.“

„Tak jo. Ve dvou, nebo sama?“

„Sama. Bude mluvit. Je něčím nadopovaná…“ Eva zavrtěla hlavou. „Nebo se dočista pomátla. Spíš si ale myslím, že něco bere. Chci, aby podepsala, že jí uděláme chemický rozbor krve. Prokurátor nemá rád přiznání pod nátlakem.“

„Dám příkaz, aby ho provedli.“

„Díky.“ Přešla kolem něj a vstoupila do místnosti. Mirium si umyla tvář od krve. Na sobě měla plandavý mundúr na jedno použití v policejní béžové. Přesto vypadala pořád jako mladá, půvabná víla.

Eva zapnula rekordér, namluvila úvodní fráze a posadila se. „Víte, Mirium, že jsem vás přistihla, takže si odpustíme zbytečné řeči. Zavraždila jste Louise Trivanea.“

„Ano.“

„Co v sobě máte?“

„Cože?“

„Na čistý Zeus to nevypadá, na ten máte moc dobrou náladu. Souhlasíte s tím, abychom vám provedli test na drogy v krvi?“

„Ne, to nechci.“ Našpulila svou pěknou pusu a tmavé oči se

zamračily. „Možná že si to časem rozmyslím.“ Stiskla rty a stáhla si tenkou sukni, tvořící část mundúru. „Mohla bych dostat své vlastní oblečení? Tahle věc škrábe a dráždí mi oči.“

„Vážně? To nám teď ale opravdu starosti nedělá. Proč jste zabila Louise Trivanea?“

„Byl zlý. Chas to říkal.“

„Chasem myslíte Charlese Fortea.“

„Ano, ale nikdo mu neříká Charles. Je to prostě Chas.“

„Takže Chas vám řekl, že Louis je zlý. Chtěl po vás, abyste Louise zabila?“

„Řekl mi, že bych to mohla udělat. Dřív jsem se jen dívala. Teď jsem to ale musela udělat sama. Bylo tam hodně krve.“ Zvedla ruku a prohlížela si ji. „Už je po něm.“

„Kdy dřív, Mirium?“

„No prostě dřív.“ Pokrčila rameny. „Krev očisťuje.“

„Spolupodílela jste se na jiných vraždách, byla jste svědkem jiné vraždy?“

„Jistě. Smrt je předěl. Tentokrát jsem to musela udělat. Byl to velmi silný zážitek. Vyřízla jsem z něho démona. Démoni existují a my s nimi bojujeme.“

„Když jsou lidi vražděni, démoni ožívají.“

„Ano. Řekl mi, že jste chytrá.“ Mirium se na ni úkosem pousmála. „Nikdy se ale démona nedotknete. Ve vašich zákonech už dávno neexistuje.“

„Vraťme se zpátky k Louisovi. Povězte mi, jak to bylo.“

„No, mám přítele, který pracuje v Luxury. Stačilo, abych si s ním zašukala, a to mi nevadí. Ráda šukám. Vzala jsem mu univerzální kód a strčila si ho do kapsy. S tím kódem se dostanete skoro všude. Oblékla jsem si šaty, jaké nosí pokojské, aby mě nikdo neotravoval, a šla jsem rovnou do Louisova apartmá. Nesla jsem mu ručníky. Byl v koupelně. Bylo mu zle, cítila jsem to. Pak jsem do něj zabodla nůž. Šla jsem po krku, přesně tak, jak jsem měla. Pak jsem se do toho asi dostala.“ Znovu pokrčila rameny a čtverácky se na Evu usmála. „Máte pocit, jako kdybyste vrážela nůž do polštáře, víte. Ozve se při tom takový ten zvuk, jako když splaskne balonek. Pak jsem z něj vyřízla démona a vy jste přišla. Stejně jsem už byla hotová.“

„Ano, myslím, že ano. Jak dlouho se už s Chasem znáte?“

„Pár let. Děláme to rádi v parku za denního světla. Tam totiž nikdy nevíte, jestli někdo nepůjde kolem a neuvidí vás.“

„Jak se na to tváří Isis?“

„No, ona o ničem neví.“ Mirium zakoulela očima. „Určitě by se jí to nelíbilo.“

„Co říká těm vraždám?“

Mirium svraštila čelo a oči se jí na chvilku rozjely. „Vraždám? O těch ona neví. Nebo snad ano? Ne, my jí o nich neřekneme.“

„Takže jde o tajemství, jen mezi vámi a Chasem.“

„Mezi mnou a Chasem.“ Oči, ve kterých doposud nebyl žádný výraz, se jí zachvěly vzrušením. „Ano, myslím, že ano. Jistě.“

„Řekla jste o tom někomu dalšímu ve sboru?“

„Ve sboru?“

Přiložila si prsty ke rtům a poklepala na ně. „Ne, ne, to je naše tajemství. Naše malé tajemství.“

„Co Wineburg?“

„Kdo?“

„V garáži na parkování. Bankéř. Vzpomínáte si?“

„To jsem nestihla.“ Kousla se do spodního rtu a zavrtěla hlavou. „Ne, to udělal on. Měl mi přinést jeho srdce, ale nepřinesl. Říkal, že už nezbyl čas.“

„A Lobar?“

„Lobar, Lobar.“ Prsty si stále poťukávala na ret. „Ne, s Lobarem bylo všechno jinak. Nebo ne? Nemůžu si vzpomenout. Bolí mě hlava.“ Najednou mluvila nedůtklivě. „Už nechci nic říkat. Jsem unavená.“ Založila si ruce a zavřela oči.

Eva ji chvilku pozorovala. Viděla, že nemá smysl dál ji vyslýchat. Měla toho dost.

Eva dala pokyn uniformovanému policistovi a nasadila Mirium pouta. „Odveďte ji dolů na psychiatrické oddělení. Řekněte doktorce Mirové, aby zhodnotila její stav, pokud to bude možné. A podejte žádost o test na přítomnost drogy v těle.“

„Ano, madam.“ Eva za nimi popošla ke dveřím a zmáčkla zvonek. „Přiveďte Fortea do vyšetřovací místnosti C.“

Napadlo ji, že sama by si nejraději položila hlavu na složené ruce. Místo toho se dala chodbou směrem k místu, odkud jsou výslechy sledovány. Peabodyová stála vedle Feeneyho.

„Peabodyová, teď půjdete se mnou dovnitř. Co si o ní myslíš, Feeney?“

„Je mimo.“ Vytáhl sáček s ořechy. „Jestli od přírody, nebo jestli je nadopovaná, to nevím. Řekl bych, že od každýho trochu.“

„Taky si myslím. Jak je možné, že tenkrát v noci vypadala úplně normálně?“ Pak si ale prohrábla vlasy a zasmála se. „To jsem ale řekla pitomost. Stála tam v lese nahá a nechala se od Fortea líbat v rozkroku.“

Promnula si oči a pak nechala ruce klesnout. „Jeho otec nikdy s nikým nepracoval. Nikde o tom není zmínka. Pracoval vždycky sám.“

„No, má prostě jinej styl,“ řekl Feeney. „Ať už je sjetá nebo ne, ta holka Fortea usvědčila.“

„Mně se to nelíbí,“ zabručela Peabodyová. Eva se k ní otočila a tázavé na ni pohlédla.

„Co se vám nelíbí, strážníku?“

Peabodyová vysunula bradu, protože v Evině hlase postřehla náznak sarkasmu. „Wiccani nevraždí.“

„Lidé vraždí,“ připomněla jí Eva. „Ne všichni berou svou víru zcela vážně. Nejedla jste snad v poslední době červené maso?“

Zpod naškrobeného stojáčku uniformy se Peabodyové nahrnula krev do tváří. Vyznavači Volného věku byli přísní vegetariáni, kteří nejedli žádné živočišné potraviny. „To je něco jiného.“

„Přistihla jsem ji, když vraždila,“ řekla Eva stručně. „Žena s nožem v ruce identifikovala Charlese Fortea jako svého komplice. To je fakt. Nechci, abyste si do vyšetřovny nosila cokoli jiného než fakta. To je rozkaz.“

„Ano, madam.“ Peabodyová se napřímila. „Rozumím.“ Dál nehybně stála na místě, přestože Eva už odkráčela.

„Měla nepříjemný ráno,“ řekl Feeney s účastí v hlase. „Viděl jsem první záběry z místa vraždy. Horší už to snad ani nemohlo být.“

„Já vím.“ Zavrtěla hlavou, když za sklem přiváděli Charlese Fortea do vyšetřovny. „Jen mi to nehraje.“

Otočila se, zašla za roh a vstoupila do vyšetřovny ve chvíli, kdy Eva předčítala Forteovi jeho práva.

„Nerozumím tomu.“

„Nerozumíte svým právům a povinnostem?“

„Ne, ne, to je mi jasné. Nerozumím tomu, proč jsem tady.“ Pohled, který obrátil na Peabodyovou, odhaloval zmatek a slabý náznak zklamání. „Jestli jste si se mnou potřebovaly znovu promluvit, měly jste mi říct. Setkal bych se s vámi, nebo bych přišel dobrovolně. Nebylo přece nutné posílat ke mně domů tři policisty.“

„Já si myslím, že bylo,“ odpověděla Eva stručně. „Chcete teď požádat o advokáta, pane Forte?“

„Ne.“ Nervózně poposedl a snažil se nevnímat, že je na policejní stanici. Jako jeho otec. „Povězte mi, co potřebujete vědět. Vynasnažím se vám pomoci.“

„Povězte mi o Louisi Trivaneavi.“

„Je mi líto.“ Zavrtěl hlavou. „Nikoho takového neznám.“

„Běžně posíláte svoje děvky, aby vraždily cizí lidi?“

„Cože?“ Úplně zbledl a vyskočil na nohy. „O čem to proboha mluvíte?“

„Sedněte si.“ Eva ten rozkaz vystřelila. „Louis Trivane byl před dvěma hodinami zavražděn Mirium Hopkinsovou.“

„Mirium? To je směšné. To není možné.“

„Vešla jsem právě ve chvíli, kdy mu vyřezávala játra.“

Chas zavrávoral a pak klesl na židli. „Musí jít o omyl. To není možné.“

„Zdá se, že jste se zmýlil vy.“ Eva vstala, popošla k němu a naklonila se přes jeho rameno. „Své zbraně byste si měl vybírat pečlivěji. Pokud si vyberete vadnou, obrátí se totiž proti vám.“

„Vůbec nevím, co máte na mysli. Můžu dostat trochu vody? Nerozumím tomu.“

Eva prstem pokynula Peabodyové, aby mu nalila skleničku vody. „Mirium mi všechno řekla, Chasi. Řekla mi, že jste milenci, že jste jí nestihl přinést Wineburgovo srdce, jak jste slíbil, a že jste jí dovolil, aby Trivanea oddělala sama. Krev očisťuje.“

„Ne.“ Zvedl sklenici oběma rukama, a přesto vybryndal trochu vody, když se chtěl napít. „Ne.“

„Váš otec rád rozřezával lidi. Ukázal vám, jak to dělá? Kolik dalších vadných nástrojů jste používal? Zbavoval jste se jich hned, jak jste je nepotřeboval? Nebo jste si schovával nějaké suvenýry?“

Tepala do něj, zatímco on seděl, jen seděl a kroutil hlavou ze strany na stranu.

„Takhle si představujete náboženskou válku, Chasi? Zničit nepřítele? Vyříznout démony? Váš otec byl satanista osobitého stylu, který vám ze života udělal peklo. Jeho jste zabít nemohl a ani teď se k němu nedostanete. Ale jsou tu jiní. Jsou to snad náhradníci? Když je vraždíte, vraždíte ve skutečnosti jeho, rozřezáváte ho na kusy za to, co vám provedl?“

Pevně stiskl oči a začal se kolíbat. „Bože. Můj Bože. Ó Bože.“

„Můžete teď pomoci sám sobě. Povězte mi proč a jak. Vysvětlete mi to, Chasi. Pak se mi možná podaří vymoci pro vás nějaké úlevy. Povězte mi o Alici. O Lobarovi.“

„Ne. Ne.“ Když zvedl hlavu, z očí se mu řinuly proudy slz. „Já nejsem jako můj otec.“

Eva neuhnula pohledem. Dívala se mu do očí, v nichž se zračila naléhavá prosba. „Opravdu?“ Ustoupila a nechala ho plakat.

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA

Výslech trval hodinu. Celou tu dobu na něj neúnavně útočila, aby posléze povolila nebo změnila směr. Fotografie zavražděného nechala rozhozené po stole, jako kdyby spolu hráli děsivou karetní hru.

Kolik dalších, chtěla vědět. Kolik snímků dalších mrtvol tady chybí?

Po celou dobu plakal a všechno popíral. Pak už jen tiše plakal. Když ho předala službě, jeho oči ji provázely, dokud nezmizel za rohem. Teprve pohled Peabodyové ji opravdu zasáhl. Počkala, až budou sami.

„Nějaký problém, strážníku?“

Výslech, jehož průběh sledovala, připomínal Peabodyové scénu, kdy si vlk se zraněným srncem napřed pohraje, a potom ho rozcupuje. Nadechla se a vzpřímila. „Ano, madam. Nelíbil se mi váš způsob vedení výslechu.“

„Vážně?“

„Byl nepřiměřeně tvrdý. Krutý. Neustále jste mu připomínala jeho otce a nutila ho, aby se díval na fotografie.“

Žaludek se Evě svíral, nervy měla značně pocuchané, ale její hlas byl pevný a ruce, které sbíraly fotografie, se nezachvěly. „Možná že jsem ho měla slušně poprosit, aby se přiznal. Pak bychom se mohli

všichni rozejít do svých domovů a vrátit se k normálnímu životu. Že mě to nenapadlo. Musím si udělat poznámku, a až budu příště vyslýchat podezřelého z vraždy, zkusím to.“

Peabodyové se chtělo zamrkat, ale ovládla se. „Ten pocit jsem měla hlavně proto, poručíku, že podezřelý neměl advokáta.“

„Přečetla jsem mu jeho práva, strážníku?“

„Ano, madam, ale –“

„Potvrdil, že svým právům rozumí?“

Peabodyová se stáhla, pomalu kývla hlavou. „Ano, madam.“

„Dokážete říct, strážníku Peabodyová, kolik výslechů, při kterých šlo o podezření z vraždy, jste vedla?“

„Madam, já –“

„Já ne,“ vyštěkla Eva. Její oči, ještě před chvilkou ledové, teď plály. „Já ne, protože jich bylo po čertech moc. Chcete se ještě jednou podívat na ty fotky? Chcete vidět toho chlápka, jehož vnitřnosti se rozprskly po okolních dlaždičkách? Možná vás to trochu zocelí, protože jestli se vám nelíbí můj způsob vyšetřování, Peabodyová, tak jste se neměla dávat na tuhle práci.“

Eva odpochodovala ke dveřím, tam se ale otočila. Peabodyová stála po celou dobu v přísném pozoru. „Aby bylo jasno, od své podřízené očekávám, že mě podpoří. Ne že mě bude vyslýchat, protože má zrovna náhodou slabost pro čarodějnice. Jestli to nezvládáte, strážníku Peabodyová, podepíšu klidně vaši žádost o přeložení. Rozumíte?“

„Ano, madam.“ Peabodyová vydechla. Celá se třásla, ještě když slyšela na chodbě klapot Eviných bot. „Rozumím,“ řekla si pro sebe a zavřela oči.

„Trochu jsi to přehnala,“ poznamenal Feeney, když šla kolem.

„Nech mě být.“

Zvedl jen ruku. „Isis přišla dobrovolně. Čeká v místnosti B.“

Eva kývla hlavou, změnila směr a rozrazila dveře do místnosti B. Isis přestala netrpělivě pochodovat a otočila se. „Jak jste mu to mohla udělat? Jak jste ho sem mohla přivést? Místa, jako je tohle, mu nahánějí hrůzu.“

„Charles Forte byl zadržen a bude vyslechnut ve věci vraždy Louise Trivanea. Mimo jiné.“ Na rozdíl od Isisina zvýšeného, podrážděného tónu mluvila Eva chladně a suše. „Obvinění z vraždy proti němu ještě nebylo vzneseno.“

„Obvinění z vraždy?“ Její zlatá pleť zbledla. „Přece nevěříte tomu, že by Chas měl cokoli společného s vraždou. Trivane? Neznáme žádného Louise Trivanea.“

„Vy snad znáte všechny lidi, které zná Forte, Isis?“ Eva položila složku na stůl a nechala na ní ležet svou ruku, jako by si chtěla připomenout, co je uvnitř. „Vy snad víte o všem, co dělá, na co myslí a co plánuje?“

„Jsme si tak blízcí, jak je jen pro lidské tělo, mysl a duši možné. Není v něm ani trochu zla.“ Zlost z ní vyprchala a hlas se jí najednou třásl. „Dovolte mi, abych ho mohla odvézt domů. Prosím.“

Eva se zadívala přímo do prosebných očí. Měla co dělat, aby ji neovládly city. „Když jste si tedy tak blízcí, věděla jste o jeho rozhodnutí, že bude mít stejně blízko, myslím tělesně, k Mirium?“

„Mirium?“ Isis zamrkala a málem se rozesmála. „To je směšné.“

„Sama mi to řekla. Smála se, když mi o tom říkala.“ Když si na onu chvíli vzpomněla a znovu si ji vybavila, opustil ji všechen soucit. „Smála se, i když klečela nad tím, co zbylo z Louise Trivanea; jeho krev jí špinila ruce, obličej i nůž, který držela.“

Isis se podlomila kolena. Slepě hmátla po opěradlu židle, aby se mohla opřít. „Mirium někoho zabila? To není možné.“

„Vidíte, a já jsem si myslela, že ve vašich sférách je možné úplně všechno. Přišla jsem zrovna ve chvíli, kdy pořádala svůj vlastní malý obřad.“ Eva prstem podebrala vrchní desky složky, ale neotevřela je. Ještě pořád pociťovala lítost k ženě, která milovala a věřila. „Spolupracovala velmi ochotně. S velkou radostí mi sdělila, že jí Forte dovolil, aby Trivanea zabila sama. U těch ostatních mohla totiž jen přihlížet.“

Isis došla vrávoravě k židli. Rukama se musela přidržet opěradla, aby neupadla. Ztěžka dosedla. „Lže.“ Měla pocit, jako by jí někdo rozdíral srdce ostrým kopím. „Chas s tím nemá nic společného. Jak jsem jen mohla nevidět tuhle část její osobnosti?“

Zavřela oči a pomalu se kývala dopředu a dozadu. „Jak jsem to mohla nevidět? Zasvětili jsme ji, přijali jsme ji. Stala se jednou z nás.“

„Všechno přece vidět nemůžete, nebo snad ano?“ Eva naklonila hlavu na stranu. „Myslím si, že daleko větší starosti by vám měla dělat představa, kterou jste měla o Charlesi Forteovi.“

„Ne.“ Znovu otevřela oči. Bylo v nich velké utrpení, současně však i neoblomná jistota. „Nikoho neznám lépe než Chase. Ona lže.“

„To zjistíme. Zatím byste si ale měla znovu rozmyslet, jestli mu chcete i nadále poskytovat alibi. Zradil vaši důvěru,“ řekla Eva a přistoupila blíž. „Mohla jste to být vy, Isis, kdykoli. Mirium je mladší, zřejmě je i povolnější. Jak dlouho by vás asi ještě nechal žít v mylné představě, že jste ta hlavní?“

„Jak můžete nechápat, co je mezi námi, když prožíváte totéž? Myslíte si snad, že když si nějaká duševně nenormální mladá holka něco vymyslí, tak hned začnu pochybovat o muži, kterého miluji? Vy byste o Roarkovi pochybovala?“

„Váš osobní život je v zoufalém stavu, ne můj,“ řekla Eva klidně. „Jestli vám na Chasovi tak moc záleží, pak se mnou spolupracujte. Jen tak ho zastavíte a pomůžete mu.“

„Pomůžu?“ Isis sešpulila rty. „Vy mu ale nechcete pomoct. Vy chcete, aby byl vinen. Chcete, aby byl potrestán. Kvůli tomu, odkud přišel. Kvůli jeho otci.“

Eva se podívala na složku, kterou držela v ruce. Její světle hnědé desky skrývaly snímky příšerné smrti. „To není pravda.“ Mluvila naprosto klidně, jakoby sama pro sebe. „Chtěla jsem, aby byl nevinen. Kvůli jeho otci.“

Pak zvedla zrak a setkala se s Isisiným pohledem. „Povolení k domovní prohlídce už bude zřejmě vyřízené. Prohledáme váš obchod i váš byt. Všechno, co najdeme, může být použito i proti vám.“

„Je mi to jedno.“ Isis s námahou vstala. „Nenajdete nic, co by vám pomohlo.“

„Máte právo být přítomna během prohlídky.“

„Ne, já zůstanu tady. Chci vidět Chase.“

„Nejste v příbuzenském poměru ani nejste zákonně oddáni –“

„Dallasová.“ Isis ji tiše přerušila. „Máte srdce. Poslechněte ho, prosím, a pusťte mě za ním.“

Ano, má srdce. V očích silné ženy viděla úpěnlivou prosbu a zabolelo ji to. „Mohu vám dovolit pět minut přes bezpečnostní sklo.“ Když s trhnutím otevírala dveře, stiskla zuby. „Řekněte mu, ať si pro boha živého sežene právníka.“

Ve skladu Hledání Duše i v pracovně nahoře v bytě byly tucty láhví, beden a krabic plných tekutin, prášků, listů a semen. Našla pečlivě vedené záznamy o obsahu a způsobu použití.

Nechala všechno poslat do laboratoře k analýze.

Našla nože s vyřezávanými i jednoduchými rukojeťmi, s dlouhými a krátkými čepelemi. Přivolala technika a přikázala mu, aby se při snímání zaměřil na stopy krve. Obřadní roucha a běžné oblečení nechala také zkontrolovat.

Přestala vnímat hlasy – technici nadělají při práci vždycky tolik hluku – a s výkonností sobě vlastní si šla po své práci.

Pod pečlivě složenými oděvy, v truhle vonící rozmarýnem a jablkem, našla zmuchlaný, zkrvavený černý hábit.

„Tady," Dala znamení technikovi. „Sejměte to."

„Pěkný vzoreček." Technik scvakl zuby a hadicí soupravy zavěšené přes rameno přejel po látce. „Nejvíc je toho na rukávech." Oči technika za sklem ochranných brýlí byly lehce znuděné. „Lidská," potvrdil. „A negativní. S touhle přenosnou toho víc neurčím."

„To stačí." Eva strčila roucho do pytle, který zapečetila a nalepila na něj evidenční štítek. „Wineburg byl A negativní."

Podala pytel Peabodyové a podívala se na ni. „Byla to od něj pěkná nedbalost, nemyslíte?"

„Ano, madam." Peabodyová poslušně přidala pytel k ostatním důkazním materiálům. „Vypadá to tak."

„Lobar byl 0 pozitivní." Přešla k další truhle a odklopila vyklenuté víko. „Hledejte dál."

Když si sedala do auta, snášel se soumrak se svým šerým světlem a nárazovým větrem. Nenamáhala se mluvit, protože napětí mezi ní a Peabodyovou ještě nevyprchalo. Zapnula v autě videofon.

„Poručík Dallasová volá doktorku Mirovou."

„Doktorka Mirová má sezení," oznámila jí zdvořile sekretářka. „Můžete jí u mě nechat vzkaz, chcete-li."

„Dělala už testy s Mirium Hopkinsovou?"

„Okamžik, podívám se do záznamů." Sekretářka sklouzla pohledem na stranu, pak se její oči vrátily zpátky. „Sezení bylo přesunuto na zítra ráno na osm třicet."

„Přesunuto? Proč?"

„V záznamu se uvádí, že si ta žena stěžovala na silné bolesti hlavy. Byla proto vyšetřena lékařem ve službě a následně ošetřena.“

„Který doktor měl službu?“ zeptala se Eva se sevřenými zuby.

„Doktor Arthur Simon.“

„Aha.“ Eva se otráveně prosmýkla kolem pomalu jedoucího maxibusu nacpaného cestujícími. „Ten dá dvojitou dávku sedativa i na záděru.“

Sekretářka se s pochopením uculila. „Je mi líto, poručíku, ale ta žena byla ošetřena ještě předtím, než mělo k testování dojít. Doktorka Mirová nemůže do rána nic dělat.“

„Výborně. Skvěle. Poproste ji, prosím vás, ať mi dá vědět hned, jak bude hotová.“ Eva přerušila spojení. „Pitomec. Zajdu se na ni podívat. Dopravte ty pytle do laboratoře, Peabodyová. A ať si pospíší – třeba nám to trochu pomůže. Pak jste volná.“

„V noci znovu Fortea vyslechnete?“

„Ano.“

„Madam, žádám vás, abych mohla být přítomna u výslechu.“

„Vaše žádost se zamítá,“ řekla Eva kuse, právě když vjížděla do policejní garáže. „Řekla jsem, že máte volno.“ Vystoupila z auta a odkráčela.

Byla půlnoc a hlava jí třeštila. Vklouzla do ztichlého domu a sunula se po schodech nahoru. Nepřekvapilo ji, že Roarke ještě nespí a že sedí u videofonu v ložnici. Jak prošla kolem, zahlédla na monitoru mladou, horlivou tvář jednoho z inženýrů, jenž měl na starosti oblast Olympus.

Vzpomněla si na několik posledních dnů jejich svatební cesty. Smrt ji provázela i tam. Jaké překvapení, pomyslela si a naklonila se nad umyvadlo, aby si umyla obličej studenou vodou. Nikdy před ní neuteče.

Utřela se a šla si do ložnice zout boty. Když dopadly na zem, pocítila, že svléknout se už je nad její síly. Došourala se k posteli a padla přes ni obličejem dolů.

Roarke napůl poslouchal svého zaměstnance a přitom ji pozoroval. Znal už ty projevy, zkalený zrak, bledý obličej, pomalé, opatrné pohyby. Zase pracovala do vyčerpání – zvyk, který ho fascinoval a zároveň přiváděl k zoufalství.

„Vrátíme se k tomu zítra," řekl náhle a ukončil přenos. „Dnešek byl zlý, poručíku?"

Sedl si obkročmo na Evu a začal jí masírovat krk a ramena. Ani se nepohnula. „Bylo už i hůř," zamumlala. „Teď si jenom nevzpomínám kdy."

„Vražda Louise Trivanea zaplnila všechny zprávy."

„Zatracení supi."

Rozepnul jí pouzdro na zbraň a odložil je stranou. „Prominentní advokát rozsekán na kusy v exkluzivním soukromém klubu, říkali ve zprávách." Palci jel obratně podél páteře. „Nadine sem několikrát volala."

„Jo, centrálu bombardovala taky. Nemám na ni čas."

„Hm." Vytáhl jí košili z kalhot a masíroval ji teď klouby na rukou. „Přišla jsi ve chvíli, kdy vraždila, nebo to tam dali, aby přidali zprávě na zajímavosti?"

„Ne, vtrhla jsem tam, právě když byla v akci. Kdyby ten android v recepci nezdržoval –" zmlkla a zakroutila hlavou. „Přišla jsem pozdě. Byl už rozpáraný. Pořád na něm ale pracovala, jako když dítě musí dokončit vědecký pokus. Udala Charlese Fortea."

„To už taky uvedli."

„No, samozřejmě," povzdechla si. „Všechny ty díry prostě nezacpeš."

„Máš ho teď ve vazbě?"

„Vyslýcháme ho. Já ho vyslýchám. Všechno popírá. V jeho bytě jsem našla usvědčující předmět, ale on přesto všechno popírá."

Popírá, pomyslela si, *a přitom vypadá vylekaně, rozrušeně a vyděšeně.*

„Do háje." Otočila hlavu a zabořila obličej do pokrývky. „Do háje."

„No tak." Zlehka ji políbil na temeno. „Svlékneme tě a uložíme do postele."

„Nech si tu svou péči."

„Zkus mě zastavit."

Pohnula se. Vmžiku, než si stačila uvědomit, co udělá nebo co potřebuje, ho náhle objala, zabořila obličej do jeho ramene a pevně zavřela oči, aby odehnala všechny přeludy.

„Jsi tady, vždycky, i když tu nejsi."

„Už nejsme sami. Ani ty, ani já.“ Zvedl ji a posadil si ji na klín. Měl pocit, že přesně tohle teď potřebuje. „Pověz mi o tom. Je toho víc než jen vražda a důkazy.“

„Nejsem dobrý člověk,“ vyhrklo to z ní dřív, než to stačila zastavit. „Jsem dobrá policajtka, ale nejsem dobrý člověk. Nemůžu si to dovolit.“

„To je nesmysl, Evo.“

„Ne, není. Je to pravda, jen ty ji nechceš vidět.“ Odtáhla se, aby na něj viděla. „Když někoho miluješ, odpustíš mu ty malé chybičky, ty velké ale nechceš vidět. Nechceš si připustit, čeho všeho je člověk, ke kterému ses připoutal, schopen, takže si stále něco namlouváš.“

„Čeho jsi schopná, co já nechci vidět?“

„Vymlátila jsem z Fortea duši. Ne fyzicky,“ pokračovala a odhrnula si vlasy z čela. „To by bylo moc jednoduché, moc jasné. Rozebrala jsem ho na kusy, působila na jeho city, psychiku. Chtěla jsem, aby mi řekl všechno, co udělal, abych mohla skončit a uzavřít případ. A když měla Peabodyová tu kuráž a řekla mi, že se jí nelíbí můj postup při vyšetřování, utřela jsem ji a propustila, abych se pak sama k němu mohla vrátit a dál do něj tepat.“

Chvilku mlčel, pak vstal a odhrnul pokrývky. „Malé shrnuti. Vešla jsi dovnitř ve chvíli, kdy byla oběť mrzačena, a vzala jsi vražedkyni do vazby. Vražedkyně potvrdila, že Charles Forte je spolupachatelem této vraždy a že se spolupodílel í na dalších vraždách. To se stane několik dní poté, co jsi našla zmrzačené tělo přede dveřmi vlastního domova.“

„Nemůžu to přece brát osobně.“

„Nezlobte se na mě, poručíku, ale nemáte pravdu. Pokračuji,“ řekl a přistoupil k ní, aby jí rozepnul košili. „Předvoláš k výslechu Charlese Fortea, muže, kterého na základě důkazů podezříváš z toho, že má na svědomí několik násilných úmrtí. Riskuješ. Nijak se s ním nemazlíš, s čímž nesouhlasí tvoje podřízená, kterou školíš a která, i když je velice schopná, má v této oblasti podstatně méně zkušeností než ty. Ona nevstoupila do místnosti, v níž žena rozšafně porcuje oběť. Reportáže ve zprávách byly dost přesné,“ řekl. „A když pak tvoje podřízená zpochybní tvůj názor,“ dodal, než Eva stačila promluvit, „zostra ji pokáráš a následně ji propustíš ze služby, aby ses mohla vrátit a dokončit výslech. Zapomněl jsem na něco?“

Sklonil se, aby z ní stáhl kalhoty. Zamračeně pozorovala temeno jeho hlavy. „Zjednodušuješ to. Nic není černobílé.“

„Ne, nikdy ne.“ Jemně ji popostrčil, aby si lehla. „Evo, jsi skvělá policistka, oddaná své práci. S lidskou tváří.“ Svlékl se a vklouzl k ní do postele. „A proto bude asi nejlepší, když se s tebou rozvedu a zařídím si život po svém.“ Přitáhl si ji blíž. Zavrtala hlavu do prohlubně na jeho rameni. „Vidím, že jsem byl až dosud slepý k těm strašlivým nedostatkům tvého charakteru.“

„Děláš ze mě idiota.“

„Fajn, přesně to jsem chtěl.“ Políbil ji na spánek a dal příkaz, aby světla zhasla. „Teď pojď spát.“

Natočila hlavu tak, aby při usínání cítila vůní jeho pokožky. „Nemyslím si, že bych ti ten rozvod dovolila,“ vydechla.

„Ne?“

„Hm. Zrovna tak, jako se nevzdám kávy.“

Ráno Eva dorazila do kanceláře v osm hodin. Vzala to přes laboratoř, aby je popohnala, což se jí celkem vyplatilo. V kanceláři jí pípal záznamník videofonu.

Vedle stolu stála v pozoru Peabodyová.

„Přišla jste brzy, Peabodyová.“ Eva popošla k videofonu, namačkala kód a čekala, až se přehrají vzkazy. „Služba vám začíná až za třicet minut.“

„Chtěla jsem s vámi mluvit ještě před službou, poručíku.“

„Dobře.“ Eva uložila vzkazy a s plnou pozorností se obrátila k Peabodyové. „Vypadáte příšerně,“ zkonstatovala.

Peabodyová neuhnula pohledem. Věděla až moc dobře, jak vypadá. Nejedla ani nespala. Projevovaly se u ní příznaky trapně stejné jako u nezdárně končícího milostného vztahu. Celou noc se jí honilo hlavou, že tohle je snad ještě horší než rozchod.

„Chtěla bych se vám, poručíku, oficiálně omluvit za výroky, které jsem vyslovila po výslechu Fortea. Zpochybňovat vaše metody bylo ode mě neukázněné a nesprávné. Doufám, že vás nedostatek mé soudnosti neovlivní natolik, abych byla odvolána z tohoto případu nebo z tohoto oddělení.“

Eva se posadila na rozvrzanou židli, která zoufale potřebovala sklížit, a opřela se. „To je všechno, strážníku Peabodyová?“

„Ano, madam. Chtěla bych ještě dodat –“

„Chcete-li ještě něco říct, vytáhněte si nejdřív ze zadku ten drát. Nejste ve službě a nic se nenahrává.“

Peabodyové poklesla ramena. Neulevilo se jí, cítila se spíš poraženecky. „Je mi to líto, ale nevydržela jsem se dívat, jak se hroutí. Nedokázala jsem se povznést nad situaci a vnímat ji objektivně.

Nevěřím – nechci věřit,“ opravila se, „že je vinen. Ovlivnilo to moje stanovisko.“

„Objektivita je nezbytná, bohužel je ale taky daleko častěji, než si kdokoli z nás připustí, nemožná. Ani já jsem nebyla úplně objektivní, proto jsem na vaše připomínky reagovala neadekvátně. Omlouvám se za to.“

Překvapení i úleva projely celým tělem Peabodyové. Poradila si s nimi lépe než s křikem a strachem. „Takže mě neodvoláte?“

„Už jsem do vás hodně investovala.“ Eva už dál nic neříkala a otočila se zpátky k videofonu.

Za jejími zády zavřela Peabodyová pevně oči a rychle se snažila najít ztracený klid. Nadechla se a našla ho. „Rozumím tomu dobře, že jsme se usmířily?“

Eva se úkosem podívala na Peabodyovou, jak se culí. „Jak to, že tu nemám kávu?“ Zapnula videofon a nechala běžet vzkazy. První sotva začal, a už jí Peabodyová stavěla na stůl hrnek, ze kterého se kouřilo.

„No tak, Dallasová, zvedni to. Dej mi šanci. S novou informací můžu přijít kdykoli, ve dne i v noci. Odpověz mi, krucipísek. Jen pár detailů.“

„Ani náhodou, Nadine,“ zabručela Eva a přeběhla očima další tři vzkazy od reportérky. Všechny byly stejně úpěnlivé a zoufalé.

Dostala lékařskou zprávu, jejímž obsahem byla i pitevní zpráva. Uložila je a vytiskla. Konečně dostala také zprávu z laboratoře, která potvrzovala, že krev na rouchu je Wineburgova.

„Nerozumím tomu,“ řekla Peabodyová tiše. „Proč tomu nerozumím, když je to tak jasné?“ Pokrčila rameny. „Tady je přece důkaz.“

„Obžalujeme ho a posadíme do chládku.“ Eva si prstem přejížděla nahoru a dolů po středu čela. „Vražda prvního stupně, obětí je Wineburg. S naváděním k vraždě a se spoluúčastí na vraždě Trivanea počkáme, až Mirová dodělá své testy. Nechte ho předvolat znovu k výslechu, Peabodyová. Uvidíme, kolik mu toho ještě budeme moct přišít.“

„Proč Alice?“ zeptala se Peabodyová. „Proč Frank?“

„Ty nezabil. Ti nejsou jeho.“

„Takže máme dva oddělené případy? Pořád si myslíte, že je má na svědomí Selina?“

„Nemyslím, to vím. Ale bude nám ještě chvíli trvat, než to dokážeme.“

Strávila den tím, že procházela zprávy a zařazovala si vlastní hlášení. V poledne stála znovu tváří v tvář Chasovi. Byla rozhodnuta vést výslech jinak.

Prohlížela si právního zástupce, jehož si zvolil. Mladá žena se smutnýma očima sotva splňovala, podle Evina odhadu, věkový limit. Ani se nedivila, když v ní poznala jednu z žen ze zasvěcovacího obřadu.

Právnička a čarodějnice, pomyslela si. Napadlo ji, jestli toho není na jednu osobu trochu moc.

„Je zde přítomen vámi vybraný právní zástupce, pane Forte?“

„Ano.“ Tvář měl chorobně popelavou, oči mu ztmavly o několik odstínů. „Leila souhlasí s tím, že mi pomůže.“

„Dobrá tedy. Jste obviněn z vraždy, pane Forte.“

„Požádala jsem soudce o propuštění na kauci.“ Promluvila Leila a podávala Evě nějaké papíry. „Stání je domluveno na dnešek na dvě hodiny odpoledne.“

„Kauce vám neprojde.“ Eva předala papíry Peabodyové. „Také se vám tím nepodaří pozdržet sdělené obvinění.“

„Vždyť jsem toho muže, který byl zavražděný, ani neznal,“ začal Chas. „Do té noci jsem ho nikdy neviděl. Byl jsem s vámi.“

„Z čehož vyplývá, že jste byl v kritickou dobu na místě činu a měl jste příležitost. A motiv?“ Opřela se. „Byl jste tam, viděl jste, že se sesype a že začne mluvit. Jeho prolitá krev nebyla zdaleka první, viďte, pane Forte?“

„Já o tom nic nevím.“ Hlas se mu třásl. Nadechl se a položil ruku na Leilinu, snad u ní hledal oporu. Jejich prsty se propletly a jeho hlas zesílil. „V životě jsem nikomu neublížil. Je to proti všemu, v co věřím, proti všemu, čeho jsem sám dosáhl. Vyprávěl jsem vám o tom. Nic jsem před vámi netajil. Věřil jsem, že mi porozumíte.“

„Vlastníte černé roucho? Dlouhé až na zem, z přírodního hedvábí, zavinovací?“

„Mám hodně rouch. Ale černá není moje barva.“

Eva natáhla ruku a počkala, až do ní Peabodyová vloží zapečetěný kus oděvu. „Takže tohle nepoznáváte?“

„To není moje.“ Zdálo se, jako by se mu trochu ulevilo. „Tohle mi nepatří.“

„Ne? A přesto jsme je našli v truhle v ložnici, v bytě, který sdílíte s lsis. Nedbale, možná narychlo schované pod hromadou dalších oděvů. Je na něm krev, pane Forte. Wineburgova krev.“

„Ne.“ Schoulil se. „S tím nemám nic společného.“

„Vaše advokátka má možnost prostudovat si laboratorní zprávu. Myslíte si, že Isis roucho pozná? Třeba jí osvěží paměť.“

„Nemá s tím nic společného. Vůbec s ničím.“ Zaplavila ho panika. „Nemůžete ji podezírat, že –“

„Že co?“ Eva zvedla hlavu. „Že je spoluviníkem? Žije s vámi, pracuje s vámi, spí s vámi. I kdyby vás jen chránila, už to je projev spoluúčasti.“

„Nemůžete ji do toho zatáhnout. Nemůžete ji tím vláčet. Nechte ji být.“ Naklonil se dopředu a roztřesenýma rukama se opřel o stůl. „Nechte ji být. Slibte mi to, a já vám řeknu cokoli, co ode mě budete chtít slyšet.“

„Chasi.“ Leila vstala a položila mu pevně ruku na rameno. „Sedni si. Nic už neříkej. Můj klient nemá v této chvíli co dodat, poručíku. Potřebuji si s ním promluvit a žádám o zajištění soukromí.“

Eva si ji změřila pohledem. Žena už zdaleka nebudila dojem nezkušené mladice se smutnýma očima. Naopak, jednala naprosto chladně a rozhodně. „Nečekejte ode mě žádný kompromis, paní advokátko, ne v tomto případě.“ Vstala a pokynula Peabodyové. „Pokud se plně dozná, mohl by se dostat na psychiatrii a ne do věznice se zvýšenou ostrahou. Přemýšlejte o tom.“

Vyšla z místnosti a tiše si pro sebe ulevila. „Už z něj nic nedostaneme. Bojí se tak, že udělá, co mu řekne.“

Eva popošla několik metrů chodbou, pak se otočila a šla zpět. „Musím k Mírové. Touhle dobou by měla být s testy už hotová. Vy se zatím spojte s kanceláří prokurátora. Potřebujeme někoho od nich. Možná, že kdybychom prokurátora donutily, aby si lidi od něj promluvili s jeho advokátkou, mohly bychom to pak rozjet.“

„Isis si ho vážně získala.“ Jak odcházely, Peabodyová se ohlédla ke dveřím. „On ji skutečně miluje.“

„Láska může mít hodně tváří, viďte?“

„Nechápu, proč spal s Mirium.“

„I sex má hodně podob. Někdy to může být jen docela prostá manipulace.“ Zabočila do své kanceláře a zavolala Mirové.

DVACÁTÁ KAPITOLA

Falešná, sociálně nepřizpůsobivá, náchylná k návykovosti, snadno ovlivnitelná osobnost. Eva odhodila zprávu doktorky Mirové stranou. Nepotřebovala psychiatra, aby jí řekl, že Mirium je pomatená a bez kousku svědomí. To poznala sama.

Nebo že má tendenci být posedlá vším okultním, že má nízkou inteligenci a sklon k násilí.

Doporučení Mirové, aby byly provedeny další testy a aby se, jako mentálně defektní, podrobila léčbě, jsou možná rozumná, ale na faktech nic nezmění.

Mirium chladnokrevně zavraždila člověka, a s největší pravděpodobností stráví zbytek svých dnů v tichých místnostech psychiatrického ústavu.

Detektor lži Evě rovněž nijak zvlášť nepomůže. Ukazuje, že pacientka mluvila pravdu – tak, jak ji sama vnímá. Pacientka je silně zmatená a trpí výpadky paměti.

Eva pročítala výsledky testů na přítomnost drogy v těle. Dalo se čekat, že jí v těle bude kolovat aspoň půl tuctu nelegálních látek.

„Poručíku?“ Peabodyová vešla a počkala, až Eva vzhlédne. „Právě se se mnou spojil Schultz z kanceláře prokurátora.“

„No a?“

„S advokátkou ani nehne. Trvá na detektoru lži, ale Forte odmítá. Schultz si myslí, že hraje o čas, říká, že chce čtyřicet osm hodin na prostudování všech zpráv a důkazů. Forte bude sice zavřený, protože kauce byla zamítnuta, ale ona na tom přesto trvá. Schultz si myslí, že Forte se každou chvíli sesype, ale že ona ho drží zkrátka.“

„Co že se Schultz tak rozpovídal?“

„No, myslím, že potřebuje zabít čas. Je čerstvě rozvedený.“

„Aha.“ Eva zvedla obočí. „A líbí se mu ženy v uniformě.“

„Spíš bych řekla, že v téhle chvíli se mu líbí každá lidská bytost, která má prsa. Jen tak mimochodem, myslí si, že se dneska už nikam nepohneme. Advokátka uplatňuje právo klienta na minimální pauzu. Schultz nám toho řekne víc taky až ráno. Už to zabalil.“

„Dobře. Asi bude nejlepší, když je oba necháme chvíli dusit. Zajedeme k Isis. Třeba vypadne něco z ní.“

„Pěkně se vám to nahromadilo.“ Peabodyová s ní srovnala krok. „Odpočinete si trochu až večer na tom večírku.“

„Na večírku?“ Eva se rázem zastavila. „Mavisin večírek? Už dneska? Do háje.“

„Milovnice večírků právě promluvila,“ konstatovala suše Peabodyová. „Já osobně se tam těším. Tenhle týden vážně za nic nestál.“

„Halloween je přece pro děti, aby mohly z rodičů beztrestně mámit hory mizerného jídla. Když pobíhají v připitomělých kostýmech dospělí chlapi a ženské, je to prostě trapné.“

„Jenže tradice Haloweenu je uctívaná odnepaměti, má přece kořeny už v pohanských náboženstvích.“

„Nezačínejte zase,“ varovala ji Eva, když sjížděly ke garáži. S podezřením se na Peabodyovou podívala. „Vy snad nepůjdete v kostýmu.“

„A jak jinak bych si měla zajistit svůj díl sladkosti?“

V obchodě i v bytě byla tma. Na klepání nikdo nereagoval. Eva se podívala na hodinky a uvažovala. „Máme čas. Ráda bych ji zmáčkla ještě dneska.“

„Asi je na sváteční slavnosti.“

„Nemyslím si, že ve své situaci má zrovna náladu křepčit někde nahá. Zůstanu tady. Vy se odsud dostanete městskou dopravou.“

„Můžu zůstat s vámi.“

„Není třeba. Jestli se během několika hodin neobjeví, půjdu rovnou k Mavis.“

„V tomhle?“ Peabodyová pohledem sjela po Evině odřené bundě, sepraných džínách a obnošených botách. „Nechcete si vzít něco… slavnostnějšího?“

„Ani ne. Uvidíme se tam.“ Eva vlezla zpátky do auta a stáhla okénko. „A co si obléknete vy?“

„To je tajemství.“ Peabodyová se zakřenila a odešla na tramvaj.

„Trapné,“ ulevila si Eva, opřela se a zapnula videofon. Spojila se s Roarkem, který byl ve své kanceláři v centru města.

„Zastihlas mě,“ řekl jí. Všiml si na obrazovce volantu. „Vidím, že nejsi doma a nechystáš se na dnešní slavnost.“

„To tedy rozhodně ne. Pár hodin se tu ještě zdržím, takže se uvidíme rovnou u Mavis. Mohli bychom pak brzy vypadnout.“

„Vidím, že se toho báječného večera už nemůžeš dočkat.“

„Halloween.“ Její pohled se zastavil na upírovi, metr osmdesát vysokém růžovém králíkovi a transsexuálovi, kteří právě přecházeli ulici. „Nic mi to neříká.“

„Evo, miláčku, pro někoho je Halloween prostě záminka, aby se mohl chovat bláznivě. Pro jiné je to opravdu svatý den. Samhainem začíná keltská zima. Začíná nový rok. Starý odchází a nový se přitom ještě nenarodil. Hranice mezi nimi je této noci velmi tenká.“

„Brr.“ Posměšně se oklepala. „Teď jsi mě opravdu vyděsil.“

„Dnešní noc se odvážeme. Chceš se opít a pak prožít divoký sex?“

„Jo.“ V koutku úst jí zacukalo. „To nezní špatně.“

„Můžeme začít rovnou. Trochu sexu po videofonu.“

„Po úřední lince je to ovšem nezákonné. A navíc nikdy nevíš, kdy začnou být na dispečinku zvědaví.“

„Pak tedy pomlčím o tom, jak moc tě chci držet v náručí. Jak tě chci líbat. Jak mě vzrušuje, když tě cítím pod sebou, když jsem v tobě, a ty se proti mně vypneš do oblouku a lapáš po dechu a rukama mi rveš vlasy.“

„Mlč, proboha,“ vydechla a svaly v tříslech se jí napínaly a povolovaly. „Uvidíme se za pár hodin. Půjdeme… brzy domů. Pak mi všechno povíš.“

„Evo?“

„Ano?“

„Zbožňuju tě.“ Spokojeně se usmál a odpojil se.

Dlouze a pomalu vydechla. „Kdy si na to už konečně zvyknu?“ zamručela.

Sex dokázal člověku pěkně zamotat hlavu. Nikdy ji nenapadlo, že by mohl být něčím víc než jen nutným a celkem příjemným fyzickým uvolněním. Dokud nepoznala Roarka. Jediný jeho pohled ji stačil vzrušit tak, že jí vyschlo v krku. A co víc, zmocnil se jejího srdce, držel je pevně a majetnicky. Těšilo ji to a zároveň děsilo.

Nikdy nepochopila, jak náročná může být síla lásky. Zamračila se a podívala se přes ulici směrem k bytu. Cožpak tam nevidí přesně totéž? Sílu a lásku? Isis je silná, mocná žena. Je možné, že by ji láska tak zaslepila?

Nemožné to není, pomyslela si Eva. Sama dobře věděla, že Roarke prožil velkou část svého života obcházením zákona. Nejen obcházením, ale přímo dupáním po něm.

Věděla, že kradl, podváděl a švindloval. Věděla, že i zabil. Zneužité dítě z nuzných dublinských ulic dělalo všechno pro to, aby vůbec přežilo. Dělalo si, co chtělo, jen aby z toho mělo užitek.

A přece, kdyby zneužil své moci a současného postavení k tomu, aby zabil, jak by se zachovala? Přestala by ho milovat? Nedokázala si odpovědět. Byla si však jistá, že by to poznala. Zásady, kterými se ve svém životě řídila, by jí však nedovolily zavřít před vraždou oči.

Isis možná nežije podle tak pevných zásad.

Když seděla ve tmě a ostré malé zoubky, které vítr cenil, se zakousávaly do okének, uvědomila si, že se s tím pořád nějak nedokáže vyrovnat.

Chybělo jí už jen Forteovo přiznání. Po konfrontaci s rouchem a s ostatními důkazy pomalu přestával vzdorovat.

Jenže ono to tak úplně není, pomyslela si. Své chování změnil, teprve když se zmínila o Isis a když ji tím zatáhla do případu. Bránil ji. Chtěl ji chránit. Pro ni se chtěl obětovat.

Hlavou se jí honila nová hypotéza. Vystoupila z auta a přešla ulici. Valily se po ní proudy lidí, někteří byli v kostýmech. Jak vystupovala na obrubník, prohnal se kolem dav teenagerů s takovým rámusem, že by vzbudil i mrtvého. Nikdo nevěnoval pozornost osamělé ženě v kožené bundě, která po schodech stoupala ke zšeřelému bytu.

Stála chvilku na odpočívadle a prohlížela si ulici a okolní budovy. Vypadá to, že se tu lidé starají jen sami o sebe, pomyslela si. Sousedé si navíc jistě už dávno zvykli, že nahoru do bytu stoupají ne zcela běžné typy lidí.

Chtěla si svou hypotézu ověřit, vzala proto za kliku dveří. Byly zamčené, vydolovala tedy z kapsy univerzální kód. Během vteřiny dveře odemkla a čekala, jestli se neozve zvuk bezpečnostního zařízení.

Uvnitř bylo hrobové ticho.

Žádné zabezpečení, proletělo jí hlavou, když odolávala pokušení vstoupit. Normální člověk sice nemá přístup k univerzálnímu kódu, ale najdou se i jiné způsoby, jak vyzrát nad nezabezpečeným zámkem.

Cožpak nebyl byt celý včerejší den prázdný? Forte i Isis byli na centrále, nebylo by tedy vůbec těžké vklouznout dovnitř a na příhodné místo pohodit zakrvavené roucho.

Eva zavřela dveře a horečně přemýšlela. Mirium ho udala jako spoluviníka. Vyslovila jeho jméno, už když seděla na podlaze a z rukou jí ještě kapala krev.

Falešná, sociálně nepřizpůsobivá, snadno ovlivnitelná.

Do háje. Eva pochodovala dolů po schodech a zpátky do auta. Má přece důkazy. Motiv i příležitost. Seznam je zcela úplný, jako z učebnice. Ve vazbě má dokonce i komplice, který se přiznal.

Spolupachatelku, s níž mimochodem spí. Rozdává si to s ní v Centrálním parku a pak využije svého vlivu a přivede ji do společenství, své milence a družce rovnou pod nos.

Sedí to, pomyslela si. A v tom je ta potíž. Všechno do sebe zapadá tak hladce, jako by to někdo vymyslel a namazal kolečka. Jediné, co tady chybí, je láska – nesobecká, oddaná, bezmezná láska. Pokud ji však vezme v úvahu, začnou kolečka skřípat a vrzat na protest.

Jestli opravdu jde o naplánovanou záležitost a ona má celou konstrukci složit dohromady, dá si zatraceně práci, aby na to přišla. Zvažovala, že zavolá Peabodyové, a už sahala po spojení, když zaslechla výkřik. Se zbraní v ruce vyskočila z auta. Stačila ještě zahlédnout po-

stavu zahalenou do černého hávu, jak za sebou táhne ženu někam do přítmí.

„Policie.“ Vyrazila za ní a namířila. „Odstupte.“

Postava poslechla, ale vzápětí utekla. Eva doběhla k ženě, která ležela obličejem dolů a vzdychala. Zasunula zbraň do pouzdra a přiklekla.

„Ublížil vám hodně?“ Pokusila se ženu přetočit, a náhle spatřila záblesk čepele. Ještě než poznala Selininu tvář, měla k břichu přitisknutou nabroušenou čepel.

„Stačí, abych jen trochu přitlačila.“ Selina se šklebila. „To by se mi líbilo. Ale teď… „

Ruka jí vystřelila a dotkla se Evina hrdla. Ucítila slabý tlak a osten vpichu. Hned nato se jí rozmazalo vidění.

„Teď mi jako pomůžeš do auta. Pro případ, že by si nás někdo všiml.“ Selina se pořád šklebila. Rukama se chytila Evy, aby to vypadalo, že jí Eva pomáhá na nohy. „Jestli nebudeš dělat přesně to, co ti řeknu, vypadnou ti vnitřnosti na chodník a já budu pryč dřív, než si stačíš uvědomit, že jsi mrtvá.“

Evě se motala hlava a nohy měla úplně gumové. Selina ji vedla po chodníku. „Nastup si,“ poručila Selina, „a posuň se.“

Uvědomila si, že slepě poslouchá, jedna část její osobnosti ale křičela na protest. „Už nejsi tak mazaná, co, Dallasová? Ani tak chladnokrevná. Dovedli jsme tě přesně tam, kam jsme chtěli. Jsi jen hloupá čubka. Jak se tohle nastavuje na automatiku?“

„Já –“ Nebyla schopná myslet. Zamlženou myslí k ní nepronikl ani strach, ani vztek, ale ani disciplína, získaná při výcviku. Tupě zírala na kontrolky na přístrojové desce. „Automatika?“

Její hlas udělal své. Vozidlo se otřáslo a začalo hlasitě vrčet.

„Rozhodně nejsi ve stavu, abys mohla řídit.“ Selina hodila hlavou dozadu a rozchechtala se. „Zadej adresu mého bytu. Nachystali jsme pro tebe speciální obřad.“

Eva mechanicky zopakovala adresu, a zatímco vozidlo pomalu sjíždělo z obrubníku, zírala dál tupě před sebe. „Forte to nebyl,“ vymáčkla ze sebe. „Ani v jednom případě.“

„Ta žalostná náhražka muže? Ten by nezabil ani mouchu, i kdyby si mu sedla přímo na ptáka. Jestli vůbec nějakého má. Ale bude muset platit, i s tou svou poloviční wiccankou. Postarala ses o to. Mysleli si,

že zachrání ubohou malou Alici. To samé si myslel i ten její hloupý děda. Podívej se, kde skončili. Každého, kdo by se mi chtěl protivit, čeká smrt. Brzy sama zjistíš, jakou mám moc. A budeš mě prosit, abych tě zabila, aby to už skončilo.“

„Zabilas je všechny.“

„To je fakt.“ Selina se k ní naklonila. „A mnoho dalších. Hodně dalších. Nejradši mám děti. Jsou tak… čerstvé. Přišla jsem rovnou za tím dědou a využila jsem jeho slabosti pro ženy. Vzdychala jsem a říkala mu, že se bojím o život. Že mě Albán zabije. Pak jsem mu dala do pití drogu a zabila ho. Chtěla jsem krev, ale když jsem pozorovala ty jeho oči, když mu došlo, že umírá, docela mě to uspokojilo. Ty to znáš, Dallasová, oči jsou první, co umírá, viď? Jo, ty umírají nejdřív.“

„Ano.“ Mlha pomalu ustupovala někam dozadu, do kouta jejího vědomí. Ucítila mravenčení v nohou a rukou. Její nervy zase pomalu přicházely k životu. „To ano.“

„A Alice. Skoro mi bylo líto, že už s tím musíme skoncovat. Bylo vzrušující den co den ji mučit. Jak tu dokázala vylekat kočka nebo pták. Androidi. Naprogramuješ je přece tak snadno. Tu noc jsme na Alici poslali taky kočku, mluvila k ní mým hlasem. Čekali jsme na ni, měli jsme s ní plány, jenže ona místo toho vběhla pod auto a zabila se. Takže to, co jsme chtěli provádět s ní, máme schované teď pro tebe. Jsme tady.“

Auto zajelo k obrubníku. Eva nenápadně zkusila sevřít ruku v pěst. Pak vyrazila. Hřbetem ruky zasáhla a ucítila příjemný kontakt s masem a kostí. V té chvíli se náhle trhnutím otevřely dveře a nějaké ruce ji chytily pod krkem.

Svět se pohroužil do tmy.

„Měla by tu už být.“ Byt byl plný lidí a hluku a divoce blikajících světel. Mavis našpulila rty. „Slíbila to přece.“

„Bude tu každou chvíli.“ Roarke se snažil uhnout, aby ho nenabral červeně oděný býk. Když uslyšel šílený řev „Toro!“ a kolem se ve vířivém tanci prosmeklo bezhlavé tělo anděla, zvedl jen obočí.

„Vážně bych jí chtěla ukázat, jak jsme tohle místečko s Leonardem přetvořili.“ Mavis se hrdě točila kolem dokola. „Asi by ten svůj kvartýr nepoznala, co myslíš?“

Roarke přejel pohledem po stěnách fuchsiové barvy, které zdobily okázalé třešňově červené a brčálově modré cákance a pruhy. Místo nábytku tu byly jen hromady lesklých polštářů a skleněné trubky. Atmosféru slavnosti dotvářely oranžové a černé fábory, povlávající všude kolem. Kostry tancovaly, čarodějnice létaly a černé kočky ježily hřbety.

„Asi ne.“ Naprosto upřímně s ní souhlasil. „Určitě by svůj starý byt nepoznala. Udělali jste s ním… divy.“

„Děsně se nám tady líbí. A máme toho nejlepšího domácího na celý planetě.“ Nadšeně ho políbila.

Usmál se a vskrytu duše doufal, že se mu její purpurová rtěnka neobtiskla na tvář. „Ty jsi zase moje oblíbená podnájemnice.“ „Zavoláš jí, Roarku?“ Prsty s nehty ve stejném odstínu ho zatahala za rukáv. „Ať si pospíší.“

„Jistě. Jdi plnit svou roli hostitelky. Já ji sem dostanu.“

„Díky.“ Odjela ve svých lesklých botách na červených kolečkách.

Roarke se otočil a hledal místo, kde by si mohl v tichosti zavolat, najednou ale strnul úžasem nad zvláštním zjevením. „Peabodyová?“

Důmyslně nalíčená tvář se protáhla. „Vy jste mě poznal.“

„Ale jen těžko.“ Slabě se pousmál a poodstoupil, aby si ji celou mohl prohlédnout.

Dlouhé blonďaté vlasy jí splývaly přes ramena na záda a na malou podprsenku v podobě lastury, která jí zakrývala ňadra. Od pasu dolů byla uvězněna v blyštivé zeleni.

„Je z vás nádherná mořská panna.“

„Díky.“ Znovu ožila. „Trvalo mi celou věčnost, než jsem se takhle vyfikla.“

„Jak v tom proboha můžete chodit?“

„Vyřízla jsem si dole díry na nohy, jsou schované pod ocasem.“ Předvedla mu je. „Moc se v tom ale pohybovat nemůžu. Kde je Dallasová?“ Pootočila hlavu, aby se rozhlédla po místnosti. „Chci, aby se taky mrkla.“

„Ještě nedorazila.“

„Ne?“ Neměla hodinky, podívala se proto na jeho. „Je skoro deset. Chtěla jen pár hodin hlídkovat před Isisiným bytem a hned pak jet sem.“

„Právě jsem jí chtěl zavolat.“

„To je dobrý nápad.“ Peabodyová se snažila potlačit nepříjemné brnění v nervech. „Asi se to snaží natáhnout. Tyhle oslavy nemá zrovna v lásce.“

„Máte pravdu.“ Měla by tu ale být kvůli Mavis, pomyslel si a zaplul do kouta. A kvůli němu taky.

Když zjistil, že videofon nezvedá, poradil si s bezpečnostními kódy a zavolal z jejího komunikátoru. Ozval se bzučivý šumot. Videofon byl tedy v pohotovostním režimu v autě, nikdo ho ale nezvedal.

„Něco tady není v pořádku,“ řekl, když se vrátil zpět k Peabodyové. „Nezvedá to.“

„Dojdu si pro kabelku a zkusím její komunikátor.“

„To už jsem udělal,“ řekl stručně. „Nezvedá nic. Hlídkovala před Hledáním Duše?“

„Ano, chtěla si promluvit s Isis… Shodím ze sebe ten kostým. Zajedeme tam a zkontrolujeme to.“

„Nemůžu na vás čekat.“ Prosmýkl se davem a zmizel. Peabodyová se odšourala hledat Feeneyho.

Probrala se. Bylo jí mdlo a horko. Zprvu měla dojem, že se jí zdá sen. Točila se jí hlava, a když si na ni chtěla sáhnout, zjistila, že se nemůže pohnout.

Zmocnila se jí panika. Ruce měla připoutané. Často jí je svazoval, když byla ještě malá. Přivazoval ji k posteli a zakrýval jí ústa, aby nebyl slyšet její křik, když ji znásilňoval.

Škubla rukama a ucítila slabou, vzdálenou bolest, jak se jí zařízly řemeny do zápěstí. Zmítala sebou a prudce přitom oddechovala. Nemohla hýbat ani nohama. Měla je roztažené a u kotníků přivázané.

Pootočila hlavu a snažila se něco zahlédnout. Místností se míhaly stíny a mísily se s třepotavým světlem z desítek zapálených svíček. Spatřila se v zrcadle, vlastně to byla zeď z černého skla, která odrážela všechny obrazy a světla.

Dávno už není dítě a nebyl to její otec, kdo ji tady přivázal.

Silou vůle zahnala paniku. Stejně by jí nepomohla. Ta nepomůže nikdy. Jsem pod vlivem drog, uvědomila si. Přivezli mě sem, svlékli donaha a připoutali k mramorové desce, jako bych byla kus masa.

Selina Crossová ji chce zabít, a možná ještě něco horšího. Musí si udržet jasnou hlavu a bránit se. Jedině to ji může zachránit. Snažila se uvolnit řemeny na rukou, škubala a kroutila jimi, a přitom se snažila zkoncentrovat.

Kde vlastně je? Nejspíš v bytě, i když to si nedokázala vybavit. V klubu by to bylo příliš nebezpečné, je tam moc lidí. V téhle místnosti je víc soukromí. Tady Alice viděla, jak obětovali dítě.

Kolik je hodin? Bože, jak dlouho je už pryč? Roarke bude mít vztek. Kousla se do rtu tak zprudka, až jí vytryskla krev. Musela nějak zahnat bublinu hysterie, která se jí začala zmocňovat.

Budou ji postrádat, bude jim vrtat hlavou, kde může být. Peabodyová ví, kde byla naposledy. Pojedou to tam zkontrolovat.

K čemu jí to ale bude dobré?

Eva zavřela oči a čekala, až se zase trochu uklidní. Lítám v tom sama, pomyslela si. Rozhodla se, že z toho vyvázne živá.

Skleněné dveře se odsunuly a Selina v rozepnutém černém hávu vstoupila dovnitř. „Ale, už jsi vzhůru. Chtěla jsem, abys byla vzhůru a při vědomí, než začneme."

Alban vešel dovnitř za ní. Měl na sobě podobný háv a na hlavě mu seděla zlověstná maska kance s vyceněnými zuby. Mlčky vzal tlustou svíci a postavil ji Evě mezi nohy. Poodstoupil, z černého polštáře vzal do ruky athame s rukojetí ze slonoviny a zvedl jej nad hlavu.

„Začneme."

Roarke otevřel dveře svého auta právě ve chvíli, kdy zapípal jeho mobilní videofon. Rychle ho vytáhl. „Evo?"

„Tady je Jamie. Vím, kde je. Dostali ji. Musíte si pospíšit."

„Kde je?" zeptal se a přitom si už sedal za volant.

„U tý čubky Crossový. Mají ji v tom jejich bytě. Aspoň si to myslím. Ztratil jsem spojení, když vysedla z auta."

Roarke na nic nečekal, sešlápl plyn a vyrazil. „Jaké spojení?"

„Napíchnul jsem se jí na auto. Chtěl jsem vědět, co se děje. Namontoval jsem tam štěnici. Všechno jsem teď večer slyšel. Crossová jí řekla, aby zapnula automatiku a zadala adresu jejího bytu. Dallasová musela bejt sjetá nebo co, protože mluvila tak divně. Crossová jí říka-

la, jak zabila mýho dědu a Alici.“ Hlas mu zaplavily slzy. „Zabila je oba dva. I děti. A Bože…“

„Kde jsi?“

„Jsem přímo před jejich domem. Jdu dovnitř.“

„Počkej venku. Krucinál, poslouchej mě. Počkej venku. Jsem tam za dvě minuty. Zavolej policajty. Nahlas vloupání, požár, cokoli, jen aby tam rychle přijeli. Rozumíš mi?“

„Zabila mi ségru.“ Jamieho hlas zněl najednou klidně a chladně. „Já ji zabiju.“

„Počkej venku,“ zopakoval Roarke a hned nato zaklel, protože se spojení přerušilo. Snažil se zachovat klid. Zavolal k Mavis, a když se na druhé straně ozval divoký smích, vyštěkl, aby mu dala Peabodyovou.

Než se Peabodyová ozvala, zastavil už před domem Seliny. „Roarku. Právě jedeme s Feeneym k Hledání Duše –“

„Není tam. Drží ji Crossová, nejspíš u sebe v bytě. Jsem tu a jdu dovnitř.“

„Ježíši, jen ať něco neprovedete. Přivolám policejní hlídku. S Feeneym tam jedeme.“

„Je tam taky Jamie, takže si pospěšte.“

Vyzbrojen pouze vlastní duchaplností a vůlí vtrhl do dveří.

Stáli nad ní a prozpěvovali. Z černého kotle, ve kterém Alban zapálil oheň, se vyvalil hustý, nasládlý kouř. Selina odhodila svůj háv a pomalu si potírala celé tělo lesklým olejem.

„Už tě někdy znásilnila ženská? Ode mě to bude bolet. Od něho taky. Nepodřízneme tě rychle jako Lobara, nebo jak jsme řekli Mirium, aby podřízla Trivanea. S tebou to bude trvat dlouho a bude to nevýslovně bolet.“

Eva nyní měla naprosto jasnou hlavu. Zápěstí ji pálila, jak se celou dobu snažila si je vyprostit. „Takhle přivoláváte ty vaše démony? Vaše náboženství je pěkný humbuk. Vy prostě máte jen potřebu znásilňovat a zabíjet. Pěkně jste zdegenerovala, jste jako stvůra, co prolézá vnitřnosti.“

Selina napřáhla ruku a švihla Evu přes tvář. „Chci ji zabít už teď:“

„Ještě je brzy, lásko.“ Alban ji pološeptem klidnil. „Přece bys tu chvíli nechtěla uspěchat.“

Sáhl do bedny a vytáhl černého kohoutka. Kvokal a kdákal, mával křídly, ale Alban ho držel pevně nad Eviným tělem. Mluvil teď zpěvavě, latinsky, a přitom vzal nůž a odřízl kohoutkovi hlavu. Vyřinula se krev a stékala na Evino tělo. Selina stála vedle ní a v záchvatu extáze hlasitě vzdychala.

„Krev pro našeho Mistra.“

„Ano, lásko moje.“ Přitočil se k ní. „Mistr potřebuje krev.“ Klidně a velice rychle přejel nožem Selině pod krkem. „Bylas už tak… otravná,“ zašeptal, když zavrávorala. Chytla se pod krkem, protože jí odtamtud začal vybublávat vzduch. „Užitečná, ale otravná.“

Když se sesunula, postavil se nad ni a odložil masku. „Už dost té pompéznosti. Jí se líbila, mně se ale protiví.“ Na jeho tváři se objevil okouzlující úsměv. „Nechci, abyste trpěla. Nemá to žádný význam.“

Ze zápachu krve se jí zvedal žaludek. Silou veškeré své vůle se Eva soustředila na jeho obličej. „Proč jste ji zabil?“

„Už ji nepotřebuju. Je dočista šílená, vždyť víte. Myslím, že těch drog už bylo moc, a k tomu ta její narušená osobnost. Líbilo se jí, když jsem ji před milováním bil.“ Zavrtěl hlavou. „Byly doby, kdy se mi to taky docela líbilo. To bití, myslím. V chemii se docela slušně vyznala.“ Zcela mimoděk hladil Evu po lýtku. „Uvědomil jsem si, že když se dobře nasměruje a má ten správný impuls, je z ní mazaná obchodnice. Za posledních pár let jsme si přišli na obrovské peníze. A pak tu byly ty členské příspěvky. Za sex a za vidinu nesmrtelnosti jsou lidi ochotni zaplatit neskutečné částky.“

„Takže všechno byl podvod.“

„No tak, Dallasová. Vzývání démonů, obchod s dušemi.“ Spokojeně se pousmál. „To je ten nejlepší švindl, jaký jsem kdy provozoval. Jenže jsme už asi vyčerpali jeho možnosti. Selina ale…“ Pohlédl dolů a pomalu si palcem třel bradu. „Začala to brát moc vážně. Ona si opravdu myslela, že má moc.“ S pobavenou lítostí se zadíval na roztažené tělo. „Že je schopna věštit z kouře, přivolávat ďábla.“ Znovu se zasmál a prstem si na spánku znázornil kolečko, staré označení pro blázny.

Humbuk, pomyslela si Eva, *od začátku nic než obrovský podfuk, ve kterém šlo jen o peníze.* „Většina podvodníků ale neobětuje lidské životy.“

„Já taky nejsem obyčejný podvodník. Stačilo pár obřadů se vším všudy, abych měl Selinu pod kontrolou. Zvykla si na chuť krve. Ostatně i já,“ připustil. „Stal se z toho návyk. Vzít někomu život je silný, vzrušující zážitek.“

Se zalíbením si prohlížel její štíhlou, subtilní postavu. Selina měla bujné tvary, přesně na hranici, kdy vnad ještě není přebytek. „Myslím, že si spolu nejdřív přece jen užijeme. Byla by škoda toho nevyužít.“

Při té myšlence se v ní všechno vzbouřilo. „Vy jste spal s Mirium, vy jste ji navedl, aby zabila Trivanea, aby pronikla mezi wiccany.“

„Neznám poddajnější ženskou. Když se jí navíc trochu pomohlo drogou a v posthypnotickém stavu něco namluvilo, ani si toho moc nepamatovala.“

„Selina nikdy nerozhodovala. V tom jsem se mýlila. Byla jen psíčkem, loutkou ve vašich rukou.“

„Přesně tak. Ale přestávala se ovládat. Věděl jsem o tom už nějaký čas. Toho poldu udělala sama.“ Ústa se mu zlostně stáhla. „Začalo to jít z kopce, s obchodem i s ní. Nikdy by nás nevyslídil, jen by dál tápal kolem sebe, až by to nakonec vzdal.“

„V tom se mýlíte. Frank by se nikdy nevzdal.“

„Teď už je to stejně jedno, nemyslíte?“ Otočil se a vzal do ruky malou lahvičku a injekční stříkačku. „Dám vám jen malou dávku, aby vás trochu otupila. Jste vážně docela přitažlivá. Uvidíte, že budete okouzlená, až si vás vezmu.“

„Na celém světě není dost toho svinstva, abyste měl pravdu.“

„Nemáte pravdu,“ zašeptal a šel k ní.

Roarke se musel ovládnout, aby do bytu nevtrhl. Jestli je uvnitř a je v nesnázích, svým vpádem by jí sotva pomohl, jen by jí tím ublížil. Tiše za sebou zavřel dveře. Protože bezpečnostní systém už někdo přelstil, poznal, že Jamie je uvnitř.

Přesto, když se vedle něj kdosi pohnul, vyletěl a chytil ho pod krkem.

„To jsem já. Jamie. Nemůžu se dostat do tý místnosti. Nainstalovali sem něco úplně novýho. Neumím si s tím poradit.“

„Kde je to?“

„Tamhleta zeď. Nic jsem sice neslyšel, ale jsou uvnitř. Musí tam být.“

„Jdi ven.“

„Nepůjdu. Jen ztrácíte čas.“

„Tak zůstaň vzadu,“ přikázal Roarke, protože už nemohl ztrácet další minuty.

Přiblížil se ke zdi a začal po ní přejíždět prsty. Musel se nutit, aby pracoval pečlivě a systematicky, zatímco instinkt mu napovídal, aby si pospíšil.

Jestli tam je nějaké zařízení, je dobře schované. Sáhl do kapsy pro svůj elektronický diář a naťukal do něj program. Zdálo se mu, že zvenčí zaslechl zvuk sirény.

„Co je to?“ ptal se Jamie šeptem. „Ježíši, to je rušička! Nikdy jsem nic takovýho neviděl. Rušička v kapesním diáři!“

„Nejsi jediný, kdo zná ty správné triky.“ Začal s ní přejíždět po zdi a tiše klel, že pracuje tak pomalu a nevýkonně. Náhle slabě zabzučela a dvakrát pípla. „Tady je ta malá potvora.“

Jak se dveře vysunovaly do strany, přikrčil se, vycenil zuby a připravil se ke skoku.

Uhýbala před injekcí, přesto se jí zapíchla do horní části paže a stejně rychle byla odstraněna.

„Ne.“ Alban se krátce zasmál a odložil ji. „To není na sex. To by bylo vůči vám nefér a má pýcha by utrpěla. Až skončíme, dám vám silnou dávku, abyste necítila nůž. To je to nejmenší, co pro vás můžu udělat.“

„Jen mě zabijte, vy bastarde.“ Prudce škubla paží, takže vytrhla řemen a osvobozenou rukou mu zasadila ránu pěstí do obličeje. Sahala po noži, který ležel vedle ní, ten však s řinkotem sklouzl na podlahu.

Pak se jí na okamžik zazdálo, že vládcové pekel se přece jen dostali ven.

Vypadal jako vlk, cenil zuby, vrčel a okamžitě vyrazil. Roarke zaútočil tak prudce, že Albana odhodil dozadu. Svíčky, které letěly vzduchem hned za ním, dopadaly na podlahu a hasly v kalužích krve.

Eva se vzepjala a snažila si uvolnit i druhou ruku. Byla už tak vystresovaná, že ji ani nepřekvapilo, když zahlédla Jamieho. „Pospěš si, pro boha živého. Zvedni ten nůž a přeřízni mi ten řemen. Rychle!“

Zvedal se mu žaludek, ale překročil Selinino tělo a sebral nůž. S očima upřenýma na její zápěstí přeřízl řemen.

„Dej mi ho. Zbytek už zvládnu sama.“ Nespustila z očí Roarka, který zběsile zápasil na zkrvavené podlaze. V rohu se od převrácené svíčky vznítil oheň a jeho hladové plameny poskakovaly po podlaze. „Poldové jsou tady,“ řekla, jakmile zaslechla sirény. „Pusť je dovnitř.“

„Dveře jsou otevřený,“ řekl docela jasně a klidně a posunul se, aby jí osvobodil kotníky.

„Udělej něco s tím ohněm v rohu,“ přikázala mu a ztěžka se postavila na nohy.

„Ne, nechte ho hořet. Ať to zatracený místo celý lehne popelem.“

„Uhas ho,“ vyrazila ze sebe a jako divoženka skočila Albanovi na záda. „Ty parchante, ty zmetku jeden.“ Zvrátila mu hlavu dozadu a v tu chvíli vyletěla Roarkeova pěst a praštila ho do obličeje.

„Ustup, k sakru,“ dožadoval se Roarke. „Je můj.“

Zběsilá motanice končetin se převalovala tak dlouho, až zjistili, že pouze oni dva jsou při vědomí.

„Ublížil ti?“ Roarkovi stále divoce plály oči, když ji chytil za ruce. „Sáhl na tebe?“

„Ne.“ Uvědomila si, že teď musí zachovat klid, protože on je pod vlivem silných emocí. Nebyla si jista, čeho všeho je Roarke v tomto stavu schopen. „Ani se mě nedotkl. Postaral ses o to. Jsem v pořádku.“

„Starala ses o sebe sama, než jsem se sem dostal, jako vždycky.“ Vzal její ruce do svých a prohlížel si, jak jí odřeninami na zápěstích prosakuje krev. Pak je pozvedl k ústům. „Už jen za tohle bych ho zabil.“

„Nech toho. To přece patří k mé práci.“

Nerad to připouštěl. Sako měl celé potrhané a zakrvavené, přesto si ho sundal a zabalil ji do něj. „Jsi nahá.“

„Jo, taky jsem si všimla. Nevím, co udělali s mým oblečením, ale až sem přijdou posily, měla bych mít na sobě asi něco víc než jen svou kůži.“

Vstala, zjistila ale, že se jí podlamují kolena. „Nacpali do mě nějaké drogy," vysvětlovala a zatřepala hlavou, aby si ji pročistila. Roarke ji odvedl stranou a posadil ji na čisté místo na podlaze.

„Zkus se pořádně nadechnout. Musím uhasit ten oheň."

„To je dobrý nápad." Několikrát zhluboka nabrala vzduch do plic, zatímco Roarke hasil rouchem plameny, šlehající po podlaze. Náhle vyskočila a vykřikla. „Ne, Jamie, nedělej to." Rozběhla se, ale už bylo pozdě.

Jamie se s bledou tváří zvedl. V ruce držel nůž, ze kterého kapala Albanova krev. „Zabili mi rodinu." Se zornicemi velikosti špendlíkové hlavičky podával Evě nůž. „Je mi úplně jedno, co se mnou uděláte. Nikdy už nikomu nezabije sestru."

Zaslechla kroky, které se k nim blížily od vstupních dveří. Instinktivně popadla athame za rukojeť, aby se na ni dostaly její vlastní otisky. „Mlč. Mlč už, krucipísek. Peabodyová." Eva se otočila ve chvíli, kdy její podřízená vtrhla se zbraní v ruce dovnitř. „Dejte mi něco na sebe, prosím vás."

Peabodyová přejela pohledem ten strašný masakr, a potom si třikrát prudce odfoukla. „Ano, madam. Jste v pořádku?"

„Je mi dobře. Crossová s Albanem mě přepadli zezadu, omámili mě a odvezli sem. Oba se přiznali k vraždám Franka Wojinského, Alice Lingstromové, Lobara, Wineburga a ke spoluúčasti na vraždě Trivanea. Alban zabil Selinu, důvody rozvedu ve svém hlášení. Alban byl zabit v zápase při pokusu o jeho zadržení. Byl tu velký zmatek, takže ani přesně nevím, jak k tomu došlo. Nemyslím si ale, že by to nějak vadilo."

„Ne." Feeney stál vedle Peabodyové. Pozorně sledoval Jamieho a hned nato Evin obličej. Pochopil, co se stalo. „Myslím, že teď už je to jedno. Pojď, Jamie, neměl bys tu zůstávat."

Peabodyová se připojila. „Poručíku, s dovolením. Nejlepší asi bude, když půjdete s Roarkem domů a umyjete se. Řekla bych, že i jako módní výstřelek je to moc."

Eva se zadívala na Roarka a zašklebila se. Obličej měl zamazaný od krve a kouře. „Vypadáš přímo odporně."

„Měla byste vidět sebe, poručíku." Ovinul kolem ní paži. „Myslím si, že Peabodyová to odhadla. Pojď, najdeme nějaké prostěradlo, abys cestou domů nezmrzla nebo nebyla zatčená."

Toužila po koupeli přímo neuvěřitelně. „Tak dobře. Vrátím se za hodinu.“

„Dallasová, dneska v noci se už vracet nemusíte.“

„Za hodinu,“ zopakovala. „Zajistěte místo činu, zavolejte soudního patologa. Ke klukovi zavolejte doktora. Je v šoku. Spojte se s Whitneym. Bude chtít vědět, co se tady stalo. A hlavně chci, aby co nejdříve propustili Charlese Fortea.“

Eva si přitáhla Roarkovo sako pevněji kolem sebe. „Co se jeho týká, měla jste pravdu, Peabodyová. Váš šestý smysl vás nezklamal. Máte dobré instinkty.“

„Díky, poručíku.“

„Nechte se jimi vést i teď. Kdyby Jamie řekl cokoli, co by neodpovídalo mému stručnému popisu událostí, neberte to nijak vážně. Je citově rozrušený, je v šoku. Nechci, aby ho dnes v noci někdo vyslýchal.“

Peabodyová kývla, její pohled neprozradil vůbec nic. „Ano. Madam. Postarám se, aby se dostal domů. Zůstanu tady, na místě činu, dokud se nevrátíte.“

„V pořádku.“ Eva se otočila a začala si zapínat sako.

„Mimochodem, Dallasová?“

„Co je, Peabodyová?“

„To tetování je roztomilé. To máte nové?“

Eva stiskla zuby a s hlavou vztyčenou kráčela ke dveřím, jako by si chtěla zachovat alespoň trochu důstojnosti. „Vidíš?“ Kráčeli vedle sebe po chodbě. Eva zabodla Roarkovi do hrudníku prst. „Říkala jsem ti, že mě to přiblblé poupě zesměšní.“

„Tak oni ti píchli nějakou drogu, zmlátili tě, nahou tě přivázali a málem zabili a tebe po tom všem ponižuje, že máš na zadku růžové poupátko?“

„Tamto všechno patří k mé práci, ale to poupě je osobní.“

Zasmál se a rukou ji pevně objal kolem ramen. „Kristepane, poručíku, já tě miluju.“